

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BELLES & MOBSTERS BOOK SIX

SASHA

EVA WINNERS

SASHA

Belles & Mobsters Serisi Koleksiyonu

EVA KAZANANLARI

İÇİNDEKİLER

[Belles & Mobsters Serisi Koleksiyonu](#)

[Eva'yı Buradan Takip Edin](#)

[Çalma Listesi](#)

[Önsöz](#)

1. [Branka](#)
2. [Sasha](#)
3. [Sasha](#)
4. [Branka](#)
5. [Sasha](#)
6. [Sasha](#)
7. [Branka](#)
8. [Sasha](#)
9. [Branka](#)
10. [Sasha](#)
11. [Sasha](#)
12. [Branka](#)
13. [Sasha](#)
14. [Branka](#)
15. [Branka](#)
16. [Sasha](#)
17. [Branka](#)
18. [Branka](#)
19. [Sasha](#)
20. [Branka](#)
21. [Sasha](#)
22. [Branka](#)
23. [Sasha](#)
24. [Branka](#)
25. [Branka](#)
26. [Sasha](#)
27. [Sasha](#)
28. [Sasha](#)
29. [Branka](#)
30. [Sasha](#)
31. [Branka](#)
32. [Sasha/ Branka](#)
33. [Branka](#)

34. [Sasha](#)
35. [Branka](#)
36. [Sasha](#)
37. [Branka](#)
38. [Sasha](#)
39. [Branka](#)
40. [Sasha](#)
41. [Branka](#)
42. [Sasha](#)
43. [Branka](#)
44. [Sasha](#)
45. [Branka](#)
46. [Sasha](#)
47. [Branka](#)
48. [Branka](#)
49. [Sasha](#)
50. [Branka](#)
51. [Sasha](#)
52. [Branka](#)
53. [Sasha](#)
54. [Branka](#)
55. [Sasha](#)
56. [Branka](#)
57. [Branka](#)
58. [Sasha](#)
59. [Branka](#)
60. [Sasha](#)
61. [Branka](#)
62. [Branka](#)
63. [Sasha](#)
64. [Branka](#)
65. [Sasha](#)
66. [Branka](#)

[Sonsöz](#)

[Belles & Mobsters'ın Önizlemesi: Luca](#)

[Teşekkürleri](#)

*Bana inanan her birinize.
Sen olmasan burada olmazdım.*

Teşekkür ederim!

BELLES & MOBSTERS SERİ KOLEKSİYONU

Belles & Mobster serisindeki her kitap tek başına okunabilir.

*Güzeller ve Haydutlar Yedinci Kitap için bir ön izleme isterseniz,
okumaya devam ettiğinizden ve Luca'nın önsözüne göz attığınızdan emin
olun.*

İyi eğlenceler!

Telif Hakkı © 2022 Winners Publishing LLC ve Eva Winners
tarafından Kapak Görsel Tasarımcısı: Eve Graphic Design LLC

Model: Chase

Fotoğrafçı: Michelle Lancaster Tüm
hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında,
yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere,
herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

EVA'YI BURADAN TAKİP EDİN

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve bültenime abone olun.

FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e>

FB sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/eva-winners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners>

Goodreads: <http://goodreads.com/evawinners>

TikTok: <https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/>

OYUN LİSTESİ

https://open.spotify.com/playlist/5parvWeLaeYVxBfqhH5H0U?si=KC0k_9WdT2GcnN9wRhmpmQ

.....

PROLOGUE

.....

Sasha

"A Sen aklını mı kaçırdın?"

Vasili ofisinin kapısını çarptı. Kardeşimin kızgın olduğunu söylemek

yüzyılın en hafif deyimiydi. Binanın lanet camları çarpan kapıdan ya da büyük olasılıkla sesinin şiddetinden takırdadı.

Önemli değil. Olan olmuştu; devam etme zamanı gelmişti.

"Bütün dünyanın o kadını kaçırmayı izlediğinin farkında mısın?" diye bağırdı. "Televizyonda yayınlandı."

"Hmm, öyle miydi?" Kıs kıs güldüm. "Dışarıdaki haber minibüslerinden bunu asla tahmin edemezdim."

"Aklından ne geçiyordu, Sasha?" diye kükredi. "Bu bok için kaç tane pisliğe rüşvet vermek zorunda kalacağımı biliyor musun?"

Omuzlarımı silktim. Kimseye rüşvet vermek zorunda değildi. Kendi hesabımı kendim görebilecek kapasitedeydim.

Vasili'nin ofisindeki masanın arkasına oturarak sandalyeye yaslandım ve bacaklarımı masanın üzerine koydum. Vasili'nin masasında duran *People* dergisini elime aldım. Lanet olası ağabeyimin masasında her zaman o lanet dergi olurdu ama henüz onu okurken görmemiştim.

"Bırak şu lanet dergiyi," dedi dişlerini sıkarak. "Sakin ol kardeşim," dedim ona. "Zor durumdaki gelin güvende ve sapasağlam."

Çoğunlukla, diye ekledim sessizce, kendi kendime kıs kıs gülerek.

Onu yatağıma bağlı bıraktım - muhteşem bir şekilde çıplak ve cinsel olarak hüsrana uğramış.

Ne yazık ki planım biraz geri tepti çünkü bugün kimseyi becermeyeceğimiz mesajını almayı reddeden sert bir aletle dolaşıyordum.

"Tanrı aşkına, Sasha," diye tısladı Vasili, öfkesini zar zor dizginliyordu. Bunu boynunda zonklayan damardan anlayabiliyordum. Karısının doyamadığı damardı bu, çünkü onu birden fazla kez yalarken yakalamıştım. Lanet olası azgın tavşanlar. Sadece Isabella kardeşimi çekici buluyordu. "Savaş mı başlatmaya çalışıyorsun? Önce Wynter ve onu Liam Brennan'dan uzak tutma meselesi. Şimdi de bu lanet şey!"

Ve işte oldu. Bu konuyu açacağı anı bekliyordum. O ve diğer herkes siktir olup gidebilirdi. Buz pateni prensesi Wynter'ın bana ihtiyacı vardı ve onu asla yüzüstü bırakmayacaktım.

Vasili'nin devraldığım masasının çekmecesini açtım ve bir parça sakız buldum. Ambalajın çıtırtısı boşluğu dolduruyor, muhtemelen Vasili'nin sinirlerini bozuyor, onu kışkırtıyordu.

"Beni evlenirken görmek istediğini söylemiştin," dedim tembelce, Wynter'la ilgili sözlerini duymazdan gelerek. "Bu yüzden bir gelin bulmam gerekiyordu."

"Bir gelin bulun dedim, kaçırın demedim," diye kükredi. "Anlambilim."

Vasili'nin benimkine çok benzeyen sarı saçlarının öfkeden neredeyse kıpkırmızı olduğuna yemin edebilirim. Ve ben bundan zevk alıyordum.

Sakızı ağzıma attım ve çiğnemeye başladım. Sakızı patlattım ve Vasili'nin çenesinin titremesini zevkle izledim. Çok sinirlenmişti. Hiç şaşırmadım. Sakız çiğnemeyi pek sevmezdim ama sakızı patlattığımda insanların yüzündeki kızgın ifadeyi görmek çok heyecan vericiydi.

İyi bir önlem olsun diye bir baloncuk patlattım, makul bir boyuta gelmesini bekledim ve tekrar patlattım.

Gözlerimiz bir irade savaşında kilitlendi. Paylaştığımız o tuhaf mavi gözler bana bakıyor, muhtemelen cinayetimi düşünüyordu. Bahse girerim ağabeyim masasının üzerinden uzanıp beni boğma isteğiyle savaşmıştır. Bunu o kadar çok istiyordu ki, ama karısından bunun sonunu asla duyamayacaktı.

Yüksek mevkilerde arkadaşlarının olması güzeldi.

Ofisinin kapısı açıldı ve kız kardeşim Tatiana siyah bir elbise giyerek içeri girdi. Aradan bir yıl geçmişti ve o hâlâ yas tutmakta ısrar ediyordu.

"Duyduğuma göre bir savaş başlatıyormuşsunuz," diye duyurdu.

"Ben de katılabilir miyim?" Ailemiz kesinlikle deliliğin farklı bir tonuydu.

Birinci Bölüm

.....

BRANKA

.....

Yedi Yıl Önce

M en aptallar.

Söylenecek başka bir şey yoktu. Onlar basit fikirli insanlardı. Fiziksel güçlerini kadınları alt etmek ya da onları yok etmek için kullanan pislikler.

Berkeley'in hemen dışındaki kalabalık barda Kaliforniya Üniversitesi - Berkeley öğrencilerinin yarısı bulunuyordu. En iyi arkadaşım hariç, ne yalan söyleyeyim. O sorumlu davranıyordu. Ben değildim.

Perşembe gecesi yarı indirimli spesiyaller kalabalığı çekti ve ben de karşı koyamadım. Yüksek sesli müzik, yüksek sesli insanlar. Kahkahalar. 'Hayır'ın anlamını bilmeyen pisliklerin başımın etini yemekte ısrar etmeleri dışında atmosferi seviyordum.

"Kızı rahat bırakın," diye güldü sınıf arkadaşlarımdan biri. Adı Rebecca'ydı. Basit. Mutluydu. Geçmişinde karanlık bir şey yoktu ve muhtemelen geleceğinde de olmayacaktı. İyi bir insandı. "İlgilenmediğini göremiyor musun?"

Bana göz kırptı ve ben de minnetle gülümsedim. Belki de en iyi arkadaşım haklıydı. Sarhoş, azgın üniversiteli erkeklerle çevrili olmak bir Perşembe gecesi için biraz fazlaydı. Evde kalıp ders çalışmadığım için pişmanlık duymaya başlamıştım. Ya da en azından Autumn ders çalışırken film izlemediğime.

"Bana numaranı ver," diye tekrarladı öğrenci birliği çocuğu.

Gözlerim onun üzerinde gezindi. Çirkin bir beyzbol şapkası. Kırmızı beyaz kareli tişört. Ve kalçalarından düşmekle tehdit eden bir pantolon.

"Hayır."

Ona gülümsemeye bile tenezzül etmedim. Adam tam bir morundu. Ve kabaydı. Buraya gelirken bir kızın kışını avuçladığını gördüm. Tavus kuşu gibi kasıla kasıla yürüdüğüne bakılırsa, çok önemli biri sanırsın. Bakmaya değer bir şey.

"Seni yemeğe çıkaracağım."

"Gerçekten mi?" Heyecanlanmış gibi yaptım. "Bu durumda... yine de hayır."

Etrafta birkaç kıs kıs gülüşme duydum ama onlara aldırış etmedim. Ona da. Bu pislik ve tavırları bir yana, normal kızlar gibi tepki vermiyor ve işlev görmüyordum. Denedim ama babam beni daha ergenlik yıllarımdan önce kırdı. Şimdi hedefim normal davranmak, dokunulma korkusunu yenmek ve diğer kızlar gibi üniversite yıllarımın tadını çıkarmaktı.

Arkamı döndüğümde gözlerim odada gezindi. Kampüsten bir sürü tanıdık yüz. Ve bir sürü de tanıdık olmayan.

İlk dönem sınıfta kaldıktan sonra Autumn derslerini daha ciddiye aldı. Ben de öyle, yarın ilk iş olarak başlayacağım. Bu gece biraz eğlenmek istedim.

Tekrar etrafıma bakındım ve ensemdeki minik tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Kalp atışlarım hızlandı ve vücudumu bir ürperti kapladı. Ama nedenini bilmiyordum. Bana doğru bakan kimseyi görmedim. Bu kibirli pislik dışında. Ama bu tepkiye neden olan o değildi.

"Senden hoşlanıyorum." Gözlerimi kırtım. Kırmızı beyzbol sopası hâlâ buradaydı. "Param var."

"Lanet olası aklını kaçırmış olmalısın," diye mırıldandım.

Bu tam da sevmediğim türden bir adamdı. Ağzınızda kötü bir tat bırakan türden bir adam. Babamın anneme yaptığı gibi.

Bir kargaşa ve sesler ikimizin de başını o yöne çevirmesine neden oldu ve dikkatimizi çekti. Onu gördüğüm anda gözlerim büyüdü. *Bela*. Aklıma gelen ilk kelime buydu. İkincisi, onun tehlikeli olduğuydu.

Deri ceket ve kaslı kalçalarını saran bir kot pantolon giydiği için değil. Kaslı ve iri cüssesinin aksine zarafetle hareket ediyordu. Onda ölümcül ve yırtıcı bir enerji vardı. Şehvetli bir şekilde yaklaşıyordu, 1.80'lik boyu otorite ve güven kokuyordu.

Bir MMA dövüşçüsü olabilirmiş gibi görünüyordu, yürürken herkesin dikkatini çekiyordu.

Sert çene hattı. Burun halkası. Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en soluk maviydi. Onunla ilgili bir şey beni büyülemişti, ona bakıyordum. Gözlerimiz birleşti ve ciğerlerimdeki hava boşaldı. Buz gibi gözleri sinirlerimi alt üst edecek şekilde bana bakıyordu.

Omurgamdan aşağı yuvarlanmakla tehdit eden bir ürpertiyle savaştım. Bu tepki olağandışıydı. Şaşırtıcıydı. Bu tepkinin ondan korktuğum için mi yoksa ondan hoşlandığım için mi olduğunu tam olarak ayırt edemiyordum.

Korktum. Kesinlikle korktum.

Zerre kadar akli olan herkes bu adamdan uzak durması gerektiğini bilirdi. Tehlike ve acımasızlık saçıyordu.

Ben onun bakışlarında boğulurken müzik ve sohbet sesleri de azaldı.

İstilacı. Mavi. Heyecan verici.

Bok gibi korkutucu ama şaşırtıcı derecede güzeldi. Ama sadece uzaktan hayran olunacak biriydi. Bir kobra gibi. Neden bir kobraya yaklaşmak isteyesin ki?

Yine de onu yakından görmek istedim. Çene çizgisinden aşağıya kadar açıkta kalan derisini kaplayan dövmeleri yakından incelemek. Gerçekten yakından, sessizce kıs kıs güldüm.

Panik yapmadığın sürece, diye alay etti zihnim ama ben sebebini görmezden geldim ve güzel örneğe odaklandım.

Yüce İsa.

Çok dövmeliydi ve mürekkebi hiç sevmememe rağmen beni kendine hayran bıraktı. Eğer boynunda bir şey varsa, vücudunun her yerinde dövmeler olmalıydı. Eli ağzına geldi ve gözlerim parmaklarındaki mürekkebe takıldı. *Semboller.*

Hiç bu kadar güzel parmaklar görmemiştim. Ya da güçlü.

Vücudum sarsıldı ve başım sola döndü. Lanet beyzbol şapkalı adam hâlâ buradaydı ve kolumdan tutup beni kendine çekti.

Tiksintiyle karışık bir ürperti vücuduma yayıldı. Mide bulandırıcı. Mide bulandırıcı. Tiksindirici. Sanki binlerce örümcek derimin üzerinde geziniyordu. Bu, hayatımın en kötü iki yılında babamın bana uyguladığı muamelenin bir sonucuydu. Bir yabancının dokunuşu genellikle hoş karşılanmazdı.

"Sen az önce-" diye tısladım, elini üzerime koyduğu için sinirlenmişim. Elimi tuttuğu yerden çektim. "Hâlâ anlamadıysan ve mesajı almadıysan diye söylüyorum... Ben... İlgilenmiyorum. İlgilenmiyorum." Aynı yerde durmaya devam edince, "Neden hâlâ buradasın?" diye tükürdüm.

Sanki daha önce hiç reddedilmemiş gibi şaşkın şaşkın bana baktı.

Elbette bu olamaz. Kesinlikle öyle biri değildi.

"İşte buradasın, kotyonok." Derin, tanıdık olmayan bir ses başımı çevirmemi sağladı. Havayı küçük bir nefes doldurdu. *Benimki.* Neden bu aptal kelime birden

aklına geldi mi? Soluk mavi gözlere yakından ve kişisel olarak baktım. Yakından daha da sıradışıydılar. "Öpücüğüm nerede?"

Elinin belime dolanışını, beni bir bez bebek gibi kendine çekişini büyülenmiş bir şekilde izledim, gücü bu basit harekette açıkça görülüyordu. Aklımın bir köşesinde, bana dokunduğu ve benim çıldırmadığım gerçeği vardı.

İyileştirme, diye düşündüm, kendimden memnun bir şekilde.

Düşündüğümünden daha uzun boyluydu. Bakışlarıyla buluşmak için boynumu büktüğümde avucum göğsüne geldi, denge için tutundum.

Benden çok daha uzun boyluydu. Ve sonunda farkına vardım.

"Bu moron seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu, yanımdaki adama bir bakış fırlatarak. O solgun bakışlarda karanlık bir uyarı gizliydi.

Beni yanımdaki morondan kurtarmaya çalışıyor. Evet, ben biraz yavaşım ama suç ondaydı.

Gözlerimiz kilitlendi ve onu yanlış anlamadığımı umarak yutkundum.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Dudaklarımı yaladım, sonra parmak uçlarımda yükseldim. "Hey, bebeğim," diye mırıldandım, avucumu göğsünde aşağı yukarı gezdirdim. Avuç içlerim

Bu sözler dudaklarımdan çıktığı anda, kalçamdaki eli sıkılaştı ve beni sert bedenine daha çok çekti. Başını eğdi ve ben büyülenmiş bir şekilde dudaklarının benimkine gittikçe yaklaşmasını izledim.

Dudakları dudaklarımı kapladığında hiç vakit kaybetmedi. Dilini ıslak ve tembel bir şekilde ağzımın içinde gezdirdi. Boğazımda bir inilti köpürdü. Tadı her şeyden daha güzeldi. *Bağımlılık yapıcı.* Eli belimden ayrılıp boynumu kavradı ve öpücüğü derinleştirebilmek için boynuma doğru eğildi. Dilini bir kez daha öyle lezzetli bir şekilde günahkârca kullandı ki, ağzının içine yumuşak bir inilti bıraktım.

Cinsel ihtiyaç beni yıkadı.

Yabancılarla fiziksel yakınlığa hiçbir zaman çok iyi tahammül edememiştim ama şu anda bunu tekrar tekrar yapmasına ihtiyacım vardı. Omurgamda bir ürperti belirdi ve bedenim onunkine bastırarak ürperdi. Nefesim daraldı ve göğüs uçlarım sertleşti.

Öpücüğü, tam bir cehenneme dönüşmeyi bekleyen korları yaktı. Öpüşme başladığı gibi aniden sona erdi.

Ağzını benimkinden ayırdı, solgun gözleri bana bakıyordu. Sonraki sözlerini söylerken bakışları benden hiç ayrılmadı.

"Ona elini sürersen... Hayır, ona tek kelime edersen, hatta ona doğru bakarsan," dedi soğuk bir sesle, "o zaman seni bitiririm." Gülümsedi. Sertçe. Gözlerinde aklı başında olmayan bir şey gizleniyordu. Hâlâ bana bakıyor olmasına rağmen, bunun

Beni taciz eden adam için. "Ve inanın bana, bu hızlı bir son değil."

Adam kemikli bir köpekten daha hızlı kayboldu.

Sol tarafıma baktı. "O gitti." Sesi çıplak tenimdeki kadife gibiydi. Elleri vücudumdan çekildi ve ardından garip bir sızı kaldı. Kafa karışıklığı ve arzu içimde savaşıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim ona bakarak. "Ne zaman istersen."

Ben o gözlerde boğulurken tüm oda arka planda kayboldu. Zihnimde onlar için bir karşılaştırma aradım ama tam olarak bulamadım. Mavi gökyüzünden daha soluktular. Güneş ışığını yansıtan kutup sularından daha soluk.

Ve içlerinde bir sertlik olsa da, onlarda başka bir şey daha gördüğümü düşündüm. Ne olduğunu tam olarak anlayamasam da.

Gözlerimi kıptım, tüm vücudum endişe verici bir enerjiyle uğulduyor, beni ona yaslanmaya ve sıcaklığını içime çekmeye çağırıyordu. Lanet olası seksapeli. Bir şeyler.

Ona baktım, başımı salladım ve birlikte geldiğim grubu aramak için arkamı döndüm. Hepsi ortadan kaybolmuştu.

"Arkadaşlarınız bunu size vermemi istedi." Otuzlu yaşlarındaki barmen bana bir kâğıt parçası uzattı.

Göz gezdirdim, mektup gözlerimin önünde dans ediyordu ve okunan her kelimeyle birlikte hayal kırıklığı boğazımda daha da yoğunlaşıyordu. *Pislikler*. Üniversite öğrencilerinin takılmak söz konusu olduğunda sadakatleri sıfırdı. Eğer daha iyi bir işleri varsa sizi bir saniye bile düşünmeden terk ederlerdi. Bu yüzden hep Autumn'la takılırdım. O kimseyi geride bırakmazdı.

Başımı sallayarak çıkışa yöneldim ve telefonumu çıkarıp bir Uber çağırırken bir yandan da içimden yaratıcı küfürler mırıldanıyordum.

"Biri seni kızdırdı mı kotyonok?" Arkamdan eğlenen bir ses geldi ve az önce beynimi öpen muhteşem yabancıyla yüz yüze gelmek için döndüm. Kapıların yanında durmuş, elleri cebinde duvara yaslanmıştı.

Gömleği geniş omuzlarını sarıyor, özel dikim malzemesi onu neredeyse bir beyefendi gibi gösteriyordu. *Neredeyse*. Tüm bunların sahte olduğunu anlamak için gözlerinin içine bakmanız yeterliydi. Vahşiliğini gizleme zahmetine bile girmemişti.

"Beni takip mi ediyorsun?" Ben de kendi sorumla cevap verdim.

Çenesindeki kılları kaşıdı, gözlerim yine parmaklarına takıldı. Birden ağzım kurudu ve dilim alt dudağımın üzerinde gezinerek onu ıslattı.

"Öyle olsaydım ne yapardın?" Gözlerimi kırptım, bakışlarımız tekrar birleşti. Beynim bu adamın etrafında tutarsız düşüncelere dağılmıştı. Sonra konuşmamızı hatırladım. Pek de bir şey değildi. Sorulara başka bir soruyla cevap vermek.

"Kardeşime senin kışını tekmelemesini söyledim," diye homurdandım.

Başını arkaya attı ve güldü. Gerçekten güldü. "Ne?" diye meydan okudu. "Kışımı kendin tekmelemez miydin kotyonok?" Gözlerimi devirdim. "Senin pençelerin var. Ne de olsa sen bir dövüşçüsün."

İçimi çektim. "Dinle, bilmeceler için zamanım yok. Daha önce yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim, ancak korkarım artık hizmetiniz."

Eli yüzüme geldi, yüzümü kavradı ve bu kadar iri bir adam için dokunuşu şaşırtıcı derecede nazikti. Sert avucu yanağımı yaktı ve kelimelerim boğazımda düğümlendi.

"Seni bırakmamı ister misin?" *Siktir, evet.* Zihnim çılgılık attı, dudaklarının sunduğu o hissin daha fazlasını arzuluyordu. Sanki aklımı okumuş gibi sıırıttı. "Eve bırakayım," diye açıkladı.

Hayal kırıklığı üzerime çöktü ve hemen kendimi azarladım. O bir yabancıydı. Sanki onunla bir şey yapmak istiyormuşum gibi.

"Böyle iyiyim, teşekkür ederim," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "Bir Uber çağırdım."

Alaycı bir nefes onu terk etti. "Eğer o Uber'e binersen, o ölü bir adam olur," diye cevap verdi sıkılmış bir ses tonuyla. Benden keskin bir nefes kaçtı. Ciddi olamazdı. *Olabilir miydi?* "Haberleri okumuyor musun?" Kaşlarım çatıldı. "Taksiye yalnız bindiklerinde güzel kızların başına hep böyle şeyler gelir."

Ben bir şey söylemeyince başını salladı ve güzel siyah bir Ducati Desmosedici'ye doğru adım attı. Koltuğun üzerinde iki kask vardı.

Kıyafetime baktım. Kısa kırmızı bir elbise ve ona uygun topuklu ayakkabılar giymiştim. Bisiklete binmek için pek uygun bir kıyafet sayılmazdı.

Bakışlarımı takip etti ve dudakları yukarı kıvrıldı. "Merak etme. Kimsenin görmesine izin vermeyeceğim," diye düşündü.

"Neyi gördün?" Ben daha iyi düşünmeden kelimeler uçup gitti.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Senin-" Bir duraklama oldu ve vücudumda ateşten kelekler uçuşmaya başladı. "-pantolonlar."

Aslında tamamen farklı bir kelime düşündüğüne dair hayatım üzerine bahse girerim.

Bisikletine bindi ve zihnimde görüntüler canlanırken kalçalarım sıkıştı. Bu adam kaslı kalçalarıyla beni domaltıyordu. Sonra da içime giriyordu. Avucum ısınan yanağıma geldi.

Tanrım, benim sorunum neydi? Belki de alkol beni deli gibi davranmaya itiyordu. Ama yarım bardak cin bile içmemiştim.

Bana yedek kaskı uzatmadan önce kaskını taktı ve tereddütlü parmaklarımla kaska uzandım.

Ayaklarımın üzerinde gergin bir şekilde kaydım. "Daha önce hiç motosiklete binmedim." Ayaklarıma doğru baktım. "Topuklularımı çıkarayım mı?"

Beni kenara çekti. "Üstüme çık. Topuklular kalsın."

Yüzündeki sırıtış o kadar kirli ve lezzetli bir şey vaat ediyordu ki damarlarımda bir ateş tutuştu.

Kararsız bacaklarımla onun yönünü takip ettim. Ellerim omuzlarında durdu, kendimi sabitledim ve ona arkadan sarıldım. Elbisem hemen yukarı kalktı ve bir elini kalçamın dış tarafına doğru kaydırdı. Tenim anında aydınlandı, vızıltı ayak parmaklarımla ucuna kadar yayıldı. Uyluklarımla arasındaki zonklama daha da şiddetlendi.

"Yani seninle bir ilki mi paylaşıyorum?" Sesindeki memnun sırıtışı duyabiliyordum.

"Heyecanlanma," diye mırıldandım ve kahkahası sırtından göğsüme doğru titreşti. "Senin adın ne?"

Neden sorduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer onu arkadan kucaklıyorsam, en azından adını bilmem gerektiğini düşündüm. "*Moye Serdtse*."

"Bu nasıl bir isim böyle?" Ellerim deri ceketinin içine kaydı ve sıkıca kavradı. "Rus musun sen?"

Omuzlarına bir gerginlik çöktü ama hemen ardından kayboldu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu lakayt bir ses tonuyla ama sesinde çiğ bir şeylerin izi vardı. Motosikletin motorunu devirdi.

"Hayır. Olmalı mı?" Beni duyup duymadığından emin değildim.

"Sıkı tutun!" diye bağırdı ve ben de can havliyle onu belinden kavradım. Karın kasları ellerimin altında sıkılaştı ve kaskın içinden bile parfümünün kokusunu alabildiğime yemin edebilirim. Narenciye ve deri karışımı bir koku.

Daha önce hiç bu kadar sarhoş edici bir koku almamıştım ve o anda anladım.

Tadı cennet ve günah gibi, hepsi bir arada.

İkinci Bölüm

SASHA

T Yüzümdeki gülümseme gerçektir.

Sadist değil. Alaycı değil. Çok samimi.

Bu benim ilk ipucum olmalıydı. Görmezden geldim. İkinci ipucu, pantolonumdaki gerginlikti. Bir kadına bakarak asla sertleşmezdim. O kadar güzeldi ki, ona bakmak neredeyse acı veriyordu.

O derin gri gözlerini bana dikti ve bu karnıma inen bir yumruk gibiydi. Yanaklarının kızarmasını ve boynundan aşağı yayılmasını izlerken dünyam döndü ve isteksizce kışının da aynı renkle kızarıp kızarmayacağını hayal ettim.

Yumuşak ağzı benimkiyle birleştiği anda dünya dönmeyi bıraktı ve aklıma tek bir kelime geldi. *Benim*. Bu benim son ipucum olmalıydı. Öpüşmeyi bitirmeliydim. Ya da belki tam o anda dünyayı ateşe vermeli ve yıllar sürecek baş ağrılarımdan kurtulmalıyım.

Ama yapmadım. Geriyi görmek çok kötüydü.

Kadın beni büyülemişti. Bisikleti Berkeley yurdunun önüne çektim. Branka Russo. Mia'nın ölümünden beri onu takip ediyordum. Tutmam gereken bir sözdü. Branka'nın notlarını, adresini, sık gittiği barları, en sevdiği yemeği, en sevdiği rengi, en sevdiği şarkıyı biliyordum. Kimsenin ona zorbalık yapmadığından emin olmak için sosyal platformlarını kontrol ettim, nelerden hoşlandığını görmek için Pinterest'ini kontrol ettim. Aşırıya kaçtım, evet. Ama Mia'yı hayal kırıklığına uğrattıktan sonra en azından bunu yapabilirdim.

Motosikletimi durdurduğum anda beni sıkıca kavrayan elini bıraktı ve ben de uzun yoldan gelmediğim için pişman oldum.

Çok uzun, dolambaçlı bir yol.

Bisikletten inmesine yardım ettim. "Bıraktığın için teşekkür ederim," diye karşılık verdi, sesi küstah ve müstehcendi.

"Ateşle oynama kotyonok," diye uyardım pantolonumdaki gerginlikle savaşıyor. Onun bir kedi yavrusu mu yoksa dişi bir kaplan mı olduğuna tam olarak karar veremiyordum. Her iki durumda da bu lakap ona yakışıyordu. Pençeleri vardı.

Sözlerimi düşünmüş gibi dalgın bir şekilde çenesini ovuşturdu ama gözlerinin meydan okumayla parlaması ona ihanet etti.

"*Moye Serdtse,*" diye tatlı bir şekilde başladı, ancak telaffuzunu bozdu. *Kalbim.* Dudaklarımın köşesi yukarı doğru çekildi. Ona adımla veremezdim ve tanıması riskini göze alamazdım. Ama bu kısa süre için bana kalbim demesini sağlayabilirdim. "Ateşle oynamak benim hobim."

Kasıla kasıla benden uzaklaştı ve pantolonumdaki gerginlik peşinden gitmemi gerektirdi.

Ben yapmadım.

Çünkü küçük kızı tanıdım. Kahretsin, tıpkı ablasına benziyordu. Başka bir başarısızlığın hatırlatıcısı.

Branka Russo ablasının aynadaki görüntüsüydü. Mia'nın o günkü hırpalanmış yüzünü hâlâ hatırlıyorum. Koğuşa döndüğümde elleri Mia'nın üzerinde olan adamlar bulmuştum. Onu yakalamışlardı. Üniformasını yırtıyorlardı.

Onun isteği dışında.

Kendimi kaybettim. Onları ihbar etmek aklıma bile gelmedi. Kafataslarını parçaladım ve diz kapaklarını patlattım. Doğrusu, eğer komutan beni onlardan çekip almasaydı, o anda onları öldürebilirdim.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü en önemli işareti kaçırmıştım.

Elimde bir poşet hamur işiyle Mia'nın odasına girdim. Duş açıktı, su pıt pıt akıyordu. Çantayı odadaki tek masanın üzerine bıraktım ve banyoya yöneldim.

Kapıyı çaldım. "Mia," diye seslendim.

Cevap vermedi. Kapıyı tekrar çaldım, sonra kulağımı kapıya dayadım. İşte o zaman yumuşak hıçkırıklar duydum. "Mia, içeri geliyorum."

Kapı koluna basmadan ve kapıyı açmaya çalışmadan önce üç kalp atışı protesto bekledim. Kapı kilitliydi. Omzumu kapıya çarptım. Sertçe. Kapının bedenime doğru yol alması uzun sürmedi.

Küçük banyoya bir adım attığımda Mia'yı hâlâ üniformasıyla duşta otururken buldum. Kıyafetleri sıırıksıklamdı. Artık kan ve yırtık kıyafet yoktu ama o üç kişiyi bulduğumda üniformasının sakladığı morlukları gördüm.

onun üstündeydi. Yüzündeki morlukları, kesikleri ve yaraları yansıtıyordu. O gün fark ettiğim eski yara izleri beni tam göğsümden vurdu. Onları herkesten saklıyordu ama o gün onu revire taşıırken bir anlığına görebildim. Mia Russo'nun neden yüzmeyi reddettiğini sonunda anlamıştım.

Kendi üniformamı umursamadan duşa girdim. Nasıl olsa daha fazla giyemeyecektim. Yaptığım pisliklerden sonra muhtemelen askeri mahkemeye çıkacaktım. Eğer şanslıysam, onursuz bir terhis.

Kendimi boktan karo zemine bıraktım. Bu barakalardaki her şey boktandı. Ama hey, ülkemize hizmet ediyorduk. Bu adamlardan bazılarının yeraltı dünyasının adamlarından daha onurlu olmaması dışında.

Mia bana bakmayı reddetti ve göğsüm sıkıştı. Ona daha iyi göz kulak olmalıydım. Onu gördüğüm andan itibaren buraya ait olmadığı hissine kapıldım. Kim olduğunu öğrendiğimde de ait olmadığını anladım. Son birkaç ay içinde birbirimizi tanımaya başladık ve yavaş yavaş Mia Russo'da görüldüğünden çok daha fazlası olduğunu öğrendim.

Hatta birkaç ortak noktamız vardı. Bizi hayal kırıklığına uğratan ebeveynler. Berbat çocukluklar, Mia'ninki benimkinden daha kötü olmasına rağmen. Benimkinden çok daha kötü.

Başımı yana çevirerek onu izledim. Sağ yanağında uzun bir yara vardı, iki gözü de morarmış ve burnu kırılmıştı. Ama bu haliyle bile güzel bir kadındı. Kırık bir kadın ama yine de güzel. O gri gözler. Pek sık gülümsemezdi ama gülümsediğinde gözleri sanki en güzel hediye almış gibi parlardı. Kalın kumral saçları minyon bedenini sarıyordu. Dürüst olmak gerekirse, acemi birliğinden nasıl sağ çıktığından emin değildim.

"Mia, bana bak," diye bağırdım. O pislikleri bulup tekrar dövmek için ellerim titriyordu.

Bana bakamıyordu bile, boş gözlerle önüne bakıyordu. "Mia, artık sana zarar veremezler."

Gözlerini kırıştırdı, sonra yavaşça dönüp bakışlarımı karşıladı. "Eve gidemem." "Gitmek zorunda değilsin," diye güvence verdim. "New Orleans'a gelebilirsin. I seni oraya yerleştirebilirim."

Yüzü buruştu.

"Branka orada yalnız," diye mırıldandı. "Orada kalamaz."

"Onu alabiliriz ve sen de yanında tutabilirsin." Gözlerindeki bakış bana fırtınadan hemen önceki gri gökyüzünü hatırlatan yumuşak bir hıçkırık kaçtı.

Başını salladı, tek bir damla gözyaşı morarmış yanağından aşağı süzülüyordu. Ya da belki de hayal görüyordum ve hepsi duş suyuydu. Gözleri

kızarmış ve şişmişti.

"Kız kardeşimi ve erkek kardeşimi güvende tutacak mısın?" diye fısıldadı. "Onları güvende tutacağına söz ver."

"Söz veriyorum."

Elimi tuttu ve sıktı. "Verdiğin sözü unutma, Nikolaev."

Kahretsin, onu hayal kırıklığına uğrattım.

Branka'nın gözümün önünden kayboluşunu izlerken içimi bir öfke kapladı.

Ve benim hayatım.

Üçüncü Bölüm

SASHA

I bir sürü yanlış şey yapmıştı. Bir sürü aptalca şey. Ve gereğinden fazla berbat şeyler de.

Öte yandan bu, doğru hissettirdi.

Branka Russo'yu takip etmek tuhaf bir huzur getirmişti. Hayatım boyunca bana iyi bir şeyler hissettiren ilk şey o olmuştu. Bu daha önce hissettiğim her şeyden farklı bir duyguydu.

Sanki bana ait olan bir şey bulmuştum ve ona tutunmak istiyordum. Ya da belki o gri gözler kararmış ruhumu yakalamıştı ve artık asla eskisi gibi olamayacaktım.

Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildim.

Daha da kötüsü, hızla bir bağımlılık haline geliyordu. Sadece bir gün sürdü ama benim bunu fark etmem bir haftamı aldı.

Branka ve arkadaşı parkta yürüyor, fıstık atıştırıyor ve şarap yudumluyorlardı. Bana hiç mantıklı gelmedi. Belki de Kanada'ya özgü bir şeydi.

Boş bir banka oturdular ve yüzlerini güneşe doğru çevirdiler.

Her ne hakkında konuşuyorlarsa Branka'nın büzülmüş dudakları göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüşmüştü. Gülümseme benim için değildi ama damarlarımda bir şeylerin dalgalanmasına neden oldu. Saçları Kaliforniya güneşinin altında parlıyordu - kızıl, kahverengi ve bal tonları mükemmel bir denge içindeydi.

Başını arkaya atıp güldüğü anda içimde bir şeyler değişti.

Ancak bir şeyin kırılıp kırılmadığını ya da tamir edilip edilmediğini anlayamadım.

Dördüncü Bölüm

BRANKA

T Kaliforniya güneş i gökyüzünde alçakta asılı duruyor, sıcaklığı hâlâ tenimde parlıyordu.

Belimden dalga dalga dizlerime kadar inen mavi, kolsuz bir elbise giymiştim. Omuzlarımdaki askılar sırtımın yarısını açıkta bırakıyordu ve elbiseyi bir çift nude topuklu ayakkabıyla kombinledim. Autumn yeş il, kolsuz, sırtı kapalı bir elbise ve bir çift dü z ayakkabı tercih etti. Bunun daha pratik olduğunu söylemişti. Elbette haklıydı. Ama benim için güzel elbiselerin arkasına saklanmak, sade kıyafetler ve tanışma sorularından daha kolaydı.

Gözlerim lüks restoranın üzerinde gezindi. Bu bölgede olmamalıydım. Bunu biliyordum ama birinin beni tanıma ihtimali yok denecek kadar azdı.

Babam ve zalimliği yıllar içinde ona pek çok düş man kazandırdı. Los Angeles'ın bu bölgesini kontrol eden aile de onlardan biriydi. Konstantin ailesi.

Ağabeyime göre, onlar batı kıyısının kontrolünü ele geçiren Ruslardı. Babamla pek de iyi ilişkileri olmayan ikiz kardeşler. *Hiç ş aşırmadım, diye* düş ündüm alaycı bir şekilde.

Hafızamda isimleri aradım ama bir şey bulamadım. Tek hatırladığım, Alessio'nun onların ikili oynadıklarında acımasız olabildiklerini söylediği ve Sibiry topraklarından geçen insan kaçakç ılığ ına karşı oldukları için babamın onlarla geçinemediğiydi. Alessio bu iş i bitirdi ama babam hâlâ ara sıra onun arkasından iş çeviriyordu.

Ailemizin lanetlenmesine ş aşmamalı. Babamızın başkalarına çektiğ i onca acı.

Bunun geri dönüşü yoktu. Russo ailesinin nesilleri onun günahlarının bedelini ödeyecekti. İyi ki evlenmeye ya da çocuk sahibi olmaya niyetim yoktu.

Ilias ve Maxim Konstantin.

İsimler bir anda aklıma geldi ve memnun bir şekilde gülümsedim. Alessio her zaman isimlere dikkat etmemi ve düşmanlardan haberdar olmamı söylerdi. Konstantinler Rus mafyasının bir parçasıydı ama çoğu Bratva gibi ellerini kirletmezlerdi. Tarzları daha sofistikeydi ama vahşet uygulamaktan ve düşmanlarının kalbine korku salmaktan çekinmezlerdi.

Şimdi bunun akıllıca olup olmadığını merak etmeye başladım. Yine de nasıl bir tehdit oluşturabilirdim ki? Yeraltı dünyasının bir parçası olmayan on sekiz yaşında bir kız.

Konstantinopolis, Los Angeles'ın en pahalı ve elit restoranlarından biriydi ve şehrin ortasında yer alıyordu. İsim şüpheli bir şekilde Konstantin'e yakındı ama sahiplik belirsizdi. Restoran onların bölgesinin tam ortasıydı, bu yüzden sahibi onlarsa mantıklı olurdu. Bu herkesin çözmek istediği ama kimsenin cevabını bulamadığı gizemlerden biriydi.

Mülkiyeti bir yana, restoran çok popülerdi ve film yıldızlarının, mafya ailelerinin ve politikacıların uğrak yeri. Hiçbir şey L.A. kadar yolsuzluk göstermiyordu ama ben kim oluyordum da yargılıyordum. Benim ailem de öyle güllük gülistanlık değildi.

Hostesi beklerken pencereden dışarı baktım, gülen çiftlerin el ele dolaşmasını izledim. İnsanlar çok mutlu görünüyordu ve göğsümde bir şey sıkıştı. Ulaşılamayacak bir şeyi dilemekten hoşlanmıyordum. Alessio ve Mia ayrıldıktan sonraki ilk yılı dayanılmaz hale getirmişti.

Döşeme tahtaları

gıcırıyor. Yaklaşıyordu.

Bayat nefes. Ter. "Baban seni bana verdi. Kırmam ve şekillendirmem için."

Boğazım sıkıldı. Korku nefesimi kesti.

Karanlık kıkırdama. "Oynayacağız."

Derim kavruldu, acı içime işledi. Soğuk parmaklar.

"Sadece biraz acıyacak." Ciğerlerim sıkıştı. Nefes alamıyordum.

"Pizza yeme havasıdayım." Autumn'un sesi beni gömdüğüm karanlık anılardan çıkardı. Gizli yaralarım kaşınıyordu. "Sen mi?"

Onun heyecanı karşısında dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Gözleri daha yeşil bir tona dönüştü, bu da bana mutlu olduğunu söylüyordu. Onun mutluluğunu çok seviyordum. Bu

bulaşıcıydı ve karanlığı benden uzaklaştırdı.

Dikkatimi telaşlı garsonlara ve gevezelik eden kalabalığa verdim. Autumn elimi tuttu. "Burada yemek yiyeceğimiz için çok heyecanlıyım," diye gülümsedi.

"Belki ünlü biriyle karşılaşırız. Jaymes Young gibi."

Ya da tehlikeli biri. Ama bu sözleri kendime sakladım. Onun yerine "Nedense burada yemek yediğini hayal edemiyorum," diye cevap verdim.

Hostes bizi gülümseyerek karşıladı, Autumn'un adını aldı çünkü benimkini vermeye cesaret edemedim ve on dakika içinde yerimize oturduk.

"Vay canına, burası kırmızıyı gerçekten seviyor," dedi Autumn.

Restoranın içi rengin çeşitli tonlarında dekore edilmiştir.

"Muhtemelen tüm kan emicilerin bir yansımasıdır," dedim, hem iş adamlarını hem de burayı sık sık ziyaret eden gangsterleri kastederek. Benim kitabımda ikisi de bir ve aynıydı. Dünyayı koruması gereken adamların ne kadar yozlaşmış olduğunu ilk elden gördüm.

İç çekerek ikimiz de restoranın etrafına baktık. Gözlerim farklı konukların üzerinde gezindi. Genel oturma alanındaydık. Ağır bir perdenin arkasında, garsonların girip çıktığı bir bölüm vardı.

Orada ünlü biri olabilir. Kesinlikle burada değil.

Bir garson perdeye doğru eğilerek onu itti ve açık bıraktı.

Ve birden dik oturdum.

Geçen geceki adam orada oturuyordu. Uzun boylu ve güzel bir kadın masalarına doğru yürüdü ve onun yanına oturdu. Kadının sarı saçları adamımkiyle aynı tondaydı.

Başımı salladım. *Hayır, benim adamım değildi.* Sadece öpüştüğüm rastgele bir adam.

Üç adam da ayağa kalktı ve o oturduktan sonra tekrar yerlerine oturdular. Adamları selamladıktan sonra gözleri benimkilere gelene kadar odada dolaştı ve sanki kim olduğumu tam olarak biliyormuş gibi baktı. Tanrım, onda da aynı tuhaf soluk mavi gözler vardı. Onun kız kardeşi olmalıydı. Bu ikisinin akraba olmamasına imkân yoktu.

Gözlerim onu bıraktı ve *Moye Serdtse'ye döndü.* O isim her neyse. Kalbim garip bir şekilde gümbürdedi ve kulaklarımda kan uğuldadı.

Öpücüğün anısı zihnimi işgal etti. İlk kez bir erkeğin öpücüğünden gerçekten zevk almıştım. Bir erkeğin dokunuşundan. Daha fazlasını istedim. Belki açgözlüydüm ya da aptaldım ama bana ben olmadan dokunabilecek bir erkek bulmanın

Vücudun çıldırması daha önce hiç olmamıştı. Çok fazla sorgulamamalıyım.

Henüz bana doğru bakmamıştı ama burada olduğumu bildiğine dair bir his vardı içimde. Hayatım üzerine bahse girerim. Gözlerim ikiz gibi görünen diğer iki adama kaydı. Birbirlerinin aynısı olmasalar da muhteşem bir ikiz grubu - biri koyu renk saçlı, diğeri daha açık kahverengi saçlıydı.

İşte o zaman kim olduklarını tam olarak anladım. Konstantin ikizleri.

Her ikisinde de ölümcül bir enerji vardı, ama özellikle koyu renk saçlı ikizde. Gözleri masadan masaya dolaşıyor, bir panter gibi etrafını herhangi bir tehlike için izliyordu. Gözleri bana geldi ve içlerinde bir şey titreşti.

Tanınma.

Hayır, olamaz. Yanıldığıma kendimi ikna etmeye çalışır gibi başımı salladım. Paranoyak olduğuma. Öyle olmalıydım.

Alessio beni bilerek yeraltı dünyasından uzak tuttu. Babamın düşmanları beni fark edemesin diye. Böylece kardeşimin düşmanları beni tanıyamadı.

Yine de, bu adamın kim olduğumu tam olarak bildiğinden emindim.

"Branka." Bakışlarımı kaçırarak Sonbahar'a döndüğümde onun endişeli bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. "Her şey yolunda mı? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Evet, ben iyiyim."

Autumn'un gözleri Konstantinlerin oturduğu masaya gitti. Başını eğdi ve beni izlemek için geri döndü.

"Ailenle bir bağlantıları var mı?" diye sordu alçak bir sesle. Yutkundum, sonra başımı salladım. Autumn tereddüt etmeden ayağa kalktı. Gözlerim soru sorarcasına onunkilere dikildi. "Biz gidiyoruz."

"Ama-" Boğazımı temizledim. "Burası için çok heyecanlıydın."

Omuz silkti. "Başka bir yerde pizza yeriz. Seni rahat görmeyi tercih ederim." Gülümsedi ve elini uzattı.

Onu aldım ve arkamıza bile bakmadan çıktık. Tam dışarı adım atmıştık ki, bir adam Autumn'u iterek dengesini kaybetmesine neden oldu. Yanlış bir adım attı ve yüzünü acı kapladı.

"Dikkat et, seni geri zekâlı," diye tısladım bizi fark etme zahmetine bile girmeyen adamın ardından.

Ona destek olmak için uzandım ve bir sonraki adımı attığı anda bir şeylerin yanlış olduğunu anladım.

"Sanırım bileğimi burktum," diye homurdandı. Dışarıdaki oturma bankına zıplarken ona yardım ettim.

"O şerefsizin peşinden gidip bileğini kırmalıyım."

Kadından boğuk bir kahkaha kaçtı. "Bazen korkutucu olabiliyorsun, Branka." Sadece sııttım. "Değer verdiğim insanlar için, emin ol öyleyim."

Bileğini kontrol ettiğimde şiştiğini fark ettim. Üzerinde yürümek sadece daha da kötüleştirirdi.

"Ben arabayı almaya gidiyorum. Sen burada bekle. Tamam mı?"

"Sakarlığım için kendimi tekmeleyebilirim," diye mırıldandı. "Bu o pisliğin suçu."

Onu son bir kez kontrol ettikten sonra, park ettiğimiz restoranın arka tarafına yöneldim. Böylesine تنها bir yerde biriyle karşılaşma fikrinden hoşlanmadığım için aceleyle ara sokaktan aşağı indim, başka bir çift ayak sesi benimkine katıldığında neredeyse sokağın sonuna gelmişim.

İzlerimde durup arkamı döndüğümde, birkaç gün önce beni öpen adamın, özel bir takım elbise giymiş kocaman gövdesiyle bana doğru kararlı adımlarla yürüdüğünü gördüm. Ben onun kot pantolon ve deri ceket giymesini tercih ederdim.

Kıpırdamadan durdum ve onun emin adımlarla bana yaklaşmasını izledim. İçimden bir ses kaçmamı söylüyordu ama ondan korktuğum için değil. Bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu; gerçi içgüdülerim ondan korkulması gerektiği konusunda uyarıyordu. Kaçma dürtüsünün göğsümü tırmalayan ham ihtiyaçla bir ilgisi vardı.

Bana yaklaştığı her adımda, buzların altındaki Kuzey Kutbu denizinin renklerini taşıyan o soluk mavi bakışlarda boğulurken kalbim daha da hızlı çarpıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Ona tek kaşımı kaldırdım, duygularımı göstermeyi reddettim. "Burası senin için şehrin güvenli bir bölgesi değil."

Bu tuhaf bir yorumdu. O beni tanı mıyordu. Ben de onu tanı mıyordum. Benim için neyin güvenli olup olmadığını nereden bilecekti ki?

Ayakta durmaya devam etti, gözlerini benden ayırmadı ve bir cevap beklediğini anladım.

"Başka herhangi bir yer kadar güvenli," dedim ona. Benden bir metre uzakta dururken birbirimize baktık. Bu mesafeden bile onunla göz teması kurabilmek için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım.

Bir adım daha yaklaştı. Ben de öyle yaptım. Ve bir adım daha, aramızda neredeyse bir santim kalana kadar. Göz temasını korumak için başımı daha da geriye eğdim. Gözlerinin tam olarak anlayamadığım *bir şeyle* yandığını

görünce kalbim göğsümde gümbürdedi.

Boynum daha da büküldü, o mavi alevleri hayranlıkla izliyordum. Bedenlerimiz neredeyse birbirine değiyor, bakışlarımız kilitleniyordu ama kalbim yabancı bir şeyle çarparken bile nefesimi tuttum.

Eli yavaşça yanaklarımı avuçlamak için yukarı çıktı, büyük elleri nazikti. Neredeyse bir aşğın dokunuşu gibi.

Başparmağı yavaşça çene çizgimde gezinirken, başparmağının sert yüzeyi yumuşak tenimi okşarken donup kaldım, hiçbir şey söyleyemedim ya da yapamadım. Bedenimi bir ürperti sardı ama kıpırdamadım. Onu endişeyle izledim, iyi adam mı yoksa kötü adam mı olduğu konusunda endişeliydim. Başparmağı aşağıya doğru inip nabzıma yerleştiğinde vücudumun çoktan kararını verdiğini fark ettim.

"Kim bu adamlar?" Sesim soluğum kesilerek sordum. Şüphelerimin doğrulanmasına ihtiyacım vardı.

Konstantin ailesiyle bağlantısı varsa, belki o da bir düşmandı.

Daha yakına eğildi, ağzı benimkine değdi. "Merak etme kotyonok. O adamların hiçbirisi sana yaklaşamayacak."

Sesinin sert ve ölümcül tonu ona inanmamı sağladı.

"Nedenini bilmek ister misin?"

Aramızda bir yudum sesi duyuldu. Benimkinden. "Neden?"

Eğildi, ağzını kulağımla hizaladı, tüyleri tenime sertçe değdi.

Bu adam insan postuna bürünmüş bir yırtıcıydı.

"Çünkü sen benimsin." Kelimeler sessizdi. Yumuşaktı. Yine de sesinde omurgamdan aşağı bir ürperti daha gönderen bir inanç vardı. "Seni tamamen kendime istiyorum. Ben seninim. Sen de benimsin. Başka kimse sana sahip olamaz."

İlk defa vücudum bir erkek tarafından sahiplenilmeyi protesto etmiyordu.

Beşinci Bölüm

SASHA

A Bir hafta sonra hâlâ Kaliforniya'daydım. Kalmak için nedenler ve gitmemek için bahaneler buldum.

Normalde düşünmeyeceğim ekstra bir iş bile aldım.

Motosikletime yaslanarak rıhtımdaki deponun önüne yanaşan siyah bir sedanı izledim. İçinde kimin olduğunu gizleyen renkli camları olan siyah bir sedan. Hiç kıpırdamadım ama elim arkamdaydı, silahımı çekmeye hazırdım.

Araba durdu ve Maxim Konstantin arabadan indi. Gözlerim onun üzerinde gezindi. İkiz kardeşi Ilias'ın aksine Maxim'in saçları açık kahverengiydi. Bu onların tek farkıydı. Bu ve Maxim'in gözetleme konusundaki bilişim uzmanlığı. Aile *işlerini* yöneten ve Pakhan olan ikiz kardeşi uzun boylu, siyah saçlı ve daha da koyu renk gözlüydü. Anlayın artık.

Çoğu kişinin haberi olmadan, Konstantin ailesi Kaliforniya'daki alışveriş merkezlerinin çoğunun sahibiydi. Bazıları da Rusya'da. Bu onların yasal paravanıydı ve para temizlemek için çok etkili bir yoldu. Ilias, Bratva hiyerarşisindeki konumu ve Pakhan rolü nedeniyle birçok suikast girişiminin hedefi oldu. Bu onu spot ışıklarından uzak tuttu mu? Tabii ki hayır. Öte yandan kardeşi Maxim her zaman radarın altında kaldı. Sanki ikiz kardeşinin arkasına saklanmış gibiydi.

Sırf bu yüzden onu pek sevmezdim. Vasili ailemizin en büyüğüydü ve işlerimizi yürütürdü ama geri kalanımız, Alexei ve ben, ailemiz için elimizi taşın altına koyardık. Vasili'nin arkasına asla saklanmazdık.

Ama belki de Ilias ikiz kardeşinin perde arkasında çalışmasını tercih ediyordu.

Her neyse, benim sorunum değil.

İnsanları öldürmekte ne kadar iyiysen, Maxim de hükümetlere sızmakta ve onlarla uğraşmakta o kadar iyiydi. Hatta bazen sırf kendi çıkarı için savaş bile başlatırdı.

"Nikolaev."

"Maxim."

Gözlerim onun üzerinde gezindi. Yanında iki adam vardı. Sanki işler sarpa sararsa bu onu kurtarabilirmiş gibi. Ben *bum* diyemeden o ve arkadaşları ölmüş olacaktı.

"Benimle buluştuğun için teşekkürler," diye başladı elini uzatarak. Eline bir bakış attım. Mikrop düşkünü değildim ama sahte nezaketleri de pek umursamazdım. Normalde ondan gelen bir işi asla kabul etmezdim ama zamanlama işe yaradı. Russo'yla ilgili her şey her zaman ilgimi çekmiştir.

"Ayrıntılara girelim," dedim ona. Eğer görevi beğenmezsem, kabul etmezdim.

"Russo kadını aldı ve ben onu geri istiyorum." Kaşlarım havaya kalktı. Alessio bana başkasının kadını alacak türden bir adam gibi gelmemişti. "Biz kulübemdeyken onu kaçırdı."

"Kadınının onda olduğuna emin misin?" Cevap verdim. "Alessio'nun kadın kaçırmak gibi bir alışkanlığı yoktur."

Maxim'in dudakları büküldü. "Babası öyle."

Bu daha mantıklı geldi. Yaşlı Russo'nun istediği her şeyi kapma alışkanlığı vardı. Zalim piç. Mia ve Branka'nın nasıl olup da o adamın ürünü olduğunu asla anlayamayacaktım.

"Ayrıntılara ihtiyacım

olacak." Cevap yok.

"Alessio'ya ulaştın mı?" diye sordum. "O işi kendi bölgelerinden kaldırdı."

"Alaska'da oldu," diye tısladı, gözlüklerini burnuna doğru iterek. Parmaklarının titremesi gözümden kaçmadı. "Russo bölgesi dışındaki hiçbir şey Alessio'yu ilgilendirmez."

İyi bir noktaya değindin.

"Yaşlı adam neden senin kadını alsın ki?"

"Sistemine girdim ve banka hesabını boşalttım."

Kaşlarım havaya kalktı. "Paraya sıkıştığınızı fark etmemiştim." Ne de olsa Pakhan fazlasıyla doluydu.

"Sonuçlandırdığımız bir ticari işlem için ödeme yapmadı."

Mantıklı geldi. Parayı almak zorundaydı. Paçayı kurtarmasına izin vermek söz konusu bile olamazdı. Birinin bir kez paçayı sıyırmasına izin verirseniz, haber yayılır ve başka insanlar da bunu denerdi.

"Doğrudan Alessio ile çalışarak daha iyi bir şans elde edebilirsin," diye önerdim. "Onu haberdar edin."

Yoğun bir sessizlik havayı doldurdu.

Bütün bu olanlarla ilgili bir şey beni yanlış yola itti. Bekledim, herhangi bir belirti için Maxim'in yüzünü izledim. İyi bir poker suratı vardı. Şerefsiz!

"Eğer ona ulaşırsam, kız kardeşinin üzerine adamlarını salar ve onu kuşatır." Omurgamda alarm zilleri çaldı. Branka'yı tehdit etmiyor olsa iyi olur.

"Kız kardeşinin bununla ne ilgisi var?" Hırladım. Sesim, daha küçük bir adamın altına sığmasına neden olabilirdi. Ama Maxim, Bratva'nın acımasız dünyasında büyümüş, ağabeyinin sert bir el ile hükmetmesini izlemişti.

"Bir kadın için bir kadın," diye karşılık verdi, ancak yüzünde bir parça vicdan azabı olduğunu görebiliyordum. O da kadınları incitmekten benim kadar hoşlanmıyordu.

"İşi kabul edeceğim," dedim ona. "Ama sana bir uyarıda bulunacağım Konstantin. Alessio'nun kız kardeşinin saçının tek bir teline dokunursan öölürsün. Dua et de o kadının başına bir şey gelmesin çünkü peşine düşeceğim ilk adam sen olacaksın."

Tutmam gereken bir söz vardı ve başarısız olursam lanetlenirdim.

Altıncı Bölüm

SASHA

T Üç gün sonra her şey boka sardı.
Yaşlı Russo'yu takip ettim ama alışkanlıklarını öğrenemedim.
Neden?

Çünkü tek düşündüğüm fırtınalı bulutların gözleriydi. Küçük kardeşim Alexei'den onu takip etmesini istemiştim. Kimseye bir şey söylemesi konusunda endişelenmeme gerek yoktu. O sadece bunu benim tuhaf işlerimden biri olarak kabul etti. En önemlisi, onu güvende tutmak için Alexei'den daha fazla güvendiğim kimse yoktu.

Öte yandan ben de kendimi toparlamalı ve Branka Russo'yu düşünmeyi bırakıp bu işi bitirmek için endişelenmeliydim. Bunca yıldır hiç kuyruk kaybetmemiştim. Her şeyin bir ilki vardı çünkü yaşlı Russo'yu bir kez kaybetmiştim.

Ben. Sasha Nikolaev.

Kızını uzaktan takip ettiğim için onu evinden çıkarken takip ettiğimde onu kaybettim. Vasili bilseydi, gülmekten altına işerdi. Ben de asla öğrenmemesini sağladım.

Tanrım, o kadın amının tadına bile bakmadan beni kırbaçlattı.

Yüce Tanrım!

Belki de yapabileceğim en iyi şey ondan uzak durmaktır. Bu kadar sahiplenici olmak sağlıksızdı.

İnsanlara ne yaptığını ilk elden gördüm. Ölümden başka bir şey kalmayana kadar onları nasıl sarmal bir deliliğe sürüklediğini. Parçalanmış bir kafatası ve kırılmış bir vücut.

Alaska rıhtımındaki Russo yerleşkesi karanlığa gömülmüştü ve yanında pisliklerin pisliği vardı. Beş koruma planlamıştım. En fazla. En az yirmi kişi vardı.

Siktir!

Montréal'den Alaska'ya kadar yaşlı Russo'yu takip ettim. Tanrım, taşaklarını dondurmak için hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim. İşte Juneau, Alaska'da, yaşlı Russo'nun ziyaret ettiği deponun karşısındaki bir binanın çatısındaydım. Objektifimi kullanarak tek pencereden etrafta dolaşmalarını izledim. İçeride olmadan nerede olduklarını ölçmek zordu.

Elde ettiğim verilere göre, yaşlı Russo'nun Alaska'da rıhtım yakınlarında birkaç deposu varmış. Ama uzun süreliğine değil.

Yerleşkeye yürüyerek girdim. Güvenlik sistemlerini ve kameralarını tetiklemeden arabamla giremezdim. Yaklaşık bir mil uzağa park etmişim ve eğer ortalık karışırsa şansım çok zor olacaktı. Bu bok için yaşıyordum ama lanet olsun, birkaç yıl daha hayatta kalmak istiyordum.

Blyad, o depoya girmek zorundayım. Öyle ya da böyle.

Tüfeği omzuma taktım, tabancamı kılıfında kontrol ettim, susturucuyu taktım, sonra pantolonumun arkasına sıkıştırdığım silahımı ve botumun içine sıkıştırdığım bıçağımı kontrol ettim. Sonra depoya ve yerleşim planına son bir kez bakarak tekrar içeri girdim ve geniş boş alanda ilerledim. Görünüşe göre bütün adamlar yaşlı Russo'nun bulunduğu diğer binadaydı.

Elimdeki bilgiler Maxim'in aradığı kadının orada tutulduğunu gösteriyordu ama elimde kanıt yoktu. Tamamen içgüdülerimle hareket ediyordum. Girdiğim her avluda farkındalık beni vuruyordu. Ve kan kokusu. Kan ve ceset kokusunu asla unutamazsınız. Bir kez kokusunu aldınız mı, sonsuza dek sizinle kalır.

Yerleşkenin silahlandırılmasını ve güvenliğinin sağlanmasını beklerdim. İrlandalılarla savaş halindeydiler. Ve *Famiglia* ile. Bir de ondan nefret eden ve onu bitirmek isteyen Korsika mafyası vardı. Ve son olarak, onu çarmıha germek isteyen birkaç Bratva ailesi vardı.

Neden mi? Çünkü yaşlı adam insanları kazıklamayı severdi. Birden fazla şekilde.

İri cüsseme rağmen ayak seslerim iki bina arasındaki çakıllarla kaplı yolda sessizdi. Bu, orduya katılmadan önce bile içime işlemişti ama özel kuvvetler eğitimi bunu bana aşıladı. Bu en iyisiydi

başıma gelebilecek en kötü şeydi. Bu, babamın beni eğitmeye zahmet etmediği bir disiplindi çünkü kendi aletini kovalamakla çok meşguldü.

Sevdiği kadın. Onsuz yaşayamayacağı kadın. Ve annem-

Oraya gidemezdim bile. O psikopat, deli kadın daha yaşamaya başlamadan beni mahvetti.

Vasili bile annemin deliliğinin boyutlarını bilmiyordu. O gün tam olarak ne olduğunu kimse bilmiyordu. Söylenen sözleri kimse bilmiyordu. Sadece annem, ben ve hiçbir şey hatırlamayan bir bebek. Küçük kız kardeşim. Tatiana o gün, daha bu dünyadaki ilk ayını bile doldurmadan ölmeye çok yaklaşmıştı.

Ağabeyim annemiz, babamız ve kardeşimiz olmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı.

Tam olarak başarısız olmadı ama aynı şey de değildi.

Tam köşeyi döndüğümde küçük, yan girişi gördüm. Ve sadece bir adam vardı. Hareket edip alarmı çalmadan önce onu vurdum, susturucu işini yapıyordu.

Girişe doğru koşarak sakinleştirici bir nefes aldım ve silahımı kaldırdım. Kapının kolunu ittim ve tuğla deponun içine girdim. Sürpriz bir şekilde tüm odayı zifiri karanlık buldum.

Herkes hangi cehennemde?

Az önce buradaydılar. Onları gördüm. Yine de, şu anda tek bir nefes bile duyamıyordum. Tek bir hareket bile.

Siktir, umarım bu bir tuzak değildir.

Eğer öyle olsaydı, hayalet olarak geri döner ve Maxim'in çirkin boynunu kırardım.

Gözlerimin karanlığa alışmasına izin verdim, sonra hareket etmeye başladım. Elim AK-47'min tetiğindeydi ve yan duvarlara doğru ilerliyordum. En arkada bir oda vardı, onu ayıran iki duvar arasında tek bir kapalı pencere vardı. Oraya doğru koştum. Sırtımı duvara dayayarak içeri baktım ve boş bir oda gördüm. Tek bir sandalye dışında.

İçinde çıplak oturan bir kadın vardı. "Lanet

olsun," diye mırıldandım nefesimin altında.

Sandalyeye bağlanmıştı, saçları kana bulanmış halde parlıyordu. Kahretsin, bu oydu. Maxim'in kadını. Çok deforme olmuştu ama o olduğunu biliyordum.

Ağzı bantla kapatılmıştı. Vücudu kan ve çürük yığınıydı. Yaşasa mı yoksa ölse mi daha iyi olurdu bilmiyordum. Onun iyiliği için.

Kapıya doğru ilerledim ve tetikte bekleyerek odaya girdim. İhtiyacım olan son şey Russo ve lanet adamları tarafından pusuya düşürülmekti. Onunla bir savaş başlatmamayı tercih ederim. Vasili bana teşekkür etmezdi. Yaşlı Russo bir düşman değildi ama dost da değildi. Nikolaev'in tüm işleri oğlu Alessio Russo'dan geçerdi.

İçeri girdiğimde hareket bile etmedi. *Ölmüştü. Ölmüştü.* Midem bulandı.

Etrafı hızlıca taradığımda odada başka kimsenin olmadığını gördüm. Ama en uzak köşede yere yığılmış, daha önce fark etmediğim başka kadın cesetleri de vardı.

Kokunun sebebi de buydu.

Siktir!

Maxim kadınının bu halde görmemeli. Bu serseri bir hack işinin ötesine geçmeliydi. Maxim'in yaşlı Russo'yla ne tür bir sorunu vardı ki yaşlı adam kadınının kaçırmıştı?

Telefonumu çıkarıp Nico Morrelli'yi aradım. Bilgi sahibi biri varsa, o da bu adamdı.

"Nikolaev," diye selamladı beni kendi tarzıyla.

Hoşbeşle vakit kaybetmedim. "Morrelli, ihtiyar Russo ile Maxim Konstantin arasındaki kan davasına neyin sebep olduğunu bilmem gerekiyor."

"Sana da merhaba, sikik."

Kıkırdadım. "Ah, özür dilerim. Siz İtalyanların konuşmayı ne kadar çok sevdiğini unutmuşum.

Hayat nasıl gidiyor? Cappuccino makinen hala çalışıyor mu? Senin-"

"Tanrım. Konuşmayı kes, seni sinir bozucu Rus," diye sözümü kesti, sesini mizah kaplamıştı. "Bunu sorman komik çünkü az önce eski Russo'nun eski Konstantin ile bir anlaşma yaptığını öğrendim. Konstantin'in ikizi Maxim, Russo kızlarından biriyle evlenecekti."

Damarlarıma şiddetli ve ölümcül bir şey yayıldı. Çenem titredi ve göğsüm yabancı bir şeyle burkuldu. Branka'nın herhangi birine ait olmasından duyduğum nefret burayı ateşe verme isteği uyandırdı.

"Anlaşma ne zaman yapıldı?" diye sordum.

"Bu evlilik sözleşmesinin bir parçasıydı. Eski Konstantin ve eski Russo, Benito King aracılığıyla bir anlaşmaya vardılar," diye açıkladı Nico. "Kızın adı söylenmedi ama görünüşe bakılırsa anlaşma muhtemelen Mia'yı Maxim'le evlendirmek üzerineydi. Tabii ki, kız- " Durakladı ve ikimiz de bunun neden işe yaramadığını biliyorduk.

Gözümün önünde intihar etti. Onu kurtaramadım. Bu hayatımda süregelen bir tema gibi görünüyordu.

"Konstantin kardeşler biliyor mu?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı Nico. Telefonum tutuşumun şiddetiyle çatırdadı. "Bunu yerine getirmek Maxim'in göreviydi ama anlamada bir boşluk buldu ve anlamayı geçersiz kıldı."

Yani bu eski Russo'nun intikamıydı. Orospu çocuğu.

"Sakın bana bu pisliğin ortasında kaldığını söyleme?" Soru sorma sırası Nico'daydı. Dişlerimi sıktım. Yaptığım şey tam olarak buydu.

"Sözleşmeyi neyin geçersiz kıldığını biliyor musunuz?" Onun yerine ben sordum.

Bunu takip eden sessizlikte bir şey bana cevabı beğenmeyeceğimi söyledi.

"Sözleşmede kadının hiçbir zarar görmeyeceği belirtilmişti - fiziksel zarar." Damarlarımda dolaşan kanla birlikte kulaklarım uğuldadı. Öfke boğazımı yaktı ve görüşümü kırmızı bir sisle gölgeledi. "Mia öldüğünde sözleşme Branka'nın oldu. Bunu yapmalı mıyım bilmiyorum ama sana bir resim gönderiyorum. Konstantin Branka'nın bir resmini ele geçirmiş. Oldukça kötü yaralanmış."

Telefonum biyledi ve mesajı kaydırarak açtım. Nefesim ciğerlerimde kesildi. Kanım yanıyordu. Resimdeki küçük kızın her yerinde yanık izleri ve kesikler vardı. Gözleri morarmıştı. Kumral saçları kan lekesi yüzünden kahverengiden çok kırmızıydı. Branka bir köşede oturuyordu, dizlerini göğsüne dayamıştı ve yüzünde korku vardı.

Kanım damarlarımda kaynarken soğuk bir şekilde "Gitmeliyim," dedim.

Aramayı sonlandırdım ve dikkatimi önümdeki cesede verdim. *Sigara yanıkları*. Mia'nın vücudundakileri hatırlıyordum. Branka'nınkinde hiç görmemiştim ama bu orada olmadıkları anlamına gelmiyordu.

Gözlerim çıplak bedenin üzerinde klinik bir şekilde gezinmeye devam etti. İşte o zaman onu gördüm. Tüm kan lekelerinin arasında, kadının göğsüne oyulmuştu. ***Hasarlı ürün.***

Maxim'e bir mesaj gönderdim. ***O öldü.***

Sonra da tüm binayı ateşe verdim.

Yaşlı Russo'nun kafasına bir kurşun sıkmak için sabırsızlanıyordum. Bir gün.

Belki bugün ya da yarın değil. Ama bir gün, o piçi öldüreceğim.

Yedinci Bölüm

BRANKA

F ya da haftalarca, vücudum izlendiğimin farkındalığıyla karıncalandı. Isınmış tenime karşı dondurucudan gelen serinlik gibi hissettim.

Ama ne zaman etrafıma baksam, orada kimse yoktu.

Marketteki raflara göz attım. Kaliforniya'daki Mart ayı Montréal'deki Mart ayına hiç benzemiyordu ve ben buna bayılıyordum. Babamdan yüzlerce kilometre uzakta, en iyi arkadaşım ile yurttan yaşamak en iyi kısmıydı.

Ama kardeşimi özledim. Konuşuyor ve mesajlaşıyorduk ama bu onu her gün görmenin yanına bile yaklaşıyordu. İyi olduğundan emin olmak istedim. Kendi başının çaresine bakamadığından değil. Doğrusu, o bana her zaman baktı ama onu görmek ve iyi olduğunu görmek bana huzur veriyordu. Mutlu değil. Bu bizim için soyut bir kavramdı. Autumn ve ailesi olmasaydı, mutluluğa inanmazdım.

Alessio ve benim yaşadıklarımızdan sonra mutluluğu yakalayıp yakalayamayacağımızdan emin değildim. Dünyamız tarafından çok lekelenmiştik.

Mia'nın tabutu uçsuz bucaksız renklerle kaplıydı. Kırmızı, pembe, beyaz ve mor çiçekler tabutun üzerine serpiştirilmişti.

Buna bayılırdı. Canlı renkleri, modayı hep sevmiştir. Mutlu ve yaratıcı olan her şeyi.

Gözyaşları yüzümü lekeledi ama ağlamamı susturdum. Eğer babam ağladığını duyarsa, daha sonra dayak yerdim. Nefes almamı kolaylaştıracağını umarak elimi göğsüme bastırdığımda göğsüm çok kötü ağrıyordu.

Olmadı. İçimde bir şeyler kırılmıştı. Gözlerim mezara boş boş bakan anneme kaydı. Gözyaşı yoktu. Üzüntü yoktu. Öfke yoktu.

Hiçbir şey.

Annem gibi olmak istemiyordum.

Gözlerim ağabeyimi buldu.

Gözlerinde öfke yanıyordu. Bakışlarını göğsüme kadar takip ettim. Elimdeki sigara yanığına baktığını fark ettiğimde artık çok geçti.

Alessio babamın üzerine atladı ve onu yumruklamaya başladı. Nefesler, çığlıklar, haykırışlar. Annem tepki vermedi. Ve ben... Babamın dudağının yarıldığını görünce çok mutlu oldum. Yüzü kan içindeydi.

İşte tam o anda kendimle ilgili gerçeği fark ettim. Dünyamız tarafından çoktan lekelenmişim.

Çünkü Alessio'nun babamızı dövmesini izlerken küçük kalbim göğsümde dans ediyordu. Ölümünün uzun ve acı verici olmasını umuyordum. Son derece acı verici.

Bu umut kısa sürdü. Babasının adamları onu Russo ailesinin reisinden uzaklaştırmaya başlamışlardı bile.

Alessio boyuna göre ayağa kalktı ve yanıma geldi. Ondan korkmuyordum. Gözlerindeki öfke ve hiddet bana yönelik değildi. Sadece şiddetli koruyuculuğu vardı.

Beni kaldırdı ve ellerim boynuna dolandı. "Geldin," diye fısıldadım, etrafımızdaki herkes unutmıştı.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim prenses." Ciddiydi. Gözlerinde gerçeği görebiliyordum. "Bir daha kimse seni incitemeyecek. Sen ve ben, prenses. Dünyaya karşı."

İki yıl önce Mia ve Alessio'nun gecenin içinde kaybolduğunu gördüğümünden beri ilk kez gülümsedim.

"Sen ve ben, ağabey. Dünyaya karşı."

Dudaklarım ağabeyimin anılarıyla gerildi. O zamandan beri onunla kalıyordum; gerçi arada bir annemi ziyaret ediyordum. Alessio her zaman benimle gelirdi, böylece güvende olurdum. Sözüne sadık kalarak o zamandan beri beni güvende tuttu. Yeterince büyüdüğümde kendimi savunma derslerine katıldım ama sorun şuydu ki herkes kardeşimden ve kazara bana zarar verirlerse başlarına geleceklerden korkuyordu.

Ağabeyim beni korunmaya ihtiyacı olan küçük bir kız olarak gördü ve tüm spor salonunu tehdit etti. Ama ben sadece öyle olmak istemiyordum. Güçlü olmak ve kendimi de koruyabilmek istiyordum.

Eski anılar sürekli yoldaşım olurken, ürünlerin parasını ödedim ve mağazadan çıktım. Bu sırada bileğim ağrıyordu. Babam bileklerimi kırmıştı.

O çileli, yalnız yıllar boyunca birçok kez. Kemikler iyileşti ama ağrı gelip geçti. Bir hatırlatma.

Diğer elimdeki parmaklarım market poşetini tutan bileğimin etrafına dolandı.

Otoparka çıkan ara sokağın karanlığında beni bekleyen figürü hiç fark etmedim. Bir el bileğimi çekti ve o eski tanıdık acı dirseğime vurdu.

"Hey!" diye bağırdım, bileğimi çekiştirdim ve kendime daha fazla acı verdim.

Zonklayan acıyı görmezden gelerek çantayı yüzüne doğru savurdum. *Wack.*

Arkamdan bir el uzanıp ağzımı kapattığında hatamı anladım. Çığlık atmalıydım.

Bana doğrultulmuş bir silahın namlusuna baktım ve hayatım gözümün önünden geçti. İyi şeyler. Kötü anılar. Çirkin ve mutlu anılar. Hepsisi. *Klik. Klik. Klik. Klik.* Gitmeye hazır değildim.

Ağır çekimde, silahı tutan elinin havada uçarak yüzüme doğru gelişini izledim. İçgüdüsel olarak gözlerim kapandı ve acının yanağımnda patlamasını bekledim. Tıpkı hatırladığım gibi.

Tam daire. Ne kadar ironik ama yine de gülmüyordum.

Acıyı bekleyerek nefeslerimi saydım. *Bir. İki. İki. Üç.*

Acı hiç gelmedi. En azından benimki.

Arkamdan hırıltılı bir inilti geldi. Vahşi bir hırlama. Önümde bir çığlık ve çatırdayan kemikler. Nabzım kulaklarımda çınladı. Gözlerim hızla açıldı ve ne olduğunu görmek için vücudumu çevirdim ama çok karanlıktı. Gölgeler. Hissedilen kelimeler. Homurtular. Yelps. Kendi ayaklarıma takılıp kığımın üzerine düştüm.

"Şimdi kim küçük bir sürtük gibi ağlıyor?" Derin ses alay etti.

Aramıza girip geniş sırtını tam görüş alanıma sokarak adamın bileğini bükte. Tanrım, gerçekten geniş omuzları vardı. Belki de bir MMA dövüşçüsüydü.

"Kaçın." Alçak, karanlık bir ses havada titreşti. "Beş dakika önde başla."

Ses tanıdıktı. Gözlerim karanlıkta dolaştı. Hiçbir şey göremedim.

Karanlık bir gölgenin içinden bir el uzandı ve ben de onu tuttum. Ellerimiz birbirine değdiği anda kolumdan elektrik akımı geçti.

Daha önce sadece bir kez olmuştu.

Ayağa kalktığımda gölgelerin arasına çekildi. Ama soluk, sarı saçlarını bir an görebildim.

Ona seslenemeden gitmişti. Takip ettim ama ondan hiçbir iz yoktu.
Ardında sadece hafif bir narenciye kokusu bıraktı.

Sekizinci Bölüm

SASHA

C Adamları yakalamak çok kolaydı. Sıkıcıydı. Belki de onlara on dakika avans vermeliydim. Artık bir önemi yoktu.

En azından kaçışlarına biraz kış koyabilirdiler. Onun yerine eve koştular. Ne kadar da tahmin edilebilir.

İki ahmağın da merdivenlerden yukarı koşmasını izledim. Binanın her katında iki daire vardı. Küçük sahanlığın korkulukları vardı ve basamaklardan temiz hava geçmesine izin veriyordu. Muhtemelen binanın havasız havasından daha iyiydi. Ne de olsa Kaliforniya'da kışlar soğuk geçmiyordu.

Adımları beton zemini dövüyor, gittikçe yaklaşıyorlardı.

Silahımın namlusuna bir susturucu taktım. Komşuların izleyici olmasını istemedim. İkisi birlikte, tahmin edin kime ait bir dairede yaşıyorlardı. Bratva.

Ding. Dong.

Onu yakaladığımda Maxim'in kışına tekme basacaktım. Ama önce güzel bir hediye alacaktı. Aptal kölelerinin küçük vücut parçaları.

İkisi de arkalarına bakarak koştular ve benim onları kovalamamı beklediler. Ama ben zaten onların önündeydim. Amatörler.

Tembel bakışlarım onlardan birini buldu, tam da sıçıp batırdıklarını anladığı sırada.

Pop. Alnında bir kurşun deliğiyle tökezleyerek yere yığıldı.

"Bullseye," diye mırıldandım, tam da ortağı arkasını dönüp koşmaya başladığında.

"Tanrım, bu kadar erken mi gidiyorsun?" diye sordum sıkılmış bir ses tonuyla, küçük parmaklıktan atlayıp kaçış yolunu kestim. "Duygularımı incitmeye mi çalışıyorsun?"

Başını salladı, ağzını açıp kapattı ama hiçbir kelime çıkmadı. Sudan çıkmış balık gibi gözleri büyüdü.

Onu gömleğinin yakasından tuttum ve dairesine doğru ittim. "Arkadaşını al ve içeri taşı."

"Ama o öldü," diye kekeledi.

"Sen söyleme." Tanrım, Bratva için çalışmak için aptal olmak şart mıydı? "Özür dilerim. Onu tamamen öldürmek istememiştim. Sadece birazcık."

Bana inanmış gibi izledi. Bugün aptallığa ayıracak vaktim yoktu.

"Kaldırın onu," diye bağırdım.

Acele etti ve onu kaldırmaya çalışırken tökezledi. "Dostum, ben bir şey yapmadım."

"Bir kadının peşinden gittin," dedim ona soğuk bir şekilde. "Benim kadınınım."

Adımları duraksadı. "Onu dairene götür," diye emrettim. Ağzını açtığı anda sözünü kestim, "Kapı açık."

"Nasıl?"

Soğukkanlılığımı koruyarak Branka'yla ilgili tüm düşünceleri aklımdan uzak tuttum. Şu anda onu düşünmek istemiyordum. Onu düşünemezdim. Aksi takdirde kendimi kaybeder ve öldürmeye burada, açıkta başlardım.

"Bir kapının beni dışarıda tutacağını düşünmedin mi?" Silahımı ona doğrultarak, "Çekil" diye bağırdım.

Ayaklarını sürüyerek adamı sürükledi ve kan izi bıraktı.

Siktiğimin moronu. Hızlı çalışmam gerekecek.

Kapı arkamdan kapandığı anda, herifin diz kapaklarına iki el ateş ettim. Acı dolu çığlıkları küçük daireyi doldurdu. Kapıyı arkamdan kilitledim, cebimden bir parça sakız çıkardım, ambalajını buruşturarak açtım, sonra sakızını ağzıma attım ve onun lanet olası bir balina gibi yerde kıvranmasını izledim.

Yanına diz çöktüm, sakızımı çiğniyordum. "Benim olanın peşine düşerek hata yaptın," dedim ona konuşurcasına. "İnsanların benim olanın peşinden gitmesinden nefret ediyorum."

Botumdan bir bıçak çıkardım. Tahminimce polisler gelmeden önce on dakikam vardı.

"Seni Maxim Konstantin gönderdi," diye iddia ettim.

Başını salladı ama gerçek yüzünden okunuyordu. Bıçağın ucunu kaburgalarına sapladım ve idrar kokusu havayı doldurdu.

Bıçağı iki kaburga kemiği arasında döndürürken, "Bunu tekrar deneyelim," dedim usulca. "Seni Maxim Konstantin gönderdi."

Küçük bir sürtük gibi çılgık attı. Ve o kadar tizdi ki cam tıkırdadı. Tanrım, bu bir opera sanatçısı olmalıydı. Bok kokusu aldığıma yemin edebilirim. Dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı. Belki de bu dersi kısa kesmeliydim.

Bıçağı geri çektim ve hasarı incelemek için gömleğini yukarı çektim.

"Biliyor musun, bunu günlerce yapabilirim," dedim karanlık bir sesle. "Askeriyenin insana etkili işkence teknikleri öğretme yöntemi vardır." Gözleri kafatasından dışarı fırladı. "Söyle bana, yakında bitecek."

Hemen cevap vermeyince bıçağı karnına batırdım, bir saniye bekledim ve sonra bıçağı çevirdim.

"Maxim," diye feryat etti tiz bir çılglıkla. "Kadını için. Bir kadın için bir kadın."

Sırıttım. "Gördün mü, o kadar da zor değilmiş. İyi iş çıkardın."

Boyum kadar ayağa kalktım ve susturucusu hâlâ takılı olan silahıma uzandım. Gözlerinin arasına nişan alarak tetiği çektim.

Memnuniyetle gülümsedim. "Bullseye. Her seferinde."

Maxim'i yakasından tuttum ve yüzüne yumruk attım.

Kan ve tükürük havada uçuştı ve kıyafetlerime bulaştı. Bu beni daha da kızdırdı.

"Sana onun yasak olduğunu söylemedim mi?" Hırladım, sonra ona tekrar yumruk attım. "Tam olarak ne demiştin?"

Maxim cevap vermeye bile yeltenmeyince yumruğum Maxim'in çene kemiğini kırdı.

"Ben ne dedim lan?" Dişlerimi sıktım.

Cevap yok. Bir yumruk daha ve bir diş havada uçtu. Bu çok pis bir işti. Orosu çocuklarını vurmaya tercih ederdim. Asla çok yaklaşmak zorunda kalmıyordum ve kıyafetlerim temiz kalıyordu.

"Ne. Ben. Dedim?" Bu sefer kaburgalarına yumruk attım. Darbeyi engellemeye çalıştı ama başaramadı. Kardeşinin aksine Maxim çok zayıftı. O kadar zayıftı ki bir sorumluluktan.

Maxim'in gözleri bana baktı. Kahretsin, gözlerindeki kederden hoşlanmamıştım. Maxim Konstantin'in bir fahişeye aşık olduğunu öğrendim. Gerçek bir

Fahiş. Moskova sokaklarında çalışıyordu ve bir şekilde Maxim ile yolları kesişti.

Aman Tanrım!

Ilias ikiz kardeşini alıp onunla yatmalıydı. Belki de öyle yapsaydı, Maxim onun sikini yalayan ilk kadına aşık olmazdı ve o da hayatta olurdu.

"Ona dokunmadım," diye tükürdü, kan öksürüyordu. "*Onun saçının tek teline dokunursan ölürsün*" dedin. Ben ona dokunmadım."

Bu herif gerçek miydi?

"Anlambilim konusunda benimle gerçekten dalga geçeceksin," diye kükredim. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun!"

Tanrım, son zamanlarda çok çabuk sinirleniyordum.

"Daha açık konuşmalıyım," diye homurdandı, tekrar öksürdü.

Onu ofisinde yere fırlattım. Los Angeles şehir merkezinde, Pasifik Okyanusu manzaralı güzel bir ofis. Pakhan kardeşinin bir kat altındaydık. Tabii ki en tepedeki köpek en üst katta oturacaktı. Daha azı beklenemezdi.

Maxim'in kanı cilalı, beyaz İspanyol fayansına bulaştı ve dudağım tiksintiyle kıvrıldı. Acı dolu iniltileri odayı doldurdu. İnsanlar cam kapıların ardından gözlerini dikmiş bize bakıyorlardı. Hangi salak gangsterin ofisinde duvarlar yerine cam kapılar olurdu ki? Kapalı kapılar ardında ne kadar pislik yaparsak yapalım, bu çok aptalcaydı. Suçlu olmasaydık bile kapı ve pencerelerin camdan olmasını istemezdim.

Ya bir kadını becermek isteseydim? Üzerine siyah bir çarşaf mı örtseydim? Bütün pencereleri kapatmayı bitirdiğinde, sakin ya sönmüş ya da çok morarmış ve ağrıyor olurdu.

Maxim bacağımı tutmaya çalıştı ve ben de onu tekmeledim, vücudu zeminde kayarak çürük, küçük, modern masaya çarptı.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Ah, büyük ikiz bize katılmaya karar verdi.

Yavaşça döndüğümde Ilias'ı kapının pervazına yaslanmış buldum. Telaşlanmış gibi görünmüyordu ama ben aldanmamıştım. O da en az benim kadar acımasız bir katildi. Tüm sahneyi inceleyen onun gözleriydi.

"Eğer kardeşimi öldüreceksen, önce tanıklardan kurtulmak isteyebilirsin," dedi Ilias, elleri ceplerine kayarken.

Sorun da buydu. Asla ikinci bir şans vermedim ama Maxim'i öldürmeye de niyetim yoktu. Neden? Çünkü onun acısını anlıyordum ve

Hatta onun için üzüldüm.

Tedirginlik derimin altına yerleşti. İnsanlara ikinci bir şans vermemek çok daha iyiydi. O zaman ikinci şansın kıymetini bilmeyip tekrar peşinize düşmelerinden endişe etmenize gerek kalmıyordu. Omzumun üzerinden bakmaktan beni kurtardı.

Ilias soğuk bir sesle, "Onu öldürmezsen sana borçlu kalırım," diye ekledi. "O da sana borçlu olacak."

"Benim isteyebileceğim neye sahip olabilirsin ki?" Kuru bir şekilde karşılık verdim.

Ilias'ın dudakları kıvrıldı. Bir gülümsemeye değil ama ona benzer bir şeye. "Asla bilemezsin."

Başımı Maxim'e çevirerek ona ters ters baktım. "Branka Russo'yu takip eden hiç kimseyi, ama hiç kimseyi görmek istemiyorum. Onu öldürmek mi istiyorsun ihtiyar, buyur öldür. Ona dokunursan lanet imparatorluğunu yerle bir ederim. Anlaşıldı mı?"

"Kadınımı öldürdü," diye mırıldandı Maxim, sesi ağlamaklıydı.

"Sana söz veriyorum," diye cevap verdi İlias. "Bir Pakhan ve bir Konstantin olarak söz veriyorum."

Başımı salladım ve onları arkamda bıraktım.

ÜÇ SAAT SONRA, her zamanki spor kıyafetlerimi giyerek Berkeley kampüsündeki spor salonuna doğru yürüdüm. Kumral saçlı kadından uzak duramıyordum ve Branka'yı burada bulduğumdan emindim. Arkadaşı ders çalışıyordu; Branka ise hayal kırıklıklarını spora döküyordu.

Kendini savunma dersleri aldığını biliyordum ama nedense şimdiye kadar hiç aklıma gelmemişti. Adımlarım yavaşladı ve onun mankeni yumruklamasını izledim. Vücudu ter içindeydi, yüzünden terler akıyordu.

Birkaç üniversiteli çocuk ona doğru bakışlarını kaydırdı ve gözlerindeki arzu gözümünden kaçmadı.

Bir hırıltı göğsümden yukarı tırmandı ve boğazıma takıldı.

"Gözlerinizi kaçırmak istemiyorsanız, bakışlarınızı o kızıdan uzak tutun," dedim homurdanarak ve hepsini salonun dışına ittim.

"Hey, sen burada öğrenci misin ki?" İçlerinden biri sorma cesaretini gösterdi. "G ö z ü m ü n ö n ü n d e n kaybolmazsanız en kötü kâbusunuz olurum."

ona ters ters baktı. Bir fare gibi kaçtı.

Dikkatimi hâlâ mankenine vurmakta olan Branka'ya verdiğimde, onun vücuduna hayran kaldım. Minik kırmızı koşu şortu ve ona uygun bir spor sütyeni. Teni terden parlıyordu ve sikime kan fışkırıyordu.

Tanrım!

Bu Mia'nın küçük kız kardeşiydi. Kafamda bu kızla ilgili müstehcen görüntüler uçuşmamalıydı. Yine de vardı. O kadar çoktu ki göğsümde sinsi ve alaycı bir eğlence titreşiyordu. Branka Russo ne tür şeylerle ilgilendiğimi ve aklımda hangi görüntülerin oynadığını bilseydi, şimşekten daha hızlı kaybolurdu.

Ter kokusu ve Branka'nın yumruklarının lastiğe sürekli vuruşu havada yankılanıyordu.

Branka yumruklamaya ara verip havluya uzandıktan sonra havluyu yüzüne silerken ona doğru ilerledim. Bir yudum su içti ve o anda beni fark etti. Gözleri büyüdü ve kulağındaki kulaklıkları çıkardı.

"Kulaklıklar takılıyken asla kavga etme," dedim ona gülümseyerek. Sessiz kaldı, o gri bakışlarıyla dalgın dalgın beni izliyordu. "Göğüs göğüse dövüşte kendi başının çaresine bakabilecek gibi görünüyorsun."

Boynu sallandı. "Gönüllü müsün?" Omuz

silktim. "Korkmuyorsan tabii."

Gözleri gümüş bir şimşekle parladı. "İstiyorsun. Sadece genelde kimse benimle bunu yapmak istemez," dedi, sonra bunun kulağa nasıl geldiğini fark etti ve yanakları kızardı. "Kimse benimle göğüs göğüse dövüşmek istemez," diye hızla açıkladı.

Sırıttım. "Seviyorum."

Gözlerinin üzerimde gezinmesine izin verdi. Cüssemden dolayı dezavantajlı olduğunu biliyordu ama içgüdülerim bana geri adım atmayacağını söylüyordu. Branka'nın içinde öfkesini ve hayal kırıklığını ateşlemek için kullandığı bir ateş vardı. Bir bıçak çıkardım ve ona doğru uzattım.

Bakışları ellerime kaydı. "Kendini savunmak için bir şeye ihtiyacın olmayacak mı? Benim bıçağım varken senin hiçbir şeyin olmaması hiç adil değil." Bıçağa uzandı ve elimden çekip aldı.

"Seni alt etmek için silaha ihtiyacım yok."

"Ukalayız, değil mi?" diye meydan okudu, kızgınlığı yüz ifadesinde parladı. "Burada ne işin var senin? Öğrenci olmak için çok yaşlısın."

"Ah." Üzülmüş gibi yaptım. "Büyüklerinize saygınız nerede?"

Gözlerini devirdi ve minderlere yöneldik.

Branka bana kıyasla çok küçüktü. Ona zarar vermeden antrenman yaptığımızdan emin olmalıydım. Dizlerimi yarı çömelmiş bir pozisyona getirdim ve o da benim hareketimi yansıttı.

"Seni kesersem ağlama," diye alay etti.

Dudaklarım yukarı doğru çekildi. "Yapmamaya çalışacağım. Şimdi konuşmayı kes ve saldır."

Bana baktı, sola kaydı ve sonra sağa doğru hamle yaptı. Hızlı hareket etti ama saldırısını savuşturdum. Elimi bileğine doladım, sonra sırtı önüme bastırana kadar onu döndürdüm. "Fena değil, kotyonok," diye övdüm, mürekkepli parmaklarımın onun

Soluk tenli.

"Beni alt ettin," dedi nefes nefese.

Güçsüz bırakılmaktan nefret ederdi. Bunu nefes alışında, omuzlarının ve kaslarının sertliğinde hissedebiliyordum.

İsteksizce onu serbest bıraktım ve üç saniye boyunca hareketsiz kaldı, sonra dönüp bana baktı, cildindeki hafif solgunluk endişe vericiydi.

"Seni incittim mi?"

Gözleri odanın içinde dolaştı ve sanki yalnız olduğumuzu yeni fark etmiş gibiydi. "Herkes gitmiş."

"Kotyonok," dedim, bana bakmasını sağlamaya çalışarak. "Seni incittim mi?" O gri gökyüzü bakışlarımı karşıladı ve yavaşça başını salladı.

"Hayır, yapmadın." Ciğerlerimdeki basınç azaldı ve nefesim kesildi. Onu incitmektense ellerimi kesmeyi tercih ederdim. "Tekrar gidebilir miyiz?"

Başımı salladım. Tekrar ve tekrar.

Hızlı bir çalışmaydı. Vücudu güçlüydü ve talimatlarıma uyarken yüzündeki kararlılığı seviyordum. Onu her alt edişimde daha az korkuyordu, ta ki ben her yaptığımda vücudu artık kaskatı kesilene kadar.

Ona öğretmek eğlenceliydi. Ve taşaklarım için biraz rahatsız ediciydi ama ona odaklanan sıkımı görmezden geldim. Bu Branka içindi. Asla kullanmak zorunda kalmamasını ve kullanırsa da onu korumak için yanında olacağımı umuyordum. Ama eğer olmazsam, onun güçlü olmasını istiyordum.

Gözleri önce bana, sonra taşaklarıma kayıyordu ve ben onun bakış açısını hemen anlamıştım. Hatta etkilenmişim bile. Taşaklarıma tekme atmaya çalışırken ayağını yakaladım ve çekiştirdim.

Büyük bir gürültüyle sırt üstü yere düştü, hâlâ bıçağı tutuyordu.

"Hızla iyileşiyorsun," dedim ona. Yanında diz çöktüm ve omzuna dokundum. "İyi misin?"

Sinirli bir nefes onu terk etti. "Nereden bildin?"

Kıkırdadım.

"Taşaklarıma saldıracağını nereden bilebilirdim?" Yanakları daha da kızardı ve bunun az önce yaptığımız egzersizle hiçbir ilgisi yoktu. "Gözlerini onlara diktin. Bilmemin tek nedeni buydu."

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Hâlâ etkilendim," dedim ona. Ona ait olması gereken kırmızı su şişesine uzandım. Üzerinde baş harfleri vardı. "Senin mi?" Başıyla onayladı. "İç. Susuz kalmamak önemli."

Bir yudum aldı ve bana uzattı. Başımı salladım. Neredeyse hiç terlememiştim.

"Neden kendini savunma dersi almak istedin?" Ona gelişigüzel sordum.

Omzundan hafif bir gerginlik geçti. "Kendini savunabilmek önemlidir," diye cevap verdi. "Bizim dünyamızda."

Bizim dünyamız. Kim olduğumu biliyor muydu? "Bizim dünyamız mı?"

"Evet, bu dünya," diye mırıldandı. "Ne zaman pusuya düşeceğinizi asla bilemezsiniz." Başını eğdi, gözleri benimkilerle buluştu. "Peki sen kimsin?" Ben cevap veremedim devam etti: "Evet, adının *Moye Serdtse* olduğunu biliyorum." Dudaklarım kıvrıldı. Bu yaptığım en iyi şeylerden biriydi. Bana *Moye Serdtse* demesini sağlamak. Bir gün onun kalbi olacaktım. "Bu arada, bu çok tuhaf bir isim." Başımı sallayarak onayladım. "Ama kastettiğim bu değildi." Gözleri üzerimde gezindi. "Belli ki dövüşebiliyorsun. Burada öğrenci değilsin. Öğretmen de değilsin. Peki sen kimsin?"

Sessiz kaldı, beni izliyor ve bekliyordu. Elimi kaldırdım ve kumral saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Seni kim incitti?" Onun yerine ben sordum. Babasıydı ama ona zarar veren başka biri daha vardı. İsim istedim.

Konstantin ve Russo anlaşmasının geçersiz ve hükümsüz olmasının nedeni buydu. Ne yazık ki Konstantin kardeşlerin bir ismi yoktu. Sadece bir hücrede çıplak, dizleri göğsüne kadar çekilmiş ve vücudunun her yerinde izler olan küçük bir kızın fotoğrafı vardı. Yanık izleri.

Kahretsin, bunu görmek kahrolası taş kalbimi acıttı.

Ayağa fırladı ve benden uzaklaştı. Görünen yara izleri gitmişti ama görünmeyenlerin hâlâ orada olduğuna hayatım üzerine bahse girerdim.

Elini çıkış kapısına dayayarak omzunun üzerinden bana baktı.

"Önce ben sorumu sordum," dedi. "Bir soruya soruyla cevap vermek pek centilmence değil."

"İyi ki bir c e n t i l m e n değilim." Cazibeme kapılacağını umarak ona sırtışlarımdan birini sundum. "Seni tekrar göreceğim."

Başını salladı ve sonra gözden kayboldu.

Dokuzuncu Bölüm

BRANKA

Well. *Moye Serdtse* sözünü tuttu.

Sonraki üç ay boyunca, spor salonuna her gittiğimde oradaydı. Çoğu zaman kampüste tek başıma ya da Autumn ile dolaşırken onun varlığını hissederdim. Ve o olduğunu biliyordum. Onu tenimdeki güneş gibi hissedebiliyordum.

Garip mi? Aynen öyle.

Stalkerish? Çifte evet.

Kardeşıme söyledim mi? Tabii ki hayır.

Moye Serdtse'yi severdim. Altıncı hissim bana zarar verebileceği konusunda alevlenmedi. O güvenliydi. Belki dünya için değil ama benim için kesinlikle.

Ben de takipçimin gölgem olmasına izin verdim. En iyi tarafı, kendimi savunma becerilerim on kat gelişti. Beni poligona bile götürmüş ve nasıl ateş edileceğini öğretmişti. Çok iyiydim.

Autumn her gün spor salonuna gitme ihtiyacımı sorgulamadı. Hatta bazı günler iki kez gidiyordum. *Moye Serdtse* oradaydı. Sanki bir işaretmiş gibi, ikimiz orada olduğumuz her seferinde spor salonundaki herkes dağılırdı.

Bir başka güçlü savunma egzersizinden sonra, ikimiz de minderlerin üzerine oturup su içtik. Şişesinin üzerinde de baş harfleri vardı. C.H.

Başımı ona doğru eğdim. "Baş harfleri yanlış mı?" "Evet, hepsi M ve S'nin dışındaydı."

Alay ettim. Ona inanmamıştım. Takeya'dan özel baskılı filiz kapaklı bir su şişesiydi. Pek ucuz sayılmaz. Aslında bu adamda ucuz olan hiçbir şey yoktu.

"Peki ne iş yapıyorsun?" Bacaklarımı uzatırken sohbet eder gibi sordum.
"İlginç bir şey yok."

"Eminim," diye karşılık verdim ona inanmayarak. Bunu bir kalp atışı sessizliği izledi ve ben bunun peşini bırakamadım, bu yüzden sorularıma devam ettim. "Peki Konstantin ikizlerini nereden tanıyorsun?"

Kaşını kaldırdı. "Kim olduklarını biliyor musun?"

Gözlerimi devirdim. "Batı Yakası'ndaki en iyi alışveriş merkezleri onların."

Tamam, belki ben tamamen dürüst değildim ama o da değildi. Bu adamın yeraltı dünyasının bir parçası olup olmadığını merak etmeye başladım. Onda öyle bir hava vardı ve bu ismi hiç duymamış olmam dışında mantıklı geliyordu. *Moye Serdtse*.

Zihinsel olarak, adını araştırmak için bir not aldım. Zararı olmazdı, değil mi?

"Demek çok çalışıyorsun?" Diğer bacağıma geçip onu esnettikten sonra omuzlarıma doğru ilerlerken sordum. "Öyle görünüyorsun," dedim ağzımın kenarından akan küçük bir salyayla. Görmezden geldim. Erkeklerin ardından salya akıtmak benim hobim değildi.

Sonra omuzlarımı sıvazladım. Kaslarım onunla yoğun bir egzersiz yapıyordu. Reflekslerim gün geçtikçe daha iyi hale geliyor ve güçleniyordum. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Babam bana tekrar zarar vermeye kalkarsa kendimi savunabileceğim konusunda bana güven veriyordu.

"Çalışmaların nasıl gidiyor?" diye sordu kendi kendine esneme hareketleri yaparken. Siyah eşofman altı ve süper dar beyaz bir tişört giymişti, bu da muhteşem vücudunu sergiliyor ve cildindeki mürekkepleri görmemi sağlıyordu. Görünüşe göre dövmelelere gerçekten çok inanıyordu.

Gözlerimi göğsüne kilitledim, keşke gömleğini çıkarsaydı da önümde hiçbir engel olmadan mürekkebini inceleyebilseydim. Bunun yerine gözlerim o büyüleyici sembollerle işaretlenmiş ellerine kaydı.

"İyi gidiyorlar," dedim ona. "Arkadaşım Autumn kendini bu işe çok daha fazla adadı."

"Pazarlamadan hoşlanmıyor musunuz?" Sesinde meraktan başka bir şey yoktu.

"İstiyorum ama bazen ne anlamı var ki diye düşünüyorum," diye mırıldandım. "Eğer tüm bunların sonunda tarlada çalışamayacaksam."

"Neden yapmayasın ki?" diye sordu.

Omuz silktim. Ona mantıklı bir açıklama yapabilmemin hiçbir yolu yoktu. Alessio kimsenin beni almasına ya da babamın benimle evlenmesine asla izin vermezdi.

ikimizin de onaylamadığı birine. Ancak, Alessio en başından beri dürüsttü. Russo ailesinin normal, ortalama bir hayat yaşamam için çok fazla düşmanı vardı.

Evlilik benim için zor bir geçişti, ancak hayatta kalmak için bir gereklilik gibi görünüyor.

Her neyse. Zamanı geldiğinde düşünürdüm, şimdi değil.

"Seviyor musun?" diye sordu ve kaşımı kaldırdığımda, "Pazarlamayı seviyor musun?" diye detaylandırdı.

Hatırlaması beni şaşırtmadı. Onunla tanıştığım ilk hafta bahsettiğim bir şeydi bu. Tüm konuşmalarımızı hatırlıyor gibiydi.

Başımı salladım. "Evet, öyle. Kulağa aptalca gelse de, insanları bir şeye bakmaya ikna etme fikrini seviyorum." Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Autumn bundan nefret ediyor ama fotoğrafçılığı seviyor. Bu konuda da gerçekten çok iyi. Bir gün fotoğraf çekecek ve ben de onları internette patlatacağım."

Kıkırdadı. "İnternetteki patlamayı görmek için sabırsızlanıyorum." Bu sefer ikimiz de güldük.

"Şehirden ayrılmak zorundayım," dedi dakikalar sonra. Başımı ona doğru salladım ve bana tam olarak anlayamadığım duyguları ifade eden ağır bir bakış attı. Benim için endişeleniyor muydu? "Bir süre burada olmayabilirim ama eğitime devam et."

Göğsüme garip bir hayal kırıklığı yerleşti. Başka bir şey söylemesini bekledim. Başka bir şey.

Ayrıntı vermedi. Ve onu tekrar görmem için üç yıl daha geçmesi gerekecekti.

Onuncu Bölüm

SASHA

I Kaliforniya'dan ayrılalı henüz yirmi dört saat olmuştu ve şimdiden ağabeyimi kızdırmayı başarmıştı. Tabii ki, fazla bir şey gerekmedi. Masasının arkasında oturan ağabeyimden dumanlar yükseliyordu.

Ofis koltuğuna yaslandım, New Orleans'a geri döndüm. Bu şehir bizim evimizdi. Rusya ve Louisiana arasında sık sık gidip geliyorduk ama New Orleans'ı evimiz olarak görmemiz uzun sürmedi. Babam burada ikamet etti ve *işine* başladı. Vasili bu işi devraldı ve on kat büyüttü. Ayrıca bir dizi yasal iş de kurdu.

Vasili bu işte babamdan daha iyiydi.

Viski bardağımı döndürdüm. Buz kristale çarpıyor ve puro dumanı havada asılı kalıyordu. Ama soğukkanlılığımı korudum.

"Neden Maxim için bir iş kabul ettin ki?" Vasili bana sert bir bakış attı. "Hoşuma gitmiyor. Konstantinlerle uğraşmak her zaman sorun çıkarıyor."

"Bu olmayacak," dedim ona kendimden emin bir şekilde.

"Sasha, Ilias Pakhan'dır. Onunla bağlantılı her şey bela getirir. Eski Konstantin'in deli bir orospu çocuğu olduğundan bahsetmiyorum bile. Bu iki pisliği de Tatiana'dan mümkün olduğunca uzak tutmayı tercih ederim. O bekâr bir kadın ve böyle adamların etrafında olmasını istemiyorum."

"Bu konuda endişelenmene gerek yok. Görücü usulüyle evlendirilse bile Tatiana önce seni öldürür, sonra da İlyas Konstantin'i bırak, herhangi biriyle evlenmeyi kabul etmeden önce gözlerini oyar."

Küçük kız kardeşimizin büyük ikiziyle evleneceği düşüncesi Vasili'nin yüzünü kararttı.

"Artık Konstantinlerle iş yapmak yok," diye homurdandı.

Sandalyede öne arkaya eğilerek içimi yudumladım. Vasili'nin çenesi titriyordu ve bir conta patlatmaya hazır olduğunu biliyordum.

"Yanılıyorsam düzeltin ama kiminle iş yapacağımın benim seçimim ve kararım olduğu konusunda anlaşmamış mıydık?" Ona hatırlattım.

Çenesi gerildi, damarları zonkladı. Onu kızdırmak için her zaman iyi bir iş çıkarmışımdır. Tatiana da ben de. Sorumluluk sahibi olan oydu, kız kardeşim ve ben pervasız olanlardık. Alexei, Alexei'ydi işte.

"Seçiminiz ailemizi etkilemeyecekse bunu kabul ettik," dedi kuru bir sesle.

Başparmağımı çenemde gezdirdim. "Bu ailemizi etkilemez. Sadece beni etkiliyor. İşi kabul ettim ve artık bitti."

"Tatiana, onunla ve Konstantin kardeşlerle öğle yemeği yediğini söyledi." Konuyu değiştirdi, gözlerindeki öfkeli ifade hâlâ devam ediyordu. "Neden onlarla öğle yemeği yedin ki? Ve kız kardeşimizle?"

Omuzlarımı silktim. "Kız kardeşimle öğle yemeği yiyordum. Konstantin kardeşler geldi ve Tatiana onlara bize katılma nezaketini gösterdi. İkimiz de bunu kabul edeceklerini beklemiyorduk."

"Tabii ki kabul ettiler," diye homurdandı Vasili, ses tonu kuruydu. "Kız kardeşimizin erkeklerin ona iki kez bakmasını sağlamak gibi bir huyu var."

Gözlerimi devirdim. "Sen öyle diyorsan," diye karşılık verdim kuru bir sesle.

"Maxim'in işini başarıyla bitirdin mi?" Kardeşim beni oyundan düşürmeye çalışıyordu. Sinsi herif.

Bütün bu iş ağzımda hâlâ acı bir tat bırakıyordu. "Kadını zaten ölmüştü," dedim, tüm bu olanların beni ne kadar rahatsız ettiğini gizleyerek. "Yaşlı Russo'yu öldüreceğim."

"Sikerim seni."

"Evet, yapacağım." Vasili'nin saç uçlarının kıpkırmızı görüldüğüne yemin edebilirim. Kardeşimi kızdırmak çok kolaydı. "Sakızın var mı?" Gayri ihtiyari sordum.

Yumruğu masaya indi ve masadaki her şeyi tek tek salladı. Orada pek bir şey yoktu. Ama bir *People* dergisinin orada olduğu kesindi. Hem de son sayısı. Vasili'nin *People*'a olan hayranlığını henüz anlayamamıştım.

"Lanet olası sakızın canı cehenneme," diye kükredi. "Yemin ederim Sasha, eğer ailemize mal olursan seni kendim bitiririm."

Sırıttım. İkimiz de bana zarar vermektense gözlerini oymayı tercih edeceğini biliyorduk. "Misafirim ol."

"Eğer onu öldürürseniz, Alessio Russo peşimize düşer," diye akıl yürüttü. "Tatiana'nın peşinden. İstedğin bu mu?"

Omuz silktim. "Küçük kız kardeşimizi koruyabiliriz."

"Hayır, onu koruyordum." Sesi karanlıktı. "İkinizi de koruyordum ve lanet olsun, şimdi ikinizden birine bir şey olmasına izin verirsem."

Sandalyemde geriye doğru sallandım. "Yanına fazladan adam koyacağım. Yaşlı Russo pisliğin teki. Bu dünyada yürümeye layık değil."

"Yargılayacak biri değilsin," diye tısladı Vasili. "Ve tarafsız da değilsin. En büyük kıızıyla olan ilişkiniz sizi Russo ile ilgili her konuda önyargılı yaptı."

Düşmanlık dilime dolandı ve havada dans etti. "Siktir git. Tarafsızlığı da sikeyim," diye hırladım.

Odayı yoğun bir sessizlik kaplamıştı. İçinde oturmaktan son derece memnundum. Ne yazık ki Vasili de öyleydi. Kendi bardağımda buz vardı ve küpün her şingirtısı havada çınlayan bir gong gibi dönüyordu.

Bir saat tik tak etti.

Vasili sonunda başını sallayarak alaycı bir nefes verdi.

"Neden Branka Russo'yu kontrol ediyorsun?" Vasili'nin sorusu sessizliği bozdu ve yeni bir gerginlik yarattı. "Kız kardeşi yetmedi mi?"

Çenem titredi. Yaptığı yorum beni çok kızdırmıştı ama yaptığım her şeyi kontrol etmesi kadar değil. Beni kontrol etmesine şaşırılmamalıydım ama bu beni çok kızdırdı.

"Onu kontrol ettiğimi kim söyledi?"

"Benimle taşak geçme, Sasha."

"Kardeşim, sen bu gezegende sevişmek isteyeceğim son kişisin." Ona kayıtsızlıkla baktım.

Vasili, "Soruma cevap ver," diye ısrar etti.

Ağabeyimi izledim. Ailemizi bir arada tutmak için çok şeyden vazgeçmişti. Bizi güvende tutmak için. Onu takdir ediyordum. Gerçekten takdir ediyordum ama hayatımızın bu noktasında babamız gibi davranmayı bırakıp sadece ağabeyimiz olmaya başlaması gerekiyordu.

"Mia Russo ölmeden önce ona bir söz verdim." Ona yarı doğruyu verecek bir cevapla yetindim. Vasili soru soran bir kaş kaldırdı. "Kardeşlerine göz kulak olacağıma dair," diye açıkladım.

Vasili kuru bir sesle, "Alessio Russo'nun bebek bakıcılığına ihtiyacı yok," diye karşılık verdi. "Ve eğer kız kardeşine baktığını öğrenirse, gözlerini oyar."

Omuz silktim. "Deneyebilir ve başarısız olur."

"Bir gün bu bok seni yakalayacak, Sasha." Muhtemelen haklıydı ama kendinize güveniniz yoksa hiçbir şeyiniz yoktu. Ben de vergi mükelleflerinin parasıyla eğitilmiş en iyilerden biriydim.

"Kıza yaklaşmayacağına söz ver." Cevap vermediğimde, viskisinden bir yudum alırken bakışları daraldı. Bu sözü beklemeye devam etti.

Çok geç kalmıştım çünkü kızı son üç aydır neredeyse her gün görüyordum. Şimdiye kadar yaşadığım en platonik ilişkiydi ve onunla geçmişte becerdiğim kadınlardan daha derin bir bağ hissettim.

Kadınlara sohbet etmeyi hiçbir zaman önemsememiştim. Kız kardeşim bir istisnaydı. Ama Branka ile kendimi onun hakkında her şeyi bilmek isterken buldum.

Vasili, "Söz ver bana," dedi.

"Ölmek üzere olan bir kadına onlara göz kulak olacağıma dair söz verdim," diye cevap verdim. "Onları güvende tutmak için. Benden bu sözü bozmamı istiyorsunuz."

Başını iki yana salladı.

"Senden kıza yaklaşmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum." Branka'yı bir daha göremeyeceğimi ya da onunla konuşamayacağımı düşününce içimi bir soğukluk kapladı. Ona sadece kendini savunmayı öğretiyordum ve konuşmalarımız sadece genel konular üzerineydi. Tanrı aşkına, adımı bile bilmiyordu. "O çocuk yaralanırsa, Alessio suçlayacak birini bulacaktır," diye ekledi.

Ayağa kalktım, bu konuşmayı bitirdim ve ceketimi ilikledim, sonra da gitmek için döndüm.

"Kendi güvenliğin ya da benim için değilse bile Tatiana için yap," dedi elim kapının koluna geldiğinde. "Her tarafta düşmanlarla savaşıyoruz, Sasha. Eğer dikkatli olmazsak, bu Tatiana'nın hayatına mal olacak. Kadın için kadın, bizim dünyamızdaki erkeklerin düşünme biçimidir. Branka'nın babası Konstantinlerle savaş çıkarmaya çalışıyor. Ve biz Konstantin'in dikkatini üzerimize çekmek istemiyoruz. Tatiana'nın iyiliği için."

Beni oraya o götürdü. Küçük kardeşim için yapamayacağım hiçbir şey yoktu. "Söz veriyorum," diye cevap verdim çıkmadan önce.

Uğursuz sessizlik ve sonuçlar beni kapıdan dışarı kadar takip etti.

On Birinci Bölüm

.....
SASHA
.....

Üç Yıl Sonra

Montréal'de Eylül ayı güzel bir manzaraydı. Ta ki kendimi yaşlı Russo'nun masasının karşısında otururken bulana kadar. Piç kurusu

Bir baba için acınası bir bahane.

Karısını daha yeni gömmüştü ve burada başka kadınları becermekten bahsediyordu. Alessio'nun ne kadar kızgın olduğunu hayal bile edemezdim. Her şeyi tanıdığım diğer erkeklerden daha iyi saklıyordu. Babasının yaptığı numarayı duydum. Cassio, babasını gömmek için eve uçtuğunu ve yaşlı piçin hayatta ve iyi olduğunu söyledi. Ölen annesiydi.

Yüce Tanrım!

Yaşlı Russo kapkara ruhlu bir piçti. Annemle birlikte cehenneme aitti.

Boynumda bir damar zonkladı, masaya doğru hamle yapma ve onu çirkin gözlerinden bıçaklama ihtiyacı beni pençeledi. Ya da gözlerini sikeyim. Doğrudan kara kalbine ve çirkin ruhuna saplanmalıydı. Öfke içimde kabarıyor, içime bir sıcaklık hücumu gönderiyordu.

Vasili'nin bana sürekli uyarı bakışları attığını anlamak için ona doğru dönmeme gerek yoktu. Yaşlı Russo'ya karşı hislerimi biliyordu ama Alessio'yla olan anlaşmayı bozmak istemiyordu. Keşke şu yaşlı herif şu lanet olası yoldan çekilse.

Yaşlı adam, "Bu, sevkiyatların Amerika'ya ulaşması için en hızlı yol," diye övünüyordu. "Neden size bir şans verelim ki?"

Vasili sakın bir sesle, "Hiç de fena değil," diye cevap verdi. "Yüzde otuz kâr ediyorsunuz."

"Anlaşmanızı kabul ediyoruz," diye araya girdi Alessio. Bu adamı sevmiştim. Cilalı takım elbisesinin altında biraz kuru ve biraz da deliydi. Ne dediğini hatırlıyorum

Mia'nın gömüldüğü gün babasını döverek öldürdü. Doğrusu, diziden keyif aldım. Tek pişmanlığım onu hemen orada öldürmemiş olmasıydı.

Kapının zili çaldı, yiyecek arayan başka bir müşterinin geldiğini işaret ediyordu. Bakışlarımı restoranda gezdirdim ve *onu* gördüm.

Üç yıl.

Onu gölgelerden ve teknolojiyi kullanarak takip eden üç lanet yıl. Kendini savunma derslerine devam etti. Eğitimini tamamladı ve dünya için hazırды.

Kesinlikle benim için hazır değildi.

O orada durmuş bir kız arkadaşıyla sohbet ederken kanım daha da ısındı. Vasili'ye verdiğim sözü her hatırladığımda hissettiğim o sinir bozucu duygu üzerime hücum etti. Orosu *çocuğu*. O daha da güzeldi. Vücudu orta sayfaya layıktı. Aynı lanet şehirdeki varlığı bile tenimi yakıyor ve doğrudan sikime ulaşıyordu.

Güneş saçlarına vuruyor, kumral kahverengi saç telleri sırtından aşağı dökülüyordu. Kalın ve dalgalıydı. Ve uzundu. O kadar uzundu ki yumruğumun etrafına iki kez dolayabilirdim. Avuçlarını kısa, kırmızı elbisesinin üzerinde düzeltirken, arkadaşıyla sohbet ederken ve mutlu bir şekilde gülümserken onu izledim.

"Kızım," diye seslendi Branka'nın babası ve Branka'nın omuzlarının dikleştiğini gördüm. Yavaşça arkasını döndü, babasına temkinli bir şekilde bakarken yüz ifadesi solgundu. Bunun için yaşlı adamı hemen şimdi boğmak istiyordum. "Masaya ihtiyaçları yok, Jasmine." Branka'nın babası herkesin dikkatini bize çekerek havladı. "Bizimle oturacaklar."

Her ne kadar hasta babasıyla aynı masada oturmasını istemesem de gün biraz daha aydınlık görünüyordu. Hâlâ ne beni ne de ağabeyimi fark etmişti. Her adım onu bana biraz daha yaklaştırıyordu ama gözleri babasından ayrılmıyor, arada bir kardeşine kayıyordu.

Onu her zaman koruması için kardeşine güvenirdi. Ama ben de onu korudum.

Her zaman. Son nefesime kadar.

Alessio ayağa kalktı, gözleri Branka'nın arkadaşındaydı. *İlginçti*. Ben de ayağa kalktım.

Branka'nın gözleri kardeşime kaydı, kaşları çatıldı. Sonra bakışları bana kaydı ve o gri gözlerde bir tanıma titreşimi belirdi. Kardeşiyle paylaştığı tek şey buydu. Gri gözleri. Yine de, onun gözlerinin kardeşinkilerden daha güzel olduğunu düşünmeye meyilliydim.

Branka'nın gözleri arkadaşına kaydı ve sonra bana döndü.

"Hanımlar, Vasili ve Sasha Nikolaev ile tanışın," diye tanıştırdı Alessio bizi. Branka'nın gözleri büyüdü ve dudakları aralandı. Görünüşe göre kız benim ünümü biliyordu. "Beyler, kız kardeşim Branka Russo ve onun en iyi arkadaşı Autumn Corbin."

"Memnun oldum," dedim, gözlerim önce Autumn Corbin'e, sonra tekrar Branka'ya kaydı. "Bayanların bize katılacağını bilmiyordum."

Sadece iki boş koltuk vardı. Biri benim yanıma, diğeri de Alessio'nun yanına oturdu. İki kadın Alessio'nun yanındaki lanet koltuğu özlemle izlediler. İçimden alaycı bir nefes çıktı.

Bu yüzden yanımdaki koltuğu çektim, gözlerim Branka'daydı ve ona başka bir seçenek bırakmadım. Reddederse dikkatleri üzerine çekecekti. Kendini sandalyeye bırakmasını bekledim ama bakışları kardeşinin yanındaki boş sandalyeye kaymaya devam etti.

"Tartışmamız hanımlar için uygun mu?" Vasili kaşlarını çatarak sordu. "Kız kardeşimin bu tür konulardan rahatsız olmasını istemem."

"Gidebiliriz." Branka hemen gönüllü oldu. Kız benden olabildiğince uzakta olmak istiyordu.

"İkiniz de kalacaksınız," diye buyurdu babası.

Arkadaşı yutkundu ve Branka'nın omuzları çöktü.

"Otur, Branka," diye bağırdı babası. "Sen de, Autumn."

İkisi de irkildi ve hemen kendilerini koltuklara bıraktılar. Babasının ses tonuyla içime kızıl bir öfke yayıldı. Avuçlarım kaşındı. Bıçağımı geri alıp kalbine saplama ihtiyacı, bir sonraki nefesimi alma ihtiyacı kadar yoğundu.

"Ne." Hayır. Kardeşimin tek kelimesi içimde kaynayan öfkeyi daha da körükledi. Yaşlı herifin Alessio'nun kadını kışkırtması ve ona eziyet etmesi öfkemi daha da alevlendirdi. Yaşlı adamın konuşmasını duymazdan geldim yoksa onu burada, restoranın ortasında öldürecektim.

Kulaklarım uğuldadı, öfke boğazımı, göğsümü yakacak kadar güçlüydü ve görüşümü kırmızı bir sisle gölgeledi. Yaşlı adam farkında değildi ama masadaki gerilim kara tahtaya vurulan tırnaklar gibiydi.

İhtiyar Russo'nun suratını masaya vurma ihtiyacı beni pençelerken sırtarak ağzıma sakız attım. Tüm paramla bahse girerim ki Alessio babasının beynine bir kurşun sıkmayı benden daha çok istiyordu. İhtiyar herif Branka'nın arkadaşına bayılıyordu. Branka'nın arkadaşı ve onun Blanchet'in ailesiyle bağlantısı hakkında gevezelik edip duruyordu.

Korsika mafyası.

Aman Tanrım. Dünya ne kadar da küçük.

Ama bu beni hiç ilgilendirmiyordu. Alessio'nun Autumn Corbin'e baktığı gibi, o kızı koruyacaktı.

Ambalajı elimde ezerken sakızı patlattım ve sıkıttığım şeyin yaşlı Russo'nun boynu olduğunu hayal ettim.

Arkama yaslanarak bir kolumu masaya dayadım ve bakışlarımı bana bakmamakta kararlı olan güzel esmere odakladım. Tahmin etmem gerekirse Branka da konuşmaya kulaklarını tıkamıştı. Kıpırdamadan oturuyordu, bakışları babasının başının üzerinde bir noktaya odaklanmıştı.

Mia, babası sayesinde gördüğü bazı şeyleri paylaşmıştı. Doğrusu, orduya katılmasına izin verilmemeliydi. Zihinsel olarak kırılıyordu ve babasının yıllarca bitmek bilmeyen işkencelerinden sonra, onu uçurumun kenarına itmek için korkunç da olsa sadece bir olay yetmişti.

Göz ucuyla Alessio'nun cep telefonuna bir mesaj yazdığını fark ettim.

Bir baloncuk daha patlattım, performansım ve soğukkanlılığımı korumam sayesinde kendime bir Oscar kazandırdım.

Babası ayağa fırladı ve tek kelime etmeden masayı terk etti, koşarak uzaklaştı. Alessio'nun yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye bakılırsa, bahse girerim babası buradan defolup gitsin diye bunu ayarlamıştı.

"Sonunda," dedim soğuk bir sesle. "O pisliği ortadan kaldırmalısın. Bu konuda yardımcı olabilirim."

"Katılıyorum," diye mırıldandı Branka nefesinin altından. "Bırakalım suçu Rus üstlensin." Herkesin kafası ona doğru döndü. Sırıttım, kelimeleri yüksek sesle söylediğini fark ederek gözlerinin genişlemesini izledim. "Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

"Bana sadece bir tarih ve saat ver," dedim gülümseyerek, hesaplı bir şekilde onu izleyerek. "Ve bitti."

"Babamla başa çıkabilirim," diye iddia etti Alessio.

"Autumn ve ben bara gidebilir miyiz?" Branka hemen kaçma fırsatının üzerine atladı. Benden.

Kardeşi başını salladı ve iki kadın sanki şeytan peşlerindeymiş gibi koşarak uzaklaştı. Belki de biz şeytandık ve onlar masum meleklerdi. Sadece bozulmayı bekliyorlardı.

Kadınlar gittikten sonra teklifimi yineledim: "Onu bugün öldürebilirim," dedim. "Muhteşem küçük kız kardeşinin de belirttiği gibi, suç Rusların olacak. Tek yapman gereken küçük kız kardeşini bana vermek," diye kestirip attım, yüzümde bir sırıtışla.

"Sasha," diye uyardı Vasili.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin," diye homurdandı Alessio. "Küçük kız kardeşim masada değil. Asla da olmayacak. O. OLACAK. KAPALI. SINIRLAR DIŞINDA. Ve eğer bu noktaya gelmek için seni öldürmem gerekirse, öldürürüm."

Meydan okuma kabul edildi, orospu çocuğu.

Ağabeyime mesafemi koruyacağıma dair söz vermiştim. Ama bu sonsuza dek böyle yapacağım anlamına gelmiyordu. Babası öldüğünde, tam anlamıyla fethetme moduna geçecektim.

Çünkü Branka benimdi. Eninde sonunda onu bulamayacağım hiçbir yere gidemezdi.

On İkinci Bölüm

BRANKA

Moye Serdtse.

Kıçımın Moye Serdtse'si. Ben bir aptaldım.
bana gerçek adını verdi.

Üç yıl boyunca hiçbir şey yapmadık. Bir öpücüğü paylaştık. Beni birden fazla kez kurtardı. Bana kendini savunmayı, silah kullanmayı ve kavgada bıçak kullanmayı öğretti. Sonra gitti ve bir daha dönmedi.

Tıpkı yıllar önce Alessio ve Mia gibi. Korku zihnimin köşelerine sızdı ve kendimi yine o korkmuş küçük kız gibi hissettim. Zayıf ve savunmasız. Siyahlık beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyordu, tıpkı kardeşim olmadan geçirdiğim o iki yıl boyunca yediğim her dayak gibi.

Nefesimi tutarak parmaklarımı giysilerimin üzerinde düzeltirken titriyordum. Yalnız olmaktan nefret ediyordum ve geride bırakılmaktan daha da çok nefret ediyordum. Alessio ve Mia'sız geçen iki yıl cehennem gibiydi. Mia'nın cenazesinin olduğu gün, Alessio beni geri aldı ve benimle ilgilendi. Autumn'un ailesi bana ne Alessio'nun ne de benim sahip olmadığımız bir karşılama ve aile sundu.

Ve hala, korkmuş küçük kız gitmeyi reddetti. On yıllık iyileşmenin yeterli olacağını düşünürsünüz. Ama yetmedi.

Sonuç olarak, geride bırakılmaktan nefret ederdim ve Sasha beni terk etmişti. Adamı bir daha ne duydum ne de gördüm. Hiçbir şey görmedim. Sıfır. Hiçbir şey.

Onu tekrar göreceğime dair umudumu kaybettim. Milyon yıl geçse de aynı adamı Montréal'deki restoranda, kardeşim ve babamla aynı masada otururken bulacağımı düşünmemiştim.

Sasha Nikolaev.

Hay sikeyim.

Ününü duymuştum. Psikopat. Akıl almaz. Bir katil.

Kısa bir an için bir katilin ardından baygınlık geçirdim. Aman Tanrım! Küçük nimetler için şükürler olsun ki bir daha geri dönmedi. Ve şükürler olsun ki bana hiç çıkma teklif etmedi. Spor salonunda her karşılaştığımızda, teklif etmesini umdum ve kesinlikle evet derdim.

Alessio contayı patlatırdı. Ağabeyim çok korumacıydı. Mia'nın cenazesinin olduğu gün beni babamın elinden kaptığı günden beri çok korumacıydı. Benim kırılgan olduğumu düşünüyordu ama o iki yılı tek başıma atlatmıştım. Yapmak zorundaydım, ölmek bir seçenek değildi.

Ama Sasha Nikolaev. *Moye Serdtse*. O kısa aylar boyunca bana asla kırılgan küçük bir bebekmişim gibi davranmadı.

Çok fazla sorum vardı. Bir psikopata göre gerçekten iyi birine benziyordu. En azından beni eğittiği o üç ay boyunca. Beni güçlendirdi ve bunun için ona her zaman minnettar olacağım.

Lanet olası düzenbaz.

Telefonumu çıkardım ve Google'da *Moye Serdtse*'yi arattım. Geçmişte onu arama dürtüsüne direnmişim. Neden? Ona kimliğimi asla vermedim, bu yüzden adil görünüyordu. Ama şimdi adil olmak söz konusu değildi. Yalancının kimliğini başından beri bildiğine dair hayatım üzerine bahse girerdim.

Adımlarım duraksadı. "Kalbim," diye mırıldandım. Bu adam bunca zamandır bana '*kalbim*' dedirtiyordu. Sasha Nikolaev'in adına eklenmesi gereken bir sıfat daha vardı. Şakacı.

Gözlerimi devirdim ve kardeşimin malikânesine doğru yürüdüm. Karanlık ve sessiz. Yalnız. Yalnız olmaktan nefret ederdim.

O iki yıl, sekiz yaşımdan on yaşıma kadar, hayatımın en uzun, en yalnız yıllarıydı. Bu yüzden insanlar yalnız zaman geçirmenin ruhunuza iyi geldiğini söylediklerinde onlara ters ters bakar ve siktirip gitmelerini söylerdim.

Alessio neden beni Ricardo ile eve gönderdi?

Ricardo'dan Autumn'u eve bırakmasını isteseydi ve o da benimle eve gelseydi daha mantıklı olurdu. Ama Alessio'nun her zaman bir planı vardı. Onu suçladığımdan değil. Babamdan bir adım önde olmak için işbirlikçi olmak gerekiyordu.

Odama doğru ilerledim. Yatak odamın mabedine adımımı atar atmaz ayakkabılarımı çıkardım. En iyi arkadaşım rahatlığı tercih ederdi, ben ise topuklularımı severdim. Topuklu ayakkabıyla birini bıçaklamak düz ayakkabıyla bıçaklamaktan daha kolaydı.

Şifonyerden bir saç tokası aldım ve saçımı dağınık bir topuz yaptım. Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki *onu* fark etmemiştim.

geniş, uzun gövdesiyle göğüs göğüse geldi. Filistin, şimdiye kadar gördüğüm en acayip mavi gözler.

Sasha Nikolaev.

Ciğerlerim sıkışmıştı. Kulaklarım uğuldadı. "Burada ne yapıyorsun?"

Mırıldandım.

Kimsenin beni birlikte bulmasını isteyeceğim bir adam değildi. Alessio yatak odama girmeye cüret ettiğini bilse onu öldürürdü. Ve artık Sasha'nın gerçek adını bildiğim için onu suçlayamazdım.

Sasha'nın ünü ondan önce gelmişti.

Orduda görev yaparken üç adamın diz kapaklarını kıldığını ve kafataslarını parçaladığını duyduğumu hatırlıyorum. Ya da canlı canlı derisini yüzdüğü bir adamın hikayesini. Canlı canlı. Sebebi neydi? Bilinmiyor.

Babam bir keresinde ona Şeytan'ın dölü demişti. Kendi babam sadist bir piçti, bu yüzden Sasha'nın zalimliği onunkinden fazlaysa belki de uzak durmalıydım. Yine de, o soluk mavilerdeki hafif dengesiz bakış beni panikletmedi.

Belki de tüm korkum çoktan tükenmişti. Ya da belki de düşündüğümünden daha fazla kırılmışım.

İkimiz birbirimizi izledik. Sasha uzun boyluydu, geniş omuzları tıknaz yapısına rağmen deri ceketini mükemmel bir şekilde dolduruyordu. Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş öylece duruyordu.

Sebepsiz yere *kıyafetlerini değiştirdiğini* düşündüm. Restoranda takım elbise giymişti.

Duruşu rahattı ama bu yanıltıcıydı. Onda sıradan olan hiçbir şey yoktu. Boynundaki ve parmaklarındaki bir anlık mürekkep izi uyarıyordu. Alessio'nun arkadaşlarının çoğunda mürekkep vardı ama Sasha'nın mürekkebinde farklı bir şeyler vardı.

Ona göre dövmeler bir uyarıdır, sanat değil.

"Branka Michelle Russo," dedi, sesi tatlı bir tart gibiydi ama gözleri tamamen farklı bir şey vaat ediyordu. Beni tüketmek üzere olan bir şey.

"Yani adımı başından beri biliyor muydun?" Suçladım.

Cevap vermeye gerek yoktu. Onaylama yüzündeydi ve bunu gizleme zahmetine bile girmedi.

"Su şişeniz," dedim, neden olduğundan emin olmasam da. Önemli bile değildi. "Onun da baş harfleri yanlış. C.H. Baş harflerin doğru olsaydı seni tanıyacağımdan mı korktun?"

Dudaklarını çekiştirerek onu eğlendirdiğimi söyledi. "Rus Kiril alfabesinde C, S ve H, N'dir."

Sinirlenerek gözlerimi kıstım ve ters ters baktım. "Odamda ne yapıyorsun?"

Ağzının köşesi yukarı doğru çekildi. Sanki sorum onu eğlendirmişti. Ya da belki de kedinin fareyle oynadığı gibi benimle oynuyordu.

"Ben de beni gördüğüne sevinirsin sanmıştım," dedi, yüzündeki gülümseme köpekbalığı dişleri kadar keskindi. Ve hâlâ midemde kelebekler uçuşuyordu.

"Yanlış düşündün." *Gittin ve bir daha geri dönmedin.* Aptalca bir nedenden dolayı, bu beni en çok rahatsız eden şeydi. "Odamda ne yapıyorsun?" Sıkılmış dişlerimin arasından tekrarladım.

"İnsanlar yatak odalarında ne yapar?" diye kestirip attı. İma mı ediyordu- Yüzündeki sırıtış bana tam olarak bunu ima ettiğini söyledi. Sonraki sözleri de bunu doğruladı. "Ama sonra, bunu hemen hemen her yerde yapabiliriz. Arabada. Bir uçakta. Bir balkonda, altımızdaki cahil insanlar işlerine devam ederken." Kalçalarım sıkıştı. Yüce Tanrım, benim neyim vardı böyle? Yoksa onun mu? Kesinlikle onun. "Bir ara sokakta. Bir anıtın tepesinde."

Ona yavaş ve sade bir şekilde göz kırptım, etkileşime girmeyi reddettim. Yap. Yapma. Girme. Bu adam tek bir dokunuşla beni öldürebilirdi. Ya da beni ateşe verebilirdi ve bu da kendime zarar verirdi.

Yine de dilim beni dinlemedi. "Uyu," diye karşılık verdim tatlı tatlı. "Ya da senin durumunda, yaşlı bir adam gibi horla."

O küçük bir adım attı, ben bir adım geri attım. Tekrarladım.

"Her ne yapmayı düşünüyorsan," diye nefes aldım, "-yapma."

Sırtım duvara çarptı. Kalbim kaburgalarımın çarptı. Nefesim kesildi. Sasha dikkatle bana baktı. O gözler tüm savunmalarımı delip geçmiş, muhtemelen tüm sırlarımı ve korkularımı ortaya çıkarmıştı. Ve bir aptal gibi gözlerini tuttum, bakışlarının ağırlığıyla beni tuzağa düşürmesine izin verdim.

Tüm kirli sırlarımı keşfetmesi ve beni ona karşı savunmasız bırakması an meselesiydi. Sömürmek için. Ama ben de onun sırlarını keşfedecektim. Kimsenin altında ezilmeyi kabul etmedim.

Babamdan kurtuldum, herkesten kurtulabilirim.

"Seninle işim bittikten sonra horlayan *sen* olacaksın," diye mırıldandı.

Sesindeki ima gözümünden kaçmadı. O beni tüketene kadar uyumak yoktu. Vücuyla. Bu görüntüler hoşuma gitti.

zihnimde oynadı. *Düşündüm*. Tanrım, bu adamdan daha fazla boşluğa ihtiyacım vardı. Bütün bir şehir kadar.

"Çılgılık atıp boğazını kestirmeden önce kaybol," dedim, kalbim hızla çarpmasına ve tenim uğuldamasına rağmen.

Gözlerinde sıcak ve ağır bir şey yoğunlaştı ve sonra sıırttı. Sırıtiyordu, sanki bir sonraki yemeğini yakalamış bir köpekbalığı gibiydi.

"Devam et," diye ısrar etti, topuklarının üzerinde rahatça sallanarak. "Çılgılık atanlara bayılırım." Yüzüm alev alev yanıyordu. Bakışlarım düştü ve onun kıkırdamasını duydum. Biraz ürkütücüydü. Biraz da seksi. Allah

kahretsin. Bu adam lanet olası bir deliydi. Yine de kalbim göğsümde çarpıyordu. Kolonyasının kokusunu almamış gibi davranamazdım. Temiz, narenciye kokusu. Sıcaklığını hissetmediğimi iddia edemezdim.

Bana çok yakındı ama yeterince yakın değildi.

"O zaman çılgılık atmaktansa pislik yemeyi tercih ederim," diye karşılık verdim kuru bir sesle.

"Çalışmaya devam ettin mi?" diye sordu. Konuyu değiştirince ona şüpheyile baktım.

"Evet," diye cevap verdim sonunda.

"Aferin kızıma," diye övdü. "Eminim gerçekten iyisindir." Dövüş becerilerimden mi bahsediyordu yoksa-

Aklım şehvet dolu bir çukurda olmalı.

Bir şekilde beni içine çekme gücüne sahip olan gözlerine bakmaya devam ettim. Buz gibi gözleri keskinleştı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. Zihnim karardı. Bana ne oluyordu böyle? Cidden yanlış bir şey yapmadan önce bu lanet olası adamın odamdan çıkması gerekiyordu.

Koca vücudundaki kıyafetleri çıkarmak gibi, diye düşündüm kendi kendime. Mürekkebin vücudunun her bir santimini işaretleyip işaretlemediğini merak ettim. Onu çıplak görme fikri karnımda kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. Ondandır etkilendiğim için değil.

Kesinlikle değildim. Benim tipim değildi. Çok yaşlı. Çok hantal. Çok fazla dövmesi vardı. Ve ağzını yıkıcı bir sırıtış kaplarken beni izleyen o ucube gözler vardı.

Eli başımın yanına geldi, avuç içi duvara yaslanmıştı. Çenem yukarı kalktı, gözlerim fal taşı gibi açılmış onu izliyordum. Kişisel alanımı işgal etmişti ve içimde istenmeyen bir sıcaklık kıvılcımlandı.

"Benden uzak dur." Ses tonum nefes nefese çıkmıştı ve tam tersini ima ediyordu. Sanki beni becermesi için ona yalvarıyordum.

Gözlerinde sıcak bir şey parladı. Sanki verdiğim tepkiden memnun olmuş gibiydi. Derin bir nefes aldı, geniş göğsü göğüslerime değdi ve

meme uçlarım sertleşti.

Oda içime kapandı; oksijen buharlaştı. Bedenim onu istiyordu.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Hain bakire bedenim Sasha Nikolaev'i istiyordu. Hayır, hayır, hayır.

Gözlerinde küçük bir zafer parıltısı belirdi.

"Merak etme kotyonok." Sesi karanlıktı. Sıcaktı. "Henüz benim için hazır değilsin. En azından tamamıma değil."

Bu adam deliydi. Tam bir kaçık. Bedenim ve zihnim arasında bir savaş sürerken içimden bir ses savaşımamam gerektiğini fısıldadı. Karşımda tamamen yanlış bir adam duruyordu - akli dengesi yerinde olmayan, kötü şöhretli, katil. Ama bedenim uyarıya kulak asmayı reddetti.

Çok garipti. Bir erkeğin ellerini üzerimde hissetme ihtiyacı duyuyordum. Bunun uzun zaman önce öldüğünü sanıyordum ama bu adamın yanındayken bedenim onu hissetmek için tatlı bir arzuyla titriyordu. Tenimin her santiminde ve içimde.

Alessio görünür yara izlerimi iyileştirdi. Onları silmeleri için en iyi plastik cerrahları tuttu ama gitmeyi reddeden görünmez yara izleriydi. Yıllarca süren terapi ve meditasyon bu hayaletleri iyileştiremedi. Yine de bu adamın yanındayken onları umursamıyordum. Belki onda da olduğunu hissettiğim içindir. Ya da belki aptal olduğum için.

"Ya öyleysen?" Nefes aldım.

Onu şaşırtmış olmalıyım, çünkü gülümsemesi dondu ve omuzları sertleşti. Midemde memnuniyet ve hayal kırıklığına benzer bir şey birikti. Onu alt ettiğim için hoşuma gitmiş, hoşuna gitmediğim için de hoşlanmamıştım.

Vücudunu gevşeterek büyük eliyle gömleği yumuşattı ve ben de vücudumda nasıl hissedeceklerini hayal ederek hareketi takip ettim.

Mantığımı yok sayarak içgüdülerimle hareket ettim. Sağ elimin avuç içini göğsüne koydum, sert göğsünün sıcaklığı pahalı kumaşının arasından sızıyordu. "Belki de benim için hazır değildir?" Meydan okudum, sesim

ancak

bir fısıltı. Bedenim onun dokunuşuna hasretti. Ama sadece onunkini ve bu bile başlı başına sıkıntılıydı.

Sasha'nın eli benimkini kapladı, güçlü ve sabit kalbi parmaklarımın altında gümbürdüyordu. Başparmağı bileğimi yavaşça okşadı, tam da nabzımın maraton koşmuşum gibi attığı damarın üzerindeydi.

Tüm bedenim onunkine yaslandığında hiçbir fikrim yoktu. Eteğim kot pantolonuna sürtündü ve kalçalarım ayrıldı.

Artık o kadar da solgun görünmeyen bakışlarında karanlık ve sıcak bir şey kaynıyordu.

Ellerimi göğsünden çekti, sonra kaydırarak iki elimi de arkamda kilitledi. Çenemi eğdim ve yarı kapalı bakışlarımla onun her hareketini izledim.

Beni değerli bir şeymişim gibi izledi, eli açıkta kalan tenimi tembelce boynumda aşağı yukarı okşadı. Sırtımdan aşağı bir ürperti yuvarlandı.

Şaşırtıcı bir şekilde, onun dokunuşunu sevdim.

Dizlerim titredi. Nabzım çılgınca atıyordu. Tenim beklentiyle uğuldadı.

"Becerilmek mi istiyorsun?" Eğildi, yüzü benimkinden bir santim uzaktaydı. Ne sesimi ne de duygularımı bulabiliyordum. Amım zonkluyordu ve kendimi ona sürtmeye devam ettim.

"Hayır," diye yalan söyledim, sesim soluğum kesilmişti.

"Yalancı." Eli göğüslerimin üzerinden karnıma doğru indi ve elbisemi buruşturdu. Ben daha bir şey söyleyemeden dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Bunda nazik ya da tatlı bir şey yoktu.

Tüm duyularım altüst oldu. Bana sahip oldu. Tüketti. Harap etti.

Dudakları benimkilere doğru hareket etti, talepkârdı. İri bedenini benimkine doğru itti ve ben de kendimi ona yasladım. Tüm kontrol duygumu kaybetmişim. Zevkin peşinden koştum. Diğer eli bileklerimi bıraktı ve saçlarımdan bir tutam yakaladı, parmakları saç tellerime dolandı ve başımı bir açıyla eğdi. Bu ona beni sahiplenmesi için daha iyi bir açı sağlıyordu.

Artık iki elim de serbestti, onları ensesine doladım ve onu kendime daha da yakınlaştırdım. Isı cızırdadı, homurtularım havayı parçaladı. Dili birbirine karıştı ve benimkinin üzerinde kaydı.

Saçlarını daha çok çekiştirdim, midemde gittikçe yükselen bu zevkin daha fazlasını tatmak için sabırsızlanıyordum. Ağzı benimkinden ayrıldı, sonra yüzünü boynuma gömdü ve dişleri etime battı.

Bir nefes dudaklarımı yırttı. Beni ısırdı, hem de sertçe. Acı ve zevk birbirine karıştı. Ağzı az önce ısırıldığı yeri emdi, hassas deriye yapıştı.

Hızlı bir hareketle beni kabaca çevirdi ve yüzümü duvara çevirdi. Göğsü sırtıma bastırıyordu, sert bir şey sırtımın küçük kısmına bastırıyordu. Sertti. Ve kocaman, fark ettim.

Dudakları tekrar boynumun kıvrımındaydı, parmakları omurgamda bir çizgi çiziyordu. Beni dürtmekte olan ereksiyonuna doğru ittim, ondan daha fazlasını istiyordum. Şu anda her şeyi istiyordum. Hayatımda ilk defa bir erkekle sonuna kadar gitmek istiyordum. Sadece bir yabancıyla.

Yüce Tanrım! Bu normal olamazdı. Yine de duracak gücü kendimde bulamıyordum. Buna ihtiyacım vardı.

Saçlarımı omzumun üzerinden itti ve vücudu her santimime baskı yaparken sıcak, aç ağzı üzerimde dolaştı. Dili kürek kemiklerim boyunca bir çizgi izledi. Sıcaklık vücudumun her santimine yayıldı, amım zonkladı ve kalçalarımı tutup kendini bana doğru sürttüğü anda başım ona doğru eğildi ve dudaklarımdan bir inilti çıktı.

Ve tüm bu süre boyunca iki avucum da duvara dayalıydı. Bir eli kalçalarımı tutarken, diğer eli iç uyluklarıma doğru ilerliyordu. Avuç içi amımı kavradığı anda sarsıldım.

"Seni becermeyeceğim," diye o kadar alçak sesle konuştu ki sesini hayal ettiğimi sandım. "Bugün olmaz. Ama burada işimiz bittiğinde adımı haykıracaksın."

Keskin bir nefes verdim. Nefes alışım düzensizdi. Nabzım daha da Yani.

Kalın parmakları nemli külotuma dokundu, sonra içime kaydı. iç çamaşırı. Parmaklarım duvara kıvrıldı, bedenim titredi ve nefes nefese bir inilti havayı titretti.

Dokunuşu sert ve kendinden emindi. Ve çok açgözlüydü.

Parmaklarını içeri ve dışarı hareket ettirmeye başladığında nabzım kulaklarımda kükredi. İçeri ve dışarı. Dudakları kulak mememe değdi. Aceleyle aldığı nefesler beynimi bulandırdı.

"Lütfen," diye sızlanarak yalvardım.

Kolunu hareket ettirdi, üzerimde çalıştı. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve kulak mememi ısırdı.

"Beni bekleyeceksin," dedi, sesi sertti. "Gelmene izin vereceğim ama önce bekleyeceğine dair bana söz vereceksin."

O anda ona ilk çocuğumu doğuracağıma söz verebilirdim. İlk orgazmımın eşiğindeydim ve açgözlü şımarık bir velet gibi bunu istiyordum.

Elini becerdim, hayatım buna bağılıymış gibi ona sürtünyordum. Kalın parmakları girip çıkıyordu. Sert ve hızlı.

"Bana söz ver," diye emretti, boynumdaki tutuşunu sıkılaştırarak. Parmakları geri çekildi, ıslaklığımı şişmiş, hassas klitorisime bulaştırdı, tembel daireler çizdi. Bu yeterli değildi. Sert ve sert olmasını istiyordum.

"Evet, evet," diye mırıldandım, tüm düşüncelerim karmakarışık. Şu anda ihtiyacım olan şeyi elde ettiğim sürece ona her şeyi vaat edebilirdim. "Söz veriyorum.

Daha sert yap."

Güldü, parmakları içime bastırırken ağzı boynumu öpmek için geri döndü. Ona karşı kıvrandım, amım parmaklarının etrafında kenetlendi. Temposu, yoğunluğu arttı ve zevk merkezimden fişkırdı.

Ve haklı olmasından nefret ettim. Çığlık attım. Parçalandım.

Sonra hızlı bir hareketle bizi yatağıma taşıdı. "Yatağa. Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök. O pembe amcığını göreyim."

Zihnim karardı ama bedenim çoktan hareket etmeye başlamıştı. Elbisemi yukarı ittiğinde ellerimin ve dizlerimin üzerinde yatağıma tırmandım. Tüylerim diken diken oldu. Bir eliyle bileklerimi arkamdan kilitledi, diğer eliyle bacaklarımın arasına girdi ve şişmiş klitorisimi ovdu. Parçalanan külotumun sesi havayı doldurdu ve omzumun üzerinden bakıp yüzünün kıcıma gittikçe yaklaştığını gördüm.

Bu adam gücü seviyordu ve kesinlikle benim ve bedenimin üzerindeydi. En azından şu an için.

Bu, asla yüksek sesle itiraf edemeyeceğim isteksiz bir itiraftı.

"Bana bir tane daha verebilir misin?" diye homurdandı, kıcıma değen sıcak nefesi omurgamdan aşağı ürpertiler gönderiyordu.

"Bir başkası mı?" Benden kopardığı hazzın sarsıntısıyla aklım başımdan gitmiş bir halde nefes aldım.

"Başka bir orgazm," diye açıkladı. Bir parmağını klitorisimin üzerinde tutarken bir parmağını içime soktu. Yarı soluk, yarı inilti odayı doldurdu ve göz kapaklarım titreyerek kapandı. Bu ses onu memnun etmiş olmalıydı çünkü onaylarcasına mırıldandı. "Evet, bana bir tane daha verebilirsin."

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı, tırnaklarım avuçlarıma battı. Onun narenciye kokusu benim uyarılmışlığımla karıştı. O kadar çok nefes alıyordum ki bayılacağımı sandım. Kıcım elini itiyor, amım parmağının etrafında kenetleniyordu.

"Aminin parmağını sıkıldığını hissedebiliyorum." Parmağını kıvırdı ve hassas noktama vurarak boğazımdan bir inilti daha çıkardı. "Bunun benim sikim olduğunu mu hayal ediyorsun?" Cevap vermeyince parmağını dışarı çıkardı, sonra tekrar içeri soktu. Sertçe. "Cevap ver bana."

"Evet," diye inledim, kaygan ıslaklığın sesi odayı dolduruyordu. İçeri ve dışarı. "Aferin kızıma," diye övdü ve göğsüm parladı. Parlıyordu amına koyayım.

"Çok sıkıydın. O am benim ve sadece benim sikim için. Tanrı onu benim için yarattı." Ellerimi bıraktı ama arkamda kaldılar. Eli kıcıma indi. *Şaplak*.

"Anlaşıldı mı?"

Elinin kıcıma vurduğu tokat havada yankılanarak yumuşak etimdeki patlamayla eşleşti. Kıç yanağım yanıyordu.

Cevap vermeyi unuttum ve ardından kıcıma bir tokat daha yedim. "Cevap ver, kotyonok."

Gözlerimi kapatarak, tenimde patlayan hissin ve iç uyluklarımdan aşağı süzülen uyarılma kanıtının tadını çıkardım. Karnımda ve meme uçlarımda garip bir gerginlik beni uçurumun kenarına getirmişti. İç uyluklarım sıcaktı, karıncalanıyordu ve kığım yanıyordu. *Tokat.*

Vücudum öne doğru sarsıldı. Kendimi çarşaflara vurup rahatlamak istiyordum ama onun büyük eli kalçalarımı kavradı.

"Seni duyamıyorum," diye mırıldandı, yüzü tekrar aşağı indi, dudakları kıcımı sıyırdı. "Bu amcık kime ait?"

"Sen." Vücudumun ona verdiği tepki beni korkutmalıydı. Ama korkutmadı. Beni açgözlü yaptı. Kalçalarındaki ıslaklık kayganlaştı ve çıplak amıma değen bir hava beni sadece onun tatmin edebileceği bir ihtiyaçla ürpertti. "Lütfen, *Moye Serdtse*," diye yalvardım.

Sustu. Ve ona tekrar bakmak için başımı çevirdim. Kahretsin, onun görüntüsü muhteşemdi. Yüzündeki karanlık şehvet benim içindi ve kendimi muzaffer hissettiriyordu. Gerçi onun arzusunu kazanmak için hiçbir şey yapmamıştım.

"Tekrar söyle," dedi, sesi kısıktı.

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Lütfen?" Tereddütle mırıldandım. Sanırım kendisine yalvarılmasından hoşlanıyordu.

"Bana *Moye Serdtse* dediniz," diye belirtti.

"Bir alışkanlık," diye itiraf ettim, onu düşünerek kendimi kaptırdığım gerçeğini ima ederek. Bu bana akli dengesi yerinde olmayan gangsterden güzel bir gülümseme kazandırdı.

Ağzı tokat attığı kıç yanağıma bastırdı, bu his daha önceki tokatla büyük bir tezat oluşturunuyordu.

"Bunun için ödüllendirileceksin." Parmağı kıvrımlarıma doğru kayarak ıslaklığımı bulaştırdı ve sonra hiçbir uyarıda bulunmadan iki parmağını tekrar içime soktu. Sırtım dikleşti, tenim ısındı ve kığımındaki el izleri yandı.

Boğazımdan bir inilti daha çıkardı.

Kıcımı havaya kaldırdı ve dudakları parmaklarının yerini ağzı alana kadar gittikçe daha aşağılara indi. Gözlerim dalgalanarak kapandı ve yüksek sesli bir inilti havada titreşti. Parmağı klitorisimin şişmiş çıkıntısına gitti, ağzı amımı okşarken parmağıyla hafifçe vurdu ve ovdu.

Homurtuları bu dünyada duyduğum en seksi seslerdi. Ağzına doğru sürtünerek bu hissin tadını çıkardım. İleri geri. İleri geri. Ve tüm bu süre boyunca dili içime girip çıktı, beni diliyle becerdi ve patlama içimde ateşlendi ve tüm vücuduma yayıldı. Başımı e ğ d i m , çığlıklarım yastıklarla boğuldu. Onun adını haykırdım. Vücudum, ağzıyla içimden çıkardığı şiddetli zevkle sarsıldı. Bir titreme beni kavradı, vücudumdan dalga dalga zevk dalgaları gönderdi ve tüm bu süre boyunca Sasha'nın ağzı benimkini hiç terk etmedi.

Amcık.

Titremelerim yatıştığında, Sasha beni ters çevirdi, sırtım yatağa çarptı. Bacaklarım ayrıldı, beni becermesini diledim. Tam burada ve hemen şimdi. Ben hazırdım. Daha fazlasını istiyordum.

Elinin tersiyle ağzını sildi, gözleri yoğun mavi alevlerle yanıyordu. Parmağının ucunu alt dudakımın üzerinde gezdirerek ıslaklığımı üzerine bulaştırdı.

"Bir gün kotyonok, seni benden hiçbir şey kurtaramayacak." Sesi kabaydı. Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eli boğazıma geldi, sıkıca kavradı ve dudakları kulağıma bastırırken içimi bir ürperti kapladı. "Artık tamamen benimsin. Şu andan itibaren zamanın sonuna kadar."

"Bu çok yoğun," diye mırıldandım, kaslarımda baygın bir his vardı. Göz kapaklarım ağırlaşırken, "Bu iki şekilde de oluyor, biliyorsun," diye mırıldandım.

Yüzünü boynuma bastırdı, sonra derin bir nefes aldı. Boğazının arkasından alçak bir tatmin hırıltısı duyuldu ve bu derin, sert ses vücudumun her hücresini titreştirdi.

"Öyle," diye onayladı. "Ve endişelenme kotyonok. Bekleyeceğim."

Göğsüm 4 Temmuz havai fişekleri gibi aydınlandı ve başımı boynumu açıkta bırakacak şekilde eğdim. Bu... *bağımlılık yapıcıydı.*

"Sözünü unutma kotyonok. Sana başka kimse dokunmayacak." Boynumu bir kez daha ısırdı, bir öpücükle yatıştırdı. "Yoksa ölürler."

Uzun, iri ve sağlam boyuyla yükselmişti. Tek bir hamleyle beni yere serebilirdi. Yine de kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Ama geride bırakılmaktan korkan o küçük kız yüzeye çıktı ve göğsümü tırmaladı.

"Daha önce gittin ve geri dönmedin," diye ağzımdan kaçırdım, sesim titriyordu. "Bu sefer geri dönecek misin?"

Mavi gözleri benimkilerle buluştu ve çok fazla şey görebildiğinden korktum. Maviliklerinin derin denizinde boğuldum ve hava almak için yukarı çıkmaya zahmet etmedim. Ciğerlerim

Sıkıştım. Kalbim acıdı. Yine de saklanmadım. Nedense her şeyi görmesine izin verdim.

"Geri döneceğim," diye söz verdi usulca. "Ne olursa olsun." Başını sallayarak kapıya yöneldi.

Küçük bir hırıltı çıkardım. "Sen de sözünü unutma Sasha Nikolaev," dedim. Onun kadar sert olmayabilirdim ama kolay lokma da olmayacaktım. Bir eli kapı kolunda durdu ve bana döndü.

Bakışları parladı, karanlık ve sert. Beni derinden sarstı ve alevler içinde bıraktı.

"Ben her zaman sözlerimi tutarım, kotyonok."

Ve o gitti, ama sözleri geride kaldı.

Aynada kendimin bir görüntüsünü yakaladım. Saçlarım dağınıktı. Dudaklarım kızarmış ve şişmişti. Yanaklarım kızarmıştı.

Kendimi tanıyamadım. Bu ben değildim. Sasha Nikolaev'e söz vermek ateşle oynamaktı.

Yine de onu bekleyeceğimden zerre kadar şüphem yoktu.

On Üçüncü Bölüm

SASHA

I Mia'nın mezarlığına yaklaşırken unutulmuş mezarların arasından geçtim.

Yüzü hâlâ rüyalarımın girişiyordu. Perili gözleri. O adamlar ona saldırmadan önce de kabuslar görüyordu. Sonrasında, sadece ölülerdi. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için nefret ediyordum. Onu koruyamadığım için.

Askeri kariyerim sona ermişti. Bu ülkeye hizmet eden birkaç adamın kafatasını parçaladıktan sonra iyileşmek mümkün değildi. Ve diz kapaklarını patlattın. Hiç pişman olmadım. Tek pişmanlığım onlara uzun süre acı çektirmemiş olmamdı. Onlar Mia'yı uçuruma iten dönüm noktasıydı.

Ayaklarım alçak bir ağlama sesiyle durdu. Ağacın yanında durdum ve siyahlar giymiş bir kadının kocasının yanında durmasını izledim. Kim olduklarını merak etmeme gerek yoktu. Bay ve Bayan Russo. Birinin gözleri acımasızdı; diğerkinki ise ölü.

Alessio Russo. Kız kardeşinin mezarı başında duruyordu, çenesi sertçe sıkılmıştı ve ifadesi karanlıktı. Anlayabiliyordum.

Ama dikkatimi çeken onlar değildi. Kumral kahverengi saçları ve gri gözleriyle bana hüznü, yağmurlu günleri hatırlatan küçük bir kızdı. Ayrıca küçük bedenini saran uzun siyah bir elbise giymişti. Minyondu, yüzü solgundu.

Annesinin elini tuttu ama gözleri sürekli kardeşini arıyor, bileğiyle oynuyordu. Annesi onun elini zor tutuyor olmalıydı çünkü küçük kız sanki el ele tutuşmuyorlarmış gibi elini salladı. Parmakları bileğine dolandı ve işte o zaman gördüm.

Çirkin bir yara. Bileğinde yanmış et. Kolunu yukarı çekmiş ve dirseğinden bileğinin hemen üstüne kadar derisinde yanık izleri oluşmuştu.

Erkek kardeşi de aynı şeyi fark etmiş olmalı ki aynı anda babasının arkasından atılarak onu dövmeğe başladı.

Lanet bir deli gibi.

Onu yaşlı Russo'nun üzerinden çekmek için üç adam gerekti. Branka'nın elini tuttu ve onu kollarının arasına aldı. Küçük kızın kolları kardeşinin boynuna dolandı ve gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünde nihayet bir gülümseme belirdi. Arkasına bile bakmadan gitti.

Yaşlı Russo ve karısı da kısa bir süre sonra onu takip etti.

Gittikten sonra bakışlarım tekrar mezara yöneldi. Yavaş adımlar attım. Bir, iki, üç. Mia'nın tabutunun üzerinde durmak için on adım atmam gerekti. Gözlerim parlak ahşap yüzeye kilitlendi. Mia çoktan bir metre aşağıdaydı, toprak parlak yüzeyi yutuyordu.

"Kahretsin Mia," diye homurdandım. "Keşke kalsaydın." Cevap gelmedi. Beklediğimden değil. Aptalca bir umuttu belki. Tıpkı annemi bunu yapmamaya ikna edebileceğimi umduğum gibi.

Tabuta "O pisliklere bunu ödettim," dedim. "Ve sözümü tutacağım," diye yemin ettim rüzgara karşı. "İkisini de güvende tutacağım."

Son on bir yıldır, gözüm onların üzerindeydi. Alessio'dan çok Branka'yı. İkincisi acımasız ve katildi, tıpkı benim gibi. Fazla yardıma ihtiyacı yoktu. Diğer yandan küçük kız kardeş farklı bir hikâyeydi. Korunmaya ihtiyacı vardı - kardeşinin, benim.

Onu hayal kırıklığına uğratmak bir seçenek değildi. Hayatımda zaten iki kadını hayal kırıklığına uğrattım, Branka da bu listeye eklenirse lanetlenirdim.

Göğsüme ağır bir şey oturdu. Belki de hastalanıyordum. Ya da belki annemin psikopatlığı sonunda bana da galip geliyordu. Saplantım büyüyordu. Hızlı ve istikrarlı.

Tanrım, eğer annem gibi öfkeli bir deliye dönüşürsem, her şeye son vermek zorunda kalabilirim.

Ona dokunmamalıydım ama dokunacağımı biliyordum. Neden biliyordun? Çünkü onu Berkeley'de gördüğüm andan itibaren benimmiş gibi hissetmişim. Ama inlemeleri anlaştırmayı mühürledi. Küçük, nefes nefese inlemeleri çok seksi ve bağımlılık yapıcıydı. Orgazm olduğunda o kadar muhteşem bir görüntüsü vardı ki. Yüzündeki mutluluk ifadesi ve gri gözlerinin gümüşe dönüşmesi. Lanet olası gümüş, sanki beni yok etmek için gönderilmiş mistik bir yaratık gibi.

"Tanrım," diye mırıldandım, hayal kırıklığına uğramıştım.

Onu bir kez daha tatmak aptalca bir hareketti.

Bir hata yapmıştım ve şimdi beklemek tam bir işkence olacaktı. Bir süredir onun benim olacağını biliyordum. Ama ona biraz daha yaşlı ihtiyacım vardı. Benim tarzımdaki sekse hazır olmalıydı. Bir de babası ve kardeşime verdiğim söz meselesi vardı.

Ve kardeşi, kız kardeşinin peşinde olduğumu bilseydi muhtemelen canlı canlı derimi yüzmeye çalışırdı. Ne de olsa, onun yasak statüsü hakkındaki hislerini açıkça belirtti. Yine de uğruna canlı canlı derisinin yüzülmesine değerdı.

Kahretsin, sikimin beni yönlendirmesine izin verdim. Yine! Bu kadının etrafında olduğum her zaman oldu.

Karanlık odayı hilalden gelen gölgelerle kapladı. Uyurken çok güzeldi. Ama hiçbir şey onun zekâsını ve arsız ağzını yenemezdi.

Bakışlarım vücudunda gezindi - kırmızı, ışıltılı ayak parmaklarından uzun kumral saç perdesinin üzerinde duran yanaklarına kadar. Göğüsleri her nefeste inip kalkarken dudakları aralanmıştı. Kaşları çekilmiş ve ağzı gerilmişti. Bir elimi kaşlarının üzerinde gezdirdim ve hafifçe sığlaşan nefes alış veriş düzleşti ve dudakları gevşedi.

"Bütün o hayaletleri öldüreceğiz," diye fısıldadım. "Sen ve ben, kotyonok."

Hiç kıpırdamadı. Yatağının başucundaki lamba hâlâ açıktı, ışığı kapattım ve sallanan sandalyeye uzandım. Ellerimi başımın arkasında birleştirdim ve onu izledim.

Bunun yanlış olması umurumda bile değildi. Şehirden ayrılmam gerektiğini biliyordum. Onun yerine, Alessio'nun evine gizlice girdim. *Sadece tadına bakmak için*, dedim kendime. Tadına baktım ve hâlâ buradaydım.

Alessio'yu ve diğer herkesi sikeyim. En azından bu gece için.

Onun tadına baktıktan sonra oradan ayrıldım ama geri dönmem sadece iki mil sürdü. Onu yatağına kadar görmeliydim. Ama kontrolüm bir tehdide bağlıydı ve oradan siktir olup gitmeliydim. Seksinin kokusu sarhoş ediciydi, beni içine çekiyordu. Ama onu istediğim gibi alırsam, onu kaybedeceğimi biliyordum.

Hay sikeyim! Hiç denemeden üzerimde böyle bir etki bıraktığı için onu tokatlamak istedim.

Aptal olduğum için kendimi daha da çok tokatlamak istedim.

Bölüm On Dört

BRANKA

"**I** Gitmek istemiyorum," diye ağladım anneme. "Lütfen, lütfen. Gitmek istemiyorum."

Gözleri ölmüştü. Yüzü siyah ve maviydi. Beni kurtaramadı. Kendini bile kurtaramadı. Ama burada başka kimse yoktu. Mia ve Alessio gitmişti.

Bileğim kırılmış ve yanmıştı. Ağrıyordu. Babam bileğimi ateşe tuttu ve alevlerin tenimi yalamasına izin verdi. Kokusu saçlarıma, kıyafetlerime ve burun deliklerime yapıştı.

Annemin yüzü bana döndü ve beni hazırlıksız yakaladı. Gözlerindeki acı beni esir almış, göğsümü pençeliyordu. Gözyaşlarımla ıslanmış yanaklarımı ve korkumu unutarak annemin elini tuttum ve sıktım.

Gözlerindeki hüznün göğsümde hissettiklerimi yansıtıyordu. Gri bakışları, sadece bulutların görüldüğü yüksek dağların üzerindeki yağmurlu bir gün gibi ıslandı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve kollarımı dizlerine dolayarak alnımı kucağına bastırdım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Ağlama anne."

Onun gözyaşları babamın zalimliğinden daha çok acıtıyordu.

"Benim zavallı, zavallı bebeğim." Alnıma bir öpücük kondurdu ve bodruma girdiğimde başıma geleceklere bilmeme rağmen kalbim ısındı. Şefkate açtım. Sevgiye. Mia ve Alessio gittiklerinde, Russo'ların evinde sahip olduğumuz küçük mutluluk kırıntısını da beraberlerinde götürmüşlerdi.

"Mia ve Alessio bizim için geri gelecekler," diye mırıldandım, sesim kısıktı. "Sadece bekle ve gör."

Zayıf elini kalbime bastırdı. "Mia öldü."

Ciğerlerim kapandı. Kulaklarım çınladı. Nefes alamıyordum.

Mia. Ölmüştü. "Ve Alessio?"

Cevabımı hiç alamadım. Kapı açıldı ve babam odaya girdi.

Zalim sesinin ve kırbaçlarının fisıltısı hafızamı işgal etti, karanlık ve soğuk hava içeri girdi.

Beni karanlığın ve soğuğun daha da derinlerine çekti, beni bütünüyle yutmakla tehdit etti.

Bir anda oturur pozisyona geçtim ve çarşafı terli tenime yapışarak irkilerek uyandım. Göğsüm inip kalkıyor, kalbim o bildik korkuyla gümbürdüyordu. Nefesimi tutarak tekrar uzandım ve tavana baktım.

Ve tüm bu süre boyunca narenciye kokusu havada asılı kaldı.

Son eşyalarımı da paketlemeyi bitirdim.

Dürüst olmak gerekirse, buradan gitmek için sabırsızlanıyordum. Babamdan ayrı kıtalar yeterince uzak değildi. Son bir çift güzel ayakkabıyı da bavuluma yerleştirdikten sonra fermuarını çekebilmek için üzerine oturdum. Sonbahar sadece iki bavul istiyordu. Üç bavulum vardı.

"Belki fark etmez," diye düşündüm kendi kendime. Bu konuda o kadar heyecanlıydı ki, ilk varış noktamız olan Kuala Lumpur'a varana kadar beş bavul hazırlasaydım fark etmeyebilirdi.

Hmmm, *cazip*.

Bundan vazgeçerek yatak odamdan çıktım ve kardeşimi aramaya koyuldum. Ayaklarım parke üzerinde sessiz bir şekilde ikinci katın koridorunda ilerledim. Genellikle ofisinde ya da kütüphanede olurdu. Ben de oraya yöneldim.

Autumn'un paylaştığı güzergahı zihnimde gözden geçirirken, sosyal platformlarımda fotoğraf yayınlamak için kullanmak istediğim birkaç önemli nokta üzerinde çalışmışım bile. Autumn fotoğrafçılıktan anlıyordu, ben de pazarlamadan anlıyordum. Birlikte mükemmel bir ekptik.

Hayallere o kadar dalmıştım ki, bayat puroların ve yaşlı adam kolonyasının kokusunu kütüphaneye girene kadar fark etmemiştim. Kalbimden bir buz parçası fırladı ve korku zihnimin köşelerine sızdı. Karanlık zihnimde şekil değiştirdi, eski kabuslar aniden tazelendi.

Aradan kaç yıl geçtiği önemli değildi, eski yaralar çok kolay su yüzüne çıkıyordu. Alessio'ya o iki yıl boyunca yaşadığım istismarın boyutlarını hiç anlatmamıştım. Bunu kaldırılabileceğini düşünmemiştim. Bırakın konuşmayı, düşünmeye bile tahammül edemiyordum.

Pencereden dışarı bakıp purosunu üflerken babamın sırtı bana dönüktü. Bir adım geri atıp oradan kaçmaya hazırlanırken sesi beni durdurdu.

"Hep koşuyorsun, küçük fare." Pencereden döndü ve yüzünü Ben.

Uzun boylu. Geniş omuzlar. Çenesinde bir tutam kirli sakal. Koyu renk saç
Şakaklarında griler vardı. Ama her şeyi mahveden onun gözleriydi. Gülümsediğinde bile gözlerindeki acımasızlığı gizlemek imkânsızdı.

Takım elbise giymişti, bir elini cebine sokmuş, bir puroyu dudaklarına götürüyordu. Nefes aldı, sonra nefes verdi, duman bulutu ciğerlerime sızdı, boğdu.

Korku boğazımı sıktı. Üstesinden gelmek zordu. Unutmak zordu.

O iki adım ileri gitti; ben iki adım geri gittim. Arkamı dönüp kaçmak istedim ama babama beni ne kadar kötü kırdığını bilme zevkini tattırmak istemedim. Her şeyi güzel elbiselerin ve gülümsemelerin arkasına sakladım, ama derinlerde hala o küçük korkmuş kızdım, ağlıyor ve birinin beni kurtarması için yalvarıyordum.

Yıllar geçtikçe onun önünde korkumu saklamayı öğrendim. Etrafta başkaları varken daha kolaydı. Dürüst olmak gerekirse, onunla en son ne zaman yalnız kaldığımı hatırlayamıyordum. Bu bir daha yaşamak istemediğim bir şeydi. Asla!

Gözleri üzerimde gezindi. Sade bir jean şort ve pembe bir yaka üst giymiştim, saçımı da yüksek bir at kuyruğu yapmıştım. Hava hala yazlık kıyafetlerin tadını çıkaracak kadar sıcaktı ve neyse ki bu yıl kış havası başlamadan gitmiş olacaktım.

Karanlık ve soğuk havadan nefret ederdim. Bana babamın ruhumu kırmak için kullandığı o soğuk mahzeni hatırlatırdı. Beni iyi ve itaatkâr bir eş olarak eğitmek için.

Öfke boğazımı yaktı ama ne yazık ki korku daha güçlüydü.

Babamın dudakları, onunla baş başa geçirdiğim o iki yıl boyunca çok iyi tanıdığım o zalim gülümsemeye dönüştü.

"Görünüşe göre küçük fare cesur olmaya çalışıyor," diye alay etti karanlık bir tonda.

"Burada ne yapıyorsun?" *Alessio lütfen evde olsun, diye* dua ettim. Çatı katında kalmayı seviyordu ve bu malikâneye sahip olmasının tek nedeni bendim. Bu aptalcaydı çünkü ikimiz de kolayca çatı katında kalabilirdik.

"Ne istiyorsun?" Korkumu derinlerde bir yerde saklayarak soğuk bir şekilde sordum.

Kara gözleri parladı. "Kendine dikkat et, fare. Yılanlar seni kolayca yutabilir."

Yumuşakça alay ettim. "Kendini bir yılanla kıyaslamam çok yerinde olmuş. İğrenç yaratıklar ama tek ihtiyacınız olan bir kürek ve kafalarını zahmetsizce kesebiliyorsunuz."

Babamın yanaklarında çirkin kırmızı lekeler belirdi ve ben dudaklarımda kıvrılan memnun bir gülümsemeye engel olamadım. Ah, küçük zaferler.

"Senin evlendirilmen gerekiyor," diye öfkeyle tükürdü. "Ve sana bir ders verilmesi gerekiyor. Tıpkı o sekiz yaşındaki kız olduğun zamanki gibi."

Omurgam sertleşti, kelimeler kalbimi kesti ve kanamasına izin verdi. Kan yere damladı ve ayaklarımda dibinde birikerek beni kâbusun içine çekti.

Karanlık bana doğru yaklaşıyordu. Boğazımda safra birikti. Nefes alamıyordum.

Dehşet dolu bir cehennem.

"Oyun oynayacağız, küçük fare." Sesi karanlık ve heyecan vericiydi. Kiler karanlıktı, küf ve kan havayı lekeliyordu. "Merak etme. Babanın senin ruhunu kırmak için yardıma ihtiyacı var."

Nefes alamıyordum. Adrenalin damarlarımda dolaşıyordu.

Saçlarımda soğuk parmaklar. Kaba eller kıyafetlerimi yırttı. Saçlarımı kavrarken kafa derim yandı.

Bedenimi iğrenç bir ürperti kapladı. Tüylerim diken diken oldu.

Yaralı yüz. Şeytani gözler.

Tokat. Gözlerimin arkasında ışıklar yanıp söndü ve yanağımda acı patladı. Tekmeledim ve çığlık attım, boğazım acıyordu. Tırnaklarım yüzünü tırmaladı ve o da geri çekildi.

"Beni kaşımayı kes, seni lanet olası amcık." Bayat puro nefesi burun deliklerimi işgal etti.

Gözlerinde çirkin bir yara vardı. Kör olmasını umdum. Ölmesini umdum.

Bir tokat daha. Soğuk elleri yanan tenime zımpara kağıdı gibi değıyor, beni kanayana kadar ovuyordu.

Acı vücudumu sardı. Buz parçaları ciğerlerimi kesti.

"Vazgeçme," dedim kendime, bunlar sadece benim düşüncelerim miydi yoksa yüksek sesle mi konuşuyordum emin değildim. Savaşmaya devam et.

Ben de onu ısırdım. Ve onu tırmaladım. Tırnaklarım kırılana ve parmaklarım kanayana kadar.

"Burada ne yapıyorsun?" Alessio'nun sesi arkamdan havladı.

Bana bir kez baktı ve ifadesi daha da karardı. Gözlerini babamıza dikti. "Sana söyledim, konuşmak istersen beni ara. Bu evde istenmiyorsun."

"Kaybol, Branka," diye bağırdı babam. "Alessio ve ben Nikolaev anlaşması hakkında konuşmalıyız."

"Kız kardeşimle bu şekilde konuşamazsın." Kardeşimin sesi soğuktu. Kesindi. "Nikolaev anlaşması konusunda da tartışacak bir şey yok. Anlaşma yapıldı ve biz de buna saygı göstereceğiz."

"Bu bir hata," dedi babam inatla. "Sasha Şeytan'ın dölü. Nereye giderse gitsin yıkım onu takip eder."

"Onunla uğraşmaktan korkuyorsun," dedi Alessio kesin bir ifadeyle. "Onun psikozlu halleri seni rahatsız ediyor. Eğer düşünürseniz, bu biraz ironik."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve odadan çıktım. Babamla bırakın aynı odada olmayı, aynı şehirde bile bulunmaya dayanamıyordum.

Odama geri dönüp kapıyı arkamdan kilitlediğimde, Sasha Nikolaev'i bir saat öncesine göre daha çok sevdim. O bir şövalye olmayabilir. Kesinlikle bir kahraman değil.

Ama hayaletleri kovalayacak kadar korkutucuydu. Babamı uzak tutacak kadar korkutucuydu.

O sözünü tuttuğı sürece ben de sözümü tutacaktım.

On Beşinci Bölüm

.....
BRANKA
.....

Dört Yıl Sonra

I beklemek için söz verdim. Bekledim.

Dört lanet yıl. Eğer akıllı olsaydım, sorardım Sorular. Spesifik. Tanrı aşkına, aklı başında kim dört yıl boyunca birini bekler ki?

Branka lanet Russo. *Geri zekalı!*

Arada bir telefon ya da kart olmadan geçen dört yıl. Lanet olası hiçbir şey. Göğsümde donuk bir sızı çiçek açtı. Kalp kırıklığı ve yalnızlık benim bir parçam, sürekli yoldaşım oldu. Ne zaman bunu geride bıraktığımı düşünsem bir şey bunu tetikliyordu ve ben yine geride bıraktığım o küçük kıza dönüyordum.

Dönüp duruyoruz.

İlk gittiğinde üç yıl kalmıştı. Bu sefer dört yıl oldu.

Beni bir kez kandırırsan, kendinden utanırsın. Beni iki kez kandırırsan, benden utan.

İçimi çektim.

Belki de sevdiğim insanların beni hep terk etmesinin bir nedeni vardı. Belki değersizdim. Belki de uğruna savaşacak kadar değerli değildim. Mia öldüğünde Alessio benim için geri geldi. O benim kardeşimdi. Sasha Nikolaev'in bağlılıkları ya da yükümlülükleri yoktu. Ve insanlar her gün sözlerini tutmazdı.

Ciğerlerim kapandı ve boğazım sıkıştı. Acı nefesimi ciğerlerimden çaldı. Umutsuzca bir nefes aldım ve verdim. Sonra bir tane daha. Ama acı hala devam ediyordu. O terk edilmişlik hissi hâlâ ruhumun gölgelerinde gizleniyordu.

Gözlerim yatakta uyuyan yeğenime kayana kadar, oksijen nihayet ciğerlerime girmenin yolunu buldu. Sonunda nefes alabildim. Yumuşak bir

kıkırdama odada çınladı. Yeğenimin kıkırdamasıydı. Mutlu rüyalar görüyordu. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü ve gözlerimin arkasında mutluluk gözyaşları yandı.

Kol Alessandro muhtemelen mutlu ve güvenli bir çocukluk geçiren ilk Russo'ydu. En yakın arkadaşım henüz kabul etmemiş olsa da o benim kardeşimin oğluydu. Bir gün edecekti, bundan emindim. Autumn, oğlu söz konusu olduğunda hesaba katılması gereken bir güçtü. Koruyucu dişi aslan.

Tıpkı her annenin olması gerektiği gibi.

Annem değildi. Babam da öyle. Altımda vızıldayan New York hayatını izlerken, anılar zihnimden geçerek beni geçmişe götürüyordu. Hatırlamamayı tercih ettiğim geçmişe.

"Hadi saklambaç oynayalım," dedi babam anneme ve bana.

Noel arifesiydi. Mia ve Alessio olmadan geçirdiğim ikinci Noel. Her gün onları düşünüyordum. Uyandığımda ilk aklıma gelen ve uyuduğumda son aklıma gelen onlardı. Onları o kadar çok özliyordum ki, göğsümde bir acı hissediyordum.

Gözlerim anneme kaydı. Bana bakmıyordu. Babama da bakmıyordu. Gözlerini şöminede yanan ateşe dikmişti. Dışarıdan bakıldığında bu aile odasının atmosferi sakın görünüyordu. Odanın içine girene kadar köşelerde gizlenen karanlık gölgeleri fark etmiyordunuz. Bize musallat olan kırık hayaletler.

"Saklambaç oynamak istemiyorum," diye fısıldadım, sesim titrek çıkıyordu.

Kalçalarımındaki deri sigara yanıkları yüzünden acıyordu. Her hareketim vücudumun her santimetresine acı veriyordu. Boğazım çığlıklarımından dolayı çığdı ve ciğerlerim sanki biri bana asit ve iğne vermiş gibi yanıyordu.

"Kalk ve koş," diye havladı. Ben sıçradım, annem hemen ayağa kalktı. Yorgun ve yenilmişti. Bana hatırlattığı şey buydu. Onun gibi olmak istemiyordum. Savaşmak zorundaydım.

Alessio ve Mia geri gelecek. Benim için geri gelecekler.

Ancak bu umut zihnimin bir köşesinde dursa da her geçen gün azaldığını hissediyordum.

Babamın malikanesinin altındaki karanlık tünel düşmanları için kullanılırdı. İşkence etmek için. Dövmek için. Kırmak için. Burada olmak istemedim.

"Psst."

Adımlarım titredi. Küçük kalbim gümbürdedi. Etrafa bakındım. Kimse yoktu. Sadece karanlık ve soğuk. Her nefes verişim yüzümün önünde buharlaşıyordu. İki adım daha attım.

"Psst."

Adımlarım dondu ve nefesimi tuttum. Burada biri vardı. Korku boğazıma sarıldı ve nefesimi kesti. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, her atışı kaburgalarımı çatlatıyordu.

Bir şey bana dokundu.

Havada uçtum, sonra bedenim duvara çarptı, başım duvara çarptı. Hayallerimde yıldızlar yüzüyordu.

"Beni hatırladın mı, küçük kız?"

Siyahlık. Göremiyordum. Görme yetimin geri gelmesi için çaresizce gözlerimi kırptım. Etrafım yavaş yavaş netleşmeye başladı ve işte o zaman onu gördüm.

Adam. Gözünü çıkardım. Bana bakıyordu ama göremiyordu. Sanki bulanık camdan bir göz küresini izliyor gibiydi.

"Ödeme zamanı, küçük kız," diye söylendi. "Göze göz."

O gün gözümü almadı. Ruhum hala isyan ediyordu.

Ama umudumu söndürdü.

Alessio ülkedeki en iyi doktorlara fiziksel yaralarımı tedavi ettirdi. Onları düzeltmek kolaydı. Görünmez olanlar o kadar değil.

Otelin kapısı açıldı, geçmiş içlerinden geçip otel odasından dışarı çıktı. Autumn'un anne ve babası yüzlerinde geniş sırıtışlarla içeri girdiler. Onların mutluluğunu görmek hoşuma gidiyordu. Bana umut veriyordu. Olasılıklar vaat ediyordu.

"Merhaba," diye selamladım onları. "Çabuk dönmüşsünüz."

Kulağa ne kadar tuhaf gelse de, Autumn'un anne ve babası, onlarla tanıştığımdan beri bana kendi anne ve babamın hayatları boyunca gösterdikleri sevgi ve şefkatten daha fazlasını göstermişlerdi. Autumn ve ailesi, kardeşimden sonra başıma gelen en güzel şeydi.

"Sergiyi kaçırmayı istemedik," diye gülümsedi Autumn'un babası. "Sergi çok güzeldi."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Fotoğrafları gördüm."

Aslında çoğunu çektiğinde ben de yanındaydım. Son dört yıldır Autumn'la birlikte dünyanın dört bir yanını dolaşmıştık. Autumn'un fotoğrafçılık konusunda bir gözü ve yeteneğı vardı. Benim de dikkat çekme ve blog yazma yeteneğim vardı. Birlikte mükemmel çalıştık. Bende eksik olan şeyler onda yoktu ve tam tersi de geçerliydi.

"Güzel görünüyorsun Branka," diye iltifat etti Bayan Corbin.

Gözlerimi indirdim. Elbisem sarı, dökümlü ve çıplak tığ işi korsajlıydı. Elbise özenle hazırlanmış bir şey değildi ama kalçamdaki yırtmaç ona biraz daha fazla hava katıyordu. Giydiğim topuklu ayakkabılar çıplaktı, korsajla uyumluydu ve baldırlarıma kadar uzanıyordu.

"Teşekkür ederim."

Beni kapıya kadar uğurladılar, yanağıma bir öpücük kondurdular ve asansöre binerek otel lobisine indim. Aman Otel'in lobisinde kasıla kasıla yürürken gözlerin üzerimde olduğunu hissettim ama hepsini görmezden geldim. Süslenmeyi severdim. Hayaletler musallat olduğunda, arkasına saklanmamı sağlayan bir zırh gibi hissettiriyordu.

Ve itiraf etmeliyim ki, bazen giyinmek aptalca geliyordu. Süslü şeylerden hoşlanıyordum ama Sonbahar'ın dış görünüşten ziyade rahatlığı bana da bulaşmış olabilir. Ama bu kıtada olmak bende giyinme isteği uyandırıyor.

Soluk mavi gözlü psikopat bir gangsterle karşılaşsam diye.

Mantıklı mıydı? Hayır.

Ben bir aptaldım. Söyleyecek başka bir şey yoktu.

Şehrin kaldırımına adımımı atar atmaz galeriye doğru yöneldim. Sadece bir blok ötedeydi. Bir taksi çevirmem, oraya yürümemden daha uzun sürerdi.

Siyah bir Mercedes G-Benz gözüme çarptı. Arka kapısı ardına kadar açıktı. Garip görünüyordu. Özellikle de New York'taki suç oranı düşünüldüğünde. Altın rengi bir parıltı başımı çevirmeme neden oldu ve donakaldım. Sasha Nikolaev.

Bir kadın için kapıyı tuttu. Kıvrıkcık sarı saçlı güzel bir kadın. Onu iyi göremiyordum. Vücudunun büyük bir kısmı arabanın kapısının arkasına saklanmıştı, gözleri kaldırımdaydı. Ama güzel olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

İçime bir kıskançlık ateşi düştü. Çirkin, kırmızı ve yeşil. Nefret ve kıskançlık gibi.

Sasha'nın gözleri etrafı taradı. Sanki kadınına yönelik olası tehditlere karşı etrafı gözetliyordu.

Ona doğru eğildi ve dudaklarının hareketini izledim.

Arkamı döndüm ve adımlarıma devam ettim. Ama bu sefer daha ağırdılar. Gece daha karanlık görünüyordu. Omurgamda sıcak bir his belirdi ve dayanamayıp başımı omzumun üzerinden çevirdim.

Bakışlarım soluk mavi gözlerle çarpıştı. Nabzım bir sonraki atışını kaçırdı. Dudakları kıpırdadı. "Buraya gel," diye okuduklarını düşündüm. "Şimdi."

Göğsüm sıkıştı. Başımı salladım. Ona asla gitmezdim. O benim için hiçbir şeydi. Bu hiçbir şeydi. Adamı tanıımıyordum. Onu sevmiyordum.

Ama vücudumun onun ellerine nasıl tepki verdiğini bilmek sarhoş ediciydi.

Onları bir kez daha tenimde hissetmek istedim.

Ama bu bir daha asla olmayacaktı.
Benden onu beklememi istedi. Ben de
bekledim.

Ona güvendiğim için kendimden utanıyorum. Sasha Nikolaev benim için tarih oldu.

On Altıncı Bölüm

SASHA

Goddamn it!
Kendimden uzak duracağıma dair verdiğim sözden nefret ediyordum.

Russo ailesi. Beni bir kaya ile zor bir yer arasında bıraktı.

Doktorun Wynter üzerindeki muayenesini bitirmesini beklerken başparmağımı çenemde gezdirdim. Kötü durumdaydı, her yerinde çürükler ve kesikler vardı.

Branka'dan uzak duracağıma dair verdiğim sözle birleşince kan beynime sıçradı. Bir an kıpırdamadan durdum, pencereden dışarı baktım, şehir ışıkla uğulduyordu ve sonra kendimi kaybettim. Cassio'nun ofisindeki bütün mobilyaları parçaladım.

O ilk öpücükten beri geri dönüş olmadığını biliyordum. O çok gençti. Büyüyecekti.

O elbisenin içinde nefesimi kesti. Onu bulup ne yaptığına bakmak için içimdeki kaşıntı çok büyüktü. Şu anki halimle onu bir randevuda bulursam, tüm şehir bloğunun yanacağını biliyordum.

Peşinden gitme isteğiyle ellerim titredi.

Alexei o soğuk, monoton sesiyle, "Her yerde kırık dökük şeyler var," dedi.

"Ne oluyor lan, Sasha?" Cassio tısladı. "Burası benim ofisim." Alexei kuru bir sesle, "Artık değil," diye karşılık verdi.

"Önce Brennan'ın dövülmüş yeğenini evime getirdin, şimdi de ofisimi mahvediyorsun."

Omuz silktim. "Sana bir çek yazarım."

Cassio bana inanmaz bir bakış attı. Paraya ihtiyacı yok gibiydi. "Bu kızla mı ilgili?" Cassio bilmek istedi.

Evet, bir kız hakkındaydı. Sadece düşündüğü kız değil. Branka Russo. Alessio'nun küçük kız kardeşi.

Cassio'nun Alessio'ya birkaç iyilik borcu vardı. Aynı çetenin üyeleriydiler, Benito King'e karşı birlikte savaşmışlardı ve birbirlerini destekliyorlardı. Cassio, Branka'nın peşinde olduğumu öğrenirse Alessio'ya söyler ve o herif de peşime düşmeye çalışırdı.

Beni asla öldürmezdi ama kardeşini öldürürsem Branka'yla olan tüm şansımı kaybedebilirdim.

Blyad!

Branka'nın gözlerindeki ihanet ve incinmişlik zihnimde uçuşuyor, beni rahatsız ediyordu. Göğsümdeki gergin his büyüdü ve karanlık içime yayıldı.

Kontrol ellerimden kayıp gidiyordu. Tıpkı annemin kendi ölümüne atlayışını izlediğim ve onu durdurmak için yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şeyin olmadığı o gün gibi. O zamandan beri bunu düzeltmeye çalışıyordum. Mia ve Wynter da bunun bir parçasıydı. Mia'yı hayal kırıklığına uğrattım; Wynter'ı da uğratmak istemedim.

Ama lanet olsun, Branka'nın bana attığı o bakış içime işledi. Peşinden gitmeliydim. Blyad, Blyad. Blyad! Keşke Branka beni dinleseydi. Durumun kontrolünü kaybediyordum. Onun kontrolünü.

Tek yapması gereken ona emrettiğimde bana gelmekti. Basitti. Ama Branka Russo ile hiçbir şey basit değildi.

Kahretsin, her şey kayıyordu. Hiçbir şey planladığım gibi gitmiyordu.

Yıllarca onu izledim, takip ettim. Ona dokunmaya cüret eden erkekleri eledim. O ilk öpücükten beri derimin altındaydı. Tanrım, sert seksin içindeydim ve onun masum öpücüğü beni sarstı.

Uzun zamandır onu hayal ediyordum. Vasili'ye verdiğim o lanet söz! Uzak durmaya yemin ettirdiği için kardeşimi öldürmeliydim. Ona verdiğim sözün etrafından nasıl dolaşacağımı düşünürken ellerim titriyordu.

Tabii ki Branka'dan beni bekleyeceğine dair söz aldım. Yine de Branka'nın benim gibi bu işin içinde olmadığını düşünmeye başladım.

"Sasha, hayal mi görüyorsun yoksa bu kızla mı ilgili?"

Gülüşümde karanlık bir nota vardı. "Hiçbir fikrin yok."

Kelepçelerimi düzelttim ve Wynter Flemming'i kontrol etmek için odadan çıktım. Artistik patinajcı. Aman Tanrım! Kötü durumdaydı.

Bana Mia'yı hatırlattı.

Mia'yı yüzüstü bıraktım, Wynter'ı bırakamazdım.

Bana kalırsa Mia'ya bunu yapan adamlar sonunda onlara bahşedeceğim ölümü hak etmişlerdi. Ama önce biraz terlemelerine izin verdim. Kendi zihninin sana karşı çalışması gibisi yoktur. Senin için geldiğimi bilmek. Onları gün be gün, hafta be hafta izledim. Zemindeki her gıcırtıda, ölümün onlar için geldiğini düşünüyorlardı.

Ta ki bir gün haklı çıkana kadar. Ve ben o ölümden zevk aldım.

Göze göz, orospu çocukları.

Tek pişmanlığım Mia'nın depresyonunu yanlış okumamdı. Ölmeden hemen önce yüzündeki ifade o zamandan beri aklımdan çıkmıyor.

"Yapamam," diye fısıldadı, sesi zar zor duyuluyordu. "Bu şekilde yaşayamam."

"Sadece bir hafta oldu." Kendimi toparlamak için çok uğraştım. Başka bir benzer durumun kararımı gölgelemesine izin vermemek için. Ama Mia orada dururken bile annemi görüyordum. Gözlerindeki o çılgın bakış. Çaresizlik. Kesinlik.

Sesimi yumuşak tutarak, "Mia, silahı bana ver," dedim. "Sonra oturup konuşabiliriz."

Hareket etmedi. Gözleri boştu ve beni görmediğinden şüpheleniyordum. Beni duymadın mı?

Birden kendimi annesine kız kardeşimi bana vermesi için yalvaran çocuk gibi hissettim. Çaresiz ve korkmuş.

"Mia, bana bak," diye emrettim.

Sanki rüya görüyormuş gibi gözleri bana doğru kaydı. Gözbebekleri büyümüş, grinin önüne geçmişti. O gitmişti. Gittiğini biliyordum. Zihninde beni terk etmişti. Ama vücudumdaki her kemik buna isyan etti.

"Lütfen Mia," diye yalvardım uzun zamandır ilk kez. "Silahı bana ver. Sana yardım edebilirim."

Yüzünden hiçbir duygu geçmedi. Boş bir sayfaydı.

"Onlara onları sevdiğimi söyle." Sesi kararlıydı. Son. "Onları güvende tut."

Branka... beni ve Alessio'yu kırdığı gibi onu da kırmasına izin verme."

"Onları birlikte güvende tutacağız," diye mırıldandım, duygularım içimde sıcak lav gibi yanıyordu. Ona doğru bir adım daha attım. Silahın namlusunu şakağına daha sert bastırdı.

Bang.

Vücudu yere yığıldı, gözleri geniş ve boştu, hiçbir şeye bakmıyordu. Ve yüzü, onu tanıdığımdan beri ilk kez huzurluydu.

Telefonum bipledi ve anı zihnimden kayboldu.

Düşünmekten hoşlandığım bir şey değildi. O gün başarısız oldum. Tıpkı önceki gibi.

Mesajı kaydırarak açtım. Dudaklarımın bir köşesi kalktı. Branka bir randevusu olduğu için şık giyinmemiştir. En iyi arkadaşının sergisine katılıyordu.

"Aferin kızıma," diye mırıldandım ve içimdeki öfke dolunaydaki med-cezir gibi yavaş yavaş azaldı.

Wynter'ın hareketsiz yattığı odaya girdim.

Kızın iyi olduğundan emin olduktan sonra Branka'yı benim yapmanın bir yolunu bulacaktım. Sevgili kardeşini öldürmeden.

On Yedinci Bölüm

BRANKA

"**I** diğerk evini tercih ettim," dedim ona. ve yeraltı garaj ve doğru ve Asansörler. Kendimi bildim bileli Alessio'nun New York'ta bir çatı katı vardı. Yakın zamanda yeni bir tane satın aldı.

Alaycı bir nefes verdi ve telefonunu cebine geri koydu.

"Daha görmediniz bile," dedi kuru bir ifadeyle. "Yeraltı garajına bakarak her yeri yargılayamazsınız."

Kardeşim yorgun görünüyordu. Ve gergin. Nedenini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Onu Autumn'un sergisinden çıkarken gördüm.

"Sonbahar'ın sergisi hakkında ne düşünüyorsun?" Şifresini girdikten sonra en üst kata çıkmak için düğmeye bastığında rahatça sordum. Omuz silkti ama cevap vermedi. Tüm fotoğrafları satın aldığına dair hayatım üzerine bahse girerdim.

"Alessio." Arkamızdan yumuşak, derin bir ses geldi ve döndüm, yüz yüze geldim... vay canına. Bir an için zihnim bulandı. Karşımdaki adam tanrı gibiydi. Kalın, dalgalı, koyu kahverengi saçlar. Masmavi deniz renginde gözler ve takım elbisesini dolduran geniş omuzlar.

Ve seksapeli. Yüce İsa.

Havada tadını alabileceğimden emindim. Açık ara, şimdiye kadar tanıdığım en yakışıklı adamlardan biri olabilirdi. Sasha Nikolaev gibi kaba ve yapılı değildi. Bu aptalca karşılaştırma karşısında kaşlarım çatıldı. Sasha bir hiçti. Bu adam daha zarif ve karizmatikti.

Yine de kalbim psikopat gangsterin etrafında attığı gibi atmadı.

"Killian," diye selamladı kardeşim onu. "Senin de burada bir yerin olduğunu bilmiyordum."

Bir eli takım elbise pantolonunun içine girdi.

"Çok sık kullanmıyorum." Gözleri bana geldi, beni inceliyordu. Yüzü rahattı ama bakışlarında keskin bir şey parlıyordu. "Bu senin küçük kız kardeşin mi?"

Az önce-

Oh, hayır. O yapmadı.

Alessio ona cevap veremedi ben ağzımı açtım. "Birincisi, ben küçük değilim," diye tersledim. "Ve kesinlikle bir bebek değilim."

Killian'ın gözlerinde eğlence parlıyordu. "Alessio seni genellikle böyle tanırlar. Onun küçük kız kardeşi."

Kaşlarım kalktı ve yavaşça dönüp kardeşime baktım. "Ciddi misin?" Yanaklarım kızarmış bir halde, "Ciddi misin?" diye takıldım. Beni küçük kız kardeşi olarak gördüğünü biliyordum ama beni böyle tanımlayamazdı. Tanrı aşkına, yirmili yaşlarımda ortasıydım.

Alessio'nun kolu bana sarıldı. "Bu alışkanlığı bırakmak zor. Seni sevdiğimi biliyorsun."

Gözlerimi devirdim ama yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim. "Evet, evet."

Ama ben yaptım. Ve o olmasaydı, hayatım cehenneme dönerdi. Onu her şeyden ve herkesten çok sevdim ve onu mutlu görmeyi çok isterdim. O bunu hak ediyordu.

"Branka, Killian Brennan'la tanış," diye tanıştırmaya başladı Alessio. "Killian, benim '*artık bebek olmayan*' kız kardeşim Branka Russo."

Yanaklarımda pembe bir kızarıklık oluştu. Yüzümü ısıttığını hissedebiliyordum.

Killian elini uzattı ve kısa bir tereddütten sonra elini tuttum.

"Memnun oldum, Branka."

Adımı yumuşak ve yavaş bir şekilde, sanki hecelerin tadını çıkarıyormuş gibi söylemesi yüzümü kıpkırmızı yapmıştı. Bahse girerim bu adam tamamen baştan çıkarıcıydı. Ama gözlerindeki yoğunluk ve ondan yayılan tehlikeli hisler gözümde kaçmadı. Bunu saklıyordu ve iyi saklıyordu.

Herkesin görebileceği şekilde giyinen Sasha Nikolaev'in aksine.

Elinin hâlâ benimkini örttüğü yere baktım. Mürekkep yoktu ve aptal kalbimde bir şey battı.

"Aynı şekilde," diye mırıldandım, bu ateşli erkek örneğini Sasha Nikolaev ile karşılaştırdığım için sinirlenmişim. Ancak ikincisinin üzerimde rahatsız edici bir etkisi vardı. Belki de korkutucu, psikopat bir gangster bana bu yakışıklıdan daha çekici geldiği için akli dengem yerinde değildi.

Asansörün kapısı açıldı ve Killian arkada kalırken Alessio beni ileri doğru itti. Gözlerim asansördeki aynaya kaydđ,

Kardeşimle Killian'ın bakıştıklarını fark ettim. Kardeşim başını salladı ve ben arkamı döndüğümde Killian'ın bakışları tekrar bana yöneldi.

"Görüşürüz, Branka."

Neredeyse bir söz gibi geldi.

Asansör bip sesi çıkarıp durduğunda Alessio bana "Ziyaret etmek istediğinizde kullanacağınız kendi kodunuz olacak" dedi. "Her asansör özeldir."

Alessio üniversite yıllarında New York'ta çok zaman geçirmiş. Sonrasında bile. Burada bir yeri olması mantıklıydı. Arkadaşları buradaydı. Luciano. Cassio. Nico. Yine de başka bir çatı katı almak hiç mantıklı değildi.

Kardeşim önce benim çıkmamı işaret etti ve ben de çıkar çıkmaz kendimi şık, modern mobilyalarla döşenmiş büyük bir oturma odasında buldum. Koyu renkli parke zeminler görebildiğim her yere uzanıyordu. Yine de en sevdiğim kısım, güney tarafındaki tüm duvarın camdan yapılmış olması ve gökdelenlere ve Hudson Nehri'ne bakan muhteşem bir New York manzarası sunmasıydı.

"Tamam, belki de çok erken konuştum," diye mırıldandım dairenin içine doğru ilerlerken ve başımı yukarı kaldırırken. Cam korkuluklar üst katın ve başımızın üzerinde asılı duran büyük avizenin görüntüsünü veriyordu.

"Onaylamanıza sevindim," dedi Alessio eğlenerek.

Başımı çevirdiğimde oturma alanının sol tarafında açık bir mutfak gördüm. Devasa siyah mermer bir yemek masası iki alanı birbirinden ayırıyordu.

"Diğer çatı katına ne yaptın?" Manzarayı yakından görmek için pencerelere yaklaşırken ona sordum. O zaman burada da bir teras olduğunu fark ettim.

"Neden? İstiyor musun?" diye alay etti.

Omuz silktim ve pencerenin yansımasında onun bakışlarıyla buluştum. "Eğer onu ele veriyorsan," diye düşündüm.

Kıkırdaması havayı doldurdu. "İkisini de alabilirsin."

Yer değiştirdim, yüzümü kardeşime doğru eğdim ve onu ölçtüm. Altıncı hissim alevlendi ve Alessio'nun bana söylemek istediği başka bir şey olduğunu söyledi.

"Neden bana söylemediğin bir şeyler olduğunu hissediyorum, Alessio?"

Dudaklarının kenarları kıpırdadı ama gülümsemedi.

"Çünkü küçük kardeşim akıllı." Endişe omurgamdan yukarı doğru süzüldü. Devam etmesini beklemeye devam ettim. Bir bomba patlayacağını biliyordum ama bir sonraki sözlerine tam olarak hazır değildim. "Bunu sana düğün hediye olarak vermek istiyorum." Ona baktım, göğsüm garip bir şekilde sıkıştıyordu. "Bu senin güvenli limanın olacak, yalnız kalmak istediğinde gidebileceğin bir yer."

"Yalnız olmaktan nefret ediyorum," diye mırıldandım. Bu genellikle açıkça itiraf ettiğim bir şey değildi ama odadaki fili kabul etmenin zamanı gelmişti. En azından bunu.

Alnıma bir öpücük kondurdu. "Biliyorum. Ama sadece kendine ait bir köşen olsun istiyorum. Arkadaşlarınla buluşmanı. Ne istersen onu yap."

"Yani kocam beni döverse buraya mı gelmeliyim?" Sesim çatallaştı. Derin bir nefes aldım, korku her bir gözeneğimden içeri sızıyordu. Tek istediğim geçmişteki hayaletlerden korkmamaktı. Güçlü olmak.

"Herhangi bir adam sana elini sürerse, parmağını vücudundan kaldırmadan ölmüş olur." Alessio'nun sesi boğuktu, gerginlik içinde yuvarlanıyordu.

"Benimle hiç konuşmamış olabilirsin, Alessio," dedim. "Ama sana söylemekten nefret ediyorum, kocam bana dokunmak zorunda kalacak."

"Lütfen bana hatırlatma," diye homurdandı ve dudaklarının bir köşesi kalktı. "Lütfen bunu sana düğün hediye olarak vermeme izin ver."

Ellerimde bir titreme başladığında yutkundum.

"Neden düğün hediyesi?" Sesim kulaklarıma tuhaf geliyordu. İçimdeki kargaşayı yansıtmıyordu. "Bunu bana Noel hediyesi olarak falan verebilirsin."

Alessio yüzümü ellerinin arasına aldı, gözleri benimkilerle çarpıştı. Bakışlarında grinin pek çok tonu vardı ve benimkilerin de aynısını yansıttığını biliyordum. Paylaştığımız tek fiziksel benzerlik buydu. Bu ve ikimizin de sakladığı yara izleri.

"Seni güvende tutmak istiyorum."

Yutkundum. "Öylesin." Avuçlarımı ellerinin üzerine koydum ve sıktım. "Ben kırılğan değilim. Bana verdiğin değerden daha güçlüyüm."

Alaycı bir nefes onu terk etti. "Biliyorum, küçük kardeşim. Ama dünyamızdaki erkeklerin ne kadar acımasız olduğunu da biliyorum."

"Sana sahibim," diye mırıldandım.

"Bana her zaman sahip olacaksın." Sesi biraz kederliydi. "Bu dünyada beni kırabilecek sadece iki şey kaldı, küçük kardeşim. Sen ve bir kişi daha." Hiç şüphesiz, Sonbahar'ı kastettiğini biliyordum. Diledim ki

bana güvenirdi. Hem onun hem de Autumn'un itiraf etmesini ve bana neler olduğunu anlatmasını diledim. Onlara yardım etmek, onları mutlu görmek istiyordum. "Ama başıma bir şey gelirse, seni açıkta ve savunmasız bıraktığım için kendimi asla affetmem. Bir evlilik senin korunmanı sağlayacaktır."

"Annem için işe yaramadı," diye belirttim. Hepimiz buna şahit olduk. Evlilik onun başına gelebilecek en kötü şeydi. "Ya-"

Bitiremedim bile.

"Sana vurmayı aklından bile geçiren her erkeği öldürürüm," diye hırladı. "Mia'nın mezarı başında söylediklerimde ciddiydim. Seni korumaya yemin ettim ve koruyacağım."

"O zaman bu evlilik saçmalığı neden?" diye sordum. Bıraktı ve elini saçlarının arasından geçirdi.

"Babamın yaptığı bir anlaşmayı öğrendim," diye yavaşça başladı. "Ödeme olarak seni kullanmış. Onunla ben ilgileniyorum. Onunla da. Ama gerçek şu ki, o kadar çok düşman biriktirdi ki, her zaman bizim için gelen birileri olacak."

Boğazımdaki yumru büyüdü. "Ben evlenmek istemiyorum."

"Bir adam seçeceksin," dedi bana. "Kabul edilebilir adayları gözden geçirdim."

"Size sadece en iyi taraflarını gösterecekler," diye karşı çıktım.

"Bana biraz kredi ver," diye kuru bir şekilde karşılık verdi. Hayatım pahasına kardeşime güvenmişim. Hayatım konusunda başka erkeklere güvenmezdim. "Nico Morrelli hepsi hakkında detaylı bir araştırma yaptı. Bana iki aday bıraktı."

Başımı salladım. "Bu dünyadaki tüm erkekler arasından mı?" Kıs kıs güldüm ama sesim etkili olamayacak kadar titriyordu. "Bu diğer kadınlar için iyiye işaret değil."

Cevap vermedi.

"Ben zayıf değilim," diye tekrar denedim. "Kendi başımın çaresine bakabilirim." Bakışlarımı tuttu ve çaresizlik yavaş yavaş büyüdü. Boğuldu, beni karanlığın içine çekti. Ateşe vermek istediğim o tanıdık bodrum katı. "Eğer adayların bu kadar iyiye, neden bu çatı katına ihtiyacım var? Ve neden New York'ta?"

Yorgun bir iç geçirdi ve suçluluk duygusu göğsümü deldi.

"Bir müşteri adayı New York'ta yaşıyor," diye yanıtladı. "Aslında bu binada bir çatı katı var. Diğeri ise Montréal'de, evine daha yakın bir yerde."

Kaskatı kesildim. Yontulmuş elmacık kemikleri ve koyu mavi gözleri, bu arada yanlış renk tonu, aklıma geldi.

"Dur tahmin edeyim. Killian Brennan." Alessio başını salladı ve içime bir tedirginlik yayıldı. "Onunla karşılaştık, böylece beni kontrol edip uygun olup olmadığımı bakabilecek." Birden Killian'ın güzel bakışları söndü. Sadece birazcık. "Yani onun için *kim* olduğum önemli değil. Sadece kabul edilebilir görünmem önemli."

"Ona saldırmadan önce, seni tanımak Killian'ın şartlarından biriydi," diye savunmaya geçti Alessio. "Ve seçim senin. Eğer kabul etmezsen seninle evlenmeyi reddetti."

Killian Brennan en sevdiğim gangster olabilir.

On Sekizinci Bölüm

BRANKA

Central Afrika.

Sasha'yı New York'ta görmemin üzerinden beş ay geçti. Beş ay boyunca

İçimde kaynayan hayal kırıklığı. Ağabeyim evlenmemi istiyordu. Olmamayı tercih ederdim ama gerekçesini anlıyordum. Yüzüncü kez aynı profile göz gezdirdim.

Killian Brennan.

Çok ateşliydi. Koyu renk saçlı. Mavi gözlü. İrlandalı. Bir kız kardeşi var. İyi bir aile. Yine de onu Şeytan'ın soluk mavi gözlü yavrusuyla karşılaştırmaktan kendimi alamadım. Sasha ve Killian daha farklı olamazdı, ama belki de mesele buydu.

Diğer aday benim için zor bir adaydı. Alessio'nun sağ kolu Ricardo. Onu çok uzun zamandır tanıyordum ve ona güvenmeme rağmen, ona karşı her şeyden çok kardeşçe bir sevgi hissediyordum.

Başımı salladım. Bu çok saçmaydı. Çoğu kız tatil ya da randevu için plan yapar. Anlaşmalı evlilikler değil. Belki de bu geceki randevum ayaklarımı yerden keserdi. Ah, keşke gitseydim. Ama havamda değildim ve bir şekilde başımın üzerinde beliren görücü usulü evlilik düşünüldüğünde tartışmalı bir konu gibi görünüyordu.

İç çekerek kardeşime hızlıca bir mesaj yazdım. ***Düğünü planlamıyorum. Killian'la evlenmeye evet.**

Basit ama karmaşık.

Cuma gecesi idi ve genellikle Autumn'la benim film gecemiz olurdu. Nerede olursak olalım. Şu anda Afrika kıtasının ortasında bir yerdeydik. Umarım jeneratör dayanırdı.

Bacaklarımı uzatmış, Autumn'un Kol'u yatırmayı bitirmesini bekliyordum. Son bir saattir ona yatmadan önce masal okuyordu. Ne tür bir hikâye olduğundan emin değilim ama birkaç sayfayı atlamayı gerçekten düşünmeliydi.

Kendi kitabım kucağıma oturdu. BDSM dokunuşlu, ateşli, erotik bir romantizm. Evet, azgın ve bekarken okumak için iyi bir şey değil. *Arkadaşımın* pili bitmişti ve elim de onun yerini tutamıyordu.

Dayanamayıp bir sayfa daha okudum. İyi bir kısma geliyordu. Gerçekten güzel, ateşli bir bölüme. Evet, cezalandırılmaya aç bir oburdum. Sonrasında libidom ve seks ihtiyacım için endişelenecektim.

"Burada ne yapıyorsun?" Kelimelerin ve bir erkeğin nasıl zevk vereceğini çok iyi bildiği o muhteşem dünyanın içinde kaybolmuşken, Autumn'un sesini duyduğumda irkildim.

Gözlerimi kaldırıp hemen yuvarladım. "Son baktığımda burada yaşıyordum." "Ama bir randevun var," diye işaret etti. "Şey ile..."

Hatırlamaya çalıştı

İsim. Başarısız. "Hiçbir şey bulamıyorum." Omuz silktim. "Meşguldüm."

"Ne yapıyorsun?"

Başımı öne eğdim. "Bugün Cuma ve bizim film gecemiz."

Bana üç kafam varmış gibi baktı. "Yani iptal mi ettin?" Başımı eğerek sayfayı çevirdim. "Evet."

Yüzünde bir onaylamama ifadesi olduğunu anlamak için başımı kaldırmama gerek yoktu. "Gördün mü, işte bu yüzden bekarsın."

"Bekârim çünkü Afrika'nın ortasındayız," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "Bir randevun vardı. Bugün. Afrika'nın ortasında."

Omuz silktim. "Yanlış gün." En iyi arkadaşşımdan sinirli bir nefes çıktı ve ona baktım. "Film izleyecek miyiz, izlemeyecek miyiz?"

Kendini yanıımızdaki koltuğa bıraktı. Bir ortak odası, çok basit, toprak zeminli bir banyosu ve iki yatak odası olan küçük, kulübe benzeri bir evde kaldık. Autumn kendi odasını Kol ile paylaşıyordu, diğeri de bende idi.

Yanımda alçalarak bacaklarını kaldırdı, sonra rahat bir nefes alarak masanın üzerine koydu. Haki kargo pantolonu ve siyah bir tişört giymişti, çoraplarının her birinin tabanında bir kelime vardı: FUCK OFF.

Her zaman en iyi hediyeleri ben verdim.

"Film ve fotoğraflarım üzerinde yapmam gereken bazı düzenlemeler var," dedi. Yorgun görünüyordu. Kol'a yardım etmeyi teklif etmeliydim ama onunla yatma rutinini ne kadar sevdiğini biliyordum. "Canının istediği özel bir film var mı?"

Başımı salladım. Görünüşe göre ikimiz de filme tüm dikkatimizi veremeyecektik.

Play tuşuna bastı ve *Zor Ölüm başladı. Mükemmel, ruh halime uyuyor.* Sasha'yı o tiki sarışınla gördüğümünden beri aksiyon filmleri izlemeye özen gösteriyordum. Ama aşk romanlarımdan vazgeçemiyordum.

Bir bayanın hayatında biraz zevke ihtiyacı vardı.

Lambadan ve televizyondan yumuşak bir ışık yayılıyordu. Autumn dizüstü bilgisayarını açtı ve ben de telefonuma uzandım. Bana daha önce birkaç düzenlenmiş fotoğraf göndermişti ve onları Instagram'da yayınlamaya fırsatım olmamıştı.

En beğendiğimi seçtim, sonra da yükledim. Zayıf uydu sinyali ile yüklenmesi sadece yirmi dakika kadar sürecekti.

"Sonbahar mı?" Sesim sessizdi.

"Öyle mi?"

"İkinci şanslara inanır mısın?"

Vücudu kaskatı kesildi ve yüz ifadesinde acı titreşti. Kendim için mi yoksa onun için mi sorduğumdan emin değildim.

"Bazen," diye cevap verdi sonunda tereddütle.

"Kol'un babasına bir şans daha verir misiniz?" Başını eğdi ama dizüstü bilgisayarının ışığı yanaklarına yükselen öfkeyi gizleyemedi.

"Bir randevuyu atlayıp sonra da bekârlıktan şikâyet eden sensin, neden benim hakkımda konuşuyoruz?" Konuyu tekrar bana çevirdi.

Onu görmezden gelerek filme odaklandım. O günü her düşündüğümde göğsüm sıkışıyordu. Sasha Nikolaev'le olanlar hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum. Ona aşık değildim. Ama dokunuşundan hoşlanıyordum. Bu bir yenilikti. Babamın acımasızlığı altında yaşadıklarımın sonrasına, erkeklerin bana dokunmasını umursamıyordum. Ama o adamla birlikte bunu gerçekten arzuluyordum.

Artık bir önemi yoktu. Sadece bir mesaj gönderdim ve kendimi Killian Brennan'a adadım. Bir günahkârın kızı olabilirdim ama öyle olmayacaktım. Killian sadakat konusunda netti - aldatmaya inanmıyordu. Bu onu daha da çok sevmeme neden oldu.

Killian ya da Sasha ile ilgili düşüncelerimi bir kenara bırakıp en iyi arkadaşşıma odaklandım.

"Hiç senin iki katın yaşında bir adamla yattın mı?" Dudaklarım muzip bir gülümsemeyle kıvrılırken ona sordum.

Yanakları kızardı ama cevap vermeyi reddetti.

"Aman Tanrım, sen yaptın!" Ne de olsa ağabeyim bizden oldukça büyüktü.

Başını iki yana salladı.

"Hayır, görmedim." Eğer şüphelerim doğruysa, ki öyle olduğuna inanıyorum, oldukça yakındı. "Sen?" diye sordu bana.

Hâlâ bakire olduğumu düşünürsek, cevap kolaydı. "Hayır." "Oynaştın mı?"

"Hmm." Dudaklarımı büzdüm. Onu bekleyeceğime dair söz vererek yanımdan ayrıldığı anda Sasha Nikolaev'i araştırmıştım. Kardeşimin yaşına yakındı. "Bu bir evet olurdu."

Autumn'un ışıltılı bakışları bana doğru geldi ve bir saniye sonra kahkahalarımız odayı doldurdu. Biraz acı. Çok hoşnutsuz.

Sonra, hiçbir uyarı olmadan gök gürültüsü gökyüzünde yuvarlandı ve yağmur damlaları pencereye çarparak pencere camından aşağı doğru yol aldı.

Bir şekilde içimde hissettiklerimi yansıtıyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

SASHA

F ya da geçtiğimiz altı ay boyunca o kısacık an zihnimde oynadı.
Tekrar ve tekrar.

Branka ile yeniden bir araya gelmeyi hayal ettiğim gibi değildi. New York'ta olduğunu bile bilmiyordum. Wynter'la olan tüm o boktan şey düşünüldüğünde pek de iyi bir zamanlama değildi. Ve hırpalanmış bir kadını bırakıp Branka'nın peşinden gidemezdim.

Kara kalbim bunu tamamen talep etmesine rağmen. O yumuşak dolgun dudaklar ve porselen tenindeki kızarıklık. Kız beni büyüledi. Onun gücü. Kararlılığı. Her şeyiyle.

Ama en çok özlediğim onun sesiydi. Tenimi ıslatan o yumuşak, sıcak sesi. Damarlarımdaki kanın kasıklarımına doğru akmasına neden oluyordu. Bakışlarımız kesiştiği anda zaman ağır çekimde akmaya başladı. Gri gözlerinde öfke parlıyordu, saldırmaya hazır iki yıldırım gibi.

Bu beni onun için daha da sertleştirdi. O aptal sözü verdiğim için hâlâ babasını ve hatta muhtemelen kardeşimi öldürmemiş olmam bir mucizeydi. Azizlik mertebesine ulaşmış olmalıyım.

Yüce İsa.

Bu yüzden durdum ve benden uzaklaşırken zarif sırtını izledim, her adım onu daha da uzaklaştırıyordu.

Lanet olsun!

Vücudumdaki her kas onun peşinden gitmemi istiyordu. Bir içgüdü gibiydi ve onunla savaşmak zorundaydım. Uzun zamandır bekliyordum. Tam olarak yedi yıl. O bardaki öpücükten beri. Yedi yıl boyunca zamanımı bekledim ve onun kendine gelmesini bekledim. Babasının ölümünü bekledim.

Hep onun küçük beynine bir kurşun sıkacağımı ummuştum.

Ama Alessio'nun karanlık yüz ifadesini izlerken, sonunda o günün gelmiş olmasından büyük keyif aldım.

Yeterince alması için sabırla bekledim. Hatta geçtiğimiz dört yıl boyunca yaşlı adamın birkaç gönderisini kendim yakaladım. Sadistle uğraşmak hoşuma gidiyordu. Ayrıca, sıkıldığım ve Branka'yı takip ettiğim zamanlarda zamanımı geçiriyordu.

Alessio, "Mümkün olduğunca çabuk gitmesini istiyorum," dedi. Kasım ayının başlarıydı. Belki de adam yaşlı adamla bir tatil daha geçirmek istemiyordu, onu suçlayamazdım.

Alessio bir aziz olmalı çünkü ben olsaydım yaşlı adamı yıllar önce öldürtürdüm. Ama sonunda o gün gelmişti. Kırılma noktası, yaşlı adamın Branka'yı satmaya çalışmasıydı. Lanet bir sevkiyat için. Sanki bir eşya gibiydi.

Şerefsiz.

Alessio, Vasili, Alexei ve ben ağabeyimin ofisindeki masanın etrafında oturuyorduk.

Kasım ayında New Orleans'ta ya vurulur ya da ıskalanırdı. Kasırga sezonu geride kaldığı için hava hala sıcaktı ve turist yoktu. Tatil süsleri şehir merkezinde görünmeye başlamıştı bile.

Vasili'nin ofisinin penceresinden şehrin silueti görünüyordu. Buradan bile şehrin hayat dolu uğultusunu görebiliyordunuz. Bu şehri eşsiz kılan da buydu.

"Yapabilir misin?" Alessio sordu.

"Evet." Elbette yapabilirim. Eğer bir başkanı vurmak isteseydim, bunu yapabilirdim.

"Güzel. Her şeyi öderim." Ona inandım. Alessio kız kardeşini korumak için kendini bile öldürebilirdi. O ve Vasili bu açıdan pek farklı değillerdi. "Yarısı şimdi, yarısı da iş bitince."

"Kız kardeşini istiyorum." Kelimeler ağzından kaçtı. Vasili strateji kurmaktan yanaydı. Saçmalıklara ayıracak vaktim yoktu.

Vasili ve Alessio'nun yüz ifadelerine bakılırsa, ikisini de hazırlıksız yakalamıştım. Alexei'nin yüzü ifadesizdi. Aklından geçenleri saklamakta gerçekten iyiydi.

"Bu mümkün değil." Alessio'nun sözleri sıkılmış dişlerinin arasından geliyordu. Şakağındaki bir damar zonkluyordu ve beni öldürme dürtüsüyle savaşıyor gibi görünüyordu. Bak, bak, Vasili ve Alessio'nun ortak bir noktası vardı.

"Neden olmasın?" Cebimden bir paket çıkararak sordum.

"Çünkü Branka kendi erkeğini seçti," diye homurdandı. Hem de *nasıl*, Kendi kendime düşündüm. Branka ve benim konuşmamız gerekecekti.

Tatiana o anda ayakları üzerinde dengesiz bir şekilde odaya girdi. Kısa, siyah bir elbise giymiş ve muhtemelen kırmızı çerçeveli gözlerini gizleyen siyah gözlükler takmıştı. Çok içmişti. Ve daha da çok ağlıyordu.

Tatiana'nın diğer yarısı Adrian bir araba patlamasında öldüğünden beri darmadağın olmuştu. Ne yazık ki suçluyla ilgili ipucu yok denecek kadar azdı. Adrian kayıt dışı bir şey üzerinde çalışıyordu ve ölümü bizi hiçbir ipucundan yoksun bıraktı. Tatiana birinin bedel ödediğini görmek istiyordu. Vasili, Alexei ve ben ipucu bulmaya çalıştık. Herhangi bir ipucu, ama elimiz boş dönmeye devam ettik.

"Kardeşler," diye geveleyerek sarhoş olduğuna dair şüphelerimi doğruladı. Başını Alessio'ya çevirdi. "Ve bir kardeş değil."

Ayağa kalktım ve kız kardeşime doğru yürüdüm. "Hey, bela. Dinlenebilmen için seni eve bırakacak birini bulmama ne dersin?"

Güldü. Acı bir kahkaha. Onu suçlayamazdım. Baktığı her yerde mutlu yüzler vardı. Arkadaşlarımız aile kurmuştu. Mutluluklarını buldular. Ve o kendi mutluluğunu kaybetti. Çocuklarını büyütürken bile rahat edemiyordu çünkü Adrian ve Tatiana nedense aile kurmadan önce beklemek istiyorlardı.

Ve şimdi, bu şans ellerinden alındı.

"Orada uyuyamam," diye homurdandı, sözleri ancak fısıltı halindeydi.

"Benim evime git," diye teklif etti Vasili. Ama bu Tatiana için Adrian'la birlikte mutlu olduğu kendi evine gitmekten daha kötüydü. Adrian yaşasaydı hayatının nasıl olabileceğini en ön sıradan izliyordu.

Başını iki yana salladı. Hiç şaşırmadım.

"Çatı katıma git," diye talimat verdim. Neredeyse hiç eve gitmiyordum ve New Orleans'ta olduğum zamanlarda, çoğu zaman Vasili'nin yerleşkesinde vakit geçiriyordum.

"Orada senin ucube kadınlarından biriyle mi karşılaşacağım?" diye homurdandı.

Gözlerimi devirdim. Ailem beni bir tür erkek fahişe gibi görüyordu. "Hayır. Burası boş."

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, sonra topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı.

"Bu iş çığırından çıkıyor," diye homurdandı Vasili. "Günlerini bir denizci gibi sarhoş geçiremez."

"Kendine gelecektir," dedim ona. "Bırak kendi yöntemleriyle yas tutsun."

"Votkayla kendini öldürmesine izin vererek mi?" diye alay etti. "Bu kesinlikle sağlam bir tavsiye. Bunu neden ben düşünemedim?"

"Çünkü benim kadar zeki değilsin," dedim ona, koltuğuma oturup bacaklarımı önüme uzatarak.

"Sasha, kazanın üzerinden bir yıl geçti," diye homurdandı Vasili. "Tatiana'nın hayatına devam etme zamanı geldi. Hayatının geri kalanında Adrian'ın yasını tutamaz. Önünde koca bir hayat var."

"Katılıyorum. Ama onu ne kadar zorlarsan, seninle o kadar mücadele edecektir. Hayatına devam edecektir, bırak kendi bildiği gibi yapsın." Haklı olduğumu biliyordu. İfadesinin her yerinde bu yazıyordu. "Sadece Isabella'yı düşün. O kazada Isabella olsaydı nasıl hissederdin?" Kardeşimin hırıltısı benim cevabımdı. Sanki insan değil de kurttu. "Tatiana da Adrian'ı çok seviyordu."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Sanırım aşkının biraz daha az yoğun olmasını umuyordum," diye ısırdı ve ardından ağzından bir dizi küfür çıktı. "Nikolaev'in damarlarında dolaşan bu lanet saplantı sonunda bizim çöküşümüz olacak."

Vasili haklı olabilir. Takıntı annemizin çöküşüydü. Babamızın saplantısı, yıllarca metresinin peşinde koşmasına ve çocuklarını görmezden gelmesine neden oldu.

Aşk tutkuydu. Saplantı. Biz Nikolaev'ler bir kez bulduğumuzda, onsuz yaşayamayacağımız bir şeydi. Bu bizim hem lütfumuz hem de lanetimizdi.

"Gözüm Tatiana'nın üzerinde," diye kardeşime güvence verdim. "Doğru yönde küçük adımlar atıyor."

"Şimdi, işimize dönelim. Branka'nın kendi erkeğini seçmesi tam olarak ne anlama geliyor?"

"Seni ilgilendirmez," diye tısladı Alessio.

"Bu benim ödemem," dedim ona soğukkanlılıkla, acı göğsümü ısıtırken. Dünyanın benim ne kadar çılgın olabileceğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Bırakın onu benden almaya çalışsınlar.

"Hayır." Alessio, Branka'nın kardeşi olduğu için şanslıydı. Onu hayatta tutmamın tek nedeni buydu. "Ayrıca, o senin için çok genç."

Yaşı siktir et. O sadece bir rakamdı. Ayrıca, konuşması gereken oydu.

"Arkadaşı da senin için çok genç," diye kıs kıs güldüm. "Bu seni durdurdu mu?" "Sana daha önce de söyledim, Sasha. Kız kardeşim masada değil. Yani her iki isim de yoksa gidip başka bir keskin nişancı bulurum."

"Benim kadar iyi birini bulmada bol şans," diye karşılık verdim kuru bir şekilde.

Öyle ya da böyle, kız kardeşi benim olacaktı.

ÜÇ GÜN SONRA, Montréal'in gölgelerinde oturmuş yaşlı Russo'yu bekliyordum.

Alessio, Branka ve seçtiği adam hakkında herhangi bir ayrıntı paylaşmayı reddetti. İnatçı orospu çocuğu. Ödeme konusunda taviz vermedim. Onun parasına ihtiyacım yoktu. Branka kabul edilen tek ödeme şekliydi. Vasili ikimizi de ikna etmeye çalıştı ama ben hepsini dinledim. Ödememi sadece çok özel bir kadın olarak kabul edecektim.

Ama babasını öldürürdüm. Onun için değil. Branka için. Çünkü o şerefsiz, kadını mı sığır gibi satabileceğini sanıyordu.

Güya başka birini bulmuş. Şerefsiz! Ne olursa olsun, başka kimseye güvenmiyordum. Benden iyisi yoktu. O yaşlı puştı halledecek ve gözlerinin arasına bir kurşun sıkılmasını sağlayacaktım.

Böylece kendimi Montréal'de buldum. Russo'nun eski malikanesinde.

Mia'nın burada yaşananlarla ilgili anlattığı tüm hikâyeleri hatırladım. Bütün bu lanet yeri bombalayıp küle çevirmek istedim. Ama bu öyle sessiz sedasız girip çıkılacak bir iş değildi.

Ama çok iyi hissettirirdi. Branka'nın babasının dört yıl önce kafasına bir kurşun yememesinin tek nedeni kardeşim ve Tatiana'ydı. Yansımaları sadece bana olsaydı, kumar oynar ve onu öldürürdüm.

Ekipmanlarımı kırmızı tuğlalı binanın tepesine yerleştirdim. Neredeyse déjà vu gibiydi. Ama bu sefer o yaşlı piçi benden kurtaracak hiçbir şey olmayacaktı. Kurulum bittikten sonra oturdum ve mükemmel vuruşu bekledim.

Ontario Gölü'nün manzarası kilometrelerce uzanıyordu. Yaşlı adam burada gerçekten de en iyi gayrimenkullerden birine sahipti, ancak bu bok çukuruna baktığımda gördüğüm tek şey Mia'nın kafamda çizdiği resimlerdi.

Babasının ona işkence etme şekli. Çocuklarını ve kendisini bir yangında öldürmeye çalışan annesinin görüntüsü. Belki de Mia ve benim bu kadar iyi anlaşmamızın nedeni buydu. Çoğu insandan daha fazla ortak noktamız vardı.

Dürbünden baktım, izledim ve bekledim. Şimdilik yapabileceğim tek şey buydu.

Bekle. İzle. Ve biraz daha bekle.

Saatler geçti. Işık soldu. Günün geç saatleri olduğundan değil. Kasım günleri kısaydı. Özellikle de Montréal gibi kuzeyde. Bana sorarsanız burası taşaklarınızı donduran bir ülkeydi. Evet, köken olarak Rus'tum ama New Orleans iklimini buna tercih ederdim. Alexei de öyle. Soğuktan benden bile daha çok nefret ederdi.

Işıklar yandı ve yerleşkeyi aydınlattı. Malikâne neredeyse rüya gibi görünüyordu ama Mia'nın o çatı altında ne kâbuslar gördüğünü biliyordum. Küçük kız kardeşinin de.

Uzun, kıvrımlı araba yolunda bir araba belirdi. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü ve içimi bir hayal kırıklığı kapladı. Bu çok kolay olacaktı.

İşte o zaman onu gördüm. Diğer keskin nişancıyı. Russo malikanesinin tepesinde. Dürbünü kaydardım ve onu gördüm. Royce lanet olası Ashford.

Aynı anda o da beni gördü. Ve bana lanet parmağını çevirdi. Siktiğimin piçi.

"Hayır, yapmayacaksın," diye tısladım.

Kurşun geçirmez camları olan bir limuzin, iki beyaz sütunun önünde durana kadar araba yolundan aşağıya doğru sürüklendi. Şoför dışarı çıktı ve limuzinin arka kapısını açmak için etrafından dolaştı.

Royce'u görmezden gelerek dürbünümü tekrar hedefe çevirdim.

Kan damarlarımda hızla akıyordu. Adrenalin onu besledi ama ellerim titremedi. Bu duyguya alışmışım ve bundan zevk alıyordum. Buna yaklaşabilen tek duygu seksti. Ama herhangi bir seks değil.

Odaklandım ve Branka'nın babasının arabadan inişini izledim. Yavaşça büyük merdivene doğru ilerledi.

Bir saniye. İki saniye. *Bang*.

Temiz bir atış. Kara kalbine doğru.

Royce'un vuruşu bir saniye sonra geldi. Yaşlı Russo, girişinden sadece birkaç adım ötede, basamaklarda parçalanmaya başladı. Tekrar tetiği çektim. Bu seferki tam alnına, gözlerinin arasına isabet etti.

"Bullseye," diye mırıldandım, hedefimden memnun bir şekilde. "Ölümden dirilmeni istemiyoruz, pislik herif."

Sırtarak Royce'a ters ters baktım. "Büyüklikle yarışamazsın," dedim rüzgâra, Royce'a doğru gitmesini umarak.

Onu diriltmek mümkün değil.

Telefonum biyledi. Bilinmeyen numara. ***Bu benim işim. Benim bir atışıma karşılık senin iki atışla o pisliği öldürdüğünü fark ettin mi?**

Cevap mesajımda sıra sıra orta parmak emojileri vardı. Sonra telefonu cebime soktum.

"Mia ve kadınıın için," diye mırıldandım tüfeğimi sökmeye başlarken. Onu bir kenara koydum ve binadan çıktım.

Yaşlı Russo'nun zamanı dolmuştu. Karanlık onun yeni en iyi arkadaşıydı. Altı ayak altında olacaktı. Ait olduğu yerde. Mezarının üzerinde dans etmek istedim.

Artık beni kimse ve hiçbir şey durduramazdı.

Branka Russo benim olacaktı.

Yirminci Bölüm

BRANKA

A Kapı ağır bir şekilde çalındı.
İçimi çektim.

Arkadaşlık edecek havada değildim. Yorgunluk kemiklerimi sızlatıyordu. Babamın cenazesi çok üzücü değildi ama Killian'la evleneceğimizi bilmek beni biraz ürkütmüştü.

Ağabeyimi kapıda beklerken, yüzümde kocaman, sahte bir gülümsemeyle kapıyı açmaya gittim. Alessio'nun tuhaf bir mahremiyet anlayışı vardı. Herkesin kapıyı çalmasını bekler ve kendi alanına izinsiz asla girmezdi. Bunun babamızın ona çektirdikleriyle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum.

New York'tan bu yana altı ay geçmişti. Babam ölmüştü. İyi ki kurtulmuşum! Piç kurusu zalim biriydi ve pek çok hayatı mahvetmişti. Umarım sonsuza dek cehennemde yanar.

Sasha Nikolaev ölmüş olacaktı. Bir söz için dört yılını harcattığın için. Lanet olası aptal bir söz.

Başka bir vuruş. Bu sefer daha ağır.

Omurgamı çelikleştirerek kapıyı açtım, gözlerim büyüdü ve nefesim kesildi. Sasha önümde duruyordu, bakışları karanlık ve tehlikeli bir şeyle doluydu. Bakışları vücudumda gezinerek alçaldı. Ben siyah taytım ve kırmızı kazağımla, o ise beyaz bir gömlek, lacivert kravat ve gri takım elbise pantolonuyla karşımdaydı.

Hayatta kalma içgüdülerim devreye girdi ve kapıyı üzerine kapatmaya çalıştım. İri eliyle kapıya bastırarak açık kalmasını sağladı.

"Çık dışarı," diye tısladım.

Sırıttı. Yakışıklıydı. Yırtıcı bir şekilde. Ateşliydi. Psikotik bir şekilde. Ve gülümsemesi, cehennemi vaat eden türden bir gülümsemeydi.

"Hiç sanmıyorum, kotyonok." Bu adamın cesareti. "Bana bir şey borçlusun."

Ona ters ters baktım.

"Sana borçlu olduğum tek şey kırık bir burun." Kapıyı tekrar iterek kapatmaya çalıştım. Ayağıyla engelledi. "Kardeşim seni öldürecek." Sesim öfkeden mi yoksa başka bir şeyden mi titriyordu, emin değildim.

"İkimiz de biliyoruz, kardeşin şu anda arkadaşını becermekle meşgul."

Haklı olduğunu bilmeme rağmen başımı salladım. "Çılgılık atacağım. Adamları seni öldürecek."

O bir adım öne çıktı, ben bir adım geri. "İkimiz de beni öldürmeyeceklerini biliyoruz. Ama ben onları öldürebilirim."

Ateşle oynadığında böyle oluyordu. Yandın. Ya da bu durumda, Sasha Nikolaev'in radarına girdin. Ki bu muhtemelen daha kötüydü.

O bir adım daha attı, ben de bir adım geriye doğru aynısını yaptım. Kapıyı kapattı, gözleri tenimi ateşe verecek kadar sıcaktı.

"Seninle konuşmamız gerek. Koca seçimin hakkında." Sesi karanlıktı, neredeyse tehditkârı.

"Konuşacak bir şey yok," diye nefes aldım.

Bakışları alaycı bir şeyle parladı. Tehditkâr. Engelsiz. "Konuşacak çok şey var. Verdiğin bir sözle başlayabiliriz."

Yutkundum. "Bu söz geçersiz ve hükümsüzdür."

Ona bu sözü verdiğim için çok aptalım.

Karanlık bir kıkırdama odanın içinde titreşti. Uğursuz ve tehditkâr. "Sadece ellerinde ölüm istiyorsan," diye fısıldadı, bana doğru yürümeye devam ederken sesini karanlık kaplamıştı. Tehdidin kime yönelik olduğuna karar veremiyordum. Bana mı yoksa başka birine mi?

Sırtım yatak odasının duvarına çarptı.

"Ellerine başka bir adamın kanının bulaşmasını ister misin?" diye sordu. "Sadece senin," diye geveledim, beyinsiz olduğumu kanıtlarcasına.

Ellerini iki yanımdaki duvara dayadı.

"Senin için kanımı akıtacağım." Sesinin törpülenmesi tüylerimi diken diken ederken omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlandı. Dudakları boynumda gezindi. "Senin için

senin için öldürürüm." Boynumla çenemin birleştiği hassas deriyi ısırdığında nefesimi içime çektim. "Ama başka kimse sana sahip olamaz."

Titredim.

"Yedi yıl bekledim. Sen *benimsin*." Ağzını kulağıma bastırdı.

"Hayır, ben yedi yıl bekledim," diye iddia ettim hızla azalan bir inançla. "Ben beklerken sen bir olimpiyat patencisiyle dünyayı dolaşıyordun. Ben bekledim ve sen hiç geri dönmedin. Benim için bekleyiş sona erdi. Ben başka birini seçtim."

"Kıskandın mı?" Ona yaptığım iğnelemeyi görmezden gelmesi gözümünden kaçmadı.

Bunun yerine, *bana* kıskanç olup olmadığını sormaya cüret etti.

"Televizyonu her açtığımda yüzüme bir tokat gibi iniyordu," diye tükürdüm, sesimde bir parça acı çınlıyordu. "Bu saçmalığa ihtiyacım yok ve kesinlikle sana ve tutulmayan sözlerine de ihtiyacım yok."

"Wynter konusunda endişelenmeni gerektirecek bir şey yok," diye hırladı.

Omuz silktim. "Artık bir önemi yok," dedim ona. "Çünkü başka biriyle evleniyorum."

Aramızda bir hırıltı duyuldu. "Kim o?" Bilmek istiyordu, sesinin karanlığında bir miktar tehdit vardı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona Killian'ın adını vermemin hiçbir yolu yoktu.

Nefes alış verişim düzensizdi. Kalbim sertçe çarpıyor, kaburgalarımı kırmakla tehdit ediyordu.

"Bu seni ilgilendirmez."

Dudaklarım ayırık olmasaydı ve bedenim onunkine sürtünmeseydi kelimeler daha inandırıcı olurdu. Çok güzel kokuyordu. Çok güzel. Çok baştan çıkarıcı. Vücut ısısı her santimimi tutuşturdu ve kalp atışlarım bacaklarımın arasında zonkladı.

"Hepsi beni ilgilendirir."

Yarı kapalı gözlerle onu izlerken arzu görüşümü bulandırdı. Tıpkı hatırladığım gibiydi. Bir tuğla duvar gibi inşa edilmiş, bir beyefendi görünümündeydi ama her bir santimi vahşiydi. Bir panter zarafeti ve bir ayı gaddarlığıyla hareket ediyordu. Acımasızlık ve tehlike kokuyordu. Gözlerinde gizlenen gölgelerde ve siyah mürekkebin parmaklarını süsleme biçimindeydi. Ama en çok da beni izleyişindeydi. Bakışlarını tuttum ama geçen her saniyede risk daha da artıyordu. Bir Rus ruleti oyunu gibiydi. Karşımdaki Rus'a bakarken ironi gözümünden kaçmamıştı.

Elleri belimden aşağıya, kalçalarım, uyluklarımın dış kısımlarına doğru kayarken nefes alış verişim düzensizdi. Damarlarımdaki ısı cızırıyordu, göğüslerimde sıkılaşıyordu.

Ama sonra onu en son gördüğüm zamanı hatırladım ve anında tüm sıcaklık buharlaştı.

Kimsenin oyuncağı olmazdım.

İki parmağını kaldırdı ve dudaklarıma bastırdı. "Em."

Bedenim ve mantığım savaştı. Onunla bir şehvet havuzunda boğulmak istiyordum ama mantığım intikam talep ediyordu. Onun da benim gibi acı hissetmesini istiyordum. Sasha ve Wynter Flemming hakkında bulduğum her bilgi damarlarımı ve kalbimi buz kesti.

Parmaklarını ağzımın içine çektim ve doğru anı bekledim. Bakışları karardı ve yüz ifadesini memnuniyet doldurdu. Güzel yüzüne baktım. Burnundaki halka ve dudağının altındaki ince yara izi onu daha da vahşi gösteriyordu ama bunların hiçbirisi o gözlerle kıyaslanamazdı. Ruh haline bağlı olarak buzu dondurup eritebilen gözler.

Onun büyüüne kapılmadan önce, tüm gücümle parmaklarını ısırdım.

"Ne oluyor lan-"

Her zaman yanımda taşıdığım bıçağa uzandım ve boynuna doğrulttum. Tıpkı bana öğrettiği gibi. Bakışlarında şaşkınlık parladı ve sonra gözleri kısıldı.

"Şuna bakın," diye mırıldandım. "Öğrenci öğretmenin üstesinden geldi." Üzgün görünmüyordu. Aksine, etkilenmiş görünüyordu.

"Beni bıçaklayacak mısın, kotyonok?" Bıçağı derisine bastırarak derisini deldim ve kanın mürekkepli derisinden aşağı süzülüşünü izledim.

"Küçük kızlar bıçaklarla oynamamalı," diye söylendi.

Yüzümde yapışkan bir sırtma belirdi. "İyi ki küçük bir kız değilim."

Hiç de korkmuş görünmüyordu. Onun hatası.

"Beni öldürecek misin kotyonok?" diye düşündü. "Gecikmesen iyi olur, çünkü seni eve götürüyorum."

Onu kalbinden bıçaklayamazdım. Boğazını da kesemezdim. Onu incitmekle ilgili bir şey içime sinmiyordu ama bana ne yapacağımı da söyleyemezdi.

Ben de tüm gücümle taşaklarına tekme attım. Eğildi ve ben de yanından geçip kapıdan dışarı fırladım.

Bölüm Yirmi Bir

SASHA

M küçük kotyonok büyüdü.
Kasıklarımdaki acıya rağmen gurur duymaktan kendimi
alamadım. I

Alessio'nun malikanesinden ayrılmak ya da yakalanma riskini almak zorundaydım. Gözetleme sistemi çoktan yok edilmişti, bu yüzden orada olduğumu bilen tek kişi Branka'ydı.

Benim vahşi küçük kadınıam.

Eğer bu küçük performansın beni onu takip etmekten vazgeçireceğini düşündüyse, başka bir şeyi hak ediyordu. Başka bir şey olsa bile, onu daha çok istiyordum. Benimle evlenecekti, pısırik biriyle değil.

Blyad! Hassiktir!

Adamı eleyebilmek için o isme ulaşmam gerekiyordu.

Otele döndüğümde Branka'nın bıçağının boynumda açtığı yarayı inceledim. Küçük vahşiliğime hâlâ inanamıyordum. Taşaklarımdaki ağrıya rağmen dudaklarım bir gülümseme şeklinde kıvrıldı. Muhtemelen Sailor'ın Raphael'in hayalarına nasıl tekme attığını duyduğumda kahkahalarla gülmemin intikamıydı bu. Bu onun düğününün en önemli anıydı.

Otel odamın kapısı açıldı ve Vasili lanet olası bir dev gibi içeri girdi.

"Elbette, içeri gelin," diye homurdandım. "Beni çıplak görün. Muhteşem bir manzara."

"Bundan şüpheliyim," diye karşılık verdi kuru bir sesle.

Solgun gözleri bana doğru kaydı. Şanslıydı ki çıplak değildim. Ama yine de bazı mahremiyet kurallarını öğrenmeli. Bir otel odasına davetsiz girme. Branka burada, yatağında benimle olabilirdi. Vasili onu çıplak görseydi, onu öldürmek zorunda kalırdım.

"Yarın Alessio, Luciano ve diğer birkaç adamla akşam yemeği yiyeceğiz. Alessio müstakbel kayınbiraderini de getirecek."

Ne. Ne. Hassiktir!

"Hızlı hareket ediyor, değil mi?" Soğuk bir şekilde karşılık verdim. Benim cesedimi çiğnemedenden düğün olmazdı. "Şanslı damat kim?"

Kahretsin, bu kelimeyi söylemek beni neredeyse öldürüyordu. Vasili omuz silkti.

"Bilmiyorum."

Lanet olası kardeşim sadece kendi düğününü önemsiyordu.

"Tamam, düğün ne zaman?"

Tekrar omuz silkti ve kızgın kırmızı bir sis görüşümü kapladı. Herkes benden bir şeyler saklamak konusunda kararlı mıydı?

"Bilmiyor musun yoksa bana söylemek mi istemiyorsun?" Dişlerimi öyle sert sıktım ki çenemi kıracağımı sandım.

Vasili ellerini ceplerine sokarak sessizce beni izledi.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı sonunda. "Yine de neden umursadığını merak ediyorum."

Dikkatimi aynaya verdim ve kesiği dezenfekte ettim. "Sasha."

Vasili'nin sesinde bir uyarı notası vardı.

"Sebebi yok," dedim ona. "Yarın akşam yemeğinin yerini ve saatini bana mesaj at."

Çünkü öldürmem gereken potansiyel bir damadım vardı.

BU LANET YEMEK ÇOK SIKICIYDI.

Branka ve lanet adamı henüz ortaya çıkmamıştı. Yemin ederim, yakında ortaya çıkmazlarsa, bu şehri yerle bir ederim.

Autumn'un bana bakışındaki bir şey Branka'nın onunla bazı bilgiler paylaşmış olabileceğini söylüyordu. Sırıttım. Bu iyiye işaretti, benim ona takıntılı olduğum kadar onun da bana takıntılı olduğu anlamına geliyordu.

Autumn Orta Doğu'daki savaş, silah dağıtımı ve lanet olası dünyayı kurtarmak hakkında saçmalamaya devam etti. Şu anda tek umursadığım Branka'yı ele geçirmektir, başka bir şey değil. Onu duymazdan gelmeye çalıştım, gerçekten denedim, ama gevezelik etmeye devam etti.

"Tanrım, bu kız ağaç kucaklayıcılarından bile beter," diye mırıldandım. "Dünyayı kurtaracak."

Neden bana Branka hakkında bilgi vermedi? Lanet olsun.

"Sasha-" Vasili ve Alessio uyardı. Ancak Branka'nın en yakın arkadaşı öfkesini dizginleyemeyecek kadar kızgın görünüyordu. Her neyse! *Getir bakalım, Alessio'nun kadını.*

Bana doğru tehditkâr bir adım attı ve ben onu eğlenerek izledim. Branka'nın ondan hoşlanmasına şaşmamalı.

"Bir gün, Sasha Nikolaev," diye tısladı, küçük elini göğsüme bastırarak, " - birisi senin o kara kalbini bıçaklayacak. Ve ben bunu en ön sıradan izleyeceğim. Ve lanet olası patlamış mısır."

Tanrım! Bu hafta vahşilerin zamanı olmalıydı.

"Hâlâ silah dağıtımından mı yoksa başka bir şeyden mi bahsediyoruz?" Luciano homurdandı. "Sanki başka bir şey pişiyor gibi hissediyorum."

Neler olduğunu öğrenmelerine izin veremezdim. Kadınıımı elime geçirene kadar olmaz.

"Isabella'nın yemek yapmadığını biliyoruz," dedim ve beni tersleyen baldızıma bir öpücük gönderdim.

"Kızdan gerçekten hoşlanıyorum, Alessio," diye tersledi Alexei. Elbette ağabeyim ondan hoşlanacaktı. Autumn Corbin ateşliydi ve inançları uğruna savaşırdı. Tıpkı kendi karısı gibi.

"Teşekkürler," dedi ona, tatlı tatlı gülümseyerek. Tabii ki bu odadaki benden başka her erkeği beğenirdi. "Sasha, kardeşinden biraz koçluk al. Çünkü sen tam bir götsün."

"Takviye kuvvetin nerede, Sonbahar?" Tembelce çizdim. "Seni, dünyayı kurtarmak isteyen kızı, kurtlar yesin diye tek başına mı bıraktı?"

Evleneceğim kadının en yakın arkadaşıyla alay etmek akıllıca mıydı? Hayır, değildi. Ama ağzından kaçırması gerekiyordu. Branka'nın hangi cehennemde olduğunu söylesin. Onu başka bir adamla yalnız düşünmek beni çileden çıkarıyordu. Gözlerim girişe kaydı. Başka bir misafir içeri girdiğinde kapının çalacağını biliyordum ama elimde değildi.

Autumn Alessio'ya bir göz attıktan sonra dikkatini tekrar bana verdi. İfadesindeki kendini beğenmişlikten hiç hoşlanmamıştım. Öne doğru bir adım attığında, ağzından çıkacak bir sonraki kelimeden hoşlanmayacağımı biliyordum.

"Aslında Branka ve *erkek arkadaşı* biraz yalnız vakit geçiriyorlar," dedi kısık bir sesle. Ona ters ters bakma sırası bendeydi. Elimden gelse Branka ve erkek arkadaşı pek yalnız vakit geçirmezlerdi. "*Tanışıyorlar,*" diye ekledi tatlı tatlı.

Bitti. Benim. Öldü. Lanet olası. Bedenim.

Branka kimseyle tanışmazdı.

Ona ya da gruptaki herhangi birine tek kelime etmeden restorandan hışımla çıktım.

Yirmi İkinci Bölüm

BRANKA

Killian'ın sigarasını yakmasını izledim, kızgın kırmızı parıltı bana bakıyordu.

Başlangıçta, biraz zaman ayırmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm ve

kendi başımıza yemek yedik. Böylece birbirimizi tanıyabilirdik. Şimdi o kadar emin değildim.

Geçen ay boyunca mesajlaştık. O bundan daha kolaydı. Mesajlaşırken garip bir sessizlik yoktu. Yüz yüze, o kadar da değil.

"Peki bir sosyal blog yazarı ne yapar?" Killian rahatça sordu.

"İrlandalı bir gangster ne yapar?" Ben de karşılık verdim ve dudakları yukarı doğru çekildi.

Cevap vermeyecekti, vermeyeceğini biliyordum ama dayanamadım.

Killian Brennan az konuşan bir adamdı. Ondan hoşlanmıştım; gerçekten. Ama beni zor durumdaki bir genç kızmışım gibi izlediğini fark etmeden edemiyordum. Beni izleyen başka bir dizi soluk mavi gözün aksine... yani, farklı bir şekilde.

"Düğün tarihine karar verdiniz mi?" Bunun yerine Killian sordu. Doğrusu bunu düşünmemiştim bile. Bütün bu maskaralıkta ayaklarımı sürüyordum.

En azından sevillebilir biriydi. Onunla ilgili her şey zenginlik çılgınlıkları atıyordu ve seksapeli o kadar güçlüydü ki tadını alabiliyordum. Restorandaki her bir kadın da öyle çünkü hepsi ona bakıyordu.

Yakışıklıydı ama Sasha'dan çok farklıydı. Killian daha gençti ama daha az ölümcül değildi. Kalın, koyu, dalgalı saçlar. Elmacık kemikleri taşı yontabilirdi. Koyu mavi gözleri yeraltı dünyasındaki çoğu erkeğin sahip olduğu karanlığı ve günahları fısıldıyordu.

"Kış düğünü istemiyorum," diye cevap verdim.

Başını salladı. "Yaz o zaman?"

"Elbette." Onunla evlenme fikrinin beni ne kadar sarstığını gizlemek için elimi masa örtüsünün üzerinde düzelttim. "Bana sigara içen biri gibi gelmiyorsun," dedim sebepsiz yere. Sessizliğin bir kez daha ağırlaşmasını istemiyordum.

Mavi gözleri benimkilerle buluştu. Koyu renk saçlarına rağmen çarpıcıydılar. Mavinin yanlışı tonuydu ama diğerinden daha az yıkıcı değildi. Mavi renk sonsuza dek psikopat bir gangsterin soluk mavi gözleriyle karşılaştırılacak gibi görünüyordu.

Bir nefes duman üfledi.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Ben cevap veremeden sigarasını söndürdü.

"Kardeşim bazen sigara içer." Bu çok aptalcaydı. Hiçbir erkek beni Sasha Nikolaev kadar sarsamazdı. Killian beni sinirlendirmiyordu ama yine de kalp atışlarımı yavaşlatamıyordum. "Beni rahatsız etmiyor."

Başını salladı ama bir sigara daha yakmadı. Doğrusu, duman kokusundan pek hoşlanmıyordum. Alessio'nun neden sigara içtiğini anlıyordum. Bunu sadece bir şey için endişelendiğinde yapıyordu. Genellikle de ben. Ve şimdi de Autumn.

Boğazımı temizledim, umutsuzca başka bir konu arıyordum. "Çok sigara içer misin?"

Onunla evlenmeyi kabul etmeden önce Killian'ı araştırdım. Sigara alışkanlığı ortaya çıkmadı. Anlaşmayı bozacak bir şey değildi.

"Pek sayılmaz."

İçimi çektim ve çatalımı aldım, sonra tabağımdaki yiyecekleri itmeye devam ettim. Aç değildim ama en azından burada sessizce oturmak yerine bir şeyler yapıyordum.

"Kuzenimin başına bir şeyler geliyor." Sözleri beni gözlerini aramaya itti. "Bu beni endişelendiriyor."

"Ah." Demek Alessio'ya çok benziyordu. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Teklif ettim.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece Olimpiyatları atlatması gerekiyor, sonra iyi olacak."

Kaşlarım havaya kalktı. "Vay canına, Olimpiyatlar mı?"

"Evet. Artistik patinaj." Gözleri benimkileri buldu. Yüzü rahattı ve mükemmel yüz hatlarına anlaşılmaz bir ifade kazınmıştı. Birdenbire Killian'ın pek çok sırrı olan bir adam olduğu hissine kapıldım. "Wynter Flemming benim kuzenim."

Omurgam sertleşti ama yüz ifademi boş tuttum. Wynter Flemming, Killian'ın kuzeni miydi? Ne.. Ne? Hassiktir!

Killian'ın geçmişini araştırdığımda bok gibi bir şey çıktı. Zihnimde bir ses çaldı. *Daha büyük bir insan ol. O önemli değil.* Ama kanım kaynadı ve bağırmak istedim, *"Büyük insanı sikeyim. Bana kuzeninin numarasını ver. Gidip onu öldüreceğim."* Dostum, bu iyi giderdi.

"Oh." Sonra sesimin heyecandan çok hayal kırıklığına uğramış gibi çıktığını fark ederek "Vay canına" diye ekledim.

Kıkırdadı. "Pek etkilenmişe benzemiyorsun."

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim, ancak bunun her şeyden çok ekşi olup olmadığını merak etmek zorundaydım.

"Sporla pek aram yoktur," diye itiraf ettim. Bu doğru bir ifadeydi, ancak yüzümdeki ekşimenin nedeni tam olarak bu değildi.

"Sorun değil." Yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle takım elbisesinin kolunu düzeltti. "Artistik patinajla kesinlikle ilgilenmiyorum."

"Siz ikiniz yakın mısınız?" diye sordum. "Yoksa kız kardeşinle mi daha yakın?"

Killian'ın ağzının kenarı yukarı doğru çekildi. "Evet, hem Wynter hem de kız kardeşim Juliette ile." Yüz ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla onlara çok yakındı. "İkisi de baş belası," diye ekledi.

Bu kez ben de gülümsedim. "Alessio bana ve Autumn'a sık sık baş belası derdi."

"Düşmanlarını mı soydun?" diye sordu. Başımı salladım. "Şu ikisi yaptı."

Oh, tamam. Autumn ve benim oyunumuzu geliştirmemiz gerekiyordu.

"Belki de harçlıklarını artırmalısınız," diye şakayla karışık öneride bulundum.

"Ayda yarım milyona mı?" Gözlerim irileşince açıkladı: "Bir ay içinde üç yeri soydular."

Telefonum bipledi ve çantamdan aldım. Autumn'dan bir mesajdı. Kaydırarak açtım ve mesajı okudum.

Sasha hışımına dışarı çıktı.

"Her şey yolunda mı?" Killian sordu.

Mavi delici bakışlarıyla karşılaştım. "Evet, Autumn'dan hâlâ gelip gelmeyeceğimizi soran bir mesaj." Gülümsedim, yalanımı gülümsememin arkasına saklamayı umuyordum. "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyor."

Killian'ın ağzına yarım bir gülümseme dokundu. Ciddi olduğunda yakışıklıysa, gülümsediğinde düpedüz muhteşem oluyordu.

Ayağa kalktı ve elini uzattı.

"O zaman neyi bekliyoruz?"

Yirmi Üçüncü Bölüm

SASHA

I Elimde yanmayan bir sigarayla otel odamda oturuyordum.
Tüm vücudum savaşıma, öldürme ya da sadece yenme ihtiyacıyla
uğulduyordu.

ve bu hüsrancı dışarı atmak için. Bu lanet gezegendeki en iyi katillerden
biriydin ve aynı şehirde bir kadın bulamıyordum.

Kaslarım gerildi, zihnimde canlanan görüntülerden iğrendim.
Ona dokunan orospu çocuğunu öldürmeye çoktan karar vermiştim.

İnsanların benim olana dokunmasından nefret ediyordum. Branka'nın
iniltilerini başka bir erkeğin ya da kadının duyması düşüncesi bile beni
öfkeliendirmeye yetiyordu.

İçgüdüsel, şiddetli bir öfke türü.

Vasili'nin ve benden aldığı sözlerin canı cehenneme. Branka'nın
babasını yıllar önce öldürmeli ve onu kendime almalıydım. Akli başında
kim beni durdurabilirdi ki? Hiç kimse!

Tırnakları tenime aitti. İnlemeleri bana aitti. Ve amı kesinlikle bana
aitti. Evet, kız bunu bilmiyordu. Ama öğrenecekti. Çok yakında. Ona sahip
olma ihtiyacı içimde öfkeleniyordu, sıcak ve amansız. Muhtemelen bu
kadar uzun süreli bir perhizden kaynaklanan bir şeydi.

Kız neredeydi? Ona dokunuyor muydu? Onun adını mı inliyordu?

Sadece bu bile kontrolümü kaybetmeme ve kanımı ateşe çevirmeye
yetti.

Hatırladığım kadarıyla onun yumuşak inlemeleri zihnimde tekrar tekrar
çalıyordu. Öfke öyle güçlü yanıyordu ki nefesimi kesiyordu. Kendimi
kaybetmişim. Boyum kadar ayağa kalktım ve sehpayı odanın içinde
uçurdum. Pencereyi parçaladı ve gözümün önünden kayboldu. Sesi

Cam kırıkları kulağımdaki uğultudan zar zor duyuluyordu. Yatak onu takip etti. Sonra kanepede.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Vasili'nin sesi beynimi boğan kırmızı sisi delip geçti.

Gözleri odada gezindi ve şimdi biraz aklım başıma geldiğine göre bakışlarını takip ettim. Odadaki her bir mobilyayı yerle bir etmişim. Küçük mini bar paramparça olmuş, camları yere saçılmış ve alkol kokusu odayı doldurmuştu.

"Yeniden dekore ediyorum," diye sakın bir sesle cevap verdim.

Bana inanmaz bir bakış attı, sonra dikkatini yıkılmış odaya geri verdi. "Lanet olası bir otel odasını mı dekore ediyorsun?"

Bir demo projesinden geçmiş gibi görünen odanın ortasında dururken ona sakince "İyileştirmeye ihtiyacı vardı," dedim.

"Günlük işinizi bırakmamanızı tavsiye ederim," dedi kuru bir sesle. "Dekorasyon becerilerin berbat."

Ona ters ters baktım, topuklarımın üzerinde döndüm ve dışarı çıktım.

Kardeşimin eli ön koluma dolandı. "Sana neler oluyor böyle?"

"Hiçbir şey."

Gözleri odanın içinde dolaştı.

"Evet, hiçbir şeye benzemiyor," diye alaycı bir şekilde mırıldandı. "Sen ve Autumn restoranda ne konuştunuz?" diye sordu.

"Kanada'da hava berbat." Damarları atmaya başladı, öfkesi yükseldi ve ben bakışlarını tuttum. Dürüst olmak gerekirse, şimdi onunla tartışmayı umursamazdım. İçimdeki buharı biraz olsun atabilirdim.

"Lanet olsun, Sasha. Bana sözünü tuttuğunu ve Alessio'nun kız kardeşinden uzak durduğunu söyle."

Alaycı bir nefes beni terk etti. Durum üzerindeki kontrolümü kaybetmeme neden olan şey o aptalca sözdü.

"Aptal sözümü tuttum, Brat." Kardeşim.

"Alessio'nun kadınıyla aranızda ne haltlar dönüyor?" Beni inceledi, yüz ifadesi öfkeliydi. "Bana Alessio'nun kadınına karşı bir şeyler hissetmediğini söyle. Bu iyi gitmeyecek."

Alay ettim. O kadar yanlış anladı ki. Her zaman yanlış anlıyorlardı. Yine de Vasili'nin beni izleyişindeki bir şey onun benden hoşlandığını gösteriyordu.

"Alessio'nun kadınıyla aramda hiçbir şey yok."

Sadece kız kardeşi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

BRANKA

I en az beş trafik kuralını çiğnedi.

Kameralar etiket numarasını yakalamak için yanıp söndü ve ben sııttım. Bu

böylece cezayı ben ödemeyecektim.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Onu aldığımdan beri onuncu kez Autumn'u sorguladım. "Kulağa çok tehlikeli ve pervasızca geliyor."

"Evet," diye güvence verdi. "Girip çıkacağım."

Bakışlarım kuru ve alaycı bir şekilde ona doğru kaydı. "Ünlü son sözler." Eşyalarını karıştırırken gözlerini devirdi, muhtemelen pasaportunu arıyordu. "Sert şeylerden hoşlandığın hakkındaki yorumuna geri dönelim."

Autumn beni arayıp havaalanına götürmek istediğinde, aklına bir fikir geldi. Belki de Sasha'nın benim hazır olmadığım ile ilgili sözlerinin onun cinsel tercihleriyle bir ilgisi vardı.

Autumn'un yanakları kıpkırmızı oldu. Tanrım, dün gece kardeşimle ne yaptıklarını bilmek istemiyordum. Bakir kulaklar için uygun olmadığı açıktı.

"Birden aklıma geldi, belki de... bilirsiniz işte... sert şeylerden hoşlanıyordu."

"BDSM gibi mi?" Merakla sordum.

"Evet, ya da sert bok," diye mırıldandı, daha da kızarak.

Kırmızı ışığa geldim ve dalgın dalgın camdan dışarı baktım. Bana hiçbir zaman sert seksten hoşlandığına dair bir izlenim vermemişti ve kesinlikle BDSM'den hoşlanmıyordu. Beni ilk kez orgazm ettiğinde kıcıma şaplak atması dışında. Belki de bu bir ön izlemeydi?

Kalçalarım titredi ve midemde bir sıcaklık oluştu, gittikçe daha aşağılara indi. Ağrıyı hafifletmek için kalçalarımı birbirine bastırdım. Tanrım,

Neden vücudum Killian için böyle tepki vermiyordu? Bunun yerine, amımın tek umursadığı Sasha lanet Nikolaev'di.

"Bu sorunlu olurdu," diye mırıldandım daha çok kendi kendime. Bağlanma ve istismar edilme korkusu en kötü kâbuslarıma kadar uzanıyordu. BDSM olayında sadece boyun eğmek ve bağlanmaktan daha fazlası vardı, ama bunu düşününce bile zihnim bulandı ve kalp atışlarım hızlandı.

"Sen ve Alessio-" Başladım, bu noktada Autumn'un vücudunun her santimetresinin kızardığından emindim. Kırmızı değil, bordo. "Aslında, boş ver. Bilmek istemiyorum."

"O bu tür şeylerle ilgilenmez," diye mırıldandı çabucak.

Kız bu kadar kırmızıya döndüğüne göre adam da bir şeyler yapıyor olmalıydı. Tanrım, bilmek ister gibiydim ama sonra gerçekten istemedim. Kesinlikle çok fazla bilgi diye bir şey vardı.

"Sadece mutlu olmanı istiyorum Branka," dedi Autumn elini dirseğıme koyarak. "Killian seksi ve iyi birine benziyor. Ama onun için bu kadar heyecanlanmanı anlayamıyorum."

"Bir anlaşmamız var."

"Anlaşmanın canı cehenneme," diye sinirli bir şekilde tükürdü. "Gözlerindeki o ateşi görmek istiyorum. Sasha'nın kalbini oyacağını söylediğin zamanki gibi. Ona karşı o kadar güçlü hissediyordun ki gerçekten kalbini sökmek istiyordun. Killian'da o kıvılcımı göremiyorum."

Sinirli bir nefes beni terk etti.

"Sasha'yı çok daha uzun zamandır tanıyorum," diye iç geçirdim. "Ayrıca, şimdi anlaşmayı bozarsam bu Alessio'ya kötü yansır."

"Kardeşini seviyorum," diye mırıldandı. "Gerçekten seviyorum. Ama senin mutlu olmanı istiyorum. Anlaşmayı ve tüm o saçmalıkları siktir et. Burada söz konusu olan senin hayatın."

Evet, bu benim hayatımdı ama sözünü bile tutamayan bir adam için savaş başlatmaya hiç niyetim yoktu.

Yirmi Beşinci Bölüm

BRANKA

T Autumn'u havaalanına bırakalı üç hafta oldu. Ve her lanet gün pişmanlık duydum. Her baktığımda Kardeşimin gözlerine, yeğenimin gözlerine ve Autumn'un ailesini her gördüğümde.

Sonbahar Afganistan'da sıkışıp kalmıştı. *Hayatta olduğunu* umuyorduk. Ancak bir silahın ve başka bir kadının önüne geçtiğini gösteren görüntülerden beri çıt çıkmıyordu.

Byron ve Royce Ashford'un Alessio'nun ofisinden çıkarken yüzlerindeki sert ifadeyi izledim. Byron'ın gözleri bana doğru kayd ve donakaldım. Byron'ın ifadesi bana Alessio'yu hatırlattı ve bir an durup arkalarından baktım.

Bu benzerliği daha önce nasıl fark etmedim? Merak ettim.

"Bekleyin," diye seslendim onlara, tam ön fuayeden çıkıyorlardı ki.

Kol'u kalçama yerleştirerek, beni beklemekten yorulacaklarından endişelenerek aceleyle yanlarına gittim. Güçlü Milyarder Krallar'ın bize neden yardım ettiğini hâlâ anlayamıyordum. Bize ihtiyaçları yoktu, tabii Alessio başlarının üzerinde bir şey tutmuyorsa.

Byron ve Royce ölümcül bir zarafetle yüzüme baktılar. Kendilerini taşıma biçimleri güç ve acımasızlıktan söz ediyordu. Belki Alessio ve arkadaşları seviyesinde değillerdi ama Milyarder Krallar'ın istediklerini elde etmeye alışkın olduklarından hiç şüphem yoktu.

Öyle ya da böyle.

İkisi de bekledi, ikisi de konuşmadı ama gözleri keskin bir şekilde
Be

n. "Neden bize yardım ediyorsun?" Bilmek istedim.

Cevap yok.

Kol elleriyle Byron ve Royce'a uzanmaya çalıştı, küçük
Hain. Her iki adam da birer elini tuttu, büyük elleri şaşırtıcı derecede
nazikti ve gözleri küçük Kol'un üzerindeydi. Kalpleri fethetmekte çok
iyiydi, tıpkı annesi gibi.

Boğazım sıkıldı ve kalbim acıdı. Autumn'un sağ salim dönmesine
ihtiyacım vardı. Kardeşim için. Benim için.

"Kardeşıme çok benziyorsun," diye mırıldandım. Byron'ın gözleri
üzerime dikildi. Ağabeyime benziyordu ama gözleri farklı renkteydi.
Bakışlarım Royce'a kaydı. Onun da koyu renk gözleri vardı ama benzerlik
oradaydı. "Neden?" Bilmek istedim.

Byron'ın soğuk gözleri beni inceledi, muhtemelen çok fazla şey
görüyordu.

"Bu konuyu Alessio'yla konuşmanız gerekecek Bayan Russo," diye
söylendi. Byron'ın parmak eklemleri Kol'un tombul yanaklarını usulca
okşadı. "Sonra görüşürüz, Kol."

Ve böylece ikisi de gitti.

Erkekler!

Döndüm ve aceleci adımlarla Alessio'nun ofisine yöneldim. Montréal
şehir merkezindeki çatı katına adımını atmamıştı. Orayı kendisinin ve
Autumn'un evi olarak görüyordu. Muhtemelen orada başa çıkamayacağı
kadar çok anısı vardı.

Kardeşimi masasının arkasında oturmuş, dirseklerini tahtaya dayamış,
alnını ellerine dayamış ve parmaklarıyla saçlarını kavramış halde buldum.
Kalbimin etrafındaki mengene sıkıştı ve gözyaşlarım gözlerimin arkasını
yaktı.

Alessio Sonbahar'ı hak ediyordu. Hayatında sevgi ve mutluluğu hak
ediyordu.

Tam bir aileyi hak ediyordu.

"Kardeşim," diye mırıldandım, sesimde yoğun duygular vardı. Başını
kaldırdı, gözlerinin ardında ağır bir yorgunluk vardı.

"Baba," diye mırıldandı Kol, ona doğru uzanarak. Alessio'nun
gözlerindeki sevgi, oğlu için yanıp tutuşuyordu. Oğlunu kendi hayatı
pahasına koruyacaktı. Gözlerindeki uçucu bakış, oğluna ya da kadınına
zarar vermeyi aklından geçirmeye cüret eden herkes için intikam sözü
veriyordu.

Ve göğsümde alışılmadık bir his belirdi. *Özlem*. Sevilme ihtiyacı.

Alessio sandalyesine yaslandı ve ben de Kol'u babasının yanına götürdüm. Onu aldı ve kucağına oturttu, çekmeceye uzandı ve boya kalemlerini çıkardı. Her odada Kol için bir şeyler hazırlamıştı. İyi bir baba olacaktı. İyi bir babaydı.

"Baba," diye gülümsedi Kol, önce kâğıdı sonra da boya kalemini kaptı.

"Ben uçak çiziyorum." Alessio gülümsedi. "Evet, dostum. Bana uçaklar çiz. Büyük olanlardan."

Kol'un dikkati çizim üzerindeyken, Alessio'nun gözleri bana döndü. "İyi misin, Branka?"

Başımı salladım ve parmaklarımı zonklayan bileğime doladım. Fiziksel yaralar iyileşmişti ama kırık bileğin acısını hâlâ hatırlıyordum.

Nefes al. Nefes ver.

Kendimi masasının karşısındaki sandalyeye bıraktım. "Evet. Sen?"

Aptalca bir soruydu. İyi olmadığını söyleyebilirdim. Ama ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemedim. Kendimi çaresiz hissettim.

"Onu eve getirmenin bir yolunu bulmalıyım," diye mırıldandı. Bu düşünceye tüm kalbimle katıldım.

"Keşke onu havaalanına götürmeseydim," dedim ağır bir iç çekişle.

Bir boya kalemi aldı ve Kol'un çizimine bir şeyler ekledi. "Ve keşke o sabah gitmeseydim. Bu senin hatan değil. Eğer gitmeseydin, taksiye binerdi."

Haklıydı, Autumn havaalanına gitmek için başka bir yol bulabilirdi ama belki de geç kalacaktı. O kadar çok "eğer" vardı ki, başım dönüyordu.

Bakışlarım kardeşimin bakışlarını buldu.

"Alessio, Ashford kardeşler neden yardım ediyor?" Kendimi tutamayarak ağzımdan kaçırdım. Ardından sessizlik geldi ama içten içe cevabı biliyordum.

Koltuğuna yaslandı, kravatını çekiştirip gevşetti. Göz göze geldik ve cevabı gözlerinde görebiliyordum. Kanıt gözümün içine bakıyordu, yüz hatları kardeşlerinininkine çok benziyordu.

"Onlar senin kardeşlerin," dedim sakince ama kıskançlık çirkin, yeşil bir canavardı ve beni yakalayıp bırakmayı reddediyordu. Kendimi, dünyada en çok sevdiğim iki insanın gecenin bir yarısı beni arkalarında bırakıp kaçışını izleyen o on yaşındaki kız çocuğu gibi hissediyordum.

"Üvey kardeşler," diye düzeltti beni, sonra masanın öbür ucuna uzanıp elimi avuçlarının içine aldı. "Sana daha önce söylemeliydim."

"Nasıl?" Bir anne ya da babayı paylaşıp paylaşmadığımızı sormaya korkarak onu sorguladım. Acı içindeyken zihnimin odaklandığı şey aptalcaydı.

"Annem Senatör Ashford'dan hamile kaldı. Yozlaşmış bir politikacı ama babamız kadar kötü değil."

"Babam kadar kötü değil demek istiyorsun," diye düzelttim onu acı bir şekilde.

Elimi nazikçe sıktı. "Bizi o yarattı ama bir baba değildi. Sana değil. Mia'ya değil. Bana da değildi. O bir sperm donörüydü. Tıpkı Senatör Ashford gibi."

Yutkundum. Eğer durum böyleyse, neden hala kendimi bok gibi hissediyordum?

"Ama en azından seni yaratan sperm donörü sadist bir piç değil," diye karşılık verdim havaya yoğun bir gerilim yayılırken. Bir yanım, hayatlarımızı cehenneme çeviren adamla bağlantıyı koparmanın bir yolunu bulduğu için onu kısıkanıyordu. "Ben bir Russo'yum ve damarlarımda o adamın kanı dolaşıyor."

Yüzüne sert ve karanlık bir ifade yerleşti.

"O artık önemli değil," dedi kardeşim. Ben o kadar emin değildim. Bende ve kardeşimde bir iz bırakmıştı. Bir parçamızı kırdı. "O kaybetti, biz kazandık. Onun mirası öldü. Biz yaşıyoruz ve senin ve ailemizin her gülüşü ona karşı bir başka zafer." Cevap vermediğimde, sinirli bir nefes verdi. "O gece seni de yanımda götürmeliydim. Mia, sen ve ben oradan ayrılmalı ve asla arkamıza bakmamalıydık."

Boğazım düğümlendi. "Ama yapmadık." *Beni terk ettin.*

Bunu onun üzerine yıkmak adil değildi. Beynim bunu biliyordu. Kalbim biliyordu.

"Her şeyi berbat ettim," diye homurdandı. "Ama bu hayatımıza devam etmek için bir şans. Russo soyadı o piç kurusuyla birlikte sona erdi. Senin soyadın Brennan olacak. Kahretsin, eğer beni kabul ederse Autumn'un soyadını da alabilirim."

"Sana sahip olacak," dedim kendimden emin bir şekilde, göğsümde çiğ bir sıcaklık dalgası titreşirken.

"Ne zamandır tanıyorsun, Alessio?" Ona sordum. "Ashford'lar hakkında."

"Bir süre için," diye itiraf etti. "Birkaç on yıl."

"Tanrım," diye mırıldandım. "Ve bana söylemeyi hiç düşünmedin mi?"

"Gerçekten önemli değildi," diye düşündü. "Bana kalırsa bizim bir

babamız yoktu. Sadece sen, Mia ve ben vardık."
"Peki ya şimdi?"

Gözleri Kol'a kaydı, sonra bana geldi. "Ve şimdi tek umursadığım şey ailemiz. Sen, Autumn, Kol."

"Baba, boya," diye ısrar etti Kol ve Alessio tekrar boyamaya başladı. Onları birlikte gururla izledim. Alessio'nun örnek alacağı bir babası hiç olmamıştı ama o doğuştan yetenekliydi. Dikkatli. Koruyucu. Sevgi dolu.

Her zaman korumacıydı, Mia ve benim için kendi ebeveynlerimizden daha fazla bir ebeveyndi.

"Ashfordlar bu işe nasıl dahil oldu?"

Başını kaldırdı, renklendirmeyi hiç bırakmadı. "Yardım etmek istiyorlar." Bekledim, hiçbir şey söylemeyince, "Ve?" diye sordum.

"Belki Afganistan'a girmek için Senatör Ashford'un bağlantılarını kullanabilirim."

Ayağa fırladım, koltuğumda doğruldum.

"Ne bekliyorsun?" Ağzımdan kaçırdım. "Senin yanında olması gerekirken olmadığı için bunu ona ödet," dedim. "Sana bunu *borçlu*."

"Ona bağlandığımızda tüm dünya bizi izliyor olacak. Düğününüz bir sirke dönüşebilir."

"Seninki de olabilir," diye hatırlattım ona. Kardeşimi tanıyordum ve Autumn'un parmağında bir yüzükten daha azına razı olma ihtimali yoktu. "Sirki ve bir senatörle bağlantılı olmanın getireceği tepkileri unut. Sadece onu geri almak için ne yapman gerekiyorsa onu yap."

Alessio başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Birkaç gün içinde D.C.'de bir etkinliği var, onu görmeye gideceğim."

"Ama-" Israr ettim. Daha fazlası olduğunu bilecek kadar tanıyordum onu.

"Ona borçlu olma ya da ona ihtiyaç duyma fikrinden nefret ediyorum," diye itiraf etti. "Ama onun için dizlerimin üzerine çöker ve yalvarırım. Umurumda bile değil. Yeter ki onu eve getirelim."

Gözlerindeki değişken ve savunmasız bakış içimi parçaladı.

Ve birdenbire, Autumn eve dönemezse ailemizi nelerin beklediğinden korkmaya başladım.

Yirmi Altıncı Bölüm

SASHA

"K illian Brennan."

Tatiana hiçbir şey olmamış gibi ismi bıraktı. Sanki o akşam yemeği planlarını konuşuyorduk.

Hırıltım New Orleans'taki evimin içinde dolaşıyor, tüm lanet hayaletleri, cadıları, lanet olası her şeyi lanet olası eyaletin dışına kovalıyordu. Öfkem tüm Fransız Mahallesi'ni küle çevirmeye hazır bir orospu çocuğu gibi yanıyordu.

Killian'ı öldürmek küçük bir savaşa neden olabilir. Tamam, belki küçük değildir. Her neyse.

Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil.

Tedirginlik omuzlarımdan yuvarlandı. Branka'yı Montréal'de son gördüğümünden bu yana bir aydan fazla zaman geçmişti. Hâlâ onun kokusunu alabiliyor, yumuşak tenini avuçlarımda hissedebiliyorum ve inlemelerini duyabiliyordum. Aradan geçen onca yıla rağmen hâlâ onun tadını alabiliyordum. Beni Branka'dan uzak tutan o lanet olası sözden nefret ederek alaycı bir nefes verdim.

Siktir!

Brennan'ı kadınının yoluna bakmaya cüret ettiği için öldürmeliyim ve sonra da kardeşimi işlerime karıştığı için öldürmeliyim.

Ama Branka yedi yıl önce benim için hazır değildi. Dört yıl önce bile.

Yıllardır onu izliyordum, takip ediyordum ve zamanımı bekliyordum. Hazır olmasını bekledim. O hazırды. Benim için. Bizim için. Onun hakkında kendi ailemden ve arkadaşlarımdan daha çok şey biliyordum.

"Yani onu öldürecek misin?" Tatiana seçtiği zehri yudumlarken ve eşofmanlarını giyerken rahatça sordu. Aman Tanrım. Hiç eşofman giymezdi.

Görünüşe bakılırsa Hanes marka erkek eşofmanlarıydı. Küçük kardeşim gittikçe daha derin bir depresyona giriyordu.

Hiç tayt giymeyen kız kendini eşofmanla buldu.

Onu takip ettim ve bu ilişkiyi bitirmek istediğine dair hiçbir işaret yoktu. Adrian'ın ölümünün suçlularını aradı ve aradı. Kardeşlerim ve ben tam olarak pes etmedik ama sürekli barikatlarla karşılaşıyorduk. Tatiana bu engellerin onu durdurmasına izin vermedi.

Görünüşe göre onları aşmak için matkap kullanıyormuş. Belki de eşofmanların sebebi buydu.

"Sestra, böyle devam edemezsin," dedim ona Rusça kız kardeşine seslenerek. "Karaciğerini öldürüyorsun."

Elini salladı. "Karaciğerler onarılabilir."

Başımı salladım. "Kalbin de öyle," diye mantık yürüttüm.

Gözleri bana geldi, acısına açılan bir pencere gibi bana bakıyordu. "O zaman neden Russo denen kızın peşindesin?"

Tanrım, sarhoşken sinir bozucu olabiliyordu. Ama onu mutsuz görmekten nefret ederdim.

"Tatiana, onun gitmesine izin vermelisin," dedim ona, yorumunu görmezden gelerek. "Hayatına devam etmenin bir yolunu bulmalısın. İpucu aramak, votka içmek," gözlerimi pantolonuna indirdim, "ve eşofman giymek hayatına devam etmenin yolu değil."

Cık cık dedi, belli ki gerekçelerime ikna olmamıştı.

"Takıntından kurtulmanın yollarını arıyormuşsun gibi."

Tuş, küçük kardeşim. Eğer beni hedef almasaydı geri dönüşüyle gurur duyardım. Boş bardağını yanındaki masaya bıraktı ve uzun bacaklarını uzattı.

"Branka ve Killian'ın anlaşması hakkında ne biliyorsun?" Onun yerine ben sordum.

"Sadece evleneceklerini ve Branka'nın arkadaşı sağ salim dönene kadar koridorda yürümeyi reddettiğini söyledi." Tatiana parmaklarını şıklattı. "Tabii bu, arkadaşının Afganistan'dan çıktığını varsayarsak geçerli."

Oradan çıkacaktı. Yardım edeceğimden emin olabilirsiniz. Branka için. En iyi arkadaşını seviyordu ve Autumn, ailesiyle birlikte, zarar görmüş küçük kızın olması gereken kadına dönüşmesine yardımcı oldu. Terapistlerin hiçbiri bunu yapamadı.

Gerçi arkadaşı dünyayı kurtarma konusunda biraz pervasızdı. Ama Alessio'nun kadını ne burada ne de oradaydı. Benim daha büyük bir

Elimde bir sorun var.

Brennan'ı nasıl öldüreceğimi ve lanet bir savaş başlatmayacağımı. *Belki Korsika mafyasını suçlayabilirim.* Eğlenceli bir fikirdi. Autumn'un çapraz ateşte kalması dışında. Tamam, Fransızları unut. Belki Yunanlılar?

Tatiana sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Biliyor musun, Killian Brennan aileden sayılır," dedi. Ama haklıydı. Küçük kardeşimin karısı Aurora, Liam Brennan'ın karısının kız kardeşi olduğu için Killian'ı öldürmek bir sorun olabilirdi.

Ve o Killian'ın babasıydı. Üvey babası. Her neyse.

Aileden bahsetmişken, Portekiz'de erken Noel buluşmamız yaklaşıyordu. Killian'ın kız kardeşi ve babası da orada olacaktı. Partiden önce Killian'ı öldürsem garip olur mu? Yoksa bir hafta sonraya mı bırakmalıydım?

Tanrı aşkına, bu dünya neden bu kadar küçüktü?

Kaza gibi görünmesini sağlayabilirim. Kimse suçu benim üzerime atamazdı.

Bunu son çare olarak bırak, diye fısıldadı zihnim.

Küçük çırağım Wynter Flemming kuzenine düşküdü. Bu dünyada o kadar lanet insan varken, Killian'ın baldızımla ve kurtardığım çocukla ne akrabalığı olabilirdi ki? Yine de, eğer o pislik geri çekilmezse, derisini canlı canlı yüzerdim. Ve Branka'ya dokunmamış olsa iyi olur; aksi takdirde lanet olası bir savaş herkesin en az endişeleneceği şey olurdu.

İşte bu kadar derine düşmüştüm. Burada cinayet işlemeyi ve bir savaş başlatmayı düşünüyordum. Branka Russo için, başkasını seçen kadın için.

Yine de önemli değil. Küçük kedi kıskanmıştı. Benim kadar bu işin içinde olduğunu gösteriyordu.

Her iki durumda da Branka o İrlandalı piçle evlenmeyecekti. Vücudumda tek bir nefes kaldığı sürece.

Yirmi Yedinci Bölüm

SASHA

Mrkek kardeşimin Portekiz'in Lizbon kentindeki oturma odası deniz, aile ve arkadaş manzaralıydı.

Bazen deniz manzarası tercih edilirdi. Tüm kardeşlerim ve aileleri buradaydı. Krallar. Ashfordlar. Ve Brennanlar. Killian Brennan denen şerefsizin burada olmaması dışında. Akli dengesi yerinde olmayan kız kardeşi buradaydı ama.

Bok gibi sinir bozucu.

Juliette Brennan tepkileri düşünmeden ağzına geleni söyledi. Ve herkesi kışkırttı. Keşke babası onu evlendirseydi de biri onu susturabilseydi.

"Branka Russo'yu sevdim," diye mırıldandı. "Bence Killian'ı parası için koşturacak." Wynter etrafı çocuklarla çevrili yerde oturuyordu. Tahminimce o da kuzeninin çenesinden sıkılmıştı.

Wynter hâlâ mücadele ediyordu. Kalbi kırılmıştı ve konuşmayı reddediyordu. Ama bunu atlatacağı. DiLustrolar ona bir numara yaptılar ve eninde sonunda bunun bedelini ödeyeceklerdi. Öyle ya da böyle bunu görecektim.

Dördüncü arkadaş Ivy, "Bahse girerim onu senin kadar kızdırmıyordur," diye yorum yaptı. Bunu sessizlik izledi ve kızın gözleri büyüdü. Sözcüklerin kızıl saçlı kızın ağzından kaçtığı anlaşıldı. "Özür dilerim. Bunun nereden çıktığından emin değilim."

"Killian, Branka'nın çelik gibi bir omurgası olduğunu söyledi." Bu şımarık veledin hiçbir fikri yoktu. Branka hayatta kalan biriydi. Juliette'in trajedileri Branka'nıninkilerin yanında hiç kalırdı. "Grubumuzda bir kız daha olmasını dört gözle bekliyorum."

Tanrım, onu boğmak istedim, böylece konuşmayı bırakacaktı. Öldürmek değil, sadece bayılmasını sağlamak ve böylece huzurun gelmesini sağlamak. Kardeşi hakkındaki her bir kelime beni daha da uçurumun kenarına itiyordu.

Ve Noel'den hemen önce bir şeyler başlatmak kötü bir görgü kuralı olur. Değil mi? "Juliette'e mi bakıyorsun yoksa onu mu inceliyorsun karar veremiyorum."

Aurora'nın söyledikleri beni çok kızdırdı. Yengemi seviyordum ve bir şekilde o ve kardeşim birbirleri için mükemmellerdi. Ama beni dürtmeyi çok severdi.

"İkisi de değil," dedim ona soğuk bir şekilde. "Kız bir sinek kadar sinir bozucu." Aurora kıkırdadı.

"Aslında bana seni hatırlatıyor." Ona bıkkın bir bakış attım. O kızla ben istesem de birbirimize daha az benzeyemezdik. "Bir sinek kadar sinir bozucu değilsin. Olmak istemediğin sürece. İnatçılığı ve kararlılığı yüzünden. Ve tabii ki koca ağzı."

Başımı salladım. "Ve sen de bir FBI profilcisisin," dedim kuru bir sesle. "Siktir git buradan."

"Karımı kışkırtıyor musun?" Alexei aniden ortaya çıktı. Hiç şaşırmadım. O bir turbo sapıktı. Onun yanında ben bir melektim. Kara bir melek, ama yine de bir melek.

"Hayır, o beni kışkırtıyor," dedim, ses tonum sıkılmıştı. "Ve şuradaki kız. Liam arada bir onu evde bırakamaz mı?"

Aurora kıkırdadı. "Bence onu evde bırakmak sorunları başlatan şey. Bu kızlar birlikte şehri yok edebilirler."

"Evet, birileri onları evlendirmeli ve bu işi bitirmeli," dedim kuru bir sesle.

Konyağımdan bir yudum aldım ve Cassio'ya doğru bir bakış fırlattım. Alessio'dan başka bir şey duyup duymadığını merak ediyordum. İkincisi Afganistan'a girmenin yollarını arıyordu. Dünyaya kapalı olduğu için yasadışı yollardan.

"Neden evlenmiyorsun?" Aurora'nın sorusu bana Cassio ve Alessio'yu unutturdu.

"Affedersiniz?"

"Neden evlenmiyorsun?" diye tekrarladı.

"Bu sizi ilgilendirmez ama ben çok özel bir kadını bekledim."

Aurora ses tonumdan caymadı. Başka biri olsa konuşmayı bitirirdi. O bitirmezdi. O pes edecek biri değildi. Ne de olsa yirmi yıl boyunca kardeşini aramıştı.

"Yani onu buldunuz mu?" diye sordu.

"Onu bulduğumu sana düşündüren nedir?" Şömine rafına yaslanarak merakla sordum.

"Belirli bir kadını beklediğinizi söylediniz. Eğer onu bulamamış olsaydınız, 'belirli bir kadını arıyorum' derdiniz. Yanılıyor muyum?"

Aurora kendi iyiliği için fazla zekiydi. Ona cevap verme zahmetine girmedim.

Haklı olduğunu biliyordu.

"Şimdi hazır mı?" diye sordu. Tanrım, aileler tam bir baş belası olabiliyor. Cevap vermeyince devam etti, "Duyduğuma göre dekorasyon işine girmişsin."

Vasili'ye ters ters baktım. O ve onun koca ağzı. Yoksa beni ispiyonlayan karısı mıydı?

"Oturma odanızı yeniden dekore etmemi ister misiniz?" Tembelce çizdim. "Şimdi başlayabilirim."

Başını arkaya attı ve o kadar yüksek sesle güldü ki küçük Kostya'yı uyandırdı.

Herkesin gözleri bize doğru kaydı, neyin bu kadar komik olduğunu merak ediyorlardı.

Aleksey küçük oyun parkına doğru beş adım attı ve çocuğu kaldırdı.

"Orada bu kadar komik olan ne?" Vasili'nin karısı Isabella Biliyorum.

Alexei düz sesiyle, "Sasha bugün oturma odamızı yeniden dekore etmeyi teklif etti," diye cevap verdi.

"Ah." Isabella'nın koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. "Bugünün iyi bir gün olup olmadığını bilmiyorum, Sasha."

"Ya da hiç!" Vasili söze karıştı. "Günlük işini bırakma."

Juliette'in telefonu çaldı ve kulaktan kulağa sırtarak haykırdı. "Killian selamlarını yolladı. O ve Branka Noel'i Corbinler ve Alessio ile birlikte geçirecekler."

Omurgama soğuk bir öfke yayıldı ama onu sakladım. Takım elbisemde var olmayan bir kırışıklığı düzelttim. "New York'ta Noel görülmeye değer."

"New York'ta değiller," diye yanıtladı Juliette. "Kanada'da taşaklarını donduruyorlar."

O zaman ben de taşaklarımı dondururdum.

Planıma sadık kalarak, Noel arifesiydi ve Montréal'de taşaklarım donuyordu.

Tanrı aşkına.

Bu gidişle Alessio'nun evini kendi evimden daha çok görecekim. Belki de onu satın almayı teklif etmeliydim. Gerçi kadınının Afganistan'da sıkışıp kaldığını düşünürsek, muhtemelen iyi bir zaman değildi.

Şimdiye kadar evde olmasını umuyordum. Branka'nın ve kardeşinin iyiliği için. Hâlâ askerlik günlerimden bazı arkadaşlarım vardı ama şu anda o ülkeye girmek kesinlikle olmazdı.

Siktir!

Umarım kadın hâlâ hayattadır. Öyle olsa iyi olur. Branka'nın kalbinin paramparça olduğunu görmek istemedim.

Yakındaki konuk evinin çatısından ekipmanımı kurdum ve dürbünden herhangi bir hareket olup olmadığını izledim. Önce Branka'nın yatak odası.

Neyse ki boştu. Sonra oturma odası. Alessio'nun odası. Çocuğun odası. Hepsi boştu.

"O küçük şımarık kız-" Sonra aklıma geldi. Muhtemelen Corbin'lerin evindeydiler.

Ama hala hareket etmemiştim. Oturup tüfeğimin objektifine baktım ve yavaş yavaş zihnimde bir plan oluşmaya başladı.

Tahsil etmem gereken bir borç vardı.

Kotyonok'umun akıllıca seçim yapması için düğününe kadar vakti vardı. Eğer yapmazsa, onun yerine ben yapardım.

Yirmi Sekizinci Bölüm

SASHA

S kremler rüyalarımı yırtarak beni uyandırdı.
Yatağımdan sıçrayarak kalktım. Gözlerim sağa sola kaydı, kafam
karışmıştı.

Nefesim havayı bulandırdı. Rusya'daki evimiz her zaman soğuktı - ne kadar
şömine yakılırsa yakılsın.

Burada kimse
yoktu. Belki de
rüya
görmüşümdür.

Ama yine de hareket etmedim. Vasili tetikte olmamız gerektiğini
söyledi. Ölmemizi isteyen insanlar vardı ve her zaman hazırlıklı olmalıydık.
Dinledim.

Kaza.

Mermer üzerinde cam kırıkları. Sanki bir sürü tabak yere çarpıyor
gibiydi.

"Ondan nefret ediyorum." Annemin sesi histerikti.

Ayağa kalktım ve kapıya doğru koştum. Annem çığlık attığına göre
birileri saldırıyor olmalıydı. Odamdan çıktım ve annemi koridorda bir
aşağı bir yukarı volta atarken buldum, saçları keçeleşmiş, gözleri çıldırmış
ve küçük Tatiana kucığında, avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

Ve tüm bu süre boyunca mırıldanmaya devam etti. "O beni sevmiyor.
Asla yeterli olamayacağım. O beni sevmiyor. Asla yeterli olamayacağım."

Ne sözlerini ne de kimden bahsettiğini anlayabildim. "Anne,"
diye seslendim.

Adımları durdu ve vahşi gözleri bana doğru kaydı. Sarı saçları vardı.
Tıpkı Vasili ve benim gibi. Tıpkı babam gibi. Ama onun rengi bizimkinden
farklıydı.

"Sasha, odana geri dön." Yerimden kıpırdamadım. Gözleri bana dikilmişti, içlerinde bir şeyler vardı. Nefret. Tiksinti. Öfke. Sevgi yoktu. "Bana babanın gözleriyle bakıyorsun. Sende onu görebiliyorum."

Gözlerimi kırptım, bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildim. Annemi kızdırmayı sevmezdim ama bazen bir şey söylesem de söylemesem de böyle olurdu. Vasili'den çok bana oluyordu. Belki de sadece üçünün mutlu olduğu bir dönem olduğu içindir.

Vasili bununla bir ilgisi olmadığını söyledi ama başka ne olabileceğini anlayamadım.

"Babam nerede?" Bilmek istedim.

"Hep babamdan bahsedip duruyorsun. O seni sevmiyor," diye kıs kıs güldü ve bebeği ellerinin arasında kabaca karıştırdı. "O beni sevmiyor. Ben de seni sevmiyorum. Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz."

Keskin bir şey kalbimi delip geçti. Göğsümü ovuşturdum. Ama ağlamadım. Artık büyük bir çocuktum.

Annem bebeği kabaca diğer koluna geçirdi. Küçük kalbim korktu. Bebekleri incitmenin kolay olduğunu biliyordum. Küçük kardeşimin incinmesini istemiyordum. Onu korumak istiyordum. Vasili ve ben onu koruyacaktık - herkesten.

"Babam nerede?" Göğsümdeki ağrıyı görmezden gelerek tekrarladım.

"Küçük fahişesini ve onun piçini kovalıyor," diye tısladı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, bu yüzden orada öylece durdum ve anneme baktım. "Ona ne yaparsam yapayım ya da ne verirsem vereyim, fahişesini kovalıyor."

"Babam iyidir," dedim ona ters ters bakarak.

Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Sen de tıpkı onun gibisin. Değersizsin."

Kaşlarım birbirine çatıldı. Babam değersiz değildi. Emrindeki birçok adamla ilgilenmekle meşguldü. Hepsinin sofrasında yemek, başının üstünde bir çatı olmasını sağlamakla. Vasili bana böyle açıkladı.

Başını iki yana salladı. "Ailemize bir lanet getirdin, Sasha. Sen yeterli değildin. Başka bir kadın buldu çünkü ben senin sürekli ağlayan ve sızlanmanla meşguldüm." Bakışlarını Tatiana'ya indirdi. "Tıpkı bu bebek gibi. Sürekli ağlıyor. Hep sızlanıyorsun." Gözleri bana döndü ve gözlerindeki nefret karnıma inen bir yumruk gibiydi. Farkında olmadan, sanki bana vurmuş gibi bir adım geri attım. "Sen çok sevimsizsin. Hiçbir kadın seni sevmeyecek. Tıpkı baban gibi. Sevimsizsin."

"Ama sen onu seviyorsun," dedim kısıt bir sesle.

"Asla yeterli değil," diye mırıldandı annem yeniden adım atmaya başlarken. "Asla yetmiyor. O beni sevmiyor. Ben asla yeterli olamayacağım. Birinin beni sevmesini sağlayamazsın."

senin olsun."

Annem kendi kendine mırıldanarak dönüp duruyordu. Bu sırada Tatiana avazı çıktığı kadar bağırmaya devam ediyordu. Kıpırmızı olmuştu ve kafasının patlayacağından korkuyordum.

Annem aniden durdu ve bebeği sanki havaya fırlatmaya hazırlanıyormuş gibi kaldırdı. Ciğerlerim sıkıştı. Başım zonkladı. Gözlerim yanıyordu.

"Anne!" Herhangi bir şeyin onu öfkeliendirmesinden korkarak mırıldandım. Son zamanlarda daha sık olmaya başladılar.

Küçük kız kardeşim hâlâ annemin başının üzerindeyken, yüksek perdeden çığlıklar havayı doldururken, annemin gözleri bana dikildi.

"Tatiana'yı bana ver," diye mırıldandım. "Onu biberonla besleyeceğim."

Annemin gözleri benimkilerle buluştu ve bakışlarımı tuttu. Şu anda beni değil Vasili'yi görmesi için dua ettim. Fiziksel olarak birbirimize yeterince benziyorduk.

Benden nefret ediyordu. Vasili'yi severdi.

Bir kalp atışı. Bir tane daha. Sonra nihayet kollarını indirdi. Nefesimi tuttum, nabız kulaklarımda uğulduyordu. Ellerimi yavaşça uzattım. Daha birkaç hafta önce doğmuştu. Yeni doğmuş bir bebeği tutmakta Vasili kadar iyi değildim.

Tatiana'nın sınımsız küçük bedeni kundaklanmış halde yanıma geldiği anda onu aldım ve kalbime yakın tuttum. Hâlâ ağlıyordu ama birkaç saniye önceki kadar yüksek perdeden değildi.

"Asla yeterince iyi olamayacağım," diye mırıldandı annem. Söylediği hiçbir şeyi anlamıyordum. Rusça ya da İngilizce söylemesi fark etmiyordu. Deli gibi saçmalıyordu. "Tıpkı senin hiçbir zaman yeterli olmadığını gibi."

Gözleri benimkilerle buluştu, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Bebeği kollarımın arasına alarak kendimi destekledim. Yürümeye başladı ama bana doğru gelmek yerine yanımdan geçti. O zaman yönünü fark ettim.

Balkon.

Onu takip ettim, kalbimi soğuk bir korku kapladı.

"Anne?" Cevap yok. Kapıları açtı, soğuk kış havası anında soğuğu evimizin içine itti. "Anne?" Tekrar denedim.

Omzunun üzerinden baktı. Gözlerinde kaybolmuş, çılgın bir bakış vardı. "Atlayacağım, Sasha."

"Hayır anne," dedim kısık bir sesle. "Hayır, lütfen."

Çılgınca kıkırdıyor, saçları rüzgârda uçuşuyordu. Geçen yıl saçlarını kahverengiye boyatmıştı ama babam beğenmeyince eski rengine döndürmüştü. Renk eskisi gibi değildi. Daha donuktu. Tıpkı gözleri gibi.

"Lütfen anne. Kal," diye bir elimi uzattım, diğer elimle Tatiana'yı tutmaya devam ediyordum. "Benim için kal. İyi olacağım."

"Asla yeterince iyi olamayacaksın. Benim için değil. Ne baban için. Hiç kimse için. Kimse senin için kalmayacak. Buna alışsan iyi olur, Sasha."

İleri doğru bir adım attı ve vücudu havada uçarak büyük bir gürültüyle avlumuza düştü.

Çığlıklar ve bağırışlar havayı doldurdu. Boğazım sıkıldı. Ama yaptığım tek şey biberonu alıp Tatiana'yı beslemek oldu.

Bölüm Yirmi Dokuz

BRANKA

M Kardeşinizin düğünü çok gösterişli bir tören değildi ama havadaki aşkı fark etmemek mümkün değildi.

Bu gezegende bunu daha fazla hak eden iki kişi yoktu. Autumn'un Afganistan'da sıkışıp kalması kardeşimin aklını kaçırmasına neden oldu. Ama o asla pes etmedi. Üvey kardeşi ve Sasha'nın yardımıyla onu kurtardı. O kadar insan arasından Sasha Nikolaev en iyi arkadaşımı kurtarmaya yardım etti. Yani onun kalbine baş harflerimi kazımam söz konusu bile olamazdı.

Gelin ve damat yeminlerini okurken Killian'la birlikte oturdum, hafif esinti bahçeyi süpürüyordu. Sözler zar zor duyuluyordu, sanki Alessio ve Autumn kendilerini çevreleyen dünyayı unutmuş gibiydiler. Sadece ikisi birbirlerine söz veriyordu. Sözlerini de tutacaklardı.

En iyi arkadaşımı tanırdım. Kardeşimi daha da iyi tanırdım.

Yine de evlerine daha yakın bir yerde evlenmiş olmalarını dilerdim. Mayıs ayında Kyoto görülmeye değer bir yerdi. Japonya genel olarak muhteşemdi ama yine de jetlag ve yorgunlukla savaştım. Bir de sırtımda bir delik açan soluk mavi gözler meselesi vardı. Kime ait olduklarını anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu.

Sasha Nikolaev.

Nikolaev ailesinin davet edilmeyeceğini umuyordum. Küçük bir düğün demişti. O ailede küçük olan hiçbir şey yoktu. Ve Autumn, Sasha'nın yardım etmek ve onu Afganistan'dan çıkarmak için devreye girdiğini unutamazdı. Ama bu ne burada ne de oradaydı. Kaşlarım çatıldı. Nikolaev ailesinden orada olmayan tek kişi kız kardeşi Tatiana Nikolaev'di. Nedenini merak ettim. Kardeşlerinden herhangi birini geride bırakmaları pek olası görünmüyordu.

İçimi çektim. Zaten bu beni pek ilgilendirmiyordu. Çözmem gereken yeterince sorunum vardı.

Gözlerim etrafımızda gezindi. Dağlar bizi çevreliyor, nehrin yumuşak sesi uzaktan uğulduyor ve kiraz çiçeklerinin kokusu havayı sarıyordu.

O zamanlar Autumn ve kardeşimin yattığını kim bilebilirdi ki?

En yakın arkadaşımın ağabeyime bakışını izledim ve kalbim göğsümde sıkıştı. Sonsuza dek mutlu olmayı hak etmişti. Bunu tanıdığım herkesten daha çok hak etmişti. Onu hiç bu kadar mutlu gördüğümü sanmıyordum ve bu beni mutlu etti.

Başımı Killian'a çevirerek onu gözlemledim. Beni hiç Alessio'nun Autumn'u izlediği gibi izleyecek miydi? İnsanı iliklerine kadar sarsan o saplantılı, sahiplenici bakış. Cevabı midemin derinliklerinde bir yerde biliyordum ama bunu itiraf etmeyi kendime yediremiyordum.

Derin nefes alarak oksijenin ciğerlerime dolmasına izin verdim, sonra yavaşça nefesimi verdim.

Killian'la evlendiğimde Russo soyadı sona erecekti. Babamdan geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Sadece toz ve kemikler. Eski Russo malikanesinin mezarlığında.

O yerden nefret ediyordum. Sonunda küle dönse bile duygularım incinmezdi.

Yeminler edildi. Karı koca olarak ilk öpücük. İlk dans devam ederken ben açık büfe masanın yanındaki تنها alana doğru yolumu buldum ve bir parça yengeci kemirdim. En azından yengeç olduğunu umuyordum.

Ashford'ları, DiLustro'ları, Nikolaev'leri ve kardeşimin arkadaşlarını izledim.

Eğer tuhaf bir ittifak diye bir şey varsa, o da buydu.

Yine de hepsinin ortak bir noktası vardı. Ailelerini ne pahasına olursa olsun koruma arzuları.

Aileleri söz konusu olduğunda vahşet, yolsuzluk ve işkence uyguladılar. Benim ailem bunu yapmadı. Annem çok yıkılmıştı ve babam da çok zalimdi.

Gözlerim kalabalığın arasında gezinirken, Wynter Flemming'e gizlice bakmaktan kendimi alamadım. Artık Wynter DiLustro.

İstemedenden de olsa güzel olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Kocası Basilio DiLustro, ellerini ondan uzak tutamıyor gibiydi. Bu bana Nico Morrelli ve karısını hatırlattı. Lanet olası azgın çiftler. Sasha, Basilio'nun yanında durmuş, hararetli bir şekilde bir şeyler tartışıyorlardı.

Sanki gözlerimin üzerlerinde olduğunu hissetmişler gibi, ikisi de bana bakmak için döndü. Hemen arkamı döndüm ve onlara arkamı döndüm. Tek istediğim bu düğünü herhangi bir aksaklık olmadan atlatmaktı. Böylece Sasha'yı bir daha görmek zorunda kalmayacaktım.

"İyi misin?" Killian'ın sesi arkadan geldi.

Burnumdan derin nefesler alıp ağzımdan vererek, sırtında derin bir V bulunan kırmızı denizkızı elbisemi düzelttim. Tenime mükemmel bir şekilde oturuyor ve kıvrımlarımı ortaya çıkarıyordu. Onları göstermeyi umursadığımdan değil. Uzun zamandır ilk kez bir kot pantolon ve birkaç beden büyük bir sweatshirt giymeyi diledim. Görünmek yerine saklanmak istiyordum.

Hepsi soluk mavi gözlü bir şeytan yüzünden.

Dudaklarımı gülümsemeye zorlayarak vücudumu Killian'ın yüzüne doğru kaydardım. "Mükemmel," diye yalan söyledim.

Bazen neredeyse siyah görünen koyu mavi gözleri beni inceledi ama hiçbir şey söylemedi.

Elim bileğime dolandı ve onu sıkıca kavradı. O bilekte acı zonkluyordu, birçok kez kırılmıştı. Ama bu acının içinde bir hatırlatma vardı. Hayatta kalan biri olduğumu.

Killian'ın kız kardeşi Juliette, "Güzel saç modeli," diye iltifat etti. "Düğünde de bu şekilde mi takacaksın?"

Saçlarım ensemde zarif bir şekilde bağlanmıştı ve makyajım her zamankinden daha cesurdu - kırmızı ruj, ağır eyeliner ve kirpiklerimi ağırlaştıracak kadar çok maskara.

"Emin değilim," diye belli belirsiz cevap verdim.

Doğrusu, düğün hazırlıklarına daha yeni başlamıştım. Autumn ve annesi sürekli ima ediyorlardı ve sonunda meseleyi kendi ellerine aldılar.

Juliette... ilginçti. Her zaman sakın görünen kardeşinin aksine, Juliette saatli bir bombaydı. Öfkeliydi.

"Neyden emin değilsin?" Yan taraftan Autumn'un sesi geldi.

"Düğün saçı," dedim ona.

"Ah." Gözlerindeki bakış her şeyi anlatıyordu. Bırakın saçı, daha elbisemi bile seçmemiştim. "Karar vermek için biraz zamanımız var," diye yardımcı oldu.

Onu sevmeme şaşmamalı. Artık benim kız kardeşim olacaktı.

"Tebrikler," dedi Juliette. "Görünüşe göre düğün mevsimi geldi. Davina, sonra Wynter, şimdi sen, sırada Killian var. Buna daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum."

Yüksek sesle gülmemek için yanağımın içini ısırdım.

Wynter ve Ivy o anda bize katıldılar.

"Daha fazlasını alacaksın ve hoşuna gidecek," dedi Ivy. "Düğün hırçınlığı yapmayı bırak."

Juliette savunmacı bir tavırla, "Ben düğün cimrisi değilim," diye cevap verdi. "Ayrıca, kabul etmelisin ki. Bunların hepsi boşuna yaygara."

Wynter gülümsedi. "Bu boşuna değil. İki insan hayatlarının geri kalanı boyunca birbirlerine sevgi ve bağlılık sözü veriyor."

Garip bir his göğsümü sıktı, ama görmezden geldim.

"Peki ya hayat kısa kesildiğinde?" Juliette sordu. "Karı ya da koca için. Hayatınıza nasıl devam edersiniz?"

"Peki, onun sizin yolunuza devam etmenizi ve mutlu olmanızı isteyeceğini bilerek devam edersiniz."

Kaşlarımı çattım.

"Ben olsam yapmazdım." Herkesin gözleri bana kaydı, sanki bir başım daha çıkmış gibi beni izliyorlardı.

"Ne demek istiyorsun?" Ivy sordu.

"Onun hayatına devam etmesini istemezdim," diye homurdandım. "Sikerim böyle işi. Benimle birlikte tabuta girmesini talep ederdim. Sonsuza kadar birlikte, ölüm ya da kalım."

Sessizlik sağır edici bir hal aldı ve yoğun bir gerilim havaya nüfuz etti.

Sessizliği bozan kahkahayı patlatan Juliette oldu. "Bunu sevdim," diye kıkırdadı karnını tutarak. "Gir şu lanet tabuta." Yüzünden yaşlar süzülüyordu, o kadar çok gülüyordu ki. "Kardeşim lanetlendi."

Sonbahar gözlerini devirdi. "Nedense Juliette ve Branka'nın birlikte yalnız bırakılmaması gerektiğini düşünüyorum."

Dante DiLustro bize doğru gelirken Davina gruba katılarak, "Juliette'in herhangi biriyle yalnız kalması tehlikeli bir şey," dedi.

Juliette'in omurgası sertleşti. "Affedersiniz," diye mırıldandı ve bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde gözden kayboldu.

Wynter, Ivy ve Davina bakışlarını paylaştıktan sonra onun peşinden gittiler.

Autumn ve ben bakiştık. "Sence ondan kaçıyor mu?" Kuru bir sesle sordum. Benim Sasha'dan kaçtığım gibi.

"Hiç tahmin etmezdim," diye alaycı bir şekilde düşündü.

Elim karnının alt kısmına geldi. "Yeğenim nasıl yemek yapıyor?"

Boğuk bir kahkaha attı ama gözleri gece gökyüzüne karşı yıldızlar gibi parlıyordu. "Yemek yapıyor. Teyzesiyle tanışmak için sabırsızlanıyor."

Sırıttım. "Aynen öyle. Onu çok şımartacağım."

Autumn inledi ama o itiraz edemedi Kol dans pistinin öbür ucundan koşarak kollarıma atıldı.

"Ben pilot olacağım," diye açıkladı.

Eğlenerek kaşımı kaldırdım. "Dün bir ressam olduğunu sanıyordum?"

"Oh, ben de öyle olacağım."

"Peki neden pilot?" Ona merakla sordum.

Kol arkasına baktı ve bir parmağını işaret etti. Onu takip ederek dans pistinin karşı tarafında, elleri takım elbisesinin ceplerinde rahatça duran Sasha'nın yanına gittim. Yüzünde temkinli bir ifade vardı ama gözleri mavi alevlerle yanıyordu.

"Sasha pilotların dünyanın her yerine gidebildiğini söyledi. Bir pilot babamla onu dağlara götürdü ve orada annemi kurtardılar."

Başımı salladım. Bir çocuğa bu hatırlatmayı yapmaması gerektiğini bilmiyor muydu? Ona ters ters bakarak arkamı döndüm ve sırtımda bir delik açmasına izin verdim.

"İstediğin her şey olabilirsin dostum," dedim yeğenime. Sırıtarak havalandı ve babasına doğru zıplamasını izledim. Alessio onu havaya kaldırdı ve omuzlarına oturttu, bu sırada Kol mutlu bir şekilde kıkırdıyordu.

Tanrım, ağabeyimi mutlu görmek çok güzeldi. Gülümsemiyor ya da kahkaha atmıyordu ama karısını ve oğlunu izleyişinden belliydi. Autumn'a her baktığında, onunla ailesi arasına girmeye cüret eden herkes için korkuyordum.

Kardeşimin gözlerinde uçucu ve ham bir şeyle dolu bir bakış vardı ve bu bana bir şeyi hatırlattı. Ya da daha doğrusu birini.

Farkına varmak karnıma inen bir yumruk gibiydi. Nefesimi kesti.

Killian'la asla böyle bir şey yaşayamazdım.

Gözlerim nişanlıma kaydı. Cassio ve Alexei ile birlikte durmuş, üçü konuşuyordu. Cassio, Alessio'ya seslendi ve kardeşim de onlara katılırken bakışları Sonbahar'ı aradı. Gözlerindeki yumuşak sıcaklık, duygularının yoğunluğuyla tüm adayı kolayca yakabilirdi.

"Burayı serinletmek için bir hortuma ihtiyacımız varmış gibi hissediyorum," dedim gözlerimi işaret edercesine devirerek.

Autumn usulca kıkırdadı ve bakışlarını hayallerinin erkeğinden ayırdı. Ela gözleri bana geldi, beni izliyordu. Çok fazla şey görüyordu.

"İyi misin?" Parmakları bileğimi usulca sardı ve bakışlarımı tuttu.

"Evet." Hayır.

Gözlerim istemeyerek de olsa Wynter ve kocasıyla birlikte duran Sasha'yı aradı. Eğer bakışlar öldürebilseydi, o ölmüş olurdu. Yanlış mıydı? Evet, yanlıştı. Kıskanıyor muydum? Açıkçası, bunu kimseye itiraf edecek değilim. Bu Killian'la evlenmeyi büyük bir hata haline getirirdi.

"Killing Me Inside" sözlerini tekrarlayan bir şarkının yumuşak melodisiyle birlikte melodik bir kahkaha havada sürüklendi. Göğsümde bir kıskançlık dalgası alevlendi ve bu duygudan nefret ettim. İçimdeki bu öfkenin gidip onun yüzünü pençelememi istemesinden nefret ediyordum. Bu sadece lanet olası güvensizliğimi gösteriyordu. Evet, yaralarım geçmişti ama güvensizlikler etime işlemiş, benim bir parçamdı.

Autumn'un iki eli de omuzlarıma geldi ve yüzümüzü birbirimize dönmemiz için beni çevirdi.

"Mutlu değilsin," diye mırıldandı Autumn usulca. Bu konuda yorum yapmak istemeyerek sıkıca gülümsedim. "Seni mutlu görmek istiyorum."

"Mutluyum." *Yeterli.*

Gözlerim ona kaydı. Killian iyi bir adamdı. Süper seksi bir adam. O dünyanın dört bir yanında başka kadınların peşinde koşarken evde oturup onu beklemenin hiçbir riski yoktu. Sasha Killian'a yaklaştı ve ben de ona ters ters bakmaktan kendimi alamadım. Neden gelmek zorundaydı ki?

"Ailesini nasıl buluyorsun?" Sonbahar alçak bir sesle sordu. "Kız kardeşi iyi görünüyor."

Omuz silktim. "Fena değiller ama seninkini daha çok beğendim." Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi.

"Biz eşsiziz ve sen de ailemizin bir parçasısın, bu yüzden benim değil, bizim ailemiz." Autumn bana her zaman ailesinin bir parçası olduğumu hissettirdi. Onları seviyordum; onların da beni sevdiğini biliyordum. Ama bazı hayaletlerden kurtulmak zordu. Eninde sonunda ne kadar zarar gördüğümü anlayacaklardı. Beni hâlâ sevecekler miydi?

"Wynter iyi birine benziyor," dedi Autumn sessizce. "Onu öldürmemi ister misin?"

Başımı en iyi arkadaşıma çevirdim. "İyi birine benzediğini söylediğini sanıyordum."

Sonbahar omuz silkti. "En iyi arkadaşımı mutsuz etti, o yüzden-"

İçimden boğuk bir kahkaha kaçtı. "Alessio sana bulaşmış. Her zaman dünya barışını isteyen en iyi arkadaşım nerede?"

Elinde tepsiyle bir garson yanımızdan geçti ve o da bir bardak kızılıcık suyuna uzandı. Alessio, Autumn'un bir süre için midesine indirebildiği tek şey olduğu için bol miktarda olmasını sağladı.

Dudaklarına götürdü, sonra durakladı. "Ben hâlâ dünya barışını istiyorum," dedi. "Ve senin mutluluğunu."

"Belki de onu tıraş etmeliyiz," diye mırıldandım usulca. "Tüm o altın bukleler başka biri tarafından kullanılabilir. Bacakları var, daha neye ihtiyacı var ki?"

Autumn ve ben birbirimize baktık ve kıkırdamaya başladık. Kızları her zaman, bizi kızdırırlarsa kafalarını tıraş etmekle tehdit ederdik.

"Bu kadar komik olan ne?" Arkamızdan derin bir ses geldi. Kalbim durdu. Narenciye kokusu. Tanrım, onun parfümünün bile beni bu kadar sarsmasına dayanamıyordum. Yutkundum, kalbimin derinliklerinde gizlenen tüm bu istekleri görmezden gelmeye kararlıyım. Kötü bir Sasha Nikolaev vakasından kurtulma yolunda ilerliyordum.

Yine de ona bakmadım. O soluk mavi gözlerin beni ne kadar kolay yakalayıp sıkıca tuttuğunu biliyordum. İyileşme sürecim ilerleyene kadar ona bakmaktan kaçınacaktım.

Sonunda Autumn, "Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Nasılsın, Sasha?"

"Güzel." Adamın gözleri kadının karnına kaydı. "Bebek sağlıklı büyüyor mu?"

Autumn usulca gülümsedi, eliyle karnını ovuyordu. "Evet. Harika gidiyor. Teyzesi gibi güçlü."

Sasha'nın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ve bir ürpertiyle savaştım zorunda kaldım. Tanrım, bu bağımlılıktan kurtulmama yardım edecek Adsız Sasha'lar olmalı.

"O güçlü," diye onayladı. Karşı koyamayarak kirpiklerimin altından ona baktım. Kutup mavisi suların Sasha'nın gözleri üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Bakışları yaktı ve derimin altında kıvılcımlar çıktı. "Dansa ne dersin kotyonok?"

Zorla gülümsedim ama yine de bakışlarını tam olarak karşılayamadım. "Hayır, teşekkür ederim."

"Bu sadece bir dans."

Kol dans pistinde koşarak elimi tuttu, gülerek ve heyecanla bir şeyler söyledi ama kulaklarımdaki uğultudan kelimeleri tam olarak yakalayamadım.

Beni kendi çılgınlığı içinde tüketmeye hazırmış gibi izleyen büyük gölgeyi görmezden gelerek dizlerimin üzerine çöktüm.

Sasha Nikolaev beni psikotik karanlığının içine çekecek ve eğer gardımı almazsam boğulmama izin verecekti. O zaten benim parçalarımı

Var olduğunu bilmediğim bir Şey.

"O neydi, dostum?" Yeğenime sordum.

"Babam seninle dans etmemi söyledi," diye mırıldandı Kol, sonra yaklaştı ve kulağıma fısıldadı. "Seni kurtarmamı söyledi."

Gözlerim boşlukta gezinirken Alessio'nun karanlık bakışlarını üzerimde beliren gölgede buldum. Hmmm, belki de Sasha ve Alessio'nun arası açılmıştı. Gerçi Sasha, Autumn'un kurtarılmasına yardım ettiğinden beri bu sorunun üzüldüğünü düşünmüştüm.

"Seninle dans etmeyi çok isterim."

Otuzuncu Bölüm

SASHA

I yeğenin küçük eli onun elinde, dans pistine doğru ilerleyişini izledi.

Piste adım attıkları anda bir rap şarkısı başladı ve küçük adamın etkileyici dans figürleri sergilemesini kuru bir eğlenceyle izledim.

Branka başını geriye attı ve gülerek onunla birlikte dans etti. Sözleri dudaklarıyla senkronize ederken vücudu şehvetli ve zarif bir şekilde hareket ediyordu. Herkes onları izledi, dans eden diğer çiftler bile durup onları izledi.

"Sık sık birlikte dans ediyorlar," dedi yanımdaki Autumn, ıslak gözlerle onları izlerken. "Bu onların şarkısı."

Sonunda şarkıyı tanıdım. Halsey ve G-Eazy ya da onun gibi bir şey.

Şarkılarını sikeyim. Kotyonok'umla benim bir şarkımız yoktu ve onu o şirin küçük puştan daha uzun süredir tanıyordum. Tanrım, bu iş kontrolden çıkmaya başlamıştı.

Gözlerim onun dansını izleyen Killian'a kaydı. Ondan hoşlanıyordu. Ama onu sevmiyordu. Benim gibi değil. Onu öldürmek sorunlu olurdu, bu yüzden yavaş yavaş başka bir plan oluşturmaya başladım.

Bu takıntı bir şeye dönüşmüştü ve bundan geri dönüş yoktu. Tedavi olmak istediğimden değil. Belki de diğerleriyle benim aramdaki fark buydu. Onların iyileşmeye ihtiyacı vardı, benim yoktu. Sadece ona ihtiyacım vardı.

Sadece bana ihtiyacı olsun istedim. Sadece benim için yaşamasını ve nefes almasını.

Biraz abartılı mı? Belki de. Umurumda değildi. Diğer herkes siktir olup gidebilirdi. Yedi lanet yıl bekledim. O benimdi ve kimse

başka birinin.

"Autumn, almaya hazırım."

Gelin yüzünü bana dönebilmek için yavaşça yana kaydı. Ela gözleri benimkilerle buluştu.

Ne demek istediğimi anlamıştı ama yüz ifadesinde bir tereddüt vardı.

Yutkundü. "Ne toplayacaksın?" diye sordu.

"Bana borçlusun," dedim ona sakince. "Ödeme için hazırım."

Branka'ya endişeli bir bakış fırlattıktan sonra bana döndü.

"Ben ve koca ağzım," diye mırıldandı. Dudaklarım yukarı doğru çekildi. Dikkatini bana geri verdi. "Ne istiyorsun, Sasha?" Ben cevap vermeden devam etti: "Çok ileri gitmeden önce bir şeyin anlaşılmasını istiyorum. Eğer ona zarar verirsen, seni öldürmesine yardım ederim."

Evet, dünyayı kurtarmakla ilgili çılgın ve imkansız fikrine rağmen onu sevdim.

"Bu adil bir uyarı."

Gözlerim dans pistine kaydı ve Branka'nın akli dengesi yerinde olmayan Juliette, Killian ve Kol ile dans ettiğini gördüm ve çenem sıkıştı.

Ellerimi ceplerime soktum ya da silahımı çekip herifin işini bitirme riskini göze aldım. Killian, küçük Kol değil. İkincisi, ellerini kendine sakladığı sürece yaşayabilirdi.

Tanrım, ilk öpücükten beri bu noktaya geleceğini biliyordum. Ondan uzak durmanın tüm bunları çılgın bir saplantıya dönüştürüp dönüştürmediğinden emin değildim. Ya da belki de başından beri böyle olması kaderimde vardı.

O bar olayından beri tek odaklandığım şey oydu. Branka Russo. Kendi baştan çıkarıcı. Tapmak istediğim bir kız. Tam teslimiyetini arzuladığım kadın. Dizlerinin üzerinde, ağzına soktuğum o gümüş gözleriyle beni izlerkenki görüntüsü zihnimde oynuyordu. Ya da yatağымda çırılçıplak, kıcı yukarıda, başı aşağıda, onu sadece benim onun için var olduğum unutulmuş doğru becerirken.

Lanet olsun, şu anda ihtiyacım olan şey bu değildi.

Kasıklarım sıcaklık hücum etti. Dişlerimi sıkarak görüntüleri zihnimden uzaklaştırdım. Ya da kendimi kaybedip bugün gelinin en iyi arkadaşını çalma riskini göze alacaktım. İsteksizce de olsa kabul etmek zorundaydım, bu kötü bir fikir değildi. Sabırlı davranmıştım. Ne de olsa hedeflerimi böyle avlıyordum. Bazen bir gün sürerdi. Diğer zamanlar aylar sürerdi. Yine de Branka'yı amansız takibim en uzun süren takibim oldu.

İçimi acı bir eğlence kapladı.

Babamdan çok psikopat anneme benzediğim ortaya çıktı. Gitmesine izin veremezdim. O benim yardımcımdı. Bağımlılığımı. Saplantımdı.

Ve ben onun tadına bile bakamadım.

Tanrım! "Düğün ne zaman ve nerede?"

Dişlerimi sıktım.

Bu kelimeleri söylemek bile beni rahatsız etti.

"Tanrım, Sasha," diye mırıldandı Autumn, endişeli bakışlarını etrafta gezdirerek. "Lütfen bana aptalca bir şey yapmayacağını söyle."

"Aptalca bir şey yapmayacağım." Aslında bu şimdiye kadar yaptığım en iyi şey olacaktı. "Bana borçlusun," diye hatırlattım ona, sadece dalga geçmediğimi anladığından emin olmak için. "Hem sana hem de Alessio'ya."

Gözleri Branka'ya kaydı, dalgın dalgın onu izliyordu. Sonra omuzları dikleşti ve gözleri çelik gibi bir bilgiyle parladı.

"Branka'yı seviyorum," dedi. "Mutluluğu hak eden biri varsa o da odur. Onu aldattın mı, aldatmadın mı?"

"Sözümü tuttum," diye homurdandım, beni sorgulamasına sinirlenmişim. "Öyle mi?"

Gözlerini bana dikti.

"Maço bir hıyar gibi davranma," diye azarladı beni. "Bu onun cevaplaması gereken bir soru." Yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Mutlu olduğunu söylüyor ama bunlar sadece lafta. Dışarıdan iyi görünüyor. Ama içi öyle değil. İhtiyacı var-" Sanki bana ne kadarını anlatabileceğinden emin değilmiş gibi durakladı. "Daha fazlasına ihtiyacı var. Şu anda razı olduğundan daha fazlasına. Eğer ona daha fazlasını verebilirsen, o zaman senin yanında olacağım. Eğer veremezsen, bırak gitsin." Bana ters ters baktı ve Branka'yı bırakmamı isteyip istemediğini anlayamadım. "Bütün bu maskaralıkta dik duran adam ol."

Ayakta duran bir adam olduğumu kim söyledi? Çılgın, evet. Ama tüm bunlar konumuzun dışındaydı. Branka'nın gitmesine izin vermek bir seçenek değildi. O başkasından önce benimdi.

"Düğün tarihi ve yeri," dedim karanlık bir sesle.

Ağır bir iç geçirdi.

"Neden şimdiden ufukta bir karmaşa seziyorum?"

Dudaklarım çekildi. Akıllı kadın. İki dakika sonra düğün için bir tarih, saat ve yer belirlemiştim.

Ceketimi düzelttim ve çıkmaya başladım. Ama bu neşeli ortamdan ayrılmadan önce, barın yanında tek başına duran Branka'ya doğru ilerledim.

Saçlarını salıvermiş olmalıydı çünkü tıpkı onun gibi dalgalı ve asi bir şekilde sırtından aşağı dökülüyordu.

Omuzları sertleşti ve beni arkasında hissettiğini biliyordum. Omzunun üzerinden bakmaya zahmet etmedi. K    k f  ngirdek bana bakmamak konusunda kararlıydı.

En m  kemmel kadındı ve bana bakmaya bile tahamm  l edemiyordu. Yine de onu ka  ırdığında ilişkimiz gelişecekti.

Barmene g  l  msedi. Pi   kurusu telaşlandı ve kızardı. Kızardı ama g  l  msemesine karşılık veremedi bakışlarımı yakaladı.

"  lmek istemiyorsan defol git," diye homurdandım ve ona dokunursan seni   ld  r  r  m bakışını fırlattım. Soluğu kesildi, sonra barı başıboş bırakarak koşar adım uzaklaştı.

"S  z  n   tutmak i  in son şansın kotyonok," diye mırıldandım. "Yoksa sen yanlış adama 'Evet' diyemeden kıyamet kopacak."

Alacağı tek uyarı buydu.

O v  cuda başka bir adamın sahip olmasına izin verirsem lanetlenirim. Ona dokundum. Onu inlettim ve adımı haykırmasını sağladım. O k    k bedene benden başka kimse dokunamazdı.

Barın arkasındaki camdan bakışlarımla karşılaştı ve g  zleri parladı. Gri g  ky  z  ne karşı şimşek gibi.

Sonra parmağını kaldırdı ve beni tersledi.

Bölüm Otuz Bir

BRANKA

I Yeğenimin yakında yerleşeceği çocuk odasının kapısına yaslanmıştı. Alessio kendi beşiğinin yanında duran beşiği elleriyle yaptı ve Autumn'un ana yatak odasındaki yatağı. İlk ay boyunca onu daha yakın tutmak için.

Autumn'un babası, kardeşimin küçük prensesi için elleriyle yaptığı beşik parçalarını bir araya getirmek için en uygun kişinin kendisi olduğu konusunda ısrar etti.

"Talimatları mı okuyorsun, hayatım?" Bayan Corbin kocasına beni gülümseten bıkkın bir ses tonuyla sordu. "Yoksa bir hafta boyunca bu işi yaparız."

"Alessio bunun parçalarını yaptı. Talimatlar tam şurada," diye karşılık verdi Autumn'un babası, bir araya getirmeye çalıştığı parçalardan biriyle kardeşimi göstererek.

"Neden normal bir beşik alamadık?" Bayan Corbin merak etti. "Siz ikiniz ve ahşap projeleri bizi çıldırtacak. Belki bize yemek pişirebilirim?"

Hepimiz aynı anda doğrulduk ve "Hayır" diye cevap verdik.

Mesaj açık ve netti. Bayan Corbin ev yemeği yapmayacaktı. Autumn'un annesi harikaydı ama hayatını kurtarmak için yemek yapamazdı. Öldürmekte yemek yapmaktan çok daha iyiydi.

Kızgın bir şekilde elini salladı. "Küçük bir hata yaparsan ömür boyu yargılanırsın."

"Sevgilim, birden fazla vardı. Ya da iki. Ya da üç. Branka'nın yaklaşan düğününü düşün. Hasta olmayı göze alamayız."

Omuzlarımı silktim. Bağırsaklarımı kusmak düğünü ertelemek için iyi bir neden olabilirdi. Ya da en azından düğün gecesini.

"Akşam yemeği sipariş ettim," dedi Alessio kayınvalidesine, dudaklarında bir gülümseme belirirken.

"Tanrıya şükür," diye homurdandı Bay Corbin ve karısının kaşlarını çatmasına neden oldu.

Alessio kot pantolonu ve siyah tişörtüyle pencere kenarına yaslanmış, Autumn ise Kol'la birlikte yere oturmuş, annesinin karnını okşuyor ve küçük kız kardeşinin hareket etmesini bekliyordu. Şimdiden onun koruyucu bir ağabey olacağını ve zavallı yeğenimin doğru düzgün biriyle çıkamayacağını söyleyebilirim.

Dudaklarım gülümsemek için kıvrıldı. Onların büyüdüğünü görmek için sabırsızlanıyordum. Mutlu, güvenli ve korunaklı. Alessio ve benim hiç sahip olmadığımız bir şey.

Alessio'nun evi büyükanne ve büyükbabalar, çocuk kahkahaları, aile ve kardeşimin malikânesine girip çıkan arkadaşlarla dolu bir döner kapı haline gelmişti. Onun ve Autumn için mutluydum, ikisi de hayatın onlara verebileceği tüm mutluluğu hak ediyorlardı.

Alessio Autumn'u geri aldığından beri, gözlerimin önünde bir peri masalının gelişmesini izlemek gibiydi. Umut veriyordu.

Telefonum biyledi ve cebimden çıkardım. Killian'dan bir mesajdı. ***İrlanda'dan istediğin bir şey var mı? ***

Gülümstedim. Autumn'un Japonya'daki düğününden sonra o İrlanda'ya gitti ve ben de Amerika'ya geri döndüm. Beni de yanında götürmeyi teklif etti ama ben düğün hazırlıklarını ve Autumn ile Alessio balayındayken Kol'un yanında kalmayı bahane ettim. Böylece Montréal'e geri döndüm.

Bu yanılttı. Ondan mümkün olduğunca uzak durmak yerine onunla daha fazla zaman geçirmeye çalışmalıydım. Düşünceli olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, ilişkimizin fiziksel kısmının o kadar çabuk başlayacağından korkuyordum.

Beni öpmüştü. Bu beni onu öpmekten alıkoymadı ama Sasha'nın öpücüklerinin yaptığını da yapmadı. Ve onu beni baştan çıkaran Şeytan'ın yumurtasıyla kıyaslamaktan nefret ediyordum.

Strong Irish Whiskey. Gülümseyerek gönder tuşuna bastım. Gerçekten satın alıp almayacağını merak ediyordum.

"Anne, burada Kol'la kal." Autumn onun yanındaki bir yeri okşadı. "Babam ve Alessio'ya beşikle ilgili patronluk taslayabilirsin. Branka'nın düğünü için son dakikada birkaç şeyi halletmek istiyorum."

Benim düğünüm.

Hızla yaklaşıyordu. Bu konuda çok mutlu olmalıydım. Ama değildim. Doğrusu, evlenmeyi hayal ettiğimi hiç hatırlamıyorum. Benim için deli olan birine sahip olmak, evet. Harika seks yapmak, evet. Ama evlilik bana hiç çekici gelmedi.

Ama Killian iyi bir adamdı. Babamdan çok daha iyi bir adamdı. Ya da Alessio'nun biyolojik babası.

Yine de bu evlilikle ilgili bazı çekincelerim vardı. Killian yüzünden değil. Adam inanılmazdı.

"Hazır mısın?" Autumn'un eli benimkini tuttu ve beni kendine çekti.

Uzun maksî elbisesi bebeğinin karnını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Saklamaya çalıştığından değil. Sadece üç aylık bir dönemi kalmıştı ve parlıyordu. Sadece hamile olduğu için değil, çok mutlu olduğu için de. Afganistan'da mahsur kaldığı o aylar onu değiştirmişti. Hâlâ dünyayı ve içindeki insanları kurtarmaya inanıyordu ama aynı zamanda saçmalıklarla tek bir dakikasını bile boşa harcamayı reddediyordu.

Malikâneye doğru ilerledik ama içeride kalmak yerine beni evin arka tarafına, büyük havuzun olduğu yere sürükledi.

"Şimdi yüzmek için doğru zaman mı?" Düşündüm. "Onlar beşiğin başında köle gibi çalışırken."

Autumn kendini bir şezlonga bıraktı ve ben de onu takip ederek bacaklarımı uzattım. Güneş tenimi ısıttı ve gözlerimi güneşten koruyarak en iyi arkadaşşıma bakmak için döndüm.

"Tükür onu, Autumn."

Düğününden bu yana üç hafta geçti. Sasha'yı son gördüğümünden beri. Onu düşünmemeye çalıştım. Şimdi beni istiyordu. Yeterince iyi değildi. Onun ilk tercihi olmak istiyordum. Tek tercihi. Son tercihi değil. Zıplamamı ve ilgisine minnettar olmamı mı bekliyordu?

Her neyse, önemli değildi. O sözünü tutmamıştı ve ben de hayatıma devam etmişim.

Killian'a bir söz verdim. Evlenecektik. Gelecek hafta. Daha fazla zaman olmasını dileyerek yüzümü buruşturdum ama sonra hemen kendimi azarladım.

Autumn endişeyle beni izledi. Düğünden beri bunu yapıyordu, bana yan gözle bakıyor ve mutlu olup olmadığımı sorguluyordu. Ona minnettardım ama iyi olup olmadığımı sormayı bırakmasını diliyordum.

Böyle zamanlarda soğukkanlılığımı kaybedeceğimden korkuyordum.

"Killian'la evlenmenin doğru seçim olduğundan emin misin?" diye sordu bana. "Evet."

Doğrusu, hiç bilmiyordum. Boğuluyormuş gibi hissediyordum ama nedenini anlamıyordum. Beynim tüm evliliklerin aileminki gibi olmadığını biliyordu ama kalbim oyun oynuyordu.

"Belki de düğünü erteleyip bekleyebiliriz," diye önerdi.

"Sonbahar," diye inledim bıkkınlıkla. "Sadece yara bandını söküp atmak ve bu işi bitirmek istiyorum."

Yüzüne yayılmış bir endişeyle bana baktı. "Evlenmek yara bandı sökmek gibi olmamalı."

İçimi çektim. "Tamam, yanlış karşılaştırma," diye mırıldandım. "Sadece evlenmek için sabırsızlanıyorum."

"Yalancı." Beni çok iyi tanıyordu. "Sasha beni senin hakkında rahatsız edip duruyor." Bir anda içimde bir öfke patladı.

"Seni rahatsız etmeye hakkı yok." Öfke ve kızgınlık damarlarımda dolaştı. "Verdiği sözü tutmadı. İhtiyacım olan son şey sözünü bile tutamayan biri."

"Sözünü tutmadığından emin misin?" diye sordu usulca. Sıcak bakışları boğazımda bir duygu düğümünün oluşmasına neden oldu, yumru gittikçe büyüdü ve beni boğmakla tehdit etti. "Ona sordun mu?"

"Yaptım." Bekledi. "Ne doğruladı ne de yalanladı, ama bu benim için yeterli bir itiraf."

Başımı güneşe doğru eğdim ve bana soluk mavi gözleri hatırlatan masmavi gökyüzünü seyrettim.

Otuz İkinci Bölüm

SASHA/ BRANKA

SASHA

"Y Bana bir iyilik borcun var," diye hatırlattım ona. "Ve Mia'ya."
Eski bir askerlik arkadaşı olan Jason bana baktı.

Yüzünde sinirli bir ifade vardı.

Mia'dan hoşlanıyordu. İkimiz de onunla aynı alayda görev yaptık. Ama onu hayal kırıklığına uğrattı. Ben kısa görevlerdeyken ona göz kulak olması gerekiyordu. O gün başarısız oldu, hem de büyük bir başarısızlık. Ona yardım etmedi. Diğerlerinin aksine, onun hayatını bağışladım. Bir uyarı ile.

Bana bir iyilik borçlu olduğunu. Soru sormadan. Kabul etti - isteksizce.

Yine de, tam da tahmin ettiği gibi, en uygunsuz zamanda almaya geldim. Konuşlanmaya hazırlanırken. Ama küçük bir sapma yapabilirdi.

"Neden kendin gidemiyorsun?"

Odada koyu bir sessizlik hüküm sürüyordu. Bana ne borçlu olduğunu, Mia'ya ne borçlu olduğunu biliyordu. Mia'ya saldıran adamlar bunu ondan önce başka bir kadına da yapmıştı. Onları ihbar etseydi, Mia'ya bunu yapmazlardı. Mia hâlâ hayatta olabilirdi.

"Çünkü bana borçlusun," dedim soğuk bir ses tonuyla. "Ve Timbuktu'ya kadar bu borcu tahsil etmek için geldim."

O pisliklerin gözlerini Mia'ya diktiklerini biliyordu. İzlemeye devam etti ama yeterince iyi değildi. Ona ulaşmışlardı ve şimdi ölmüştü.

Ona dokunan adamları öldürdüm. Jason'ın canını bağışlamamın tek nedeni Mia'nın ondan hoşlanması ve ona dokunmamış olmasıydı.

Gözlerim mülkün üzerinde gezindi. Adam kendisi için iyi yapmış. On dönüm arazi. Atlar. Etrafı çevrili verandası olan tek katlı bir çiftlik evi. Rahat. Şirin. Sıkıcı.

"Güzel bir yeriniz var."

Gözlerini bana dikti. "Bir şey mi ima ediyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdım ve masum bir bakışla onu kıstırdım. "Bir şey mi ima ediyordum?"

İçini çekti ve pes etmek üzere olduğunu anladım.

"Onunla ne yapmamı istiyorsun?"

Zarfı ona uzatırken sııttım. "Bunu ona elden teslim etmeni istiyorum."

"Ciddi misin lan sen?" diye inledi. "Borcun geri ödemesi senin teslimatçın olmam."

"Bana diz çökerek teşekkür etmelisin," dedim, sesim doğal olmayan bir şekilde sakindi. "Benim için birini öldürmeni talep edebilirdim."

Zarfı kaptığı gibi küçük, şirin çiftlik evine doğru yola koyuldu.

Düğünden önce aklını başına getirmesi için iki deneme daha. Benim küçük kotyonok'um onu asla bırakmayacağını öğrenecekti.

BRANKA

Düğüne bir hafta kaldı.

Geri sayım kafamın içinde yüksek sesli bir tik taktı. Tik. Tik tak.

Malikanede yalnızdım. Yine. Alessio, Kol ve Autumn, Autumn'un ailesini ziyaret ettikten sonra çatı katında kaldılar. Gariptir ki ben evde kalmayı tercih ettim. Tek başıma.

Alessio'nun tuhaf bakışı gözümden kaçmadı. Genelde tek başıma olmaktan hoşlanmazdım. Yalnız kalmaktan nefret ederdim ama gerçek şu ki, babam yerin iki metre altına gömüldüğünden beri bundan korkmuyordum. Ama göğsümdeki o donuk ağrı ve özlem hâlâ devam ediyordu.

Veda eder gibi odadan odaya dolaşırken parmaklarım mobilyaların üzerinde hafifçe gezindi. Buraya taşındığım o ilk birkaç haftayı hâlâ hatırlıyordum. Alessio beni kurtarmıştı, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Yine de bazen çok geç dönüp dönmediğini merak ediyordum.

Babamın zalimliği beni çoktan mahvetmişti. Beni lekeledi.

Başka hiç kimseyle hissetmediğim şeyleri Sasha'yla hissetmemin nedeni bu olmalıydı. Belki de hiçbir zaman birinin her şeyi olmamam gerekiyordu. Killian bana asla Alessio'nun Autumn'a baktığı gibi bakmazdı. Ama bana asla babamın anneme davrandığı gibi de davranmayacaktı.

Arkamdaki döşeme tahtaları gıcırdadı ve dönüp bir adamla yüz yüze geldim.

Sofistike bir havası vardı. Bir tasarımcı gömleği ve pantolonu.

Uzun boylu. Geniş omuzlar. Keskin yüz hatları. Otuzlu yaşların ortasında. Askeri kesim. "Kimsin sen?" Bilmek istedim.

Beynim seçeneklerimi değerlendirmeye çalışırken bakışlarımız kilitlendi. Alessio genellikle masasında bir silah bulundururdu ama ona ulaşabileceğim kadar yakın değildi. Öte yandan bıçağa ulaşabilirdim.

"Borcunu ödeyen bir adam," diye homurdandı gözlerini devirerek.

Alessio'nun koruması sonunda ortaya çıktı ve ben gözlerimi devirmekten kendimi alamadım.

Geç kalmıştı. Eğer bu adam beni öldürmeye gelseydi, çoktan ölmüş olurdu. "Borç hakkında ne demek istediğini açıklayabilir misin?" diye sordum.

Bir süre sessiz kaldı, beni inceledi. "Kız kardeşine çok benziyorsun."

Kalp atışlarım bir an duraksadıktan sonra hızlı tempolu gümbürtülerine devam etti. "Mia'yı tanıyor muydun?"

Başını salladı. "Biz arkadaştık."

"Arkadaş mıydık?"

"Evet."

Bakışlarım gardiyana kaydı.

"Sorun değil," diyerek onu başından savdım. "Onunla başa çıkabilirim."

Dikkatimi tekrar misafire vermeden önce onun gitmesini bekledim.

"Burada ne yapıyorsun?" Bilmek istedim. "Ortak bir arkadaşımıza iyilik borcumu ödüyorum," diye cevap verdi. Alay ettim. "Ortak arkadaşımız olduğundan şüpheliyim."

Yüz ifadesinden eğlence geçti. "Bu arkadaş tam bir baş belası."

Kaşlarım çatıldı. "Hangi arkadaş?"

"Sasha Nikolaev."

İnançsızlıkla başımı salladım. "Defol git," diye mırıldandım, her ne kadar bu düşünceye katılsam da. Sasha tam bir baş belasıydı. "Onu nereden tanıyorsun?"

"İster inanın ister inanmayın, birlikte görev yaptık."

"Orduda mı?" Sasha Nikolaev sürprizlerle doluydu.

"Evet." Bir adım daha yaklaştı ve bana bir zarf uzattı. "Bunu sana vermemi istedi."

Teredditle aldım, sonra notu açtım. Kısa ve tatlı değildi.

Sözünü unutma, kotyonok. Ve onun yaşamasına izin vereceğim.

"Tamam, ben işimi yaptım," diye açıkladı. "Ben buradan gidiyorum. Şu anda Orta Doğu'da olmalıydım. Kanada'da değil."

Kapıya doğru yürürken aklıma bir fikir geldi. "Hey, senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Arkasını döndü, temkinli bir ifadeyle beni izliyordu. "Ne tür bir iyilik?"

Bu sefer muzipçe sııttım. "Sasha Nikolaev'in seni benim öldürdüğümü düşünmesine neden olacak türden."

Sasha'nın kalbine baş harflerimi kazımdan sonraki en iyi şeydi.

Boğuk bir kahkaha attı. "Sasha'ya bir tane çek," diye kıkırdadı. "Ben varım. Aklında ne var söyle bana?"

Ellerimi birbirine sürttüm. "Sessiz ol." Kendimi beğenmişliğimi gizlemek zordu. "Ben de bir kalp alıp küçük bir notla birlikte Şeytan'ın yumurtasına göndereceğim."

Psikopat gangsterin bu tehdidi yanlış anlayacağını bilmeliydim.

Otuz Üçüncü Bölüm

BRANKA

"R hatırla bizim son gezi için Bu Doğu Yakası Kulüp mü?" Juliette kıs kıs güldü. Autumn ve ben barın yanında durmuş, içkilerimizi bekliyorduk.

Basilio DiLustro, The Eastside'in sahibiydi, ancak anladığım kadarıyla Liam Brennan geçen yıl buranın sahibiydi.

"Sence Bas kasaya barikat mı kurdu?" Davina alaycı bir tavırla düşündü.

Wynter, Davina, Ivy ve Juliette'den homurdanmalar geldi. Bekârlığa veda partime gelen diğer kadınlar gibi onlar da Autumn ve benden daha gençtiler.

Wynter, "Artık orada nakit para tutmadıklarını söyledi," diye belirtti.

Autumn ve ben şaşkın bir bakış paylaştık. Dört kız kıs kıs güldü ve Liam'ın çok genç karısı Davina şaşkınlığımızı fark etmiş olmalı.

"Bir yıl önce buradaki kasadan çaldık," diye açıkladı.

"Oh."

Juliette kuru bir sesle, "Evet, üçümüz barın üzerinde kırımımızı salladık," dedi. "Davina içeride yakalanırken dikkat dağıtmak için. O ve babam büyük ihtimalle hanky panky yapıyorlardı. Cinsel bir ucube gösterisi."

Kızlar gözlerini devirirken Autumn derhal alkolsüz içeceğini üzerime tükürdü. Homurdandım, sonra bardan peçete kaptım ve ıslıtlı kısa elbisemi sildim.

Wynter, "Jules'a aldırmayın," diye belirtti. "Davina soyguncu olduğumuzu hemen ortaya çıkarmadığı için hâlâ kızgın." Ona doğru bir bakış attı. "Ve en önemlisi, Dante'nin radarına girdiği için çok kızgın."

"Dante gidip kendini becerebilir," diye tersledi Juliette.

"Eminim seni becermeyi tercih ederdi," diye araya girdi Ivy, sesi cin gibi kuruydu. "Sen sadece kovalamacayı onun için heyecanlı hale getiriyorsun."

"Belki de kovalanmayı seviyordur." Wynter kıkırdadı ve kuzenini bilmiş bir bakışla inceledi. "Jules'un zavallı Dante'ye yaptığı edepsiz konuşma geri tepti. Görünüşe göre Dante'nin pis ağzı ve hayal gücü onunkinden daha kötü."

"Bu ikisi asla çocuklarıma bakıcılık yapmayacak," diye ekledi Davina, yüzünü zorlukla dik tutarak. "Aksi takdirde elimde azgın gençler olacak."

Juliette onlara ters ters bakarken, diğerleri o kadar güldüler ki altlarına işeyeceklerini sandılar. Ivy gerçekten de özür dileyip tuvalete koştu.

Autumn ve ben gülümsedik, eğlendik. Wynter ve arkadaşları oldukça eğleneliydi. Duyduğum kadarıyla biraz pervasızlardı. Ama çekiciliği görebiliyordum. Hâlâ Wynter'ın güzel yüzünü tırmalamak istiyordum ama isteksizce de olsa kabul etmek zorundaydım. Yani iyileşecekti.

"Dante'den hoşlanıyor musun?" Juliette'e sordum. "Kayınbiraderim olacak mı?"

"Sikeyim hayır," diye hırladı. "Onunla ilgili hoşuma giden hiçbir şey yok."

Arkadaşlarının yüzündeki ifade bana aksini söylüyordu ama onu sorgulamadım. Hepimizin bazı sırları olabilir.

"Neden arabasını anahtarladın ve camlarını kırdın?" Davina sordu. "Onu sadece daha fazla kışkırttın."

Juliette'in ifadesi karardı. "Çünkü o herif beni öptü." Tam bir sessizlik oldu ve ekledi: "Malzeme dolabında."

Davina ve Wynter kahkahalara boğuldu. Wynter'ın altın rengi bukleleri omuzlarına dökülüyordu. Altın rengi kısa elbisesi içinde çok güzel görünüyordu. Kız her yerden bakışları üzerine çekiyordu ama o bunun farkında değildi. Gözüne kestirdiği tek kişi karanlık, düşünceli kocası Basilio DiLustro'ydu.

Killian, Basilio'nun Wynter'ı kaçırdığını ve sadece dört ay kadar önce evlilik meselesini zorladığını ima etti. Bu konuda çok üzgün görünmüyordu.

"Seni nerenden öpmesini tercih ederdin?" Davina mizah dolu bir sesle sordu.

"Malzeme dolabında değil." "Yani öpücüğü sevdin mi?"

"Hayır," diye homurdandı. Karanlık barda bile Juliette'in derin kızarmasını görebiliyordum. Zavallı kız.

"Ben olsam lastiklerini patlatırdım," diye ona yardım etmek için araya girdim. "Ya da belki sikini."

Juliette gülümsedi, sonra bardan bir şişe kaptı. "Baldızım neden bahsettiğimi biliyor." İki bardak doldurdu ve birini bana uzattı. "Fondip, kardeşim."

İkimiz de içkilerimizi yudumladık ve ben hemen öksürdüm. "Bu da ne böyle?"

"İrlanda viskisi." Juliette kadehlerimizi tokuşturdu. "Tadını çıkaramıyorsun. Kavrulmuş gibi içiyorsun."

Ve içtim. O bardak ve bir sonraki.

"Sakin ol, Branka," diye uyardı Sonbahar. "Düğünün yarın."

Işıklar söndü ve aniden tüm bar sallandı. Geriye doğru sıçradım ve barın üzerinde yarı giyinik dört erkek dansçı buldum.

Birden tüm bar ayağa kalktı. Bazılarını tanıdığım, bazılarını tanımadığım tüm kadınlar derme çatma bar sahnesinde erkeklere bakıyordu.

Juliette diğer viski şişesini kırılmadan önce kaptı. "Pahalı içkileri ziyan edemem," diye açıkladı.

Balonunu patlatmak istemedim ama bunun ucuz içki olduğundan emindim.

Juliette Brennan. Killian'ın kız kardeşi. Biraz vahşi taraftaydı. Tamam, çok daha vahşiydi. Ve Wynter Flemming ile en iyi arkadaştı. Oh, ve kuzenlerdi. Ne kadar mükemmel!

Tanrım, bu lanet dünya çok küçüktü.

Juliette'i içkisiyle baş başa bırakarak Autumn'la bir yer bulduk. Gözleri barda değildi. Diğer erkeklerle hiç ilgilenmezdi. Doğrusu, erkekler bana da çekici gelmiyordu, ama içkiden bulanıklaşan gözlerim sahneye takılı kalırken sahte gülümsememi korudum.

İrlanda viskisi daha önce içtiğim her şeyden daha güçlüydü, kan dolaşıma sızıyor ve kalbimdeki ağır hissi yavaşça hafifletiyordu. Gözlerim Luciano'nun karısı Grace'in yanı sıra Cassio'nun karısı Áine'in üzerinde gezindi. Bayan Corbin de buradaydı ama yüz ifadesi dehşete mi düşmüştü yoksa eğleniyor muydu ayırt edemiyordum. Gözleri kesinlikle erkek dansçılara odaklanmıştı.

Acı sıvıyı bardağıma boşalttım. Likör boğazımı ve göğsümü yaktı. Dans ederken sanatçılardan biri elinde bir taçla bana yaklaştı, aleti yüzüme çok yakındı ve tacı başıma oturttu.

"Gelin adayı," diye anons etti, sanki bu bardaki başka kimse evleneceğimi bilmiyormuş gibi. Bekârlığa veda partime gelmişlerdi. Ama yine de gülümsedim.

"Ne kadar da anlayışlısın," diye düşündüm, içkimi kapıp yudumlarken. Bütün bunlar çok fazlaydı. Bundan hoşlanmamıştım. Yarın çok hızlı geliyordu.

"Çok güzelsin," diye iltifat ederken dansa hiç ara vermedi. Bana kucak dansı mı yapıyordu? Ben istememiştim. "Erkeğin şanslı bir adam."

Eli saçıma geldi. Elini salladım. Benim oynadığımı sandı ve bu Chippendale'den alabileceğim tüm boşluğa ihtiyaç duyarak geriye doğru kayarken tekrar uzandı. İnsanlar neden bunların bu kadar harika olduğunu düşünüyordu? Birinin poposunu yüzüme doğru sallaması pek de umurumda değildi.

Bakışlarım görünmez bir güç tarafından yana çekildi ve donakaldım. Delici soluk mavi gözler karanlıkta parlıyordu. Kalbim çırpındı, sonra hep birlikte atmayı bıraktı. Hayır, bu olamazdı. Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım, sonra açtım.

Gitmişlerdi.

Tanrım, şimdi de hayal görüyordum.

Başımı salladım ve ayağa kalktım, sonra da "Tuvalet zamanı" diye anons ettim. Autumn kıkırdadı. "Ben de seninle geleyim," diye teklif etti.

Avucum havaya kalktı, yüzüm ona dönüktü. "Hayır, hayır. Yapabilirim," diye ilan ettim, vücudum biraz sallanıyordu. Topuğumun üzerinde dönerek banyoya doğru yöneldim. Şaşırtıcı bir şekilde adam beni takip etti.

"Ne yapıyorsun?" Onu sorguladım.

"Benim işim bu gece seni mutlu etmek," diye kestirip attı.

Gözlerimi devirmiştim. Kendini işine adamıştı, hakkını vermeliydim. "Mutluyum," dedim ona. "Şimdi diğer kadınların yanına dön de tuvaleti huzur içinde kullanabileyim."

Banyoya giden koridorun ışıkları altında, gözlerinin altındaki koyu gölgeleri görebiliyordum. Güçlü ve iri yapılıydı ama her şey çok farklıydı. Onda neyi beğenmediğimi tam olarak anlayamıyordum.

Eli kalçama geldi ve çıplak göğsüne dokunmak zorunda kaldığım için utanarak onu ittim. Şimdi ellerimi ağartmam gerekecekti. Ugh.

"Kişisel alanımı gerçekten seviyorum," dedim ona, konuşmam biraz bozulmuştu.

"Yerini dolduracağım." İğrenç. Çok iğrenç. Yüzümü buruşturmam mesajı iletmiş olmalı. "Ne? Kocana zaten sadık mısın?"

Bakışlarım koridorda yürüyen birine takıldı. MMA yapısı. Geniş omuzlar. Koyu renk takım elbise. Başını kaldırdı, gözleri Sibiry kışından daha soğuktu.

Kalbim turbo moduna geçti ve adrenalin damarlarımda hızla dolaşmaya başladı.

Soluk mavi gözler. Hayal gücüm bana oyun oynamıyordu.

Ağzımı açtım ama bir şey söylememe fırsat vermeden Chippendale'in boynunu kırdı.

Gürültülü bir gümbürtü. Cesedi yerde yatıyordu, gözleri hâlâ açıktı ve bana bakıyordu. Sarhoşluk sersemliğiyle başımı kaldırdığımda Sasha'nın soğuk ve öfkeli bakışlarını üzerimde buldum.

Dilini şaklattı.

"Benim küçük kotyonok'um, başka erkeklerin sana dokunması konusunda ne dedim ben?" diye cık cıkladı.

"Beni korkutmuyorsun," diye nefes aldım. Alaycı bir nefes onu terk etti.

Cesedin üzerinden geçerken içimi bir ürperti kapladı. Dudaklarını kulağıma bastırdı, büyük, güçlü vücudu bana sürtündü.

"Bu senin ilk hatan kotyonok." Elleri bileklerimi tuttu ve bana bakarken başımın üzerinde zincirledi. Varlığımın her zerresi bana baskı yapan kaslarının, her nefes alıp verişte göğsüne bastıran göğüslerimin farkındaydı. Tüm vücudum karıncalanıyordu.

Kalbim kulaklarımda çarpıyordu. Ciğerlerime yeterince hava alamıyordum. Alkolün ya da bir adım ötemizde yatan cesedin bununla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum.

"Düğünü iptal et." Sesi siyah kadife gibiydi, karanlık bir tehdit beni boğuyordu.

"Hayır."

Bakışları o kadar soğuktu ki damarlarımda yüzen alkolü dondurdu. Ayılmak için ihtiyacım olan tek şey buydu. Sasha.

"İptal. Düğün. Düğün."

"Hayır." İnatçılık insanları aptallaştırır. "Seni istemiyorum." Yalancı. Aptal bedenim onu istiyordu ama o benim için tamamen yanılttı. Bana yalan söyledi. Beni beklemedi. *Önce beni seçmedi.*

Boğazımı hafifçe kavradı ve içimi bir titreme kapladı. Sıcak. Heyecan verici. Ağzı benimkine karşı hareket etti.

"Sana asla sahip olamayacak." Sesindeki inanç benim için bir uyarı olmalıydı. Onun yerine, sözleri karşısında damarlarımda kelebekler uçuştı. Tek mazeretim alkolün hala hücrelerimde dolaşıyor olmasıydı.

"Seni sahiplendim," -sesi karanlık bir törpüydü, vaatlerle doluydu, "ve seni elimde tutacağım."

Biri adımı seslendi ama çevremizde kimse yoktu.
Sasha hiçbir uyarıda bulunmadan bir adım geri çekildi ve benden uzaklaşarak çıkış tabelasına doğru yöneldi.
"Bu gece biraz uyu, Branka. Buna ihtiyacın olacak." Bu sözleri söylerken arkasına bile bakmadı.

"Aman Tanrım," diye haykırdı Juliette, gözleri benimle birkaç adım ötemdeki ceset arasında gidip geliyordu.

"Ne oldu lan burada?" Basilio DiLustro mırıldandı. Hemen arkasında Wynter, Ivy, Davina ve Autumn vardı.

"O öldü," dedim, sesim garip bir şekilde sakindi. "Sadece yere yığıldı." Autumn'un gözleri beni delip geçti ama ona bakmaktan kaçındım.

"Tanrım," diye mırıldandı Basilio. "Boynu kırılmadan önce mi yoksa kırıldıktan sonra mı yere yığıldı?"

Oh, kahretsin.

Gözlerim cesede kaydı. Boynunun kırıldığını nasıl anlayabilirdi ki? Belki de boynunun garip açısıdır. *Tanrım*. Sasha onu öldürmemeliydi.

Herkesin gözleri beni delip geçiyor, kafatasımda bir delik açıyordu. İfadem gizleyerek nefes aldım ve herkesin yüzüne bakmak için başımı kaldırdım.

"Boynunun kırıldığını fark etmemiştim." Masum rolü yaparak gözlerimi kırıştırdım ve şaşkınlık numarası yaptım.

Autumn ve Basilio bana şüpheyile baktılar ama hiçbiri bir şey söylemedi.

Sarışın bir adam ıslık çalarak ve cesede tekme atarak bize katıldı. "Bu ölmüş."

"Rahip, cesede tekme atma," diye onu usulca azarladı Wynter. "Bu saygısızlık olur."

"Üzgünüm, abla."

İçimi çektim, bu bekarlığa veda partisiyle işim bitmişti.

"Sanırım bu geceyi sonlandırmanın zamanı geldi," dedim herkese, gözlerim Sonbahar'ın üzerindeydi. "Güzellik uykusuna ihtiyacım var, biliyorsunuz."

Belki Autumn'u Cuma film gecesi yapabileceğimize ikna edebilirim.

Son bir kez daha.

Otuz Dördüncü Bölüm

SASHA

"T Bugünlerde New York'ta herhangi bir pisliğin bir çatı katına sahip olmasına izin veriyorlar," dedim kuru bir sesle. Konstantin'in çatı katı. Hangi ikize ait olduğunu tahmin etmek zordu, umursadığımdan değil.

Maxim panorama pencerelerinin önünde duruyordu, sırtı bana dönüktü ve bir bardaktan içerken gözleri ufuk çizgisine odaklanmıştı. Bu mekanda yumuşak renkler yoktu. İşlevsellik düşünülerek dekore edilmişti; gri, beyaz ve siyah renkler tüm çatı katını kaplıyordu.

Maxim yavaşça arkasına döndü ve muhtemelen votkadan daha sert bir şey içeren bardağından bir yudum aldı.

Yedi yıl önceki o fiyaskodan beri tepetaklak olmuştu.

"Yarın suratın beş karış olmasa iyi olur," diye homurdandım.

Ne yazık ki borcu nakde çevirmek zorunda kaldım. Konstantin kardeşler Cassio'nun çetesiyle ya da Brennan'larla bağlantısı olmayan tek kişilerdi. Ve bu borcu üçümüzden başka kimse bilmiyordu.

Noktaları birleştirmek herkes için zor olurdu.

"Merak etme," diye yanıtladı Maxim, sesi netti. Görünüşe göre, içkisini tutabiliyordu. "Kadını alacaksın. Ben de yakalanmanı umarak kilisenin önünde bekleyeceğim. Dua edelim de o eski müesseseye adım atarak onu ateşe vermeyesin."

Kahretsin, keşke yarın kullanacak başka biri olsaydı. Branka'nın bu maskaralığa son vermesini ve düğünü iptal etmesini daha da çok diledim.

"İlias bir uçak ayarladı mı?"

Konstantinlerle her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra biraz uyuyacaktım. Tabii Konstantinlerin çatısı altında uyurken bu mümkünse. Otelde ya da çatı katımda kalmam söz konusu bile olamazdı. New York'ta olduğumu kimse bilmiyordu ve ben gelini kaçıranı kadar da kimse bilmeyecekti.

Şey, gelinin kendisi dışında kimse. Ama küçük karşılaşmamızı aramızda tutacağını biliyordum.

"Evet," diye onayladı. "Rusya'da nerede kalacaksınız?"

Ona soğuk soğuk baktım. Çok meraklı davranıyordu. "Nesin sen? Lanet bir Meraklı Nellie mi?"

Omuz silkti. "Sadece sohbet ediyorum."

"Yapma," dedim. "Ayrıca, herkes hakkında her şeyi araştırabileceğini sanıyordum," dedim alaycı bir tavırla. Gerçi Pakhan'la ilgili her şeyin onun için yasak olduğunu biliyordum. Buna kardeşinin seyahat programı da dahildi. Nico bile Illias'ın seyahat programına giremezdi.

"Illias'ın evini mi yoksa senin evini mi kullanıyorsun?" diye sordu. "Rusya'da kendi aile eviniz olduğu için muhtemelen sizinkini." Sinir bozucu bir piç gibi davranıyordu ve şu anda onu vurmak için parmaklarım kaşınıyordu. Sefil hayatına son vermek için. "Tabii seni ilk arayacakları yerin orası olacağından endişelenmiyorsan."

"Bu seni ilgilendirmez," diye homurdandım, ses tonum karanlıktı ve onun gerildiğini gözlemledim. Maxim zeki olabilirdi ama korkağın tekiydi.

Maxim, "Sizi gideceğiniz yere bırakabilirim," diye teklif etti. "Neden bir motosiklete ihtiyacınız olduğundan emin değilim."

"Sadece dediğimi yap," diye tersledim. "Yarın bittiğinde borcun ödenmiş olacak."

O gün yeterince erken gelemezdi.

Bölüm Otuz Beş

BRANKA

T Patrick's Katedrali'nin gelin süitinin yüksek pencerelerinden yaz güneşi parlıyordu.

Doğrusu bir papaz eviydi ama gelin odası kulağa çok daha hoş geliyordu. Havada toz zerrecikleri dolaşıyordu ve bunun bile başımı ağrıttığına yemin edebilirim.

Cumartesi düğünleri.

Autumn'un annesi Cumartesi düğünlerine katılımın daha iyi olduğunda ısrar ediyordu. Kardeşim, Autumn ve ailesi orada olduğu sürece umurunda değildi.

Şimdiye kadar kendi düğünümü planlamadığım için pişmanlık duyuyordum. Çok büyüktü. Tanımadığım ve önemsemediğim çok fazla insan vardı.

Senatör Ashford, beraberinde muhabirleri ve tonlarca haberi de getirerek toplantıya katıldı. Listeye nasıl ve neden girdiğinden bile emin değilim. Ve neden benim düğünüme katılmak istesin ki? Elbette kardeşimin babası ama Alessio'nun hayatının bir parçası olmadı.

Burası çok havasızdı. Pencerelerden giren güneş çok sıcak yapıyordu.

Nefes alabilmek için gelinliğimi bedenimden söküp atma isteğime direndim. Elimi karnıma bastırdım, dilimde acı bir tat vardı. Dün gecenin alkolü karnımda dönüyor, midemi bulandırıyor. Keşke en iyi arkadaşımın tavsiyesine uyup sadece su ve soda içseydim diye düşündüm.

Evet, üzücü.

Bekarlığa veda partisi çok eğlenceliydi. Ya da değildi. Bir ceset o kadar da kötü değildi. Değil mi?

Etrafıma bakarak soluk mavi gözlerin odanın hiçbir yerinde olmadığından emin oldum. Diken üstündeydim. Sadece bu işin bitmesini ve geride kalmasını istiyordum. O zaman son olacaktı ve yanlış bir adamla günaha girme şansım olmayacaktı.

Boğazımdaki safra yükseldi ve ağzımı kapatarak eğildim. Hiçbir şey çıkmadı ama tenimde soğuk bir ter oluştu. Şeytan'ın yumurtasından ziyade alkolü suçladım.

Autumn ve ben otele döndüğümüzde, Cuma gecesi film geleneğimizde ısrar ettim ve bunu Killian'ın bana aldığı İrlanda viskisiyle birleştirdik. Şöyle diyelim, İrlanda viskisi benimle aynı fikirde değildi. Umarım İrlandalı ile daha şanslı olurum.

Alay ettim ve aptalca kelime oyunuma sessizce güldüm.

Autumn arkamdaydı ve bağcıklarımı çekiştiriyordu. "Kıpırdamayı kes," diye homurdandı.

"Bu elbise kötü bir fikirdi," diye mırıldandım, burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye çalışarak.

Ayaklarımın üzerinde sallandım. Tanrım, hâlâ sarhoş olmamın imkânı yoktu. Var mıydı? O boktan sadece üç bardak içmiştim.

"Branka, hareket etmeyi kes," diye tekrarladı Sonbahar. Gözlerim aynaya kaydı ve onun ela gözleriyle buluştu. Gergin görünüyordu. Hatta kıpır kıpırdı.

"İyi misin?" diye sordu gergin bir şekilde kıkırdayarak.

"Asıl soru senin iyi olup olmadığın," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "Kıpır kıpırsın."

Kendi düşününde daha az gergindi.

Yutkunduğunu ve yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdiğini gördüm.

"Bugün senin büyük günün."

Gözlerimi kıptım. Açıklamasının hiçbir anlamı yoktu. "Büyük gününde gergin değildin. Bu neredeyse bir ay önceydi. Şimdi neden gerginsin?"

Pembe, kolsuz bir elbise giymişti. Çıplak teninde tüyleri diken diken oldu. Orta Doğu'dan beri sık sık üşürdü. Saçlarını süslü bir topuz yapmıştı ama makyaj yapmamayı tercih etmişti.

Son bağcığı da sıktı ve ben tekrar sallandım.

"Onu öldürmeye çalışmadığına emin misin?" Juliette kuru bir sesle belirtti.

Juliette'e bir bakış attım, sonra aynada Autumn'un bakışlarıyla karşılaşmak için geri döndüm. Ela gözlerinde suçluluk titreşiyordu ama ben daha ağzımı açamadan kapı açıldı ve Alessio yeğenimle birlikte içeri girdi.

"Kadınlarımızı bulduk," diye zaferini ilan etti Alessio. Autumn'la bir araya geldiklerinden beri çok daha mutlu görünüyordu. Daha çok

gölümsüyordu. Hatta

bazen güldüm.

Karısına doğru yürüdü ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Aşkım." Autumn'un dudakları kocaman bir gülümsemeye dönüştü. O yanındayken ısıldıyordu. "Prensesimiz nasıl?"

Gözleri Autumn'un karnına kayd ve Alessio'nun eli karnının üzerine geldi. Küçük Alessandra birkaç ay sonra bizimle olacaktı.

"İyi davranıyor. Mesaneme tekme atmak ya da bastırmak yok," diye açıkladı Autumn.

"İyi bir bebek olacak," dedim kardeşime. "Tıpkı Kol gibi. Öyle değil mi dostum?"

Kol sırttı ve Autumn'un eli onun siyah saçlarını karıştırdı. "Tıpkı babaları gibi."

Midem bulandı ve ağzıma asidik bir tat doldu.

"Tanrım," diye mırıldandım ve mide bulantısı boğazımdan yukarı çıkarken ağzımı kapattım.

"Çöp kutusu!" Autumn çığlık attı. "Elbisene bulaştırma."

Juliette yanındaki çöp kutusunu kaptı ve ben de kusmadan önce odanın yarısında onunla buluştum. Sabah kahvesi ve daha fazla alkol. Tanrım.

"İğrenç." Kol yüzünü buruşturdu.

Bağırsaklarımı kusarken Autumn sırtımı ovuşturdu. Juliette üzerime bir şey bulaşmasın diye elbisemi tutarken asit boğazımı yaktı. Midemdeki her şeyi kustum, hiçbir şey kalmadığında bile öğürdüm.

"İrlanda viskisi bana göre değil," diye mırıldandım, elimin tersiyle ağzımı silerek. "O bir zehir."

Bu ne güne ne de evliliğe iyi bir başlangıçtı. *Belki de bu bir işarettir, diye* fısıldadı zihnim.

Juliette kıkırdadı. "Bunun için mideyi geliştirmek biraz zaman alıyor," diye düşündü. "İnan bana, ilk birkaç seferim çok acımasızdı. Şimdi çoğu erkeği masanın altından içebilirim."

"Bildiğim iyi oldu," diye mırıldandıktan sonra lavaboya yöneldim. Dişlerimi fırçaladım, ellerimi yıkadım ve döndüğümde kardeşimin beklediğini gördüm.

Başını iki yana salladı. "Görünüşe göre senin bekarlığa veda partin Killian'ınkinden daha mı çılgındı?"

Gözlerimi devirdim. "Striptizcileri var mıydı?" Merakla sordum.

Omuz silkti. "Hayır. Sonunda bunun üstesinden geldi." Kaşlarını çatıldı. Kim bekârlığa veda partisinde çalışır ki? "Hazır mısın?" diye sordu.

şüpheli bir şekilde.

Hayır. Gülümsedim. "Evet."

Yumuşak piyano notaları katedralin içinde titreşiyordu. Omurgamdan aşağı soğuk bir ter damladı, süslü gelinliğim çok ağırdı. Geriye dönüp baktığımda, keşke daha az özenli bir şey seçseydim diye düşündüm. Ellerim rutubetliydi, biri kardeşimin kolunu diğeri buketimi kavırıyordu.

Bir buket kırmızı gül.

Hapşırık. Bir hapşırık daha.

Yüzlerce çift göz beni izlemek için döndü. Killian sunağın önünde duruyordu, siyah saçları vitray pencereden sızan birkaç güneş ışığını yansıtıyordu. Gözleri benim üzerimdeydi ama beni görüp görmediğini merak ettim. Gerçekten görüp görmediğini.

Kardeşim bile beni gerçekten görmedi. Beni seviyordu ama sadece içimdeki kırılğan küçük kızı görüyordu. Olduğum kadını değil. Hayatta kalan bir kadın.

Canon in D'nin kemanları kiliseye doğru süzülüyordu. İlk adımı atarken bacaklarım kurşundan daha ağırdı. Elbise beni ağırlaştırıyor, arkamda sürüklüyor ve ciğerlerim sıkışıyordu.

Bunu yapacağım, diye fısıldadı zihnim inatla. *Bunu yapıyorum.*

Bir adım daha ve bir adım daha. Her biri beni ona daha da yaklaştırdı ve Alessio'nun kolunu kavrayışım sıkılaştı.

Killian'ın mavi gözlerine odaklandım. Mavinin yanlış tonuna. *Mavinin daha iyi bir tonuydu*, hemen kendimi düzelttim. Panik damarlarımı ısırды ve attığım her adımla birlikte yükseldi.

Bana Alessio'nun Sonbahar'a baktığı gibi bakmıyor, diye fısıldadı aptal kalbim.

Titreyen bir nefes beni terk etti. Sadece bir metre uzaktaydım ki, bir adam sıralardan çıktı, sırtı genişti ve adımlarım hemen durdu. Deri ceket. Kot pantolon. Ağzımın suyunu akıtacak bir kış. O götü nerede görsem tanırım.

"Bayanlar ve baylar," diye anons etti Sasha, sesi kilisenin içinde gürleyerek. "Lütfen evinize gidin." Psikopat gangster kilisede tiyatral hareketler yapıyor, hatta selam veriyordu. Sanki düğünümdeki seyirciler onun için buradaymış gibi. Benim için değil. "Bugün düğün olmayacak."

Gözlerimi kırptım, sonra tekrar kırptım. Sonunda kelimeler kafama dank etti. O. Yaptı. Yapmadı.

Şok nefesleri ve mırıltılar kilisede yankılandı ve şimşekten daha hızlı hareket etti.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Alessio'nun sesi o kadar büyük bir öfkeyle titriyordu ki, Sasha'yı öldüreceğini sandım. Tam burada ve şimdi. Autumn'un kardeşime, kız kardeşinin düğününe silah getirmenin uygun olmadığını söylediğini duydum ama kabul edip etmediğinden emin değildim.

Ben de kulaklarım uğuldarken nefesimi tutarak bekledim.

Sasha sırttı. Onun bu dengesiz hali herkesin görebileceği kadar açıktı. Benimle yalnız olduğu zamanlar dışında bunu saklamaya hiç zahmet etmezdi.

"Açık olduğunu sanıyordum," dedi, sesi sıkılmış ve tembeldi. Sasha silahını kardeşimin kafatasına doğrulttu, eli sabitti ve parmağı tetikteydi. "Ama eğer açıklığa kavuşturmak istiyorsan, gelini kaçırıyorum." Sırttı ve ekledi, "Kız kardeşini."

Daha fazla nefes. Yüksek sesli mırıltılar. Sivri parmaklar. Kulaklarım uğuldarken seyircilerin mırıltıları azaldı.

"Sasha, bırak kızı gitsin." Nikolaev'in en büyük kardeşi Vasili aniden ortaya çıktı. "Sözünü unutma."

Sasha ses tonu soğuk bir şekilde, "O bokun da bir son kullanma tarihi var," dedi. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok." Sasha çenesini, kolunu karısının omzuna atmış, kıpırdamaya niyeti olmayan Alexei'ye doğru eğdi. "Ne de seninle."

Alexei kuru bir sesle, "Kendi işime bakıyorum," dedi. "O silahı karıma doğrultma, o zaman bir sorunumuz olmaz."

Alexei'nin karısı, "Ya da belki onu tutuklayıp hapse atabilir ve anahtarı da atabilirim," diye ekledi. "Bu bizi aile toplantılarında sorun yaşamaktan kurtarır."

Nikolaev ailesi delinin tekiydi. Büyük C ile. Yüce Tanrım.

Killian harekete geçti ama Sasha birdenbire bir silah daha çıkardı. "Yerinde olsam yapmazdım." Soğuk bakışlarını Killian'ın üzerine dikti. Gözleri tüm kiliseyi donduracak kadar soğuktu. "Bunu ne kadar istediğimi bilemezsin."

Killian'ın üzerinde silah yoktu. Bu benim şartlarımdan biriydi. Düğün günümüzde silah olmayacaktı.

Kilisede silaha ihtiyacımız olacağını nereden bilebilirdim? Yüce Tanrım!

"Aklını mı kaçırdın sen?" Killian hırladı. Öfkesi alev alev yanıyordu, karanlık ve tehlikeliydi ve Killian'la tanıştığımdan beri ilk kez

karizmatik dış görünüşünün altındaki acımasız adamı görebiliyordu.

"Wynter, o senin lanet olası deli arkadaşın. Durdur onu." Juliette'in sesi bir yerlerden çığlık atıyordu ama ben kafamı çevirmeye cesaret edemedim. Ona bakmazsam psikopat gangsterin birini vuracağından korkuyordum.

"Sasha, düşün-" Vasili cümlesini bitiremedi.

"Tanrı aşkına," diye tükürdü Killian'ın babası. Liam Brennan seksi bir babanın klasik tanımıydı. Eğer sorunlarım olmasaydı, onunla kesinlikle ilgilenirdim. Belli ki karısı da aynı şeyi hissediyordu çünkü benden bile gençti. "Nikolaev, neden ne zaman bir yere gitsen bir sorun çıkıyor?"

Sasha omuz silkti. "Duygularımı incitmeye mi çalışıyorsun?" dedi, ama Liam'a bir bakış bile atmamasından her iki şekilde de umurunda olmadığı anlaşılıyordu.

Diğer yandan kardeşim öfkeden kuduruyordu. Bu lanet elbisenin içinde zaten sıcaktım, ama Alessio'dan yayılan sıcaklık beni diri diri kaynatıyordu.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi Sasha bir adım öne çıktı, bir silahını Killian'a doğrultmuşken diğer silahını Alessio'nun göğsüne doğrultmuştu.

"Sasha!" Autumn bir anda ortaya çıkarak haykırdı. İki adamın arasında durdu ve Sasha'nın silahı göğsüne sadece bir inç uzaklıktaydı. Bu Alessio'yu öfkeden deliye döndürdü.

"O lanet silahı karıma doğrulttuğun için seni parçalara ayıracağım," diye homurdandı Alessio, karısına doğru uzanıp onu arkasından iterken.

Sasha'nın ihtiyacı olan tek şey buydu. Ben daha gözümü kırpamadan, üzerinde mürekkepli semboller olan eli bileğime dolandı ve beni kendisine çekti, sonra da silahı kardeşime doğrultmaya devam etti.

"İşte böyle," dedi tembelce. "Şimdi olman gereken yerdesin." "Bırak beni," diye tısladım, ona karşı sarsıldım.

"Bu arada elbisen güzelmiş," diye sırttı ama soluk mavi gözlerinde karanlık bir şeyler gizleniyordu. "Onu paramparça etmek için sabırsızlanıyorum."

"Sakın buna cüret etme. Bu Chanel," diye tısladım. "Bana dokunursan ölürsün."

"Oh, kotyonok, sana şimdiden dokunuyorum," dedi, ağzını kulağıma bastırarak ve iri bedenini sırtıma dayayarak.

Killian bir adım öne çıktı, yüzünde öfke vardı. "Bunun için senin sonunu getireceğim Nikolaev."

Sasha dişlerinin arasından alaycı bir nefes verdi. "Denediğini görmek isterim."

Killian kılıfından bir bıçak çıkardı. "Yapma Killian," diye itiraz ettim. Bunu onu mu yoksa Sasha'yı mı korumak için yaptığımdan emin değildim ve bunu değerlendirecek gücüm de yoktu.

Autumn arkasındayken Alessio'nun gözleri, kiliseye silahsız geleceğine dair hiçbir söz vermeyen Ricardo'ya kaydı. Ricardo silahını havaya fırlattı ve Alessio onu yakalayıp Sasha'ya doğrulttu.

Ona doğru bir adım atarak, "Sasha, küçük psikopat beyninin parçalarını yere saçılmış bulmadan önce kız kardeşimden uzak dur," diye tehdit etti.

Alessio'nun kendini Sasha'nın üzerine atıp vurulmak konusunda iki kez düşünmeyeceğinden ve ardından deli herifi kan kaybından ölmeden önce öldürdüğünden emin olacağından şüphe etmedim.

Boğazım düğümlendi. Göğsüm kabardı.

"Devam et," diye davet etti Sasha. "Ateş et. Elinize geçecek tek şans bu. Kullan ya da yolumdan çekil."

Alessio'nun parmağı çoktan tetikteydi. Kalbim göğsümde öyle bir gümbürdüyordu ki nefes almakta zorlanıyordum. Lanet olası elbise çok dardı. Gözlerim Autumn'unkilerle buluştu. Neden hâlâ gözlerinde o suçluluk ifadesi vardı?

"Alessio, onu öldüremeyiz," diye ağabeyimi ikna etmeye çalıştı Autumn. Eli kocasının koluna geldi ve hafifçe sıktı. "Unutma, o bize yardım etti."

Sasha sıırttı. "Güzel karını dinle," diye mırıldandı ama sözleri karanlık ve manyakça bir heyecanla lekelenmişti. Sanki Alessio'nun karısını dinlememesini istiyordu, böylece ona biraz acı çektirebilecekti. Kulaklarımdaki kan çınlaması arttı.

Alessio'nun boynundaki damar zonkluyordu ve dişleri o kadar sert sıkılmıştı ki gıcırdadığını duyabiliyordum. Kardeşimin Sasha'ya deliliğini serbest bırakması için fırsat vermesinden korkuyordum. Onu da kendimi de asla affetmezdim. Kardeşim benim her şeyimdi.

Başka bir şey söylemeye fırsat kalmadan Sasha silahı tavana doğrulttu ve tetiği çekti. *Bang. Bam!*

Çılgınlıklar birbirini izledi. Enkaz düştü. İnsanlar koşmaya başladı. Kargaşa.

Bu tam da Sasha'nın istediği şeydi. Silahını ne zaman bıraktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama elleri belime geldi ve beni omzuna attı. I

dünyanın tersine dönmesini izledim, üzgün midem omzuna baskı yapıyordu.

"Bırakın beni." Sesim çok zayıf çıkıyordu. Göğsüm inip kalkıyordu. Bayılmaktan korkuyordum.

"Asla, kotyonok." Sesi karanlık, sözleri tehditkârdı. "Daha yeni başlıyoruz."

Tekmeleyerek ve çığlık atarak sırtına vurmaya başladım. Kıcıma keskin bir acı saplandı.

Ve sonra ağırlık beni altına çekti.

Otuz Altıncı Bölüm

SASHA

I boş şıngayı yere attı ve vücudu gevşedi.
İçimden öfke fişkırdı. Ondan daha iyi bir karşılama bekledim.
Aylardır benden kaçıyordu. Asla yalnız değildi. Ya Alessio'nun adamları onunla birlikteydi. Ya da lanet Killian'ın.

Eğer ona dokunmuş olsaydı, onu paramparça ederdim. Barış cehenneme gidebilir.

Ve giydiği o lanet gelinliği yırtıp atmak için sabırsızlanıyordum.
Onu.

Kızgınlık göğsümde alevlendi. Beni kızdıran şey
Prenses elbisesi. Onun için. O benimken. O benim oldu. Ve bekleyeceğine dair söz verdi.

Öyle mi
yaptı?
Sikeyim
hayır.

Maxim kapısı açık arabanın yanında beni bekliyordu. Onu arka koltuğa kaydurdum ve gelinliği yukarı kalktı, pürüzsüz, tonlu kalçalarını ve mavi jartiyerini ortaya çıkardı.

Göğsümde bir hırıltı titreşti. Killian'ın ellerini o pürüzsüz kalçaların üzerinde gezdirdiği düşüncesi beni kıpkırmızı yapmıştı.

Maxim'in dikkati Autumn'un bacaklarına kayınca dişlerimi sıktım.
"Beynini uçurmanın en hızlı yolu nedir biliyor musun?"

Gözleri bana döndü. "Bacaklarına bakarak tahmin ediyorum." "Bu doğru."

Arka koltukta onun yanına kaydım ve başını kucağıma yasladım. Kapı arkamdan çarptı ve Maxim etrafından dolaşıp arabanın arkasına geçti.

Tekerlek.

Gözlerim ona dikildi. Güzel kadınlardan payıma düşeni almıştım ama hiçbirisi onunla kıyaslanamazdı. Ama bu onun güzelliğinden çok daha fazlasıydı. Onunla ilgili her şey benimle temel bir düzeyde konuşuyordu. Sanki sadece benim için yaratılmış gibiydi.

Bana teklif edilenleri kabul etmekte hiç tereddüt etmedim. Kadınlar kendilerini kollarıma attılar. Onları becerdim. Benim yöntemimle. Zor yoldan. Ama onunla, onu kullanmayı midem kaldırmadı. Ya da onu incitmeyi.

Nedense içimde yanan ve bir cehenneme dönüşüp bu dünyayı kasıp kavurmakla tehdit eden ateş onunla başlayıp onunla bitiyordu.

Yoluma yetişkin Branka Russo'yu çıkardığında Tanrı benim deli kıcıma gülüyor olmalıydı. Dokunulmaktan nefret eden bir kız. Bana dokunmaktan çok mutluydu, ama onu erkeklerin dokunmasından nefret ettiğini bilecek kadar uzun süre izledim.

Ve onu bağlayıp becermekten başka yapmak istediğim bir şey yoktu.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve kalın yelesindeki tüm tokaları açmaya başladım. Ne kadar saçma, gösterişli bir saç modeli! Ona hiç benzemiyordu.

Bunu kimin önerdiğini merak ettim.

İğneleri kiralık arabanın zeminine atarak onun kusursuz yüzünü izledim. Porselen yanaklarının üzerinde duran uzun, koyu kirpikler. Dolgun, ayırık dudaklar. Çok masum görünüyordu ama ağzı iyi laf yapıyordu. Onu birçok kez ilk elden duymuştum.

Kadınlar genelde benim yanımda dillerini kaybederlerdi. Ama Branka Russo öyle değildi. Benimle kafa kafaya çarpıştı. Hem de her seferinde. Tek seferde. Her seferinde.

Bir gün bu onun çöküşü olacaktı.

Maxim bizi New York'un Yukarı Batı Yakası'ndaki Whole Foods otoparkına götürdü ve motosikletin yanına çekti. Lanet olası katedralden buraya gelmek sadece bir saat sürdü. Kaçışımızın arabayla olmamasının sebebi buydu.

Motosiklete baktım. Ben daha çok spor motosiklet seven bir adamdım ve bu bir Harley'di. Favorim değildi ama işimi görürdü.

"Psikopat aileni kapımıza getirirsen, Brennan'lar ve Ashford'lardan daha fazla endişelenmen gerekecek," diye açıkladı Maxim, gözleri Branka'nın üzerindeydi. Gerçekten de gözlerini kaybetmek istiyordu. "Bir karmaşa başlattın. Genelde karıştırmayı başardığından daha da büyük bir tane."

Dikiz aynasından karanlık bakışlarıyla karşılaştım. "Sana fikrini sordum mu?" Başını salladı. "O zaman verme. Senin ve ağabeyinin

Öde. Sen kendininkini ödedin. Kardeşin de borcunu ödeyecek. Şimdi bana lanet bilgeliğini bırak."

Alay etti. "O benim kardeşim ve bu bir iyiliğin karşılığı. Bu onun kim ya da ne olduğunu azaltmaz."

Harley'in anahtarlarını omzunun üzerinden fırlattı.

Onları yakaladım.

Ben oturup Branka'nın uyanmasını beklerken o arabadan çıktı.

Başparmağımı ayrık dudağında gezdirdim.

"Sana sözünü tutmanı söylemiştim, *moy kotyonok*."

Bu lakap ona yakışıyordu. Pençeleri vardı.

"Ben buradan gidiyorum," diye homurdandı Maxim, gözleri Branka'ya kayarak. "Borcumun ödendiğini unutma. Beni bir daha arama... asla."

Yine de hareket etmedi, gözleri Branka'ya kilitlenmişti. Yüz ifadesi sertleşti ve altıncı hissim alevlendi. Ama sonra kayboldu ve arkasını döndü.

Maxim gözden kaybolurken arkasından baktım, sonra dikkatimi Branka'nın uyuyan yüzüne verdim.

İroni gözümünden kaçmadı. Ben onunkini kurtarmakta başarısız olurken o benim kadınıma kaçırmama yardım etmişti. İsteksiz bir ateşkes. Hepsi kardeşi olan Pakhan'ın Nikolaev'lerle savaş istememesi yüzünden. Akıllı adammış. Bizim gücümüzün onunkine rakip olduğunu ve ailelerimiz arasındaki savaşın onu zayıflatacağını biliyordu.

Ve bir suç örgütünün başındayken bu asla iyi bir şey değildi.

Borçlandık ve borçları tahsil ettik. Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz.

Biri düşene kadar.

Otuz Yedinci Bölüm

BRANKA

M Ağzım kurudu, dilim ağırlaştı. Saçlarım yüzüme yapışmıştı ve onları hareket ettirmek için uzandım ama hareket ettiremedim. Zihnim bulanıklaştı

Ne zaman uyuduğumu hatırlamaya çalışırken kafam karıştı.

Evli miydim? Düğün resepsiyonumda çok mu içtim?

Göz kapaklarımı araladım, bir anlık ışığa karşı gözlerimi kırptıstırdım. Hareket etmek için kıpırdandım ve dudaklarımdan kısık bir inilti döküldü.

Büyük eller yanaklarımı kavradı ve soluk mavi gözler omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Gözlerimi kapattım, sonra tekrar açtım. Aynı soluk mavi gözler.

"Uyanmışsın. Güzel."

Sasha'nın sesi. Tanrım, bu bir rüya mıydı? Daha çok kabus gibi.

"Ne-" diye homurdandım ama sesim kesildi. Tekrar yer değıştirdim ama parçalanın kumaşın sesi beni dik bir pozisyona getirdi. Gelinliğimin dizlerimin hemen altından kesildiğini gördüğümde kalp atışlarıım titredi. "Ne yapıyorsun?"

"Bu lanet elbiseden nefret ediyorum." Sesindeki kayıtsızlık kanımı dondurdu. Gerildim, sonra ondan uzaklaştım. Elbisemden bir parça daha koparıırken aramızda boşluk kalmasına izin vermedi.

Korkudan gözyaşlarıım görüşümü bulanıklaştırdı.

"Neredeyse kocam bayıldı," diye yalan söyledim. Killian'ın sevip sevmediğı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu tanımak çok zordu.

Elbisemin bir parçasını arabanın zeminine attı ve topuklarıım kaydıldı. Bir çift çizmeye uzandı ve bana uzattı. "Bunları giy," dedi.

"Hayır," diye nefes aldım, beynim içime attığı şey yüzünden hâlâ biraz bulanıktı. "Beni geri götür," diye talep ettim.

Kıkırdadı. Karanlık ve tehditkâr. "Hiç sanmıyorum. Bunları giy, yoksa senin yerine ben yaparım."

Hareket etmeye çalıştım ve içime dolan acıyla irkildim. Kaslarım gerildi.

"Evlenmiş miydin?" Nefes aldım, hafızam bulanıktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu bıçağı elinde evirip çevirerek. Aptalcaydı ama korkmamıştım. Belki de vücudumdaki ilaçlar mantığımı etkisiz hale getirmişti. Ya da belki de bu adam söz konusu olduğunda sadece aptaldım?

Canavarla oynadım ve onu evcilleştirmeye çalıştım. Ama bir canavar evcilleştirilemezdi. Bunu herkes biliyordu.

"Delirdin mi sen?" Kendi sesim başımı ağrıtıyor olsa da tısladım.

Bıçağı fırlattı ve bıçak ellerine geri dönene kadar aracın küçük boşluğunda uçtu. "Kime sorduğuna bağlı."

"Beni kaçırmak için ince bir yol bulamadın mı?" Bıçak avucuna saplanmadığı için şükrederek kuru bir sesle karşılık verdim. Ya da daha kötüsü, beni.

Omuz silkti. "Çok inceydi. Kimse vurulmadı." Bu adam tam bir psikopattı. Onu gerçekten çekici bulduğuma inanamıyordum. Hem de hiç.

"Televizyonda yayınlandı, seni geri zekâlı," diye tükürdüm ona. Boynunu sıkmak için çok istekliydim. Senatör Ashford'un düğüne katılması gazetecileri de beraberinde getirmişti.

Tek kaşı havaya kalktı ama yine de endişeli görünmüyordu. "Oh, öyle mi? Kahretsin, bu talihsizlik."

"Kardeşim seni öldürecek," diye homurdandım. "Killian da öyle."

Başını geriye attı ve güldü. Gerçekten güldü. Piç kurusu. "İkisinden birinin denediğini görmek isterdim." Sonra solgun bakışları bana kilitlendi. "Ufak bir uyarı, kotyonok. Denerlerse canlarını bağışlamam. Özellikle de şu İrlandalı piç."

Dişlerim o kadar sert sıkıldı ki çenem ağrıdı. Kibirli piç.

"Eğer beni hemen geri götürmezsen," diye homurdandım. "Seni öldüreceğim."

Bana eskiden çok seksi bulduğum o sırtışını gösterdi. Heyecan verici ve tehlikeli ama aynı zamanda külot eritecek kadar seksi.

"Dikkatli ol kotyonok, yoksa benden hoşlandığını düşüneceğim." "Senden nefret ediyorum. Senden."

"Hayır, yok."

"Bana bir bıçak verin, göreceksiniz."

"Bu arada, hediyeni aldım." Gözlerimi devirdim. Siktiğimin Rus'u konudan konuya atlıyor, bana kamçı etkisi yapıyordu.

"Sana hediye göndermedim, moron."

"O aşk notu o kadar romantikti ki, ereksiyon oldum."

"Sen neden b a h s e d i y o r s u n b e?" A l a y ettim. "Senin için asla romantik bir şey yapmam. Çünkü sen psikopatsın."

"Kalp. Jason'ın kalbi." S u s t u m . "Ve kandaki mesaj. Yine de Rusça. Ne kadar da tahrik edici." Tamam, niyetim kesinlikle bu değildi. Bunun bir uyarı olması gerekiyordu. "Ve neden senin için geldiğimi merak ediyorsun. Bana resmen yalvardın. Benim aşk dilimi konuşuyordun." Şok içinde ona baktım ve ağzım açık kaldı. Ona bir insan kalbi göndermenin ve sıradakinin kendisi olduğunu belirten kanlı bir mesaj göndermenin romantik olduğunu düşünüyordu. Düşündüğümünden daha da dengesizdi. Aman Tanrım. Ve ben onunla yatmak istedi.

Psikopat terimi Sasha Nikolaev'i tanımlamak için yeterli bile değil.

Sonra sanki bir şeyi tartışıyormuş gibi başını düşünceli bir şekilde eğdi ve sonunda konuştu: "Bunun kadar romantik bir şey yapmam gerekecek." Kendinden memnunmuş gibi sırıttı. "Ben de sana bir kalp vereceğim."

Göz kırptım. Hayatta olmaz. Biri beni bu Sasha kâbusundan kurtarsın.

"Bana seninkini verebilirsin," diye karşılık verdim kuru bir sesle.

"Böylece ödeşmiş oluruz.

Hatta baş harflerimi bile kazıyabilirim."

Sanki bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüş gibi sırıttı. "Bebeğim, senin adının baş harfleri uzun zamandır kalbime kazınmış durumda. Ama anladın. Kotyonok'um ne isterse, onu alır. Bir kalp nakli ayarlamama izin ver. Uygun bir donör bulacağım."

Ağzım düştü. Düştü amına koyayım. PSİKO!

Birincisi, ona bir mesaj göndermek için adam öldüreceğimi düşündü. Moron.

Tabii ki Jason bir sonraki görevi için Orta Doğu'ya dönmek üzereydi. Tamam, belki şakam pek normal değildi ama onu öldürmedim.

İkincisi, son yirmi dört saat içinde yaptıklarından sonra bile Sasha Nikolaev'i öldürme düşüncesi garip bir şekilde rahatsız ediciydi. Lanet olsun ona!

"Şimdi şu botları giy, yoksa bundan sonra olacaklardan hoşlanmayacaksın."

Başka bir şey söylemeden botları kaptım ve giydim.

"Bana çorap alabilirdin, ucuz sürüngen," diye tersledim onları bağlarken.

"Merak etmeyin. Gittiğimiz yerde ihtiyacın olan her şeye sahip olacaksın." Bakışlarını tuttum ve dudağımı ısırdım. Sertçe.

Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Sasha'yla konuşmak Rus ruleti oynamak gibiydi ve kimin kazanacağı belli olmazdı.

Otuz Sekizinci Bölüm

SASHA

I ona eleştirel bir gözle baktı.
İşe yaramak zorundaydı. Botlar ve beyaz, hafif parçalanmış bir elbise

artık gelinliğe benzemeyen bir şey. En iyi kombinasyon değildi ama o lanet dantellerle bisikletin arkasında gezmesinden daha iyi olurdu. Onunla ikimizi de öldürürdü.

"Yüz bin dolarlık elbiseyi mahvettin," diye tükürdü, onu incelediğimi fark etti.

"Sana bir iyilik yaptım," dedim ona soğuk bir şekilde. "Bisiklete bin."

Gözleri önce Harley'e sonra bana kaydı. Tekrar motosiklete. "Hiç sanmıyorum."

"İşte bazı kurallar," dedim sakince. Onu bana bağlamak zorunda kalsam bile o bisiklete binerdi. "Bir emir verdiğimde 'evet efendim' diyeceksin ve bunu gülümseyerek yapacaksın. Artık isyan etmek yok. Özgürlüğünü yaşadın ve kanatlarını açmak için zamanın vardı. Şimdi itaatini istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Alay etti. "Ciddi misin sen? Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, seni lanet olası Rus."

Alaycılığını görmezden geldim. "Ya o bisiklete binersin ya da seni bağlayıp kendim bindiririm. Bir şey yapmaya kalkarsan, kardeşinin ve sevgili karısının peşine düşerim."

"Alessio senin kışına tekmeyi basar," diye alay etti.

"Dediğim gibi, kotyonok," diye takıldım. "Denemesini görmek isterim. İnan bana, teoriyi test etmek istemezsin."

Branka hakkında bildiğim bir şey varsa o da kardeşine ve en iyi arkadaşına olan sevgisi ve sadakatiydi. Bu yüzden bunu ona karşı kullanırdım.

Başka bir şey söylemeyince memnun bir şekilde sııttım. Kapının kolunu çektim, açtım ve arabadan çıktım.

Harley'e bindim ve elimi uzattım. "Hadi gidelim."

Elimi görmezden gelerek bacağını kaldırdı ve koltuğun üzerine attı, sonra da arkamdan bana sarıldı. Ve tüm bu süre boyunca nefesinin altında küfürler mırıldandı. Elleri belime dolandı ve aletim anında tepki verdi.

Lanet olsun, uzun bir yolculuk olacak.

Ben kaskımı taktım, onunki de onu takip etti. Sonra motosikleti kükreyerek çalıştırdım ve yeraltı garajından çıkmanın yolunu buldum. Şehirden ayrılmanın en iyi yolu motosikletti. Şimdiye kadar Alessio ve Killian arabanın tarifini almışlardır. Bizi bir motosiklette asla beklemezlerdi.

Trafiğe yavaşça girip çıktım, bir kez bile hız sınırını aşmadım ya da yasaları çiğnemedim. Kaçmak için acele ediyor gibi görünmek istemedim.

"Bu Bayan Daisy'nin Şoförü'nden daha kötü." Branka'nın homurdanması kaskın hoparlöründen geldi. "Yakalanacağından endişelenmiyor musun?"

"Merak etme kotyonok," diye seslendim. "Buradan çıkacağız."

"İşte benim umudum da gitti," diye homurdandı.

İletişimimizi kapattım ve Alexei'yi aradım. "Da." Evet.

"New York'tan New Orleans'a giden en iyi rota nedir?" "Bilmek istiyor muyum?" Soğuk, hırıltılı sesi hattan geldi. "Ne." Kesinlikle bilmek istemiyordu.

Soğuk ve kuru ses tonuyla, "Kilisede ne gösteriydi ama," dedi.

"Tiyatroyu denemelisin."

"Siktir git."

Telefonda boğuk bir kıkırdama duyuldu. "Sanırım kadını geri vermeyeceksin."

"Hayır."

Cevabımın sessizliği doldurmasına izin verdim. Açıklama yapmanın bir anlamı yoktu. O benimdi. Daha fazlası değil. Ne de daha azı.

"Pennsylvania'dan Batı Virginia'ya, oradan Tennessee'ye geç ve Louisiana'ya kadar güneye git."

"Belki de trene binmeliyim," diye mırıldandım. "Dur tahmin edeyim, motosiklete biniyorsun."

"Doğru tahmin ettin, velet." *Kardeşim*. Sessizliği beklenen bir şeydi. Fikrini ya da hayal kırıklığını nadiren dile getirirdi. Vasili'yi arasaydım, sonunu asla duyamazdım.

"Sasha."

"Hmm."

"Boktan otellerde kalın, lüks olanlarda değil." Hat kesildi.

Sonunda Pennsylvania'da bir motelin önünde durduğumda altı saat yol almıştık. Tam bir çöplük değildi, ama oldukça yakındı.

Alexei'nin tavsiyesine uydum. Kimse radarın altında kalmayı ağabeyimden daha iyi bilemezdi. Dışarıda hava çoktan kararmıştı ve karanlıkta bisiklet sürmek çok zordu.

Nakit ödedim ve resepsiyonistten anahtarları aldım. Küçük lobiden çıktığımda Branka hâlâ bisikletin üzerinde oturuyordu. Kaskını çıkarmıştı ama onun dışında hareketsizdi.

"Bütün gece bisikletin üzerinde mi kalacaksın?" Merakla sordum. "Motosikletleri bu kadar sevdiğini fark etmemiştim."

Bana ters ters baktı. "Hareket edemiyorum," diye homurdandı. "Bacaklarım tutuldu."

Gözlerimi kırıştırdım ve bakışlarım bacaklarından aşağıya, sonra tekrar yüzüne indi. Bacağını kaldırmaya çalıştı ve irkildi. Vücudu kaskatı kesildi ve ona doğru üç metre yürüdükten sonra onu bisikletten indirip kollarıma aldım.

"Ah," diye inledi.

"Beni öldürecekse biraz daha sert olmalısın," dedim kuru bir sesle.

Elleri boynuma dolandı ve ben odaya doğru yürürken bana tutundu. "Merak etme. Çabuk iyileşirim. Seni er ya da geç öldüreceğim."

Onu taşıırken başımı salladım. Kapıyı açtığımda Branka hemen küfretti.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye tısladı.

Odanın ortasında eski moda demir başlıklı bir yatak duruyordu. Hapishane hücresinin parmaklıklarına benziyordu.

Ne kadar da uygun. Sonra anlaşılmayı tatlandırmak için, ikimiz için bir yatak vardı.

İki gece bile kalabiliriz, diye düşündüm kendimi beğenmiş bir şekilde.

Bölüm Otuz Dokuz

BRANKA

T günü her geçen saat daha da kötüye gidiyordu. Önce bir kaçırılma. Şimdi de bir yatak.

"Geri dön ve iki yataklı bir oda iste," diye emrettim. Benim Sasha'yla aynı yatakta yatmam kötü bir haberdı. Konu bu adam olduğunda vücudumun kendi aklı vardı.

"Bunu neden yapayım ki?" diye karşılık verdi.

"Çünkü biz iki kişiyiz," dedim açıkça.

"Ellerini üzerimden çekemeyeceğinden mi endişeleniyorsun?" diye tembelce söylendi, sesi aldatıcı bir şekilde hafıftı.

Kıs kıs güldüm. "Sana on metrelik bir sopayla bile dokunmazdım."

Onun varlığı bu berbat motel odasının her köşesini dolduruyor, odayı daha da küçük hissettiriyordu. Vücudundan yayılan sıcaklık tenimi yakıyordu. Ve gözlerindeki bakış, tenimin her santimetresinde kıvılcımlar dans ettiriyordu.

Kendini beğenmiş, bilmiş bir gülümseme dudaklarını büktü. Bir yatağı bilerek almış olabileceğinden şüpheleniyordum. Ondan hiçbir şey beklemezdim.

"Yatak yeterince büyük," diye işaret etti. "İkimiz için."

"Sasha, seninle aynı yatakta uyumayacağım," diye homurdandım. "Peki bu bok çukurunda durmak da neyin nesi? En azından bir Holiday Inn'e paran yetmiyor mu?"

Beni görmezden gelerek kapıyı arkamızdan kapattı ve bacağıyla tekmeledi. Beni yatağa bıraktı, bedenim şiltenin üzerinde zıpladı. Bir kere.

İki kere.

"Senden gerçekten hoşlanmıyorum," diye mırıldandım.

Hiçbir şeyi kaçırmadı. "Benden hoşlanmayı öğreneceksin."

Bakışlarım parmaklarındaki dövmelelere takıldı. Beni esir alan kişiye. Bu asla hayal edemeyeceğim bir senaryoydu.

"Hayır, yapmayacağım."

Sasha'nın gözleri bana dikildi ve nahoş bir gerilim tüm oksijeni emdi. Gözlerinden belirsiz bir şeyin geçtiğini gördüğümü sandım. Sasha sessiz kalıp beni izlerken göğsüm sıkıştı. Sanki beni nasıl yıkacağını düşünüyordu.

Küçük bir kız olmadığımı bilmiyordu. "Sasha, bırak beni," diye onu ikna etmeye çalıştım. "Geri dönmeme izin ver. Kardeşime sana bir borcum olduğunu ve bunu ödediğimizi söyleyeceğim. Sağ salım döndüğümü görürse peşine düşmez."

"Söyle bana kotyonok," diye devam etti ben hiç konuşmamışım gibi. "Sana dokundu mu?" Gözlerim, onun soluk mavi gözlerini beni incelerken bulmak için titreşti. Cevap vermeyi reddederek dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırdım.

"Has. O. Dokundu mu? Sana dokundu mu?" Sesi soğuktu ama her hecesine karanlık sinmişti.

Tekrar cevap vermeyi reddettim. Çenesi titredi ve daha yakına eğildi, iri vücudu benimkinin üzerinde yükseliyordu. Elini saçlarıma arasına soktu ve başımı geriye yatırarak kavradı.

"Sana dokunduysa bedelini ödeyecek." Gözlerinin içine bakabilmem için başımı daha da geriye çekerken nefes verdim. "Eğer ona dokunduysan derisini canlı canlı yüzeceğim. Ve onunla işim bittiğinde, kellesi şöminemin üzerinde duracak."

Yutkundum. "Sen delisin."

"Kotyonok, sen daha delilik görmedin," dedi, ağzını ağzıma dayayarak. Kulak.

Bir zamanlar bu adamı çekici bulduğuma inanamıyordum. O rahatsız edildi.

Ondan uzaklaşmaya çalıştım. O da beni takip etti. Her iki bileğimi de büyük elinin içine aldı ve başımın üzerine kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?" Hareketlerini takip ederek sordum.

Sert bir şekilde gülümsedi. "Gelinimin gecenin bir yarısı kaçıp gitmesine izin veremem."

Gelini mi? Bunu gerçek anlamda söylemedi. Değil mi?

"Bekle," diye durdurdum onu. "Tuvaleti kullanmam lazım. Ve bir duş ihtiyacım var."

En azından bana yiyecek bir şeyler vermeyecek misin? Beni aç bırakamazsınız."

Bakışları beni buldu, bir uyarı içeriyordu. "Kaçmaya çalışırsan seni pişman ederim."

Yüce İsa.

Bu adam rahatsız olmaktan daha fazlasıydı. Kesin olarak deliydi.

Gözlerim kızgınlıkla parladı ama dudaklarımı birbirine bastırarak cevabımı dudaklarımın arasında tuttum. Beni oturur pozisyona çekti. Yatak ağırlığımızın altında eğildi. Sasha hemen arkamdayken, kalçalarımın arasındaki acıyı görmezden gelerek yataktan fırladım.

O kadar büyük biri için şaşırtıcı bir zarafetle hareket ediyordu. Aceleyle banyoya gittim ama kapıyı yüzüne kapatamadan avucu kapının üzerine geldi ve ayağıyla kapının kapanmasını engelledi.

"Sen izlerken tuvalete gitmeyeceğim," diye itiraz ettim.

Sanki aklımı ve planlarımı okuyormuş gibi beni inceledi. İfademi boş tuttum, kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu.

"Beni pişman etme," diye uyararak kapıyı bıraktı ve bacağını yoldan çekti.

Başka bir şey söylemeden kapıyı suratına kapattım.

Rahatladım, sonra ellerimi ve yüzümü yıkadım. Lavaboyu açık bıraktım ve ellerimi çabucak kuruladıktan sonra küçük banyoyu inceledim. Sarı küvetin arkasında tek bir pencere vardı. Büyük değildi ama içinden geçebilirdim.

Muhtemelen. Belki.

Kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyor ve damarlarımda adrenalin dolaşıyordu. Eğer Sasha beni yakalarsa, çok kızardı. Öfkelenirdi.

Umurumda bile değildi. Öylece oturup ne verirse almayacaktım. Killian'a söz verdim ve hepsi bu kadar.

Sasha gidip kendini becerebilirdi. Ben onu bekledim. O beni beklemedi. Sözünü tutmadı.

İki yönlü sokak, sikik.

Hiçbir şey olmamış gibi ona geri döneceğimi sanıyorsa delinin tekiydi. Aşkta ve mafyada her şey mubahtı. Yani evet, cehenneme git, şeytanın dölü.

Wynter Flemming ve Sasha'nın görüntüleri zihnimde yuvarlandı. Bir bağımlının yarasını deşmesi gibi, onları itiraf etmek istemediğim kadar çok araştırdım. Her zaman tanıdık ve birlikte *mutlu* görünüyorlardı. Acı göğsüme yayıldı ve ciğerlerimi sarıp sıkana kadar yayıldı. Acı verici bir şekilde *sıktı*.

Hayır, kıskanmadım. Sasha beni beklemedi ve mafyadan kaynaklanan her şeyim dağıldı. Beni de geride bıraktığı için onu affedemedim. Onu Wynter'la bulmam için beni beklettiği için.

Sasha da beni beklemeliydi. Artık çok geçti. Beni kaybetmişti.

Küvete tırmanıp pencereyi açtım. Yavaşça ve olabildiğince sessizce. Sonra küvetin kenarından ittim ve ayağa fırladım. Elim pencere çerçevesini kavradı, sivri uçları avucuma batıyordu. Acıyı görmezden gelerek duvarı ittim ve vücudum pencereden dışarı sarkana kadar yükseldim.

Baş aşağı asılı dururken yere baktım. Tek yol buydu. Düşmeme izin vermeli ve yüzümü parçalamamayı ummalıydım. En iyisini umarak kendimi daha da dışarı ittim ve sonra düşmeye başladım. Sonsuza kadar düşecekmişim gibi geliyordu ama aslında sadece bir ya da iki saniyeydi.

Yüzüm yerine omzumun üzerine düşmek için vücudumu büktüm. Vücudum yere çarptığı anda bir homurtu çıktı. Çok acımişti.

"Bir yere mi gidiyorsun kotyonok?" Sesi alçak ve yumuşaktı ama beni bağırmasından daha çok korkuttu. Kalbim titredi ve nefesim kesildi ama soğukkanlılığımı korudum.

Sasha'yla her şey Rus ruleti oynamak gibiydi. Yanlış bir hareket, yanlış bir kelime ve ben ölmüş olurdum.

Yan döndüğümde, onu kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde binaya yaslanmış buldum.

İnatla bakışlarını üzerimde tuttum, sinmeyi reddettim. Babam ruhumu kırmayı başaramadıysa, bu soluk mavi gözlü şeytan da başaramayacaktı.

"Evet, senden ve senin dengesiz, psikopat kıcından kaçıyorum," diye homurdandım.

Kırkıncı Bölüm

SASHA

P anting, gözleri benimkilerle buluşana kadar yukarı kalktı.

Binaya yaslanıp kollarımı kavuşturarak onu inceledim.

Beni şaşırtmaya devam etti. Kesinlikle zor durumdaki genç kız gibi davranmıyordu. Ve lanet olsun, çok seksi görünüyordu. Yırtık gelinliği, kıvrımlı, pürüzsüz bacaklarına ve kalçalarına bir bakış sunuyordu. O lanet jartiyer hâlâ üzerindeydi. Kendimi onu dişlerimle parçalara ayırırken hayal ettim.

Bu onu korkutur mu?

Emin değildim ama sikimin onun amını yırtmak ve tüm dünya duysun diye adımı haykırana kadar onu becermek istediğini biliyordum.

Sanki zihnimde canlanan görüntüleri görebiliyormuş gibi Branka'nın yanakları kıpkırmızı oldu. Belki de benim küçük yabanılım kendi zihninde benzer erotik görüntüler canlandırıyordu.

Bir ses gri gözlerini o yöne çevirdi ve çığlık atmaya hazır bir şekilde ağzını açtı.

Çığlık atamadan önce çömelip elimle ağzını kapattım. Avucumu ısırđı ama acı hoşuma gitmişti. Kaya gibi sertleşmiş aletim yerine ona odaklanmamı sağladı.

Bana karşı savaştı ama cüssesi benimkiyle kıyaslanamazdı. Bir devin ellerinde küçük bir çocuk gibi görünüyordu.

"Kimse seni benden kurtaramaz," diye fısıldadım kulağına, kulak memesini ısırđım. Sertçe. Sürpriz bir şekilde inledi. Umut verici bir işaret. "Tanrı değil. Şeytan bile." Sonra bunu kastettiğimi anladığından emin olmak için yüzünü kendime doğru eğdim, parmaklarım yanaklarına gömüldü ve bu sırada avucum hâlâ ağzını kapatıyordu. "Artık benimsin."

Gözlerinde öfke alevlendi, gözleri erimiş gümüşe dönüştü. Tıpkı tahrik olduğunda olduğu gibi. Onu böyle görmek bağımlılık yapıyordu.

"Ben senin değilim," diye tükürdü, sesi boğuk çıkıyordu.

Göğsümde kızgınlık ateşi yandı. Onun bu ilişkiye boğazına kadar batmasını istiyordum.

Benim gibi.

İlişki, diye alay etti zihnim. Bu, kardeşlerimin yaşadıkları gibi bir şeye benzemiyordu. Gerçi ayrıntıları hiç sormadım.

Blyad!

Siktiğimin saçmalığı. Bu kedi kırbaçlı duygulara ihtiyacım yoktu. Sadece onun altımda çıplak olmasına, bana boyun eğmesine, tırnaklarını sırtıma geçirmesine ve sikimin amının derinliklerinde olmasına ihtiyacım vardı.

Çok basit.

Bunu anladım. Ben de buna sadık kalacaktım.

"Sen benimsin kotyonok," diye mırıldandım. "Şimdi ve sonsuza dek."

Gözleri öylesine öfkeyle parlıyordu ki, yıldırımların bana çarpmasını bekliyordum. "Ben senin değilim," diye tısladı vahşi bir kedi gibi. "Benim için yeterince iyi değilsin. Birini senin olmaya zorlayamazsın."

Gözlerinde yaşlar parlıyordu. Sözleri çarpıcıydı ama gözyaşları beni sinirlendirdi. Şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha fazla. Ve hayatım boyunca çok şey yaşadım.

Vücudumda bir gerilim fısıltısı sıkılaştı ve yüzüme zorla bir sırtıuş yerleştirdim. Erkekleri korkutan ve kadınları dehşete düşüren bir sırtıuş.

"Ama birini verdiği sözü tutmaya zorlayabilirsin," dedim ve onu kaldırıp omzuma attım. Yumrukları sırtıma çarpıyordu ve ben omuzlarımı yuvarladım.

"Bu iyi hissettiriyor kotyonok," diye duyurdum. "İsveç masajı gibi."

"Siktir et İsveç masajını," diye tükürdü ama yumrukları hareketsizdi.

Yapabilirdim

pratikte onun öfkelendiğini hissediyorum.

Odaya döndüğümde, vücudunun göğsümden aşağı kaymasına izin verdim, sonra etkili bir hareketle gelinliğini yırtıp attım.

Bir soluk aramızdaki küçük boşluğu doldurdu ve elleri içgüdüsel olarak çürük askısız, push-up sütyenini ve tangasını kapattı. Büyülenmiş bir halde boynundaki damarın zonklamasını izledim ve üzerine atlamamak için yıllarca çalışarak kendimi dizginlemem gerekti.

Lanet boynundan o kadar etkilenmişim ki neredeyse hareketini kaçıırıyordum. Kasıklarına diz atmaya çalıştı. Tekrar. Dizini yakaladım ve sıkıca tuttum.

"Bu gece iyice ve kabaca becerilmek istemiyorsan, bunu bir daha denemeyeceksin," diye hırlayarak onu uyardım. Sağlıklı bir korku dozu bu vahşi kediye zarar vermezdi.

Gözleri büyüdü ve dudakları aralandı. Ama yüz ifadesine korku girmemişti. *İyi bir şey.* En azından bundan iyi bir şey çıktı.

"Tabii becerilmek *istemiyorsan*," diye tembelce söylendim. Kahretsin, sikim her saniye daha da sertleşiyordu.

Erimiş gümüş. Şehvet dolu gözler. Evet, kotyonokum becerilmek istiyordu. "Sikilmek istiyorum," diye cevap verdi ve sikim çoktan gemide. Tatlı gülümsemesi beni uyarmış olmalıydı. "Killian tarafından. Kesinlikle senin tarafından değil." Rahatsız edici his öfkeyi ön plana çıkardı. Onu derinlerde bir yere ittim. Saplantı tehlikeliydi. Özellikle de Nikolaev'in adamları için. Aklımızı kaybettiğimizde dünya yandı. İnsanlar öldü.

"Şimdi beni geri götür ki düğün gecemi yaşayabileyim," diye talepte bulundu, kendinden memnun bir şekilde. Aklımdan neler geçtiğini bir bilse, böyle gülümsemeyi keserdi.

"Beni zorlama," diye uyardım, sesim tehlikeli bir seviyeye inmişti. "Killian asla senin için doğru kişi olmadı," diye kestirip attım. Yüzündeki ifadeye bakılırsa o da bunu biliyordu. "Şimdi, eğer sikimi istiyorsan, bunu hak etmen gerekecek. Ve bunu doğru zaman geldiğinde yapacağız."

Tanrım, daha kaç gün mavi toplanla başa çıkabileceğimi bilmiyordum. Eğer yakında pes etmezse, taşaklarımı kaybedeceğim.

"Seni istemiyorum," diye mırıldandı, sesi nefes nefese çıkıyordu. Sonra sanki kendini ikna etmek ister gibiydi çünkü kendini kandırdığını biliyordum. "Pislik surat," diye ekledi.

Beni istiyor, diye düşündüm kendini beğenmiş *bir şekilde.*

Karanlık bir kıkırdama göğsümü doldurdu. "Yalancı."

Gözleri kısıldı ve meydan okuyarak bana baktı. Bizim için umut vardı. "Yatağa gir."

"Ne?" diye kekeledi. "Seninle seks yapmak istemiyorum."

Onu kaldırdım ve sırt üstü yatırdım, şilte vücudunu zıplatıyordu. "Seni bağlıyorum."

"Hayır." Benden sürünerek uzaklaşmak için yüzüstü döndü ama ayak bileğinden tutup onu aşağı sürükledim, sonra da sırt üstü yuvarladım.

"Kes şunu," diye homurdandım, sonra kalçalarına sarıldım. "Sadece seni bağlıyorum."

Bunun onu sakinleştireceğini düşündüysem, çok yanılmışım. Vahşi bir at gibi şahlanmaya başladı. Ve ben kesinlikle boğa binme şampiyonu değildim. Bileklerini tuttum ve başının üstüne koydum.

"Bırak beni," diye yalvardı. Sesi biraz daha yumuşaktı ama tekmelemeye devam etti, nefes alıp vermesi her saniye daha da zorlaşıyordu. "Bir daha kaçmayacağım," diye söz verdi ama ona inanmadım.

Onu kaybetme ve bu kez ona ulaşamama korkusu çok acıydı.

Bir elimle bileklerini başının üstünde tutarken diğer elimle kemerime uzandım ve tek bir hamlede çıkardım. Başını yana çevirmesini izledim ve tam sakinleştiğini düşündüğüm anda dişlerini ön koluma geçirdi.

"Benimle mücadele *etmeyi* bırak yoksa fikrimi değiştirirsin ve seni beceririm," diye tehdit ettim, kalçalarımı ona doğru iterek. "Dar amının derinliklerine gireceğim ve sikimi boğmasına izin vereceğim. Bütün gece adımı haykıracaksın."

Sert aletim karnının alt kısmına değdi ve anında hareketsiz kaldı.

Gri gözleri benimkilerle kilitlendi ve karardı.

İçlerindeki korkunun bir anlık görüntüsü içimi parçaladı. Sustum. Onu asla korkmuş görmek istemedim. Onu herkesten ve her şeyden korurdum. Kendimden bile.

"Sana zarar vermeyeceğim kotyonok," diye mırıldandım usulca, ama öfke hâlâ damarlarımda dolaşıyordu. Ona karşı.

Killian'la evlenip benden uzaklaşabileceğini düşündü. Beni unutabileceğini. Bu beni boşlukta hissettirdi. Değersiz. Sevilmediğimi.

Hay sikeyim! Bu kırbaçlanmaktan çok daha kötüydü. Sikim daha amına bile girmemişti ve şimdiden kendimi kaybediyordum. Bakışlarıyla karşılaştım ve gözlerindeki yumuşak bakış tüm kanımı sikime akıttı. Öfkem dağıldı ve beni ona karşı şehvetle zonklamaya bıraktı. Yakında içine girmezsem sikim düşebilirdi.

Ellerimi vücudunda gezdirip kıcını avuçlayarak yumuşak etini avuçlarıma sığacak şekilde şekillendirdim.

"Seni asla incitmeyeceğim," diye yemin ettim, ağzım yumuşak yanağında gezinirken. "Bazen acı ve zevk birbirine karışır, ama senin rızan olmadan asla olmayacak."

Kalçalarım onun yumuşak bedenini itti. Branka inledi, kalçaları yukarı kalktı, kendini bana karşı akılsızca sürttü.

"Söz mü?" Kahretsin, ses tonundaki kırılganlık beni öfkeli bir deliye dönüştürebilir, onu incitmeye cüret eden herkesi avlayabilirdi.

"Söz veriyorum." Ağzımı boynunda gezdirmeye devam ettim, sonra yanaklarına geri döndüm. Bana verdiği tepki sarhoş ediciydi. "İstiyor musun?" Yumuşakça mırıldandım, sonra kulak memesini ısırdım. Tekrar inledi, başı geriye düştü ve boynuna tam erişimimi sağladı. Sanki teslim oluyor gibiydi.

Vücudum onaylayarak mırıldandı, sikim tamamen yerindeydi.

"Söyle bana," dedim kabaca. "Daracık amının içinde sikimi istediğini söyle."

Gözleri bana döndü, yutkundu ve bir an için pes edeceğini düşündüm.

"Hayır," diye nefes aldı, nefes nefese.

"Yazık," diye homurdandım, biraz hayal kırıklığına uğramıştım. "Sikimi sıcak amının derinliklerine gömmeye hazırdım." Yanakları kızardı.

"Eminim amcığın açgözlüdür ve sikimi boğmak istiyordur. Ağzın bile beni tatmak istiyor."

Gözlerini devirdi ama şehvet dolu ifadesini gizleyemedi. "Konuşmayı kesmen için boynunu boğmak istiyorum."

Bilekleri sabitlenmişti, başımı eğdim.

"Gerçekten mi?" Vücudu altımda bükülürken alay ettim.

Ama benden uzaklaşmak yerine her tarafıma sürtünüyordu. Dudaklarım önce boynunda, sonra göğsünde gezindi, ta ki sutyeninin ince kumaşında durana kadar. Bacaklarını hafifçe ayırarak beni içeri davet etti. Nefes alış veriş zorlaşmıştı, ben de yabanıllığımı ödüllendirdim. Pelvisimi klitorisine doğru ittim ve odayı bir inilti doldurdu. Uzun zamandır hayalini kurduğum o yumuşak inilti. Göğüs ucunu kumaşın üzerinden ısırdım ve sonra acısını hafifletmek için yaladım.

"Görünüşe göre benim küçük kotyonok'um bir yalancı." Onun puslu yüz ifadesiyle karşılaşarak gülümsedim. "Çok ıslak olduğun için külotunun üzerinden bile pantolonumda leke bırakıyorsun."

Gözleri parladı ve yataktan kalktım.

"İyi uykular," diye sıırttım ama muhtemelen yüzümü buruşturmuştum. Bu noktada taşaklarım ağrıyordu, onun için çaresizdim. "Bir daha kaçmaya çalışırsan seni çıplak ve bağlı uyuturum."

Sertleşmiş sikim, morarmış taşaklarım ve arkamda onun küfürleriyle banyoya girdim.

Banyodan çıktığımda uyuyor olmasını bekliyordum. Ama uyumuyordu.

Gözlerini dikmiş tavana bakıyor, beni tanımayı reddediyordu. Düğün gününü mahvettiğim için bana kızgındı. Bunu atlatacaktı. Killian onun için tamamen yanlış biriydi. İçten içe o da bunu biliyordu ama inatla kabul etmeyi reddediyordu.

Bilekleri hâlâ bağılyken yatağın kenarına oturdum ve bilekleri hariç onun pozisyonunu yansıttım. Onu bağladığıma neredeyse pişman olacaktım ama gizlice kaçma riskini göze alamazdım.

Yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü ve başını salladı. Sanki bunun için kendine kızmış gibiydi.

"Ağlamayı kes."

"Ağlamıyorum, aptal surat."

Kahretsin, bu hiç de iyi gitmiyordu. Killian'la evlenmediği için daha az üzülmesini umuyordum ama burada gözyaşı döküyordu.

"Özür dilerim." Ona neden zeytin dalı uzattığımı bilmiyordum. En son ne zaman birinden özür dilediğimi hatırlamıyordum ve işte buradaydım.

Onu kaçırılı daha yirmi dört saat olmamıştı ve ben şimdiden özür diliyordum.

O kadar güzel kokuyordu ki, güneş ışığı ve taze bahar yağmuru gibi, arzumu ve saplantımı besliyordu. Yoksunluktan dolayı suçluyordum ama hepsinin saçmalık olduğunu biliyordum.

"Beni neden şimdi istiyorsun?" Sesi alçaktı. "Geri gelmedin ve şimdi-" Titreyen bir nefes verdi. "Şimdi de hayatıma buldozerle giriyorsun."

Siktir!

Sesindeki acı göğsümü tırmaladı. En kötüsü de, buna ben sebep olmuşum. Buna neden olan kişiyi öldüremezdim çünkü suçlu bendim.

Ama ona başka bir söz verdiğimi açıklayamazdım. Ya da kontrol konusunda başarılı olduğumu ve eğilimlerimle onu korkutacağımı.

Profiline bakmak için döndüm. Hâlâ tavana bakıyor, bana bakmayı reddediyordu. İçimi çektim ve yumuşak saçlarından bir tutamı parmaklarımın arasına aldım.

"Vasili'ye mesafemi koruyacağıma dair söz verdim," diye itiraf ettim. "Seni tehlikeye atmak istemedim." Kuru bir nefes verdim. Görünüşe göre kotyonok'um ve ben birlikte her türlü boku yemiştik.

Kokusu kafamı bulandırdı. Acısı boğazımı düğümledi. Gülümsemesi kalbimi parlattı.

"Bekledim, Branka," dedim ona. "Beni mi bekledin?"

Yutkundu ve başını çevirdi, bakışları benimkilerle buluştu. Doğrusu, dönmemiş olsaydı onu suçlayamazdım. Annemin son sözlerinden biri yeterince iyi olmadıgımdı. Hiçbir zaman sevmek için yeterince iyi olmamıştım. Ama umarım beklemiştir. Umarım benim onu istediğim kadar o da beni istiyordur.

Bakışlarını tekrar tavana çevirdi.

İşte tam o anda kontrol ve Branka Russo'nun asla bir arada olamayacağını anladım. Onun ruhunu kırmak benim için zor bir hayırdı. O benim zihnimin bir parçasıydı, denemeden bile içeri girmeye çalışıyordu.

Kahretsin, bu kadın her yerdeydi. Ruhumda, kalbimde ve zihnimde. Derimin o kadar altındaydı ki çıkış yolunu asla bulamayacaktım. Daha da kötüsü, çıkış yolunu bulmak istemiyordum. Ama onu kontrol etme ihtiyacı içimde o kadar güçlü bir şekilde savaşıyordu ki sırtımdan aşağı soğuk bir ter süzülüyordu.

Kontrolü kaybetmek tam bir saplantıya yol açabilirdi. Aşk bir saplantıydı. Tutku. Felaket.
Ve ben de bu yolda ilerliyordum.

Bölüm Kırk Bir

BRANKA

I yüzüme vuran güneşe uyandım. Gözlerimi kısarak odayı kontrol etmek için etrafımda döndüm.

Düşündüğümünden daha da berbattı. Bebek ishali renginde ağır perdeler. Pencereler kirden buğulanmıştı. Karo zemin perdelerle aynı renkteydi.

Kemere karşı sarsıldım, bileklerimi büktüm ama nafile. Sasha kadınları kemerle bağlama konusunda uzman olmalıydı.

"Yirmi yıldır kemerleri ip olarak kullanıyorum. Bundan kurtulamayacaksın." Sasha'nın sesi şüphelerimi doğruladı.

Donup kaldım ve üçe kadar saydım, sonra başımı çevirdiğimde onu yanımda otururken buldum, tamamen giyinikti ve dikkati elindeki telefona odaklanmıştı.

"Beni çözebilir misin?" Tükürdüm. Bakışları bana doğru geldi, okunamaz ve gizemli. Üzerimde sadece külotum ve sütyenim vardı ve bu oda pek de sıcak sayılmazdı. Tüylerim diken diken oldu ve ürperdim.

"Ne diyorsun?"

Bu orospu çocuğu. Bunu ona ödetirdim. Elime geçen ilk fırsatta onu öldürürdüm.

"Lütfen," diye homurdandım.

Onun geniş gülümsemesi benim ödülümdü. Ya da ceza, kimin baktığına bağlı olarak. Telefonunu cebine geri soktu ve eğilerek tek bir hamlede kemeri gevşetti. Bileklerimi ovuşturdu ama kollarımı ondan uzaklaştırdım.

Gözlerimi ondan ayırmadan bileklerimi ovuşturdum. "Giysiye ihtiyacım var," diye mırıldandım, doğruldum.

Komodine uzandı ve bana bir çanta uzattı. Dikkatle içindekileri yatağın üzerine boşalttım. Kot pantolon ve düz beyaz yakalı bir üst. Yeni iç çamaşırları. Kırmızı deri ceket. En azından bugün etrafta pis kokarak dolaşmak zorunda kalmayacaktım.

"Giyin," diye emretti. "Beş dakika içinde yola çıkıyoruz."

Kahve yok. Günaydın yok. Kahvaltı yok. Tanrım, bu adam gerçek bir büyücüydü.

"En azından bir duş alabilir miyim?" "Beş dakika."

Kıyafetleri aldım ama elimden çekip aldı. "Bir duş al ve buraya geri dön."

"Ama-"

"Duş almaktan her zaman vazgeçebilirsin," dedi yüzündeki o sırıtışla.

"Sen bir pisliksin," diye kestirip attım.

Daralmış gözler benimkilerle buluştu ve ben onları meydan okurcasına tuttum. Birbirimize baktık, ikimiz de bakışlarımızı ayırmayı reddediyorduk. Çocukça, evet. Aklı başında, hayır.

"Her neyse." Sonunda pes eden ben oldum. Başımı salladım ve banyoya doğru yürüdüm. "Lanet olası göt," diye mırıldandım.

Kapıyı kapatmadan önce, "Buna alışsan iyi olur çünkü ben senin kıcınım" dediğini duydum.

Ama omzumun üzerinden baktığımda dikkatinin telefonunda olduğunu gördüm. Başını kaldırmadan "Dört dakika," diye saydı.

Banyoya girdikten sonra duşu açtım, iç çamaşırlarımı çıkardım ve suyun altına girdim.

Suyun vücudumdan aşağı süzülmesine izin verdim. Boruların sesi basıncı protesto etti ve anı, rüzgarlı bir günde kıyıya vuran bir dalga gibi içime çarptı.

Penceremden Mia'nın gölgesinin gecenin içinde kayboluşunu izledim. Mia ve Alessio beni terk etti. Göğsüm acıyla sıkışıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Elimi göğsüme götürüp hafifçe ovaladım. Umduğum rahatlamayı getirmedi.

Geride kalmak istemiyordum. Beni de götürmesi için ona yalvarmak istedim ama bunun ağabeyimi üzeceğini biliyordum.

Mia gittiğine göre hala ziyaret edecek mi?

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı ve kimse görmeden sildim. Babam gözyaşlarından nefret ederdi. Beni döverdi. Mia gibi yarın on sekiz yaşına girmeyi dileyerek ellerimi kendime sardım.

Alarm çaldı ve ben sıçradım, gözlerim etrafta gezindi. Babamın adamlarının bağırdığını ve köpeklerin havladığını duydum. Biri boruya vurup duruyordu, ses gecenin içinde yankılanıyordu. Nereden geldiğini çıkaramadım. Köpekler havlamaya başladı ve çıplak ayaklarım pelüş halının üzerinde sessizce ilerledi.

Çığlıklar. Bağırışlar. Daha fazla çığlık. Borular patladı. Kalbim yerinden fırladı.

Yatağın altına saklanmalıydım. Yine de kendimi koridorda buldum. Bağırışlar karanlık sesler arasında sürükleniyordu. Babam kükredi. Annem ağladı. Daha fazla adam bağırdı.

Clank. Clank. Bang!

Geri sıçradım ve dengemi kaybederek tökezledim. Gözler bana doğru geldi.

Babaminkiler. Annemin.

Geniş gözlerle bakışlarımın grubun üzerinde gezinmesine izin verdim. Yerde kanlar içinde yatan bir ceset ve bana bakan ölü gözler. Sanki beni suçluyor gibiydi.

Babamın muhafızlarından biriydi. Bize küçük özgürlükler tanıyan biriydi. "Biliyor muydun?" diye kükredi ve küçük kalbim gümbür gümbür attı. Bedenim titremeye başladı. "Mia'nın gideceğini biliyor muydun?"

Yalan söylemekte iyi değildim. Alessio bana berbat bir yalancı olduğumu söylemişti. Mia da öyle söyledi. Bunu herkes biliyordu.

Beynim tüm bunları algılayamadan babam bir boru kaptı ve masaya vurdu.

"Cevap versen iyi olur yoksa annem ödeyecek."

Gözlerim büyüdü ve vücudum korkudan titremeye başladı. Annemin boş gözleri bir şeyle parıldadı ama hareket etmedi. Neden hareket etmedi? Neden savaştı?

Köpekler uzaktan havlıyordu ve ben dua ediyordum. Ağabeyimi ve Mia'yı yakalamalarını istemiyordum.

Sanki bir boruyla ne kadar sert vurabileceğini test etmek istermiş gibi boruyu savurdu ve annemin omzuna vurdu. Annem hiç ses çıkarmadı. Sanki bana vurmuş gibi irkildim.

Yüzüne o vahşi, tehditkâr surat ifadesi yayıldı. Ondan nefret ettim. Tırnaklarımla kazımak istedim.

"Branka, biliyor muydun, bilmiyor muydun?" Babam soruyu tekrarladı.

Ne Alessio ne de Mia bana söyledi. Benim bilmemin tek nedeni kulak misafiri olmamdı. Ama bunu babama söyleyemezdim. Gizlice dinlemek kötüydü. Mia'nın kaçmayı planladığını babama söylememek daha da kötüydü.

Yutkundum. "Hayır." Pat.

Bir çığlık. Benim

çığlığım. "Bilmiyordum,"

diye bağırdım. Vurdu.

"Lütfen, bilmiyordum."

O gece annem yanımdaki yatakta uyudu, ben ağladıkça beni kucakladı ve salladı. Beni teselli eden genellikle Mia ya da Alessio olurdu. O hırpalanmış haliyle annem değil.

"Özür dilerim, anne."

Morarmış kolları bana sarıldı. "Hepimiz ölmeliydik. Seni kurtarmamalıydı."

Bu sözleri duyduğumda göğsümü kesen keskin acıyı hâlâ hatırlıyorum. Neden bahsettiğini biliyordum. Ağabeyim bu konuda hiç konuşmazdı ama Mia bana anlatmıştı. Annemin nasıl intihara kalkıştığını ve hepimizi yanında götürdüğünü.

Ama Alessio hepimizi kurtardı.

Bir keresinde kardeşime annemin neden hep üzgün olduğunu sormuştum. Cevabını asla unutamam.

"Keder, her şeyin aynı görüldüğü paralel bir evrende uyanmak gibidir. Ama siz değilsinizdir. Eski benliğinizin bir gölgesi haline gelir, dünyanın dönüşünü izler ve sizin için daha iyi bir şey olduğuna dair umudunuzu kaybedersiniz. Annem bu yüzden üzgün."

Bu sözleri anlamam uzun zamanımı aldı.

Annem, birinin onu kurtarmasını bekleyen bir gölgeye dönüştü. Muhtemelen Senatör Ashford. Alessio ve Mia'nın bana geri dönmesini bekleyen bir gölge gibi oyalandım. Yıllar önce o gece bensiz gitmek istemediğini biliyordum. Ama gitti ve bu bir iz bıraktı. O günler, aylar boyunca gölge bendim. İki lanet yıl.

Sasha beklediğini söyledi. Kararsızlık beni iki farklı yöne çekti. Buna inanmak istiyordum ama birçok kez gölgelerde, yalnız ve izole bir şekilde oyalanmaya bırakılmış bir parçam teslim olmayı reddetti.

Geçtiğimiz dört yıl boyunca tıpkı annem gibi bir gölgeydim. Sasha Nikolaev'i beklerken dünyanın dönüşünü izledim, karanlığın ve yalnızlığın içinde boğuldum.

Bölüm Kırk İki

SASHA

Bu boktan motel odasında, **b o k t a n** sehpanın üzerinde oturmuş, ağırlığımı protesto ediyordum.

Branka haklıydı, bu lanet yer berbattı. Ama onu yanımda tutmak şu anda lüksten daha önemliydi.

Banyonun kapısı açıldı ve dışarı çıktı. Üzgün görünüyordu. Tek kelime etmeden elini uzattı ve sabırsızca ayağını yere vurdu. Ona kıyafetleri uzattım ve giyinmesini izledim.

Kahretsin, çok güzel bir vücudu vardı. Zahmetsizce baştan çıkarıcı o zamansız, kum saati figürlerinden biri. Pantolonunu çekerken yuvarlak kıcının eğilmesini izledim, sonra hızla gömleğini giydi. Botları da onu takip etti. Saçlarını alçak bir at kuyruğu yapmıştı, sanırım motosiklet kaskı takarken saçları için endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Gözlerim Branka'ya dikildi. "Sorun nedir?"

Yüzü solgundu ve fırtınalı gözlerinden bana hayaletler bakıyordu. Alt dudağını umutsuzca dişlerinin arasında tutarken nasıl titrediği gözümden kaçmadı.

Branka'nın eli bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırırken, Branka ona ters ters baktı

Ben.

"Kaçırıldım." Sessiz bir 'Yani' ile kaşlarımı kaldırdım. onu daha da kızdırdı. "Evlenmem ve balayına çıkmam gerekirken burada seninle sıkışıp kaldım, kim bilir nereye sürükleniyorum."

O asi saç parçasını tekrar geriye itmeye çalışırken elindeki küçük titremeyi fark ettim. Bir şey onu üzmüştü.

Gözlerim kıyafetinin üzerinde gezindi. Kot pantolon. Beyaz tişört.
Kırmızı deri ceket.
Siyah çizmeler. İyi görünüyordu. Motorcu bir piliç gibi. Benim pilicim.
"Eğer yardım olacaksa, bunu balayımız olarak düşün," dedim, güven
vermeyi umarak

On

u. Başaramadım.

"Seni öldürmek istiyorum," diye tısladı.

"Beni öldürebilmek için bıçağımı mı istiyorsun?" Ben sorguladım
Soğukkanlılıkla. Beni öldürmek isteseydi, belki izin verirdim. Benim onun
amını istediğim kadar o da benim sikimi istediğini itiraf ettikten sonra.
İkimizin birlikte olması anlamlıydı - gökyüzü ve bulutlar gibi. Okyanuslar
ve sahiller gibi.

Meydan okurcasına çenesini eğdi. "Onu bana verecek misin?"

Lanet beynim bıçağı unuttu ve hemen X dereceli bir anlama gitti. Sikim
devrildi ve beynimde görüntüler uçtu, kıcını kaldırmış, yatağında baş
aşağı, onu daha sert ve daha hızlı becermem için yalvarırken ona
veriyordum.

Blyad.

"Buraya gel," diye emrettim.

O farkına varmadan bacakları itaat etti ve inanmaz bir bakışla durdu.
Uzanarak elini tuttum ve onu ayrılmış dizlerimin arasına çektim. Kollarımı
ona doladım ve yüzümü karnına gömdüm.

Kahretsin, onu istiyordum. Hem de çok. Her şeyini. Onunla ziyafet
çekmek, dilimi amının içine sokmak ve ikimizi de sarsacak ve nefes nefese
bırakacak bir şiddetle öpmek istiyordum.

"Seni neyin üzdüğünü söyle kotyonok."

Tek istediğim onu mutlu etmekti. Kollarımda erimesini sağlamak.
Gülümsemesini görmek.

Dudakları inceldi, bu bana söylemeyeceğinin kesin bir işaretiydi.
Ellerim onun etrafında dolaştı ve kıcını kavradı.

"Seni dizlerimin üzerine yatırıp tokatlamam mı gerekiyor?" Yumuşak
bir şekilde tehdit ettim. İçinden bir ürperti geçti ve yüzünde herhangi bir
korku belirtisi olup olmadığına baktım. *Kafa karışıklığı. Kızgınlık. Üzüntü.*

Bana baktı, fırtınalı yağmur bulutlarında boğulmama izin verdi. Ağzımı
karnına bastırdım. Kıyafetlerinin arasından bile yumuşak tenini
hissedebiliyordum. Kokusunu ciğerlerimin derinliklerine çektim ve üzerime
sinmesine izin verdim. Parmaklarını saçlarımdan geçirdi, telleri
kavradı.

Elimi kalçalarının arasına soktum. Kot pantolonun altından bile sıcağı yakıyordu. Beni durdurmasını bekleyerek tişörtünü yukarı ittim. Durmadı. Ağzım yumuşak karnına bastırdı ve yumuşak iniltisi boşluğu doldurdu. Hırlayarak yumuşak tenini ısırdım. Onu bu kadar arzulamam beni çok kızdırmıştı.

Kotunun üst düğmesini açtım, sonra ağzımı aşağıya doğru kaydırdım. Kot pantolonunu aşağıya doğru ittim, tümseğinin bir santim üzerine gelene kadar dilimle aşağıya ve daha aşağıya doğru takip ettim. İşte o zaman hissettim. Bir yara izi.

Cildi kusursuzdu, o küçük yara izi dışında.

"Kim yaptı bunu?" Başımı kaldırarak homurdandım. Vücudundan gözle görülür bir titreme geçti.

Cevap vermedi. Sadece o gri gözleriyle beni izledi. Fırtınalı bir gökyüzünün altında, yaz yağmurunun üzerime yağdığı bir tarlada duruyormuşum gibi hissettim.

"Öğreneceğim," diye yemin ettim. "Bunu onlara ödeteceğim."

Yutkundu. "Geriye bir tek o kaldı," diye fısıldadı. "Babam öldü."

"Onu öldüreceğim," diye söz verdim, sesim karanlıktı. "Tıpkı babanı vurduğum gibi." Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ama pişmanlık yoktu. Korku da yoktu.

"Onu öldürmek istiyorum." O benim kotyonok'umdu. Benim dişi kaplanım. Branka ve Mia iyi kalpleriyle fiziksel olarak birbirlerine benzeyebilirlerdi. Ama benzerlikleri burada bitiyordu. Branka çok güçlüydü. Dirençliydi.

Benim onu gördüğüm gibi onun da kendini görmesini istedim. Her şeye sahip olmasını istedim.

İyi. Kötü. Çirkini. Çünkü bu onu olduğu kişi yaptı.

"Gerçek sen hangisi?" Ona usulca sordum. Tedirgin bir nefes aldı ve gözleri, bakışlarında görmeye alışık olduğum ateşle parladı. Kaşlarımı meydan okurcasına kaldırdım, gözlerim onu delip geçti. "Öfkeli bir mahkûmu, itaatkâr bir kız kardeşi oynuyorsun. Baştan çıkarıcı bir katili. Gerçek sen hangisi?"

Kadından boğuk bir nefes kaçtı. "Nasıl-" Yutkundu. "Ne-"

Alaycı bir nefes verdim.

"Branka, ben saklanma konusunda uzmanım. Annem, babam onu sevmediği için beni suçladı" dedim. Ona tüm hikâyeyi anlatabilirdim ama hazır olduğunu sanmıyordum. "Bana sevilmez derdi." Bu-bum. Bu-bum. Kalp atışlarını duyabiliyordum. "Ben de kendimi sevebilir yaptım."

Bir kalp atışı geçti ve yumuşak kıkırdaması aramızda titreşti. Yumuşak kahkahasının sesini seviyordum.

"Annen biraz yanlış yönlendirilmiş gibi görünüyor," dedi. "Ama çözümünüzü beğendim."

Dudaklarımın kenarları yukarı doğru çekildi. "Yanlış yönlendirilmişti." Gözlerimiz birbirini tuttu, aramızda ağır duygular mayalanıyordu. Onlarla savaştı. Ben de öyle. "Hepinizi görmek istiyorum. İyi yanlarını. Kötü yanlarınızı. Çirkini. Hepsini. Benden saklanmayın, ben de sizden saklanmayacağım."

İkimiz de onun başkalarının ondan beklediği bir maskenin ardına saklandığını biliyorduk. Ama ben onu gördüm. Şimdi de onun beni görmesini istiyordum.

Bölüm Kırk Üç

BRANKA

W Louisiana'ya vardık, şehri bilmiyorduk, gecenin bir yarısı. Louisiana'da olduğumuzu bilmemin tek sebebi Eyalet sınırını geçtiğimizde tabelayı gördüm.

Sasha deli gibi araba kullanıyor, hız limitlerini ve diğer pek çok trafik kuralını ihlal ediyordu, ben ise ona can havliyle tutunuyordum. Motosikletleri severdi. Bir motosikletin arkasında onca kilometre yaptıktan sonra, bana göre olduğundan pek emin değildim. Sasha'nın aklında bir hedef olduğunda acımasız olduğu sonucuna varmışım. Ve onun amacı Louisiana'ya bir an önce varmaktı. Kardeşime yakalanmayacağını düşünmüştüm. Alessio yeraltı dünyasının dışında olabilirdi ama büyüdüğü zamanki acımasızlığını kullanmaktan çekinmezdi. beni güvende tutmak için.

En kötüsü de bu soluk gözlü şeytanın tüm katmanları soyarak beni karşısında çırlıçıplak bırakmasıydı. Mecazi anlamda ve gerçek anlamda.

Hiç kimse benim bu yönlerimi görmemişti. Onları saklamak için her zaman dikkatliydim. Kardeşimi korumak için. En iyi arkadaşımı korumak için.

Babam gibi olduğumu düşünmelerini istemedim. İntikamcı.

Kana susamış. Kötü.

Yine de, bu adam beni *gördü*. Bir şekilde beni *tanıyordu*.

Benden saklanma, ben de senden saklanmayacağım. Sözleri zihnimde tekrar tekrar çalıyor, ruhumda yankılanıyordu.

Ama korku kötü bir şeydi. Öfke daha da büyüktü.

Boynumda bir ağrıyla uyandım, pencere kenarındaki koltuğa kıvrılmışım. Buraya nasıl geldiğimi hatırlayamıyordum.

Uykuyu göz kırparak uzaklaştırdım, küçük pencere koltuğunda kaydım. Hatırlamam bir anımı aldı. Evde değildim. Bir otel odasında ya da balayında değildim. Çılgın Nikolaev'le birlikte bir kâbusun içindeydim. Akli dengesi yerinde olmayan bir gangster.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Şafak ufukta titreşiyordu ama hava hâlâ karanlıktı. Biraz kafam karışmıştı, gözlerimi kırptım ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. En azından bağlı değildim.

Ağır bir sessizlik havayı doldurdu. Hareket yok. Ses yok. Hiçbir şey yoktu.

Neredeyse Sasha'nın benimle aynı odada uyumasını bekliyordum ama o burada değildi. Yatak boştu. Tedbir olsun diye ayağa kalktım ve yatağın altına baktım. Aptalcaydı ama o manyakla asla bilemezsiniz.

Çekmeceyi yavaşça açtım. Tamamen doluydu. Omzu açık askılı kırmızı bir elbise aldım. Giyindikten sonra, başka ayakkabı bulamadığım için botlarımı aldım. Onları giymedim. Yalınayak olursam sessiz kalmak daha kolay olurdu. Yatak odasından çıkıp karanlık koridora geçtim. Ev güzeldi. Zarif ama rahat bir şekilde dekore edilmişti. Duvarlarda tablolar asılıydı ama karanlıkta onları ayırt edemiyordum.

Adımlarım pelüş halının üzerinde sessizdi. Birkaç adımda bir durup dinliyordum. Hâlâ bir şey yoktu. Sonra yürümeye devam ettim, amacım ön kapıya varmaktı. Dün gece geldiğimizde, etrafıma dikkat ettiğimden emin oldum.

Oturup birinin beni kurtarmasını bekleyen kızlardan olmayacaktım. Hayatta olmaz. Kendimi kurtarırdım, çok teşekkür ederim.

Tanrı gülüyor olmalıydı çünkü koridorda daha on adım atmıştım ki bir el boynuma dolandı ve beni duvara doğru itti. Nefesim kesildi, ciğerlerim korkuyla sıkıştı. Ya da heyecandan, emin değildim.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, kotyonok?" diye alay etti, karanlık bir şekilde eğlenerek. Sanki girişimimden etkilenmiş gibiydi.

"Sabah gezintisi," diye nefes aldım.

Soluk mavi gözler benimkilerle çarpışarak odadaki tüm oksijeni emdi. Eğer dikkatli olmazsam, bu adam beni psikotik karanlığının içine çekecek ve sonra boğulmama izin verecekti. Çok yoğundu. Onun cazibesine kapılmak çok kolaydı. Sasha'nın çekici olduğunu düşününce neredeyse homurdanacaktım.

Her ne haltsa, onun büyüü altındaydım. Kasırganın gözü gibi, beni bir duygu kasırgasının içine çekiyordu.

"Yalancı." Yüz ifadesi karardı. Boğazımı kavrayışı hafifçe sıkılaştı ve içimdeki zonklama şiddetlendi. "Gitmek konusunda her zaman çok kararlısın. Neden? Çünkü *onu* geri getirmek istiyorsun."

İkimiz de *onun* kim olduğunu biliyorduk. Sasha Nikolaev ya Killian'dan nefret ediyordu ya da onu deli gibi kıskanıyordu. Muhtemelen ikisi de.

"Onunla evli olmam gerekiyor," diye karşılık verdim kuru bir sesle. Ama tam o sırada kafama dank etti. Sasha beni kaçırdığından beri Killian'ı bir kez bile düşünmemiştim.

Bu... endişe vericiydi.

Sasha'nın dizi bacaklarımın arasına girdi, sert kaslarının göbeğime sürtünmesi vücudumun her hücresine bir titreşim gönderdi. İzin almadan vücudum onun kalçasına yaslandı. Duyularım o kadar artmıştı ki kalbim kaburgalarım sertçe çarparken başımın döndüğünü hissettim.

Parmaklarım omuzlarına doğru kıvrıldı, tişörtünü pençeledi. "İnmek ister misin?" diye homurdandı, sıcak nefesi kulağıma değıyordu. Başparmağı nabzıma değıdi, sonra da bastırdı.

Gözlerinde kutup fırtınaları esiyordu. Ama onların içinde de ham bir arzu gizleniyordu. Ağzı boynuma yapıştı ve ısırdı. Sertçe.

Onunla dövüşmeliyim. Ona siktirip gitmesini söylemeliydim. Bunun yerine dudaklarımdan bir inilti döküldü. Zevk benimde vızıldadı ve damarlarımda dolaştı. Sasha'nın gözleri benimkileri buldu. Şimdi bir şekilde daha koyuydular. Mavinin daha koyu bir tonu. Kuzey Kutbu'nda hiç fırtına görmemişim ama onun gözleri gibi görüneceğini hayal etmişim.

"Bu günlerden birinde seni dölleriyle dolduracağım," diye homurdandı.

Sözleriyle omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Eli göğsüme, oradan da kalçama doğru kaydı. Elbisemin eteğini belime kadar kıvırdı. "Kaç kere?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Düşüncelerim tutarsızdı, beynim darmadağın olmuştu.

"Ne?"

"Sana kaç kez dokundu?" diye homurdandı, parmağı klitorisimi ovuyordu. "Sana kaç kez sahip oldu?"

Bunun peşini bırakamazdı. Saplantılı, psikopat piç.

Ona tokat atmalıyım. Onu itmeliydim. Ama yapmadım. Tüm o günler boyunca beni orgazmın eşiğine getirip sonra da geri çekiyordu. Bu beni umutsuz bir

Kadın.

Bu yüzden sorusunu duymazdan geldim ve gözlerimi kapattım. "Onun sana dokunduğunu düşünmek beni deli ediyor. Kırmızı görmeme neden oluyor." Beni boynumdan çekiştirdi ve dudakları dudaklarıma değene kadar başını eğdi. "Bana kaç kere olduğunu söyle," diye tekrarladı ve ben de gözlerimi açıp bakışlarıyla buluştum. Yansımam bana geri bakıyordu. Vahşi. Tüketen. "Gidip onu bulmayı ve vücudundaki her kemiği kırmayı ne kadar istediğimi bilemezsin. Sonra da bana ait olana dokunduğu için sikini keseceğim."

Tek bir hareketle külotumu çekti ve parçalanma sesi koridoru doldurdu. İki parmağını içime soktu. Boğazımdan bir inilti koptu ve bedenim ona doğru savruldu.

"Bu doğru, kotyonok. Amının parmaklarımin etrafında kenetlendiğini hissedebiliyorum." Kalçalarını eline doğru sallayarak parmaklarının üzerine damlattım. "Amcığın ona kimin sahip olduğunu biliyor. Bir daha kimse ona dokunamayacak." Boğazımdan bir inilti koptu. "Bu benim amım." İtti. "Benim malım." İt. "Sen benimsin."

Çekirdeğim nabız gibi atıyor, zonklayan ihtiyaç kanımı yakıyordu. Çok yaklaştım, orgazm elimdeydi. Ama tam boşalmak üzereyken parmaklarını çekti ve gözlerim büyüdü.

Sinirli bir nefes beni terk etti ve havada yankılandı.

"Beni terk etmeye çalıştıktan sonra boşalamazsın," diye homurdandı.

"Seni piç kurusu," diye tısladım. Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı ve göğsüne vurmaya başladım. "Seni lanet olası piç."

Beni kucağına alıp omzuna attı ve yatak odama götürdü. Beni sırtüstü yatırdı ve vücudum yatağın üzerinde zıpladı.

Kalçalarıma sarıldı, ben de onu itmeye çalıştım. Bu lanet canavar sadece benimle alay ediyordu. Benimle oynuyordu. Bileklerimi kavradı ve başımın üstüne çarptı. Direnmeye devam ettim ama o çok ağırdı. Başımı çevirdim ve dişlerimi ön koluna geçirdim.

"Dikkatli ol kotyonok," diye tehdit etti, sesi karanlıktı. "Böyle devam edersen başına geleceklerden hoşlanmayacaksın."

Kıpırdamadım. Vücudu üzerimde çok iyi hissettiriyordu, ağır ve rahatlatıcı bir battaniye gibi. Ve tek yaptığı bana eziyet etmekti.

Bileklerimi bağlayıp yatak başlığına sabitlerken başımı yana çevirip inatla duvardaki noktaya baktım.

Dudaklarını boğazımda gezdirdi. "Benden kibarca istersen, seni boşaltacağım." Dudaklarım ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Sadece lütfen de."

"Siktir git," diye tükürdüm. "Lütfen."

Odadan çıktı, karanlık kahkahası o gittikten çok sonra bile kulaklarımda çınlıyordu.

Bölüm Kırk Dört

SASHA

"A Sen aklını mı kaçırdın?"

Vasili ofisinin kapısını çarptı. Kardeşimin sinirlenmek yüzyılın en hafif tabiriydi. Binanın camları çarpan kapıdan ya da büyük ihtimalle sesinin şiddetinden takırdadı.

Önemli değil. Olan olmuştu; devam etme zamanı gelmişti.

"Bütün dünyanın o kadını kaçırmayı izlediğinin farkında mısın?" diye bağırdı. "Televizyonda yayınlandı."

"Hmm, öyle miydi?" Kıs kıs güldüm. "Dışarıdaki haber minibüslerinden bunu asla tahmin edemezdim."

"Aklından ne geçiyordu, Sasha?" diye kükredi. "Bu bok için kaç tane pisliğe rüşvet vermek zorunda kalacağımı biliyor musun?"

Omuzlarımı silktilim. Kimseye rüşvet vermek zorunda değildi. Kendi hesabımı kendim görebilecek kapasitedeydim.

Vasili'nin ofisindeki masanın arkasına oturarak sandalyeye yaslandım ve bacaklarımı masanın üzerine koydum. Vasili'nin masasında duran *People* dergisini elime aldım. Lanet olası ağabeyimin masasında her zaman o lanet dergi olurdu ama henüz onu okurken görmemiştim.

"Bırak şu lanet dergiyi," dedi dişlerini sıkarak. "Sakin ol kardeşim," dedim ona. "Zor durumdaki gelin güvende ve sapasağlam."

Çoğunlukla, diye ekledim sessizce, kendi kendime kıs kıs gülerek.

Onu yatağıma bağlı bıraktım - muhteşem bir şekilde çıplak ve cinsel olarak hüsrana uğramış.

Ne yazık ki, planım biraz geri tepti çünkü sevişmediğimiz mesajını almayı reddeden sert bir aletle dolaşıyordum.

Bugün herhangi biri.

"Tanrı aşkına, Sasha," diye tısladı Vasili, öfkesini zar zor dizginliyordu. Bunu boynunda zonklayan damardan anlayabiliyordum. Karısının doyamadığı damardı bu, çünkü onu birden fazla kez yalarken yakalamıştım. Lanet olası azgın tavşanlar. Sadece Isabella kardeşimi çekici buluyordu. "Savaş mı başlatmaya çalışıyorsun? Önce Wynter'la olan lanet şey ve onu Liam Brennan'dan uzak tutmak. Şimdi de bu boktan şey!"

Ve işte oldu. Bu konuyu açacağı anı bekliyordum. O ve diğer herkes siktir olup gidebilirdi. Buz pateni prensesi Wynter'ın bana ihtiyacı vardı ve onu asla yüzüstü bırakmayacaktım.

Vasili'nin devraldığım masasının çekmecesini açtım ve bir parça sakız buldum. Ambalajın çıtırtısı boşluğu dolduruyor, muhtemelen Vasili'nin sinirlerini bozuyor, onu kışkırtıyordu.

"Beni evlenirken görmek istediğini söylemiştin," dedim tembelce, Wynter'la ilgili sözlerini duymazdan gelerek. "Bu yüzden bir gelin bulmam gerekiyordu."

"Bir gelin bulun dedim, kaçırın demedim," diye kükredi. "Anlambilim."

Vasili'nin benimkine çok benzeyen sarı saçlarının öfkeden neredeyse kıpkırmızı olduğuna yemin edebilirim. Ve ben bundan zevk alıyordum.

Sakızı ağzıma attım ve çiğnemeye başladım. Sakızı patlattım ve Vasili'nin çenesinin titremesini zevkle izledim. Çok sinirlenmişti. Hiç şaşırmadım. Sakız çiğnemeyi pek sevmezdim ama sakızı patlattığımda insanların yüzündeki kızgın ifadeyi görmek çok heyecan vericiydi.

İyi bir önlem olsun diye bir baloncuk patlattım, makul bir boyuta gelmesini bekledim ve tekrar patlattım.

Gözlerimiz bir irade savaşında kilitlendi. Paylaştığımız o tuhaf mavi gözler bana bakıyor, muhtemelen cinayetimi düşünüyordu. Bahse girerim ağabeyim masasının üzerinden uzanıp beni boğma isteğiyle savaşmıştır. Bunu o kadar çok istiyordu ki, ama karısından bunun sonunu asla duyamayacaktı.

Yüksek mevkilerde arkadaşlarının olması güzeldi.

Ofisinin kapısı açıldı ve kız kardeşim Tatiana siyah bir elbise giyerek içeri girdi. Aradan bir yıl geçmişti ve o hâlâ yas tutmakta ısrar ediyordu.

"Duyduğuma göre bir savaş başlatıyormuşsunuz," diye duyurdu.

"Ben de katılabilir miyim?" Ailemiz kesinlikle deliliğin farklı bir tonuydu.

Vasili, "Siz ikiniz benim küçük çocuklarımdan daha betersiniz," diye bağırdı. "Bu kadar yeter. Yeter artık." Parmağıyla Tatiana'yı işaret etti. "İçmeyi bırakacaksın. Üzerinizde alkol kokusu almak istemiyorum ve-"

"Daha fazla parfüm sıkacağım," diye karşılık verdi, konuşması hafifçe bulanıklaşmıştı.

"Yapacaksın lan," diye kükredi. "İçmeyi ve uyku hapi almayı bırakacaksın. Her lanet şeyi."

Tatiana az önce onu tersledi. Ağabeyimin ona bir şey yaptırmaya çalıştığını görmek isterdim.

Vasili'nin gözleri bana kaydı. Bu hep böyleydi. Biz sorumsuz çocuklardık, o ise her şeyi düzeltmek zorunda olan sorumlu kişiydi.

Ne yaptığımı biliyordum.

"Ve sen, Sasha, gelini geri vereceksin," diye sordu ağabeyim.

"Hayır, vermeyeceğim," dedim ona kararlılıkla. "O bende kalacak."

"Katılıyorum," diye söze karıştı Tatiana. "Neden onun istediği ve ihtiyaç duyduğu şeyi elde eden tek kişi sen olasan ki?"

Sesi bulanık ve acıydı. Kötü bir kombinasyon.

"İkiniz benim ölümüm olacaksınız! Tatiana, ya kendine çeki düzen verirsin ya da ben senin yerine yaparım. Ve sen, Sasha. Alessio'ya gidip kız kardeşini teslim edeceksin, sonra da özür dileyeceksin."

"Sikerim," dedim ve ağızımdaki sakızla bir baloncuk patlattım. "Onun kız kardeşi benim."

Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Aman Tanrım. Autumn'dan hoşlandığını sanıyordum, arkadaşından değil."

Omuz silktim. "Senin hatan."

Vasili, "Onunla savaşa giremeyiz," diye akıl yürütmeye çalıştı. Bunun beni planımdan vazgeçireceğini düşündüğüne göre beni iyi tanımıyor olmalıydı. "Cassio ve çetesi onu destekleyecektir. Raphael'le bile yakınlar."

"Zaten şeytanı hiç sevmedim," dedim ona kayıtsızca. "Bella'yla Alexei'den daha çok kardeş olduğunu düşünüyor. Bahse girerim Alexei benim tarafımda olurdu."

Sanki ondan bahsettiğimizi biliyormuş gibi, Alexei kendine özgü siyah kargo pantolonunu ve tişörtünü giyerek içeri girdi. Çoğu insan kardeşlerimi gördüğünde altına sıçardı. Alexei özel bir tür korku uyandırıyordu. Cildindeki her bir mükrek parçasına kazınmıştı. Ailelerimiz hepimizin berbat bir halde olmasını sağlayarak iyi bir iş çıkarmışlardı.

Kendisi oturdu. "Demek kendine bir gelin buldun?" Sesi rahat ve duygusuzdu. Bu onun en iyi özelliklerinden biriydi. Nadiren sinirlenirdi. Tabii karısı Aurora'ya bulaşmadığınız sürece. Sonra canavar ortaya çıktı.

"Evet," dedim soğukkanlılıkla. "Bir süre ortalıkta görünmemem gerekiyor. Ama önce biraz mürekkebe ihtiyacım var." Sırıttım, Branka'nın diş izlerini derime dövme yapma düşüncesi yeni bir tür neşe getirdi. "Elimi tutmak ister misin?"

Alexei bir kaşını kaldırdı. "Sana eşlik edeceğim. Ama el ele tutuşmak yok."

"Elini tutacağım," diye mırıldandı Tatiana. "Bana bir içki ısmarladığınız sürece.

Depresyondayım."

"Herkes lanet olası aklını mı kaçırdı?" Vasili üçümüze de ters ters bakarak böğürdü. "Mürekkebinizi ve el ele tutuşmanızı sikeyim." Sonra ses tonunun sertliğinden pişman olmuş gibi derin bir nefes aldı. "Tatiana, artık alkol yok dedim. Yas tuttuğunu biliyorum ama bu şekilde daha iyi olmayacak. Güven bana."

"Çünkü bunu anne babamızda gördün," dedim alaycı bir tavırla. "Merak etme Vasili. Hepimiz bunu gördük ve şu ya da bu şekilde yansımalarını hissettik."

"Dinleyin çocuklar, sizi seviyorum. Gerçekten seviyorum ve ailemiz için yapmayacağım şey yok." Vasili'nin saçlarını çekiştirmeyi bırakmazsa saçları seyrelemeye başlayacaktı. "Ama artık küçük çocuklarımız var. Savaşlar ve kan davaları başlatamayız. Çocuklarımız her şeyden önce gelir."

Kimse tek kelime etmedi. Alexei'nin de aynı fikirde olduğunu biliyordum. Biri küçük Kostya'ya yan gözle bile baksa dünyayı yakıp yıkardı. Ya da karısına, bu konuda. Ben de öyle yapardım.

Ve bir şimşek gibi bir düşünce beni çarptı. Dudaklarım kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüştü. Küçük kotyonokum için bir planım vardı. Benim küçük yabanılım sonunda biraz rahatlayacaktı ve sonuç çok faydalı olacaktı.

Çünkü kimse hamile bir kadını başkası yerine koymak istemez. Kahretsin, bu harika bir fikirdi! Kazan-kazan. Onu unutulana kadar becerecek, karnına bir bebek koyacak ve herkesin planlarını mahvedecektim. O ve ben, Bonnie ve Clyde gibi. Silahla öldürme kısmı hariç tabii.

"Kahretsin, lütfen böyle gülümsemeyi kes," diye homurdandı Vasili. "Lütfen kes şunu. Bu gülümsemeyi biliyorum ve her türlü berbat şeyi vaat ediyor."

Sandalyemde arkama yaslandım, bir balon patlattım. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Derin bir iç çekiş onu terk etti. Tanrım, kardeşim yaşlı bir adama dönüşmüştü. "Branka Russo'yu geri götür," diye tehdit etti Vasili.

"Eğer götürmezsen, ben götürürüm."

Ayağa kalktım ve takım elbisemin kollarını düzelttim.

"Ona dokunursan başkalarıyla savaşmak konusunda endişelenmene gerek kalmaz kardeşim," dedim ona sakince. Gözlerimiz kilitlendi, hissettiğim inatçılık mavi gözlerinde bana geri bakıyordu. "Çünkü benimle bir savaşın olacak."

Başka bir şey söylemeden ofisini terk ettim.

İğnenin sürekli vızıldaması Alexei'nin sessizliğiyle tezat oluşturuyordu. Sözüne sadık kalarak yanımda durdu, kollarını kavuşturmuş bana bakıyordu. Tatiana Vasili'yle birlikte geride kaldı, muhtemelen ağabeyimiz tarafından azarlanıyordu.

Bunu dile getirmek istemiyordum ama Tatiana'nın içki içmesi konusunda Vasili'yle aynı fikirdeydim. Acılarını yanlış yollarla boğuyordu. Sonunun annemiz gibi olmasını istemiyordum. Tatiana bundan çok daha iyiydi.

Kalbi kırılmıştı. Acısı tazeydi ama hâlâ gençti. Başaracaktı.

"Yani seni ısırды mı?" Alexei'nin sesi beni geri çekti.

Branka'nın dişlerini tenimde kalıcı bir iz haline getiren sanatçıya baktım

"Moy kotyonok'un pençeleri var."

"Ve dişler," diye not etti sessizce, o meraklı gözlerle beni izliyordu. Alexei her zaman insanların engellerinin ötesini görebilirdi. Bu çok sinir bozucuydu ama onca yıllık esareti boyunca onu hayatta tutan şey de buydu.

"Yani o mu?"

"Yargılıyor musun?" Bakışlarım daraldı. "Aurora'yı seçtiğinde senin kararını sorguladım mı?"

Gözlerini benden kaçırdı, belli ki görmesi gereken her şeyi görmüştü. Ama dudaklarının eğimi gözümde kaçmadı. Onu daha fazla gülümserken gördüğüm için mutluydum. Ya da yarı gülümseme, her ne haltsa.

Telefonu çaldı ve onu geri aldı.

Aynı anda telefonum çaldı. Tam zamanında, çünkü dövme bitmişti.

"Üzerine yatıştırıcı krem ister misin?" Siktiğimin amcığı.

"Hayır."

Alexei konuşurken ben de benimkini aldım. "Alessio'nun uçağı az önce indi. Ve yalnız değıl."

Ve tabii ki mesajlar beni bekliyordu. Biri Vasili'den, diğeri Alessio'dan.

Sen ölü bir adamsın.

Vasili: Eğer o kadını tutuyorsan, şimdi ortadan kaybolma zamanı.

Ağabeyim her zaman yardım etti. Her zaman. Ve ben de her zaman onun yanında olurdum.

"Nereye gidiyorsun?" Alexei gelişigüzel sordu.

"Bilmesen daha iyi," dedim ona.

Kimse kardeşimden işkenceyle bilgi alamazdı.

Konstantin kardeşlerden ikinci alacağımı tahsil etme zamanım gelmişti.

Bölüm Kırk Beş

BRANKA

I İplere karşı sarsılarak bileklerimi iplerden kurtarmaya çalıştım.
Başarısız.

Sasha beni çıplak bıraktığında öfke ve hiddet bedenimi ısıttı. Bu kısa sürdü. Serin bir hava akımı tenime dokundu, klima tüylerimi diken diken etti. Üşüyordum, bileklerim başımın üzerinde sabitlenmişti ve yorgunluk kemiklerime işlemişti. Rahatsızlığa rağmen bir süreliğine uykuya dalabildim ama bu kısa sürdü.

Gözlerim odanın içinde dolaştı. Gösterişli bir demir yatak başlığı olan büyük boy bir yatak. Altına girmek yerine üstüne yattığım için hiçbir işe yaramayan güzel siyah bir yorgan. Tıpkı Sasha'nın ruhu gibi gece yarısı siyahı ağır perdeler pencereyi çerçeveliyordu.

Kapının açılma sesini duyunca gözlerim kapıya kaydı.

Sasha kapı aralığında durmuş, gözleri çıplak bedenimde geziniyordu. Gözlerinde karanlık ve sahiplenici bir şey gizliydi ve omurgamdan aşağı ürperti gönderen vaatler vardı.

"Beni özledin mi, kotyonok?" diye tembelce söylendi.

Başımı salladım, sesimi bulamadım. Beni izleme şekli kalbimi dörtlüye koşturuyordu. Gözlerindeki bakış zevk ve beni diri diri yakacak türden bir günah vaat ediyordu. Bunu istiyordum.

Dehşete kapıldım, kalçalarımın arasında ıslaklık birikti ve onları birbirine sürttüm. Hareketi fark etti ve gözleri parladı. Zonklama zonkladı ve içime bir sıcaklık şeridi gönderdi.

"Kadınımın rahatlamaya ihtiyacı var," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. Gözlerim vücudundan aşağıya indi ve ereksiyonuna kilitleti. Vücudum karşılık verdi

hemen, sanki benim kişisel simülatörümüş gibi. "Kotyonok'um ne isterse, onu alır."

Sinirlerim diken diken oldu. Eğer beni sınıra getirip sonra da geri alırsa, kendimi kaybedecektim. Endişe içimde dans etti ve Sasha tişörtünü başından çektiği anda vücudumdan şiddetli bir ürperti geçti.

Onu arzuluyordum ve buna karşı koyamıyordum. Şehvet benim çöküşüm olacaktı.

Sert karın kasları ve mürekkeple işaretlenmiş karnı ağzımı sulandırdı. Ereksiyonu pantolonunu itiyordu. Devasa görünüyordu, cüssesi hem zevk hem de acı vermeyi vaat ediyordu. Pantolonunu ve boxer'ını kolaylıkla ve zarafetle çıkarmaya başladı. Soluk mavi bakışları benden hiç ayrılmıyor, her nefes alışımı ve her hareketimi izliyordu.

"Bu sefer sonuna kadar gidecek misin?" Sesimin nefes nefese ve muhtaç bir şekilde çıkmasından nefret ediyordum ama günlerce orgazma yaklaştıktan sonra rahatlamak için yanıp tutuşuyordum.

Siyah bir panter zarafetiyle bana doğru adım attı. "Başladığımız işi bitirme vakti geldi."

Boxeri kalın, kaslı kalçalarından aşağı kaydı ve yana doğru tekmeledi. Vay anasını! Kocaman olmuştu. Birden uyumlu olup olmadığımız konusunda endişelendim. *Bunun* içime sığmasına imkân yoktu.

"Sasha..."

"Evet, kotyonok?"

Gözlerim onun kasık bölgesine yapışmıştı. "Birbirimize uygun olduğumuzu sanmıyorum." Boğuk bir kahkaha göğsünü salladı. "Biz mükemmel uyumluyuz," diye güvence verdi.

Ben.

Öne doğru bir adım attı ve avucu bileğimin üzerine geldi, sonra İri vücudu benimkini kapladıkça daha da yükseğe çıktı. Sasha'nın dizi bacaklarımı ayırdı. Yatak onun ağırlığıyla alçaldı ve kalçalarımın arasındaki zonklama sadece onun dindirebileceği bir ağrıyla zonkladı.

Üstümdeydi, iri vücudu benimkini koruyucu bir battaniye gibi sarıyordu.

Ellerim hâlâ bağlıydı. Tek eliyle uzanıp bileklerimi çözdü, sonra her birini dudaklarına götürüp öptü. Sonra eli köprücük kemiğimden göğüslerime indi ve parmağıyla meme uçlarımı sertçe okşadı.

"Göğüslerin muhteşem." Vücudumdan aşağı bir ürperti yayıldı. Ellerimi vücudunda gezdirdim, omuzlarına, karnına, sonra ön kollarına dokundum.

Taze mürekkebi fark ettim ve kalbim durdu. Birkaç gün önce onu ısırđığım yerdı. Gözlerim onunkileri aradı. Tanrım, o açık mavi gözler! O evcilleşmemiş ateşle yandıklarında, beni içten içe eritmeye yetiyordu.

"Neden?" Nefes aldım.

"Ateşini seviyorum, kotyonok. Canımı yak, pençele beni, ısır beni. Bu bana ne kadar önemsedığını gösterir."

Tanrım, burada kim daha çılgındı? Psikopat olduğu için Sasha mı yoksa onun deliliğini sevdiğim için ben mi?

"Sen delisin." Kalçalarım sıkıştı ve bacaklarım onun için daha da ayrıldı, iç uyluğumdan aşağı damlayan meyve sularıyla parlıyordu.

"İkimiz tam bir deliyiz," diye mırıldandı ve sikini karnımın alt kısmına doğru itti. Yakında onu içime almazsam aklımı kaçıracaktım. "Senin amın benim bağımlılığım. Kendimi içine gömmek için sabırsızlanıyorum," diye hırladı ağzıma karşı.

Amım karşılık olarak zonkladı ve inledim. Kalçalarım ona sürtünerek yukarı doğru kalktı. Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. İlk başta yumuşaktı. Sonra sanki kontrolünü kaybetmiş gibi beni yatağa doğru itti ve yatak başlığının arkamızdaki duvara çarpmasına neden oldu. Çarpmanın şiddetiyle asılı tablolar sarsıldı. Dili dudaklarımın arasında ilerlerken, eli kalçalarımın arasında hareket etti. Parmak uçları klitorisimi aradı ve buldu. Klitorisimle oynarken ağzına doğru inledim, ağzımı becerirken kasık kemiğime sürtündü.

Benden yumuşak, çaresiz bir çığlık kaçtı. Parmaklarını aşağı kaydırıp birini içime soktuğunda kanım her zamankinden daha fazla ısındı.

Elinin topuğuyla klitorisimi ovuşturdu, parmağı içimdeydi ve ağzı beni yutuyordu. Dili parmağıyla senkronize bir şekilde hareket ediyor, içeri girip çıkıyordu ve vücudumun patlaması hiç zaman almadı. Orgazm vücudumun her hücresinde patladı ve beni sersemlemiş ve telaşlı bir karmaşa içinde bıraktı. Geri çekildi. Şehvet dolu gözlerim şaşkınlıkla ona bakarken, çömelip bacaklarımı geniş omuzlarına asmasını ve amımın her santimini ona açıkta bırakmasını izledim.

"Tatlı zamanı," diye homurdandı. "Ve seni yiyip bitirmemi izlesen iyi edersin. Böylece bu amcığın kime ait olduğunu hatırlarsın."

Ağzı az önce parmaklarının olduğu yere indi ve tatmin olmuş bir şekilde hırlarken havada bir inilti daha titreşti.

Dili klitorisimin etrafında dönerek ayak parmaklarıma kadar kıvılcımlar gönderdi. Onu emdiğinde haykırdım, dişleri tomurcuğu çekiştirdi, dilini girişime kaydırmak için aşağı doğru hareket etti. Hay sikeyim. İniltisi içimde titreşti ve

İçime bir zevk dalgası daha yayıldı. Titreyerek çığlığını bastırmak için bir elimi ağzıma götürdüm, diğer elim de durup bu zevki benden almasından korkarak saçlarını okşadı.

"Sasha!" Dili klitorisime geri döndüğünde çığlık attım. Daha fazla patlama sistemimde sekerken, elinin tersiyle ağzını sildi, o kadar kendini beğenmiş bir memnuniyetle sırtıyordu ki, biraz enerjim olsaydı, yüzünü silerdim. Bu haliyle, orgazmı birlikte alınganlığımı da tüketmişti.

"Tadının nasıl olduğunu bilmek ister misin kotyonok?" diye homurdandı, nefesi dudaklarıma değiyordu.

Aman Tanrım! Belki de ahlaksızlık ve onca yıllık bekleyiş beni daha fazlası için bu kadar heveslendirdi.

Ağzını ağzıma bastırdı, dili ayrık dudaklarımla arasından kayıyordu. Ağzının içini yaladım, dillerimiz birlikte dans etti. Kendimi onun dilinde tatmak o kadar erotikti ki vücudum onunkinin altında titredi.

Kalçalarını kavradı ve beline doladı. Aleti sıcak girişime hizalandı, sert bir hamleyle itti.

"Oh, Tanrım!" Parmaklarımla sırtını tırmalayarak çığlık attım. Acı. Zevk. Çok fazlaydı. Yeterli değildi.

Durdu, soluk mavi bakışları en derin okyanuslar kadar karanlıktı. Sonra yavaşça, çok yavaşça, dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Kalbimi çalacak kör edici bir gülümseme.

"Bekledin," diye mırıldandı.

Yaptım. Gerçi beni neredeyse kaybediyordu. Çünkü düğün gecemde tamamen kocamla yatmaya niyetliydim.

"Kendini beğenmiş gibi bakma," diye nefes aldım, kalçalarını ona doğru sürterek. Keskin acıyla irkildim.

Burnu burnuma değdi ve dudakları yüzümde gezindi. "Sen benimsin," diye homurdandı, kasları titriyordu. Aramıza uzandı ve parmaklarının iç bacaklarımdaki kanı silerek dudaklarına götürüşünü büyülenmiş gibi izledim. Bu beni iğrendirmiş olmalıydı. Yine de bunu son derece erotik buldum.

"Kanın benim," diye iddia etti, gözlerinde saf bir saplantının ifadesi vardı. "Bedenin benim. Ruhun benim. Hepiniz benimsiniz, kotyonok."

Tırnaklarım omuzlarına battı ve bacaklarım beline dolandı.

"Eğer seni başka bir kadınla yakalarsam, Sasha Nikolaev, gözlerini oyarım. Ve seni gazabımdan hiçbir şey kurtaramaz." Bu konuşma için yanlış zamandı, o içimde çok derinlere gömülmüştü. Ama bunu ortaya çıkarmak istiyordum ve ciddiydim. Hareketlerimin nasıl bir savaş başlatacağı umurumda değildi. "Tıpkı senin gibi, ben de paylaşmıyorum."

Hâlâ gülümsüyordu. Bu iyiydi. Kalçalarını salladı, önce yavaşça. İçeri ve dışarı. İçeri ve dışarı. Her seferinde daha derine ve daha sert battı. Beni çok dolu hissettiriyordu. Her itişte acı azalıyor ve zevk artıyordu.

"Beni çok güzel beceriyorsun kotyonok," diye övdü. Hemen itaat etmediğimde "Bize bak," diye talep etti. Gözlerimi indirdim ve kalın shaftının içime girmesini, kedi dudaklarımı birbirinden ayırmasını izledim. "O amcık beni bekliyordu," diye homurdandı. "Sikimi boğuyor, daha fazlası için açgözlülük yapıyor." Daha sert itti, temposu artıyordu.

"Söyle bana," diye hırladı. "Ne kadar istediğini söyle."

Bizi izledim, sularım onun shaftını ıslatmak için dışarı kayıyordu. Kalın siki damarlıydı, kanımın ve meyve sularımın karışımı içime girmesini kolaylaştırıyordu.

"İstiyorum," diye inledim. "Sikini istiyorum. Lütfen-"

"Benim için ne kadar iyi bir kız. Birlikte ne kadar doğru olduğumuzu görüyorsun," diye övdü daha hızlı itmeye başlarken. "Çok doğru."

Sasha'nın ağzı kulak mememin etrafına yerleşti ve dişleriyle çekiştirdi. Canımı yaktı ama acı hoşuma gitti.

Sanki tüm kontrolünü kaybetmiş gibi kulağıma homurdandı, "Bu amcık benim. Söyle."

"Senin," diye inledim.

"Dokunduğum her kadını öldürebilirsin," diye hırlayarak içime girdi. "Ama dokunduğun her erkeğe aynısını ve daha kötüsünü yaparım."

"Aman Tanrım," diye hıçkırdım. "Daha fazla. Lütfen, daha fazla."

Kalçaları hızlandı, içime piston gibi girdi, yaşadığım sürece onu içimde hissedeceğimi bilene kadar beni çekiçledi. Sonra parmakları bedenlerimizin arasından kayarak klitorisime dokundu. Sadece birkaç nazik vuruş, bu sert sikişle tam bir tezat oluşturunuyordu ve içimde bir patlama daha patlattı. Amım onun sikinin etrafında sarsıldı, çığlıklarım havada titreşti ve vücudum şiddetle titredi.

Aynı anda kulağıma hırıldayarak boşaldı, sanki acı verecek kadar iyi hissettiriyormuş gibi tısladı ve küfretti. Dölleri içime doldu, fişkırdı.

İçime. Sularım ve kanımla sırlıslam olmuşum ve döllerı kalçalarımın içine bulaşarak şapırtı sesleri çıkarıyordu.

Başı boynuma yaslandı ve tenımı öpücöklere boğdu. Bu öpücöklerin yumuşaklığı onun sert sikişiiyle büyük bir tezat oluşturuyordu. Bu en tatlı ıstıraptı ve kaybolduğumu biliyordum.

"Benim," diye gürledi ve tüylerımı diken diken etti. "Ve eğer seni almaya çalışırlarsa hepsini öldürürüm."

Sasha Nikolaev beni işaretledi - bedenim ve ruhum.

Bölüm Kırk Altı

SASHA

Dusk düşmeye başladı ve Branka'nın vücuduna gölgeler düşürdü. Göğüslerinin inip kalkışını, çıplaklığının parıltısını izledim. Vücudu onu tekrar almam için beni baştan çıkarıyor. Ve tekrar. O kadar acıyana kadar, beni aylarca hissedecekti.

Lanet olsun, akıl sağlığımı tamamen yitirmiştim. Havaalanına doğru yola çıkmış olmalıydık. Bunun yerine, onu tekrar becermeyi düşündüm. Eğer sikimin beni yönlendirmesine izin verirsem, kardeşi bizi bulur ve onu benden alırdı.

Onu öldürmek Branka'yı kesinlikle yabancılaştıracaktır, bu yüzden sadece... Bilmiyorum. Belki yarı öldürürüm. Hay sikeyim! Onu öldürmemek bir sorun olurdu. Onu kaybetmek daha da büyük bir sorun olur.

Sadece benim için değil. Ama herkes için çünkü onu benden almayı düşünen düşmanlarımı ve arkadaşlarımı öldürmeye başladım.

Onu kaybetme düşüncesi bile ellerimin hafifçe titremesine neden oldu.

Hayatım psikotik ve saplantılı bir anne tarafından şekillendirildi. Kendi canına kıydığı anda bana söylediği sözler beni bugünkü ben yaptı. Canına kıymadan hemen önceki o kısacık anları hala hatırlıyorum.

Vasili atladıktan sonra onun hırpalanmış bedenini buldu ama hemen öncesinde bana söylediği sözleri kimse bilmiyordu. Kimse Tatiana'yı neredeyse yanında götürdüğünü bilmiyordu.

Bakışlarım Branka'nın vücudunu taradı. Muhteşemdi, her erkeğin ıslak rüyasıydı. Ama bundan çok daha fazlasıydı. Gücünü, şımarık ağzını ve asi ruhunu seviyordum. Ona bir tanesi hariç her türlü özgürlüğü tanıyabilirdim.

Onun özgürlüğü. Benim özgürlüğümü.

Ben doğru olanı yaptım. Bekledim. Yedi lanet yıl. Ama şimdi, *ben* bekaretini aldı. O benimdi ve kimse onu benden alamazdı.

Telefonum bipleyerek davetsiz misafirlerin yaklaştığını haber verdi. Bu, bizi buradan çıkarmak için tam yirmi dakikam olduğu anlamına geliyordu. Bir adım öne çıktım, şifonyeri açtım ve Branka için kıyafetler çıkardım.

Sırıttım ve kırmızı bir elbise çıkardım. İçinde çok seksi görünecekti ve bu benim ona sahip olduğum bekaretini hatırlatacaktı. Eşleşen külot ve sütyenle birlikte kırmızı balenli gerdanlık iç çamaşırını aldım. Aletim anında sertleşti. Gideceğimiz yere varana kadar bunu giyecek ve sonra zincire tutunarak onu becerecektim.

Görüntüler çoktan zihnime üşüşmüştü ve sikim bunu şimdi yapmamı istiyordu.

Lanet olası davetsiz ziyaretçiler. Artık kimse görgü kurallarına uymuyordu.

Yatağa oturup onu dürterek uyandırdım.

Koluma vurdu, sonra da kaymaya çalıştı. "Uyan," dedim ona. "Gitme zamanı."

Uykulu gözlerini açtı, o fırtınalı griler beni yakaladı. Beni hep içine çekerdi.

"Ama buraya daha yeni geldik," diye mırıldandı.

Kardeşinin peşimizde olduğunu söylemek istemedim. Benimle savaşımaya çalışacaktı. Yine de kardeşini bana tercih etme düşüncesi damarlarımı asit gibi yaktı ve kül gibi kavurdu.

"Giyin de sana bir telefon alayım."

Bu onu harekete geçirdi. Branka'nın telefonu için yaşadığını biliyordum. O bir sosyal platform kraliçesiydi. *Benim kraliçem*.

Benden kıyafetleri aldı ve bedenlerine baktı. "Alışveriş için ne zaman vaktin oldu?"

"Yıllardır bende," dedim ona. Başını bana doğru çevirdi ve bakışlarımız kilitlendi. Bunun anlamı onun için kaybolmamıştı. Her zaman onun için gelmeyi planlamıştım. Alexei beni internetten onun için bir şeyler satın alırken yakaladı ve sadece başını salladı.

"Sapık gibi," diye mırıldandı. Hiçbir fikri yoktu.

Dikkatini giysilere verdi ve gerdanlığı yakaladı. "Bu da ne böyle?" diye homurdandı.

"Pantolonundan ve gömleğinden önce onu giy."

"Siktir git," diye karşılık verdi kuru bir sesle. "Ben de sonradan giydiğimi sanıyordum."

Küstahlığını sikip atmadım, diye düşündüm eğlenerek.
"Bunu giymeyeceğim," diye açıkladı ve bana geri verdi.
Ona geri ittim. "Evet, öyle. Ve bunun için seni daha sonra ödüllendireceğim." Gözlerini kırıştırdı, yanakları kıpkırmızı olmuştu.
"Ödüllendirecek misin?"
"Evet, yapacağım."
Şehvet gözlerini erimiş gümüşe çevirdi. O renk asla aynı olmayacaktı.
Evlendiğimizde, gümüş bir elbise giymesini sağlayacağım. Siktir et beyazı.
"Yemin eder misin?" Sesi gırtlaktan geliyordu, dudakları hafifçe ayrılmıştı. "Söz veriyorum, benim doyumsuz kotyonok'um."

Asansörle arabalarımın park edildiği yeraltı garajına indik.

Branka, kıvrımlarını saran ve uzun bacaklarını çıplak bırakan omzu açık kırmızı mini elbisesiyle muhteşem görünüyordu. Topuklu ayakkabı giymek yerine beyaz düz ayakkabıları tercih etti. Kırmızı ona çok yakışmış. Ve o gerdanlık bana her türlü fikri verdi. Günlerce yatak odasında kalmayı gerektirecek türden.

Belki benim hayal gücüm ya da yatma sonrası mutluluğumdandır ama bu sabah gözlerinde bir renk vardı. Masmavi gökyüzünde gri bulut lekeleri olan gökyüzü gibi.

Sırf yapabildiğim için elini tuttum ve o kadar yumuşaktı ki. Elini çekmeye çalışmadı ve göğsüm ısındı. Başparmağımı bileğinin arkasındaki nabzının üzerinde gezdirdim ve titredi.

Yine de elini benimkinde bıraktı.

Anahtar sıralarının önünde durduk ve Land Rover'a uzandım. Kestirmeden gitmek zorunda kalırsak en hızlı çıkış yolumuz bu olacaktı.

Araca bindikten sonra vizörünü indirdi. Parmaklarını gür yelesinde gezdirmesini izledim. Bu çok basit bir şeydi ama kanım onaylayarak uğuldadı.

"Peki nereye gidiyoruz?" diye sordu vizörü tekrar yukarı iterek.

Ona doyamıyordum. Onu kendi alanımda seviyordum.

"Bu bir sürpriz."

Gözlerini devirdi. "Tamam o zaman." Bacak bacak üstüne attı, sonra pencereden dışarı baktı. "Telefonumu ne zaman alacağım?"

Gözlerim uzun bacaklarının üzerinde gezindi.

"Yakında."

Bana tereddütlü bir bakış fırlattı. "Bu kısa cevaplar da neyin nesi?"

İçimden bir hayal kırıklığı geçti. Az önce onun amının derinliklerine gömülmüştüm ve bu hala yeterli değildi. Onu tekrar istiyordum. Dizlerinin üzerinde, sikim boğazının derinliklerinde. Ellерinin ve dizlerinin üzerinde. Ve en önemlisi.

onu yatağıma bağladım, merhametimle.

Ama önce bana güvenmesi

gerekiyordu. "Sasha?"

Dikkatimi tekrar Branka'ya çektim.

Onun her yumuşak bakışı göğsümde bir delik açtı ve adını kalın harflerle kalbime dövme yaptı.

Ve aniden, biliyordum. Bu hayatta Branka Russo'dan vazgeçmek yoktu. Sadece ölümde.

UÇAĞA BİNERKEN Branka'nın dudaklarında bir çatıklık belirdi.

"Sorun nedir?"

Kulübeye girdik ve o beyaz deri kanepeye oturdu. Alt dudağı dişlerinin arasındaydı, diğer elinin parmakları bileğini sararken bileğini bükmeye devam etti. Yanına oturdum ve yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Yağmurlu bulutların bakışları benimkilerle buluştu ve kalbimi çekti. İşte tam o anda, o lanet olası anda, bu kadını sevdiğimi fark ettim. Bu tatlı bir aşk değildi. Ya da nazik. Beni terk ederse dünyayı ve içindeki herkesi yerle bir edecek türden yakıcı bir aşktı.

"Kardeşimi aramak istiyorum," diye cevap verdi, sonra yutkundu. "Ve Killian'ı."

İçimi buz gibi bir panik dalgası kapladı. Ya yüzünü bırakacaktım ya da kafatasını ezme riskini alacaktım.

"Hayır." Gözlerindeki yağmur bulutları gök gürültüsüne dönüştü.

Beni sevmeydi. Tıpkı annemin beni sevmeyişi gibi. Babamın annemi sevmeyişi gibi.

Branka beni sevmiyor.

Kendi annemin akli dengesini yitirmiş ve delirmiş bir şekilde kendi kendine mırıldandığı görüntüler zihnimde canlandı. Döne döne gitti, ta ki atlayıp kendini öldürene kadar.

"İyi olduğumu bilmeliler," diye itiraz etti.

"Hayır."

"Eninde sonunda eve döneceğim," diye tısladı.

Gitmesine asla izin vermeyecektim. O artık benimdi.

Kıskançlık çirkin bir şeydi. Bunu ilk elden annemde gördüm. Asla bu kadar derine inmeyeceğime yemin ettim. Yine de, şimdi onunla savaşmak akıntıya karşı yüzmek gibi olurdu.

Dönüp duruyoruz.

Branka yüzünü benden çevirdi, sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibiydi. Göğsüm sıkışmıştı. Kalbim herhangi bir erkeğin ona dokunabileceği düşüncesiyle öfkeyle çarptı. Bunu düşünmek bile görüşümü kırmızı bir sisle gölgeledi.

Elim onun ince boynuna dolandı ve yüzünü bana doğru tuttu. Hep üzerimde.

"Sen bir pisliksin," diye nefes aldı, yüz ifadesini öfke kaplamıştı. "Senin psikopat kışından nefret ediyorum."

Boynuna baskı uyguladım. Geri çekilmedi. Onun yerine gözleri buğulandı, öfke erimiş gümüşe dönüştü. *Şehvet*.

Zafer damarlarımda dolaştı ve kasıklarına sıcaklık gönderdi. Boynunu daha sıkı sıktım ve vücudu dokunuşuma doğru eğildi. Dudakları aralandı ve gözleri yarı kapalı bir şekilde beni öyle bir ihtiyaçla izliyordu ki, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Beni sevmiyor olabilirdi ama arzuluyordu. Bunu kullanıp beni sevmesini sağlayabilirdim. Sadece zamana ihtiyacım vardı.

"Bacaklarını aç ve bana ne kadar çok olduğunu göster," dedim, ses tonum kısıktı. "Kukun benden ne kadar nefret ettiğini gösterebilirsin."

Boynu sallanıyordu, dokunuşum altında narin hareketler yapıyordu.

"Korktun mu kotyonok?" Sırıtarak meydan okudum. Gözleri kısıldı ama nefesi ona ihanet etti. Göğsü inip kalktı, göğsü lekeli bir hal aldı. "Kendine ya da bana yalan söylediğini fark edeceğinden mi korkuyorsun?"

"İkisi de değil," diye mırıldandı.

Zaten havadaydık, Rusya'ya doğru gidiyorduk. Bu biraz zaman öldürmek için iyi bir yol olabilirdi. Ona aşkı becerecek, benden başka her şeyi ve herkesi unutmasını sağlayacaktım.

Evet, iyi plan.

Bana bakması için yüzünü yukarı kaldırdım. "Kanıtla," dedim. "Amının benden ne kadar nefret ettiğini göster bana."

Vücudundan aşağı bir titreme yayıldı. Gözleri elmas gibi parlıyordu. Göğsümdeki baskı arttı.

"Benden ne kadar nefret ettiğini bana kanıtlayacaksın."

Onu kucağıma aldım ve uçağın arka tarafına, yatak odasının olduğu yere doğru yola çıktım.

Branka'yı ayağa kaldırdım, sonra bekledim. Beni durdurmasını bekledim. Beni istemediğini söylemesini bekledim.

Beni durdurmadı. Hareket etmedi.

Beni dizlerimin üzerine çöktürecek güce sahip o gözlerle beni izledi. Daha saatler önce onunla birlikte olmuştum ve onu tekrar istiyordum. Hem de çok. Ona duyduğum bu şehvet ve ihtiyaç beni ele geçirdi ve derimin altında beni büktü.

Ona sahip olmamı istedi. Onu kontrol etmemi.

Branka'nın eli göğsüme geldi ve o basit dokunuş beni yaktı. Beni damgaladı. İsteksiz bir sıcaklık kasıklarına doğru aktı. Gözlerimi indirip elinin karın kaslarımdan aşağı inişini izledim. Bu yeterince iyi değildi. Onu tenimde istiyordum. Ellerimin onun teninde olmasını istiyordum.

Elbisesinin fermuarına uzandım. Sesi uçağın arka tarafında bir yankı yarattı. Elbise vücudundan aşağı kayarak ayaklarının etrafında toplandı ve onu iç çamaşırları ve kırmızı gerdanlığıyla bıraktı.

En güzel manzaraydı. Hem de hiç.

Uzanıp gömleğimin eteğinden tuttu ve başımın üzerinden çekti. Botlarımı tekmeleyerek çıkardım, kemerimi çözdüm ve pantolonumdan kurtuldum.

Branka'nın gözleri göğsüme indi, dövmeleme baktı, sonra daha da aşağıya, prekuyla parlayan sikime indi. Kasıklarım zonkluyordu, içine girmek için sabırsızlanıyordum. Puslu bakışlarını benimkilere çevirdiğinde içimi bir karanlık dalgası kapladı.

Kıçını tuttum ve bacaklarını belime dolayabilmesi için onu yukarı kaldırdım. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Onu doyurmam gerekiyordu. Onu bağlayıp ağzını tıkadıktan sonra Killian'la evlenmeyi düşündüğü için onu cezalandırmam gerekiyordu.

Killian onu kaç kez öptü? Ona dokundu mu? Gülümsemesini gördü mü? İrlandalı piç kurusu.

Sırtını duvara dayadı. Ağzımı sert bir öpücük için onunkine götürdüm. Ağzımın içinde inledi, kalçaları etrafımda sıkıştı.

"İstiyorum," diye mırıldandı.

"Ne istiyorsun?" Kabaca talep ettim. Söylediğini duymak istiyordum. "Bana ne istediğini söyle, kotyonok."

"Senin sikini istiyorum," diye nefes aldı ağzıma karşı.

Külotunu parçalara ayırıp, sikimi içine soktum. Sert. Sert. Derine. Haykırdı, bu kadar acımasız bir şey beklemiyordu. Kontrolüm kırıldı. İhtiyacım büyüdü.

"Daha fazla," diye talep etti, sırlıklam amcığı sikimi boğuyordu. O kadar sıkıydı ki neredeyse o anda boşalacaktım.

Omuriliğimin tabanında sıcaklık kıvrılırken dişlerimin arasından tısladım.

Hayal kırıklığı sırtımı yaktı. Şimdiye kadar hiçbir kadın beni sarsmamıştı. Öte yandan bu kadın beni azgın bir ergen gibi davranmaya zorluyordu.

O kadar ıslaktı ki içine girip çıkarken kalçalarımı onunkilere o kadar sert sokuyordum ki duvar bunun şiddetiyle sarsılıyordu. Baş arkaya doğru eğildi, göğüsleri her hamlede zıplıyordu.

Tırnakları omuzlarıma batıyor, ben ona deli gibi vururken bana tutunuyordu. Taşaklarım kışına çarpıyordu. İnlemeleri boşluğu doldurdu ve sikim içinde her kaybolduğunda amı sıkıştı.

"Bize bak kotyonok," dedim kabaca. "Bak, sikim senin dar amcığının içine nasıl da mükemmel oturuyor." İtişlerime ara verdim, hâlâ onun içindeydim. "Şimdi bak."

Yarı kapaklı gözleri birleşmiş bedenlerimize indi, şaftım onun derinliklerindeydi. Gözle görülür bir titreme onu sardı.

Bir aşağı bir yukarı bana sürtünmeye başladı, ikimizin de gözleri içine girip çıkan sikime takılmıştı. Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi.

"Lütfen," diye soludu, bana karşı akılsızca sürtünüyordu. Gözleri dalgalanarak kapandı ve duvara yaslandı. "İhtiyacım var- *oh, Tanrım.*"

Saçını çektim ve onu becerirken izlemeye zorladım. İçeri ve dışarı. Derin ve sert. Orgazmım gizlenmişti, her itişte serbest kalmaya hazırdı. İçine girerken, kendi orgazmıyla savaşıyor ve kenetlendiğini hissedebiliyordum.

"Sasha, lütfen," diye nefes nefese kaldı, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Lütfen."

Kalçaları kemerli, saçları alnına yapışmıştı. Kışını sikmek, dilimle tadına bakmak, onu bağlayıp dişlerimle, kırbaça ve ellerimle işaretlemek, sonra da onu boşaltmak istiyordum. Bunu o kadar çok istiyordum ki taşaklarım ağrıyordu. Bana karşı sallanarak inledi.

Parmakları omuzlarımla pençeledi ve çözüldü. Ona tekrar tekrar

sokuldum, orgazmı boyunca onu becerdim. Benim üzerimde patladı

ve kendimi bıraktım. Sadece onu ve sırlılıklam amını hissediyordum.

Son bir hamleyle içine boşaldım, o orgazmın şiddetinden titrerken ben de kabzasına kadar gömülü kaldım. Kalp atışları benimkiyle aynı ritimde düzensiz bir şekilde atıyordu. Gözlerimiz kilitlendi, sonra yavaşça aşağıya inerek hala bağlı olduğumuzu, tohumumun iç uyluklarından aşağı kaydığını gördü.

Ve içimdeki tatmin duygusu büyüdü. Eğer onu hamile bırakırsam, benimle kalacaktı. Beni asla terk etmezdi. Branka neredeyse hataya varacak kadar sadıktı ve bebeğimiz de onun tüm sadakatine sahip olacaktı.

Onu yavaşça sallanan bacaklarının üzerine indirdim. Önümde çıplak ve güzel bir şekilde duruyordu. Lanet bir tanrıça gibi. Benim tanrıçam.

Ona doğru eğildim ve ellerimi başının iki yanına koydum. Gözleri omuzlarıma geldi ve Anka kuşu dövmesini inceledi.

Anka kuşuna dokundu. "Vozrohitsya." Gözlerini kırıştırdıncı açıkladım. "Yeniden doğuş. Sen benim yeniden doğuşumsun. Seni uzun zamandır bekliyordum, kotyonok."

Bana kocaman gözlerle baktı.

"Peki ya bu?" diye mırıldandı, parmakları son dövmemin üzerinde gezinirken titriyordu.

"Bu, dişlerinin tenimde ne kadar mükemmel durduğunu hatırlamak için."

Bölüm Kırk Yedi

BRANKA

I Sasha'yı ne yapacağını bilmiyordu.

Beni kaçıran. Sevgilim. Kurtarıcım.

Kulağa ne kadar garip gelse de.

Kafam karışmıştı. Duygusal. Suçluydum. Killian'ı sevmiyordum ama ona saygı duyuyordum. Ona daha fazlasını borçluydum. Bunun yerine nişanlımı hiç düşünmeden Sasha'ya boyun eğdim. Evet, Killian'a geçmişimde bir adam olduğunu söyledim ama onun benim için tarih olduğunu iddia ettim.

Ve ben burada onunla arkadaşlık ediyordum. Onunla vahşileşiyordum.

İndikten sonra, kabinin kapısı açılıp platforma adım attığımız anda gözlerim şokla açıldı.

Sibiry'a'ya Hoş Geldiniz tabelası bize bakıyordu.

"Sibiry'a mı?" Görünürde tek bir şehir bile olmayan ıssız topraklara bakarak kuşkuyla "Sibiry'a mı?" dedim. Sasha'nın evinden ayrıldıktan sonra, lüks bir jetin bizi beklediği küçük bir özel havaalanına gittik. On iki saat sonra, işte. Serin bir yaz ve hiçbir yerin ortası. "Beni lanet Sibiry'a'ya mı getirdin?"

Sasha ses tonumu fark etmemiş gibiydi.

"Sen hiç gitmedin," diye cevap verdi. "Sibiry'a her kadının ölmeden önce yapılacaklar listesinde olmalı."

Gözlerimi devirdim. "Evli olmamana şaşmamalı," dedim kuru bir sesle.

Bakışları alaycı bir şeyle parladı. Gözlerindeki saplantılı bir şey beni tedirgin etti. Altıncı hissim uyarmıştı. Ama vücudum işbirliği yapmayı reddetti. Çünkü adam akıllara durgunluk veren orgazmlar yaşatmakta çok iyiydi.

"Ben de *seni* bekliyordum." Sesine karanlık bir fısıltı karıştı ve nabzım hızlandı. Nefesimi içime çektim.

Şunu mu demek istedi-

Hayır, yapamazdı. Ayrıca, o kadar kolay unutamaz ve affedemezdin. Yıllarca geri gelmedi. Bir değil, iki kez beni terk etti. Ya Wynter onun ilk tercihiyse? Onu ilk tercihim olarak tutarken birinin ikinci en iyisi olmaya asla razı olamazdım. Bu kalp kırıklığı için bir reçeteydi.

Bunun iyiye işaret olmadığını biliyordum. Onun için değil. Benim için de. Sonunda, onun beni sevmediği gerçeğine kızacaktım. Tanrım, bu olamaz. Ben onu sevmiyordum.

Sevgi ve nefret arasında ince bir çizgi vardır. Onca cümle ve kelime arasından aklıma bu geldi. İnsanlar hep bunu söylemez miydi?

"Wynter'la aranızda ne var?" Kelimeler ağzımdan döküldü. Hem de benim iznim olmadan. Acınası, kıskanç bir kadın gibi görünmek istemedim. Yine de bu soruyla öyle göründüm ama sözlerimi geri alamadım.

"Yardıma ihtiyacı vardı. O benim değil. Sen her zaman benimdin."

Şok içinde ağzım açık kaldı ve ona inanamayarak baktım. *Ben onun muyum?* Bu şu anlama mı geliyordu-

Başımı salladım. Hayır, sevgi sözcükleri yoktu. Sadece sahiplenme. Bu çok fazlaydı. Yeterli değildi. Çok erken. Dehşet verici. Heyecan verici.

"Son dört yıldır seni bekliyordum, Branka Russo." Bileğimi tuttu ve ikimiz de yürümeyi bırakıp birbirimize baktık. Daha yakına eğildi, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Kirpiklerime bir yağmur damlası düştü ama kıpırdamaya cesaret edemedim. Kulaklarım uğuldadı. Nefeslerimiz birbirine karıştı.

"Dört yılın bir erkek için ne kadar uzun olduğunu biliyor musun?" Kalbim çırpındı, uzun zamandır kırılmış olan kanatlar yavaşça açıldı. Dudaklarımı yaladım ve bakışları bu harekete kilitlendi. "Biliyor musun kotyonok?"

Ağzım bir şey söyleyemeyecek kadar kuruydu ama dilimi tutamıyordum. Sasha Nikolaev'de sevdiğim tek şey buydu. Kendim olmama izin veriyordu. "Bir kadın için ne kadar uzunlarsa o kadar uzun olduklarını tahmin ediyorum."

Alaycı bir nefes bıraktı ve sahiplenici bakışları benimkileri izledi. "Beni beklemen için sana söz verdiğimden beri hiçbir kadına dokunmadım."

"Yapmadın mı?" Nefes aldım.

Bir parmağını dudaklarıma götürdü, sonra alt dudağımda gezdirdi. Dudaklarım kendi isteğiyle ayrıldı, serin havayı soludum.

"Tek bir kadın bile." Parmağını dudaklarıma bastırdı. "Em."

Hiç tereddüt etmeden parmağını ağzıma götürdüm ve emdim. Gözleri karanlık okyanus havuzlarına dönüştü. O solgun bakışların benim için yanmasını izlemek bağımlılık yaratıyordu.

Parmağını dişlerimle sıyırdım. Acıya aldırıyor gibiydi. "O Killian denen pisliğin sana dokunmasına izin vermediğin için şanslısın. Onun hayatını kurtarabilirdin." Sözleri bir cehennemi ateşledi ve beni içten içe yakıyordu. Belki de bütün beynimi sikip atmıştı. "Ama benim yerime geçebileceğini düşündüğün için seni cezalandıracağım."

Parmağını geri çekti, dişlerim tenine sürtünüyordu. "Beni ödüllendireceğini sanıyordum," diye homurdandım.

Bakışları boynumdaki gerdanlığa kaydı. Göğsünde bir hırıltı titreşti ve gözlerinde mavi bir ateş tutuştu. Ruhunuzu tüketen ve geride sadece kül bırakan türden bir ateş.

"Bay ve Bayan Nikolaev." Tanımadığımız bir ses dikkatimizi çekti ve konuşmamıza ara vermemize neden oldu. Muhtemelen en iyisi de buydu çünkü şaşkına dönmüştüm.

Sonra yabancının sözleri kafama dank etti. Bana Bayan Nikolaev dedi. Gözlerim Sasha'ya kaydı ama onun bakışları da yabancıya dikilmişti.

Sasha ve ben sessiz kaldığımızda adam, "Sizi tekrar görmek güzel," diye devam etti. "Evinize hoş geldiniz. Araba bu tarafta."

"Yolu göster," diye onu onayladı Sasha.

Bakışlarım ona kaydı ve kaşımı kaldırdım. "Eve hoş geldin mi?" diye sordum. Rusya'da yaşadığını sanmıyordum.

Adam arkasını döner dönmez, Sasha'nın büyük eli belime doğru gitti. Göbeğim zonkluyordu, onu tekrar içimde hissetmek için sabırsızlanıyordum. Şu anda beni sikmesi için ona yalvarma arzusu dilimin ucundaydı. Belki de birbirimizi beklediğimiz o yıllar ikimiz için de geri tepmişti.

Önemli değil. *Sasha beni bekledi.* Mutlu bir şekilde sııttım. Ödüllendirmek zorundaydım

Onu.

Görünüşe göre, akıl sağlığım St. Patrick's Katedrali.

Süslü Land Rover'a bindiğimizde ikimiz de koltuklarımıza yerleştik ve o zaman Sasha'nın silah kılıfının düğmelerini açtığını fark ettim.

"Bela mı bekliyorsun?" Şoför havaalanından çıkıp otoyola doğru hızla ilerlerken beni sadece onun duyabileceği şekilde fısıldadım.

"Hayır. Sadece hazırlıklı olmak istiyorum."

Kaşlarım havaya kalktı. Louisiana'da bulunduğumuz kısa süre boyunca silahını güvende tuttuğundan oldukça emindim.

Yolculuğun geri kalanında sessiz kaldı ve Sibirya'nın kilometrelerce uzanan uçsuz bucaksız manzarasını izledi. Bir noktada, narenciye kokusu etrafımı sararken uykuya daldım.

BİR RUS KALESİNDE YIRMI DÖRT SAAT.

Hatırladığım son şey gözümün alabildiğine uzanan toprakları seyretmektir. Şafak büyük pencerelerden içeri süzülürken yabancı bir odada uyandım ve Sasha görünürde yoktu.

Sonra günü kalede dolaşarak geçirdim. Özellikle bir odayı. Kütüphane. Raflarda bir sürü deri ciltli kitap vardı, havayı eski kitapların kokusu dolduruyordu. Tolstoy. Dostoyevski. Puşkin.

Duvarda asılı olan fotoğrafları inceledim. Portreler. Anne. Baba. Çocuklar.

Ama sadece bir aile fotoğrafı, sadece en büyük oğulla. Bu. Sasha'nın ağzından kaçırıldığı birkaç şey ailesinin mükemmel olmadığına inanmamı sağladı ama yine de bunu tuhaf buldum. Tüm fotoğraflar çoğunlukla kardeşlerin birlikte ya da kendi başlarına çekilmiş fotoğraflarıydı. Kayak yaparken. Tubing. Ebeveynler olmadan aile tatilleri.

Etrafı karıştırmayı bırakıp bir kitap aldım ve merakla sayfalarını çevirdim. Sonra sııttım.

"Mükemmel," diye alaycı bir şekilde mırıldandım. "Rusça bir aşk romanı."

Pencereye en yakın olan kanepeye yöneldim, kumandayı aldım ve bacak bacak üstüne atarak oturdum. Kucağımda bir aşk romanı ile kanallar arasında gezindim. Sonra bütün kanalları tekrar gezdim. Ve tekrar. Her bir kanal Rusça'ydı. Kitap da öyle. Aşk romanı olduğunu bilmemin tek nedeni kapağının çok ateşli olmasıydı.

Mantıklı geliyordu. Rusya'dayken Rusça izlemeniz ve okumanız gerekiyordu. Rusçada berbatım. Şimdiye kadar öğrendiğim tek şey pierogi idi ve onun bir Rus yemeği olduğundan bile emin değildim.

"*Moye serdtse'nin* ne anlama geldiğini bildiğimi unutmayalım," diye homurdandım.

Sasha beni uyandırıp yanında sürüklemeliydi. Nereye giderse gitsin. Ne de olsa beni Rusya'ya kadar getirdi. Onun yerine beni bıraktı.

Uzak bir Rus kalesinde tek başıma, sıkıntıdan ölüyor ve yalnız olmaktan nefret ediyordum. Daha tam bir hafta bile olmamıştı ve şimdiden ailemi özlemeye başlamıştım. Hatta

Killian. Onu arayıp açıklamak istedim. Kardeşimle konuşmak istedim. Onun yerine, hala buradaydım. Telefonsuz. Eğlence olmadan. Ve hiç arkadaşım olmadan.

Birkaç tuşa daha basarak HBO Max'e geçtim.

"Çok şükür," diye mırıldandım. Bu kanalda çoğunlukla İngilizce ve İspanyolca programlar olduğundan emindim. Seçenekler arasında gezinmeye başladım ve *House of Dragons*'ın üzerinde durakladım. İzlemeye başlamamıştım ama şu anda yapacak daha iyi bir şey olmadığı için iyi bir plan gibi geliyordu.

"Tıka basa izlemek öyle," dedim özellikle kimseye.

Sasha nereye giderse gitsin beni de yanında götürebilirdi. Belki de kaçacağımı düşündü. Gitmezdim, ama bu ne burada ne de orada. İşte buradaydım, şatomuzun lüks kütüphanesindeki kanepede oturuyordum.

Bizim kalemiz değil, hemen kendimi düzelttim.

Her iki durumda da bütün günü yalnız geçirmeme neden oldu. Battaniyeyi üzerime çektim ve oynatma düğmesine bastım.

Bölümleri saatlerce arka arkaya izledim, nefesimi tuttum, ejderhaları ve saçları Sasha'ninkinden daha beyaz olan yakışıklı prenslerin kalp kırıldığını hayal ettim, ancak daha sonra kahramanımızı tekrar kurtarmak için içeri daldılar.

Boktan hayatıma ve aileme rağmen, hâlâ sonsuza dek mutlu olacağıma inanıyordum. Autumn'un ailesi bana bu umudu aşıladı. İnsanlar çöpçatanlık yaptığım konusunda şaka yapıyorlardı ama bir çiftin birbirine bağlandığını görmenin büyüğü bir yanı vardı. Sizi tüketen o aşkı bulmak.

Autumn ve kardeşim gibi.

İkisi için uzun ve zorlu bir yoldu ama sonunda mutlu sona ulaştılar.

Tek başıma otururken, ahlaki açıdan muğlak ve kınanacak bir karakter olan Prens Daemon Targaryen'e bayıldım ve onun kurtuluşunu umdum. Bu fevri ve öngörülemmez haydut için nefesim kesildi ve onu destekledim. Belki onda başka birini gördüğüm için, belki de ahlaki açıdan gri olan her erkeğin kötü olmadığını düşündüğüm için.

Sadece kardeşime ve arkadaşlarına bak. Sasha'ya bile.

Tanrım, keşke Autumn burada olsaydı da onunla konuşabilseydim. Yalnız olmaktan nefret ederdim. Bu benim zayıflıklarımın biriydi. Ablam ve Alessio'nun gecenin karanlığında gizlice kaçıp beni yalnızlığa terk etmelerini izlediğimden beri.

Babamın zalimliği yüzünden geride kalmaktan korkuyordum. Annem ölmeden çok önce beni terk etti. Sasha beni bir kez terk etti. Tekrar yaparmıydı?

Yine gölgelerde oyalanmak zorunda mı kalacaktım?

Gölgelerde oyalanmak, görünmez olmak ve sevecek kimsesi olmamak Ben.

Bir şarkı çaldı ve ekranı durdurmadan önce uzaktan kumandaya uzandım şarkının adını okumak için.

"Bu şarkı çok iç karartıcı." Parmaklarım saçlarımda gezindi ve başımı çevirdiğimde Sasha'nın kanepenin arkasında durduğunu gördüm. "Kotyonok'um için sadece mutlu şarkılar."

Başımı salladım. Müzik tercihlerim hakkında konuşmamıştık ama eğer sadece mutlu şarkılar dinlediğimi sanıyorsa fena halde yanılıyordu.

"Ne zaman döndün?" Ona battaniyeyi atarak sordum ve Prens Daemon ekranda tamamen unutulmuştu.

"Az önce."

"Geldiğinizi duymadım."

Geldi ve yanıma oturdu, kanepesi onun ağırlığıyla hafifçe eğildi. Bedenim kayarak onun içine düştü ve kollarını bana doladı, sonra bacaklarını destekledi.

"Ne tür bir dizi bu?" *"House of Dragons."*

Kaşını kaldırdı. "Ejderhaların var olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Siktir g i t , " diye mırıldandım. "Noel listemde bir ejderha vardı."

Bana baktı, kutup rengindeki gözlerinde hayalet gibi bir eğlence vardı. Beni yumuşak ve yavaşça öptü, parmaklarını saçlarımda gezdirdi.

"O halde bir ejderha alacaksın," diye mırıldandı saçlarıma doğru.

Gözlerimi devirdim ama dudaklarımdan gülümsemesine engel olamadım.

Ben ve o vardık ve o anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bölüm Kırk Sekiz

BRANKA

I Uyuyakalmış olmalıyım çünkü boğazımda sert dudaklar, kemirme, yalama, ısırma ve vücudumun her yerinde ellerle uyandım. Ve ben yataktaydım.

Bir an paniğe kapıldım ama sonra tanıdık narenciye kokusu puslu beynime işledi. Kaba parmak uçları tenimi işaretledi ve parmakları sütyenimin malzemesinden meme ucuma ulaşana kadar değildi.

Dudaklarım bu hisle aralandı.

"Doğru, kotyonok," diye mırıldandı, nefesi kulağımda sıcaktı. "Cezalandırılma zamanın geldi."

"Kötü değildim," diye zayıfça itiraz ettim.

Göğsü gümbürdedi. "Neredeyse başka bir adamla evleniyordun."

"O geçmişte kaldı," diye mırıldandım zayıfça, ağzı tenimde gezinirken.

Beynimdeki şehvet sayesinde, bir zincirle sütyenime ve külotuma bağlı olan o saçma gerdanlık dışında tüm kıyafetlerimin gittiğini fark ettim. Yanağımı avuçladı ve ağzıma her şeyi tüketen bir öpücükle saldırdı. Tadına baktı, sahiplendi, ele geçirdi.

Parmaklarının meme ucumdaki hissi beni bunalttı ve ağzına doğru inledim.

"Seni cezalandırmam için bana yalvar, kotyonok."

Bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dili tekrar ağzımın içine girerken elleri zincire gitti ve onu çekti.

"Ah." Şaşkınlıkla yumuşak bir çığlık attım ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Aramızda karanlık bir kıkırdama titreşti. "Seni cezalandırmam için bana yalvar." Ona ihtiyatla baktım. Acıyı sevmezdim.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi iki parmağını içime soktu. Korkudan sıırılsıklam olmuşum. "Seni cezalandırmam için bana yalvar kotyonok, ödüllendirileceksin."

Bunun hiçbir anlamı yoktu ama bedenim bu imaya aldırıyor gibiydi. Bakışları tenime dokundu. Vücudu benimkinin üzerine geldi ve kollarımı ona doladım, kasları sıcak ve sertti. Her zaman ısı yayardı. Belki de bunun Rus olmakla bir ilgisi vardı. Ya da belki sadece kendisiydi.

Onun ne kadar büyük olduğunu sevdim. Beni koruduğunu hissettirmesini seviyordum. Tırnak içinde ilişkimizin zorlu başlangıcına rağmen. Onunla ilgili her şeyi sevdim.

Meme ucumu tekrar çimdikledi ve nefesim kesildi, sonra alt dudağımı ısırdım. "Yalvar bana," diye emretti, mutluluk tenimin altında uğuldarken.

Başımı kaldırıp, sert bir avucunu yanağımda gezdirdikten sonra enseme kavradığında bakışlarıyla karşılaştım. Ellerimi sırtının pürüzsüz yüzeyinde gezdirirken o da beni öptü. Onunla her öpüşmem yeni bir histi. Sıcak. Islak. Saplantılı.

"Her şeyini istiyorum," diye mırıldandı ve sesi kalbimi sardı. Kalp atışlarım yavaşladı ve ham duygular göğsümü kesti. Bu iyi bir acı türüydü. *Sanırım.*

Göğsü her nefeste inip kalkıyordu. Kendini tutuyordu. Benim hesabıma, ama o bunu istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Ben de ona verecektim. Bu sadece onunla ilgili değildi. Benimle de ilgiliydi. Benim acım onunkini tanıyordu. Onun hayatında da benimki gibi trajediler vardı. Farklıydılar ama bu daha az acı verdikleri anlamına gelmiyordu.

"Lütfen beni cezalandır." Kelimeler iznim olmadan dudaklarımdan döküldü.

Derin, gürleyen bir hırıltı yatak odamızda yankılandı ve göz kapakları şehvetle doldu.

Onu memnun etmek istedim. Onun her şeyi olmak istedim. Tıpkı onun hızla benim her şeyim olmaya başladığı gibi.

Elini elime aldım, mürekkebi solgun tenime değıyordu, boğazımın dibine yerleştirdim. Kolayca canımı çıkarabilirdi, ama ben

ona güvenmedim. Gözlerinde vahşi bir bakışla bana baktı. Sasha'nın çok sevdiği ve alması için önüne serdiği gerdanlık dışında çırılçıplaktım. Bakışları üzerimde dolaştı, çıplak seksimin üzerinde durakladı ve gözlerine vahşi bir saplantı girdi.

Hepsi benim için.

"Şu güzel küçük amcığa bak," diye homurdandı, parmakları kalçalarımın arasına inip uyarılmanın arasından süzülürken. "Çok ıslak. Parmaklarım için kenetleniyor." Dudağımı hafifçe ısırıldı. "Yoksa istediğin benim sikim mi kotyonok?"

İçimden bir ürperti geçti. "Her şey," diye inledim, kalçalarımı eline doğru yuvarlayarak.

Beni hızlı bir hareketle ters çevirdi. Elleri kalçalarımın geldi ve onları yukarı çekti, böylece kığım havaya kalktı. Ellerini kığımın üzerinde gezdirdi, yumuşak etimi avuçlarına sığacak şekilde şekillendirdi. Sonra hiç uyardıktan tokatladı ve dudaklarımdan bir nefes çıktı ve kalçalarım kalktı.

Bir tokat daha bekledim ama hiç gelmedi. Onun yerine dişlerini çıplak kığımın yanağında hissettim. Önce sola, sonra sağa. İnledim ve ona karşı geri sallandım. Ama beni amımdan kığıma kadar yaladığında, oyunun bittiğini düşündüm. İçimden şiddetli bir ürperti geçti, barajı serbest bırakmakla ve içimden bir orgazm göndermekle tehdit etti.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerinde çok iyi görünüyorsun kotyonok," diye homurdandı. Sesinin titrediğini düşündüm ve onu izlemek için döndüm. Mürekkepli parmaklarını şaftının etrafına sardı ve bir kez, sonra iki kez okşadı. "Tadın daha da güzel. O kadar güzel ki taşaklarımı ağrıtıyor."

Tanrım, onun otuz bir çekişini neden bu kadar erotik buluyordum?

"Tekrar yap," diye nefes aldım.

Gözleri parladı ve kığıma tekrar sert bir tokat attı. "Talepleri ben yayınlıyorum."

İki parmağını içime soktu ve amım onu sıkıca kavrarken iç çektim.

"Senin açgözlü amcığın bunu istiyor," diye inledi. "Cezalandırılmak istiyor, bu yüzden *ben* sana zevk verebilir. Benden başka kimse sana bunu veremez." Bir tokat daha.

"Oh, Tanrım."

Parmaklarına karşı ittim, beni parmaklaması için onu zorladım. Diliyle sikmesini. Ne olursa, yeter ki beni siksin.

"Bütün kurallarımı çiğniyorsun," dedi kaba bir şekilde parmaklarını çekerken. Hayal kırıklığıyla bir ses çıkardım. "Kontrolün bende olması gerekiyordu. Ama değilim. Seni hareketsiz tutmam gerekiyor. Tutmuyorsun." *Tokat.* "Gözler ileri, kotyonok."

Yeterince hızlı itaat etmemiş olmalıyım. *Bir tokat daha.* Kığımın yanakları yandı.

"Ah," diye gönülsüzce itiraz ettim ve yatak başlığına bakmak için geri döndüm.

"Hoşuna gitti." Haklıydı. Sıcaklık kıçımdan amıma kadar yayıldı.

Aletin başının sıcak girişime değdiğini hissedebiliyordum ve içimde bir titreme başladı. Parmaklarım çarşafın içine kıvrıldı, onları kavradı. Sert sikine karşı hareket etme dürtüsüyle savaştım, damarlarımda akan kan sadece onun doyurabileceği ihtiyaçla yanıyordu.

İçimde hafifledi, sadece başı vardı ve bir inilti havayı parçaladı. İçim onu sıkıca kavradı ve devam etmesi için zorladı.

"O kadar ıslaksın ki," diye homurdandım. "Beni çok iyi alıyorsun. Bu amcık benim sikim için yaratılmış." Kığımın tekrar tokatladığında inledim. Hemen ardından ellerini kıçımın kıvrımlarında gezdirdi ve sıkı. "Amın beni sıkı bir yumruk gibi kavırıyor. Sikişmek için yapılmış ama sadece benim için."

Bedenimi kontrol edemiyordum. Ona karşı geri sallandım ve o sadece tüm yolu geri itmek için dışarı çekti. İtişi güçlü ve derindi. İnledim ve dirseklerimin üzerine düştüm. Beni daha sert sikerken yastığa doğru inledim. Omurgamın tabanında basınç oluştu ve damarlarımda orman yangınları gibi yandı. Çok yaklaşmışım. Onun derin, delici hamleleri beni bu zevkten başka hiçbir şeyin var olmadığı bir yere gönderdi.

Elini belime doladı ve göğsü sırtıma gelecek şekilde beni yukarı çekerken diğer eli boğazıma dolandı.

Ağzı kulağıma doğru kayıyordu.

"Bir dahaki sefere seni cezalandıracağım." Sesi boğuktu ve bu sözleri yüksek sesle söylediğinin farkında olduğunu sanmıyordum. "Çok güzel kokuyorsun."

Kulak mememi ısırdı, sonra boynumu ısırdı ve emdi, kesinlikle benimde bir iz bıraktı. İtti. İçeri ve dışarı. Sert ve derin. Hızlı ve sert.

Nefes nefese kaldım, beynimdeki sis yoğunlaşıyordu. Başım omzuna yaslanmak için geriye düştü, kalbim dövmeli koluna çarpıyordu. Onun kalbi de en az benimki kadar çılgınca sırtımda gümbürdüyordu.

Başım sanki bir bez bebekmişim gibi omzunda sallanıyordu.

"Ne güzel memeler," diye övdü. "Bir dahaki sefere onları ben sikeceğim. Tüm ilkleriniz ve sonlarınız ben olacağım."

Omuzlarımı ısırdı ve eli bacaklarımın arasına kayd. Ve tüm bu süre boyunca içime girdi. Kaygan ıslaklık. Et ete karşı. Orgazmım içimde patladı. Göz kapaklarımın arkasında havai fişekler patladı. Titredim ve siki etrafında kenetlendim ve tüm bu süre boyunca beni orgazmım boyunca becerdi.

Beni ellerime ve dizlerime doğru itti, bir yandan da beni beceriyor ve kalçalarımı yukarıda tutuyordu.

"Bu kime ait?" diye sordu, kığımın yanağını sıkarak. Cevap vermem fazladan bir saniye sürdüğü için kızmış gibi kığımın tokatladı. Gerçek şu ki beynim kızarmıştı.

Tamamen çekildi ve sonra G noktama çarparak içime geri çarptı. Boğazımdan bir inilti yükseldi ve ona karşı sallandım, başka bir orgazm için açtım. Sert bir hamleyle tekrar içeri itti. Gözlerim kapandı ve yıldızları gördüm.

"Kim?" diye hırladı.

"Sen," diye nefes aldım, siki içimdeydi. Elim dönüp sert kığına dayandı, tırnaklarım ona batıyordu. Eğer beni işaretlemek istiyorsa, ben de onu işaretlerdim.

"Seni kim beceriyor?" Saçlarımı okşuyor, içime girip çıkıyordu. Her seferinde G noktama vuruyor. "Seni kim beceriyor, kotyonok?"

"Sen"

İçime boşaldığında tekrar paramparça oldum. Bu, başka bir insana hissettiğim en yakın şeydi ve onu kaybetmekten korkuyordum.

İkimiz de nefes nefese kalmıştık, hava almak için mücadele ediyorduk. Kaslarım titriyordu. Kolları beni tutarken, anlayamadığım yumuşak Rusça kelimeler mırıldanırken onunki de titriyordu.

Bakışlarını karşılamak için yüzümü çevirdim, gözlerimde sorular vardı.

"Sen benim hayaletlerimi kovuyorsun, kotyonok. Ben de seninkileri öldüreğim."

Tam bir Sasha Nikolaev ifadesiydi. Duyduğum en romantik şeydi.

Ama bunu gerçek anlamda söylediğini fark etmemiştim.

Bölüm Kırk Dokuz

SASHA

B Liss.

Onunla geçirdiğim her gün bir mutluluktu. Onunla kaç gün geçirdiğimin sayısını unutmuştum.

Onu defalarca götürdüm. Her seferinde farklıydı. Bir öncekinden daha iyiydi. Ama sürpriz bir şekilde, onu öpmek en sevdiğim şeydi. Bana karşı erirdi, ince parmakları pazuma ya da enseme sarılırdı. Pozisyona bağlı olarak.

Sonuç olarak, Branka Russo söz konusu olduğunda doyumsuzdum. Onu Bayan Nikolaev yapmak istiyordum. Ama hazır olduğunu düşünmüyordum.

Rus ailemin evinin her bir köşesi yavaş yavaş Branka ile yer değiştiriyordu. Eski hayaletlerin gizlendiği koridorlar daha parlak hale geldi. Branka'nın gölgesi onların yerini aldı. Annemin canına kıydığı balkon artık bana o meşum günü hatırlatmıyordu. Şimdi bana Branka'nın iniltilerini hatırlatıyordu. Bir gece önce onu parmaklıkların üzerine yatırmış ve hayatım buna bağlıymış gibi içine girmiştım.

Belki de öyleydi. Belki de başından beri tedavim oydu.

Vücudunun her santimini sahiplenirken ve birlikte geleceğimizi fısıldarken, hala daha fazlasını istiyordum. Onun aşk sözcüklerini istiyordum. Bunlar onun güzel dudaklarının arkasında sıkıca kilitli kaldı.

Yine de zamanımız vardı. Bunu hak edecektim. O benimle olduğu sürece.

Yatak odamıza geri dönmüştük. Yatak odamızda çok zaman geçirirdik. Kesinlikle benim en sevdiğim odaydı. Branka'nın da. Bunu itiraf etti, gerçi bunun ellerimi kendime saklayamadığım gerçeğiyle bir ilgisi olabilirdi.

Ama aynı zamanda hislerini itiraf etmesini de istiyordum. Belki bu onun için aşk değildi - henüz - ama bir şeyler hissediyordu. Buna sahip olmak istedim. Eski acısının her zerresini iyileştirmem gerekiyordu. Şu andan itibaren, yaşayacağı tek acı zevkle ve tam bir sikişle bağlantılı olanıydı.

Göğsündeki morluğu gururla inceledim. Lanet bir ergen gibi. "Çocukken burada mı yaşıyordun?" Saçları yüzümdeydi. göğsüme ve yanağını kalbime bastırdı.

"Ara sıra," dedim ona. "Annem ölmeden önce burada kaldık. Daha sonra New Orleans'ta kaldık ve buraya sadece babam istediğinde geldik."

"Onlarla yakın mıydınız?"

"Tatiana, Vasili ve ben çok yakındık." Vasili bizim babamız, annemiz ve kardeşimizdi. "Alexei de onu öğrendikten sonra."

"Ha?"

"O bizim üvey kardeşimiz," diye açıkladım ince parmakları göğsümde gezinirken. "Farklı bir annesi var."

Ailemiz hakkında hiç konuşmadım. Hem de hiç. Branka'yla, kendimi orada burada küçük şeyler söylerken buluyordum. Bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremiyordum. Ama emin olduğum bir şey vardı. Bu beni eskisi gibi acılı yapmıyordu.

"Annen mi?" Onu sorguladım. "Onunla yakın mıydınız?"

Omuzları sertleşti ve cevap vermeyeceğini düşündüm.

"Hayır, pek sayılmaz," diye fısıldadı, yüzü hala göğsüme gömülüydü. "Babam ben doğmadan çok önce onun ruhunu yenmiş. Ondan geriye pek bir şey kalmamıştı."

Babasının zalimliği birçok kişi tarafından biliniyordu. Benito King ile müttefik olmasının bir sebebi vardı. İkisi de aynı kumaştan kesilmişlerdi.

"Senin ruhunu da dövdü mü?" Yumuşakça sordum.

Cevabı biliyordum ama söylemesini istiyordum. Ne kadar güçlü olduğunu bilmesini ve bununla gurur duymasını istiyordum.

Başını kaldırdı ve bakışlarımla buluştu.

"Alessio ve benimle ilgili en nefret ettiği şey buydu," diye mırıldandı. "Bizi kaç gün dövdürür ya da işkence ettirirse ettirsin, yine de karşı koyardık. Bizi kaç gün karanlık bodrumda bırakırsa bıraksın, yine de bir umut ışığına tutunurduk. Bizi kontrol edemez ya da anneme yaptığı gibi kıramazdı. Mia annem gibi olma yolunda ilerliyordu." Sertçe yutkunurken boynunun sallandığını hissedebiliyordum. Kahretsin, o günlere geri dönebilseydim

yirmi beş yıl önce, o doğar doğmaz babasını öldürürdüm. Keşke bilseydim. "Alessio'nun onu götürmesinin sebebi buydu. Bunu asla yüksek sesle söylemedi ama onun gözlerinin önünde yavaş yavaş öldüğünü görebiliyordu."

Elim onun pürüzsüz sırtında bir aşağı bir yukarı dolaştı. "Seni yanına almalıydı. Seni geride bırakmamalıydı."

Sustu ama ne doğruladı ne de yalanladı.

"Yine de babama parasının karşılığını verdim," dedi, sesi soğuktu. "Alessio'nun benim için asla geri dönmeyeceğine beni ikna etmiş olabilir ama ona teslim olduğum gün bir ceset olacağımı biliyordu."

Kesin olan bir şey vardı. Branka asla kimsenin önünde sinmeyecekti. Ne olursa olsun.

Bakışlarımız tutuştu. Söylenmemiş sözler kaldı. Eski hayaletler üzerimizdeki gücünü kaybetti. Sadece ikimiz önemliydik.

Göğüslerinin yükselip alçalmasını izledim, beni baştan çıkarıyordu. Muhteşem görünüyordu, kıvrımları beni baştan çıkarıyordu.

Parmakları pazılarıma kadar geldi, elime gelene kadar tüy gibi aşağı ve aşağı süzüldü, parmaklarımın üzerinde gezindi.

"Bu dövmele ne anlama geliyor?"

Bir parmağını diğerine geçirerek hafifçe izlerini sürdü. "Farklı şeyler."

Gözlerini önce yukarı sonra geriye çevirerek anka kuşuna odaklandı. Yeniden izini sürdü, dokunuşu tüy kadar hafifti.

"Bir anka kuşu," diye mırıldandı usulca. Bir sonrakine geçti. "Bu nedir?"

"Bu hamsa." Kaşları çatıldı, ben de açıkladım. "El şeklindeki sembol koruma ve şifayı temsil eder."

"Anka kuşu ve hamsa bağlantılı mı? Yükseliş ve iyileşme?" Noktaları birleştirmesi beni şaşırtmadı. Başımı sallayarak cevap verdim. "Her yeni ölümle birlikte yükselmek ve iyileşmek istiyorsun."

Anlamını biliyordu. Onca yıl ayrı kalmış olabilirdik ama bir şey bizi birbirimize bağlıyordu. Temel düzeyde birbirimize çok benziyorduk. İkimiz de kendimizi bir maskenin ardına saklayarak hayatımızı sürdürürken, derinlerde bir yerde yavaş yavaş kendimizi iyileştiriyoorduk.

Kendi yöntemlerimizle.

"İyileştin mi?" Ona sordum.

Keskin bir nefes aldı, sonra yavaşça nefesini verdi. "Bazen öyle düşünüyorum.

Diğer zamanlarda ise kendimi hâlâ karanlık bir bodrumda sıkışıp kalmış o küçük kız gibi hissediyorum." Anlayışla başımı salladım.

"Sen güçlüsün," dedim ona. "Herkesin sana verdiğiinden çok daha güçlüsün."

Dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. Diğerlerinden farklıydı. "Sanırım böyle düşünen tek kişi sensin."

"Bunu görmedikleri için aptallar," dedim ona. "Yara izlerin ve mürekkebin olmayabilir, ama sen de aynı derecede baş belasısın."

Hafifçe kıkırdadı, parmakları benimkilerle iç içe geçene kadar ön kollarımda gezindi.

"Bende vardı, biliyorsun." Kaşlarımı kaldırdığımda açıkladı. "Yara izleri. Bazıları gerçekten kötüydü."

Onları gördüm. Dizlerini göğsüne bastırmış ve vücudunun her yerinde yara izleri olan küçük kızın fotoğrafı zihnime kazınmıştı. Başka bir insana böyle bir şey yapmaya cüret eden tacizci bir pisliği her öldürdüğümde bu benim gerekçemdi.

"Kız kardeşimin de bir sürü yara izi vardı," diye yumuşak bir sesle devam etti. Mia'nın yara izlerinin tamamını görmemiştim ama gördüklerim gerçekten kötüydü. Damarlarımda kıpkırmızı bir öfke dolaşıyordu. "Alessio'ya estetik ameliyat için yalvardım. Hayatımın geri kalanını kat kat kıyafetlerin ardında saklanarak yaşamak istemiyordum. Zaten sakladığım çok şey vardı." Titreyen bir nefes aldı ve parmakları benimkileri sıktı. Bunu yaptığının farkında bile değildi. "Alessio estetik ameliyat için ödeme yapmayı ancak bir terapistle konuşmayı kabul edersem kabul etti."

Ardından sessizlik geldi. Rahatsız edici bir sessizlik değildi ama geçmişin hayaletleriyle doluydu.

"Mia hep senden bahsederdi," dedim ona. Gözleri bana kaydı, içlerinden karanlık fırtınalar geçiyordu.

"Onu tanıyor muydun?" Başımı salladım. Kafasının içinde dönen çarkları, noktaları birleştirdiğini görebiliyordum. "İkiniz de orduda görev yaptınız. Jason'la birlikte."

Tekrar başımı salladım.

"Seni severdi," dedim. "Belki kardeşinden bile daha çok." Branka yutkunurken boynunu salladı. "Kaçtığı için mutluydum. Ama aynı zamanda geride bırakıldığım için de kızgıyım."

Bu duyguyu anlayabiliyordum. Fiziksel olarak geride kalmadım ama annemiz için hiçbir zaman yeterince iyi olamadım.

"Tek konuştuğu buydu. Senin için geri dönmek." Mia'nın kız kardeşi ve erkek kardeşiyle olan bağı daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Ben kardeşlerimle yakındım ama Mia onlara bağımlıydı. Zihinsel olarak.

"Ona zarar veren adamları öldürdün mü?"

"Evet."

Bir kalp atışı geçti. "Güzel."

Sessizlik gölgelerde dans ediyordu. Onun. Benim. Bizimkiler. Ama birlikte hepsini yeneceğimizi biliyordum. Kahretsin, sert seksten vazgeçmem gerekse bile vazgeçerdim. Onun için yapardım. Nasıl olsa kontrolüm onun yanında boka saracaktı. Belki de zincirlerimi ve kontrol ihtiyacımı kırmak için en başından beri ona ihtiyacım vardı.

Tüm bu ironiye güldüm. Beni her zamankinden daha çok boşalttı ve ben ona neredeyse hiç şaplak atmadım bile. Ona dokunduğumda kontrol neredeyse hiç yoktu. Onlarca yıllık BDSM ve hepsini cehenneme göndermek için bir bakire gerekti.

"Sasha?" Sesi tereddütlüydü. Bana bakmaktan kaçınmıyor, çarşıfların arasında birbirine dolanmış bedenlerimize bakıyordu. Onunki kusursuzdu, benimki ise dövmelelerden oluşan bir halı.

"Hmmm."

Dolgun, pembe dudağını ısırdı.

"İhtiyacın olan şeyi sana verebilir miyim bilmiyorum." Kalp atışlarım durdu, onu izliyordum. Eğer benden onu bırakmamı isterse, bunu yapabileceğimi sanmıyordum. O kadar güçlü değildim. "Ama denemek istiyorum. Eğer yapmak istersen-" Sesi kesildi.

İki parmağımı çenesinin altına koyarak onu bana bakmaya zorladım. "Neyi denemeye?"

"Senin tarzında bir seks," diye mırıldandı.

Göğsüm sıkıştı. Vücudunun kontrolünü birine vermenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. Bunu denemek istemesi, belki de beni sevmeyi öğrenebileceği anlamına geliyordu.

Ve ben, ona o kadar dalmıştım ki 'aşk' kelimesi bile yanında sönük kalıyordu.

Narin boğazı bir yutkunmayla yukarı ve aşağı çalıştı.

"Kendimi kaybedersem bana farklı gözle bakmayacağına söz ver."

Ona bakabilmemin tek bir yolu vardı. En çılgın, en derin saplantıyla.

"Kotyonok, bunu yapmak zorunda değilsin-"

"İstiyorum." Çenesindeki inatçı eğim kararlılığını doğruladı.

Branka yaşamak *istiyordu*, sadece var *olmak* değil.

Yanağını avuçladım ve burnunun ucuna bir öpücük kondurdum.

"Söz veriyorum," diye yemin ettim. Canımı yakmadan önce taşaklarımı ve aletimi kesecektim.

Onu.

Başını salladı ve elleri boynuma dolandı. Tırnakları hafifçe boynuma sürtündü. Boynunun yumuşak etinin altında nabzının attığını görebiliyordum. Elimi başının arkasına kaydırdım ve saçlarını sıkarak bana bakması için başını geriye doğru çektim.

"Bana güveniyor musun?"

Bu-boom. Bu-boom. Bu-boom.

Üç kalp atışı çok uzun bir cevaptı. Daha çok çalışmam gerekecekti.

"Duracağın konusunda sana güveniyorum," diye nefes aldı. "Ve bana zarar vermeyeceğine."

Onu kendime yaklaştırmak için saçlarını çektim, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Sana zarar vermeden önce aletimi keseceğim, kotyonok."

Kısa bir süreliğine gözlerini kapattı ve ağzımı onunkine bastırdığımda vücudundan bir ürperti geçti. "Kulağa acı verici geliyor," dedi yarı alaycı bir şekilde. "Ve gerçekten iyi bir aletin israfı."

Bir gülümseme dudaklarımı sıyırdı. En azından sikimi seviyordu.

"*Moye serdtse*," dedim. Kaşları kalktı. "Durmamı istediğin her an *moye serdtse* diyeceksin."

Dudakları kıvrıldı.

"Tam da yatak odasında çıldırmak üzereyken sana kalbim dememi istiyorsun."

Göğsüm kahkahalarla gümbürdedi. "Çılgınca, ha?"

Bana dokunmayı bıraktığında gri gözleri benimkileri deldi ve hafifçe kaydı. Ellerini indirdi ve parmakları elbisesinin eteklerinde kıvrıldı ve yavaşça başının üzerinden çekti. Elbiseyi yere fırlattığında üzerinde kırmızı sütyeni ve tangasından başka bir şey yoktu.

Kasıklarına kan hücum etti. Bakışları benimkilere geldi, bakışlarındaki kırılma beni içten içe kemiriyordu. O kadar güzeldi ki, ona bakmak bile acı veriyordu. Benim onu gördüğüm gibi onun da kendini görmesini istiyordum. Mükemmeldi.

Her biri. Lanet olsun. İnç. O sadece mükemmeldi.

Her santimini inceledim ve gördüğüm tek şey mükemmellikti. Göğüs uçları sütyeninin ince malzemesine baskı yapıyor ve külotu iki ince çizgiye ayrılıyor, beni onu yutmaya davet ediyordu. Gözlerim yüzüne kaydı ve gözlerindeki derin ihtiyaç beni mahvedecek güce sahipti.

Aletim zonklıyor ve vücudumdaki gerilim artıyordu. Ona olan bu takıntım çok derindi. Her nefesin bir parçasıydı ve her gün hafiflemek yerine büyüdükçe büyüdü.

Elimle saçlarını kavradım ve geriye doğru çektim, sonra dudaklarımı kulağına değdirdim.

"Güvenli kelime nedir?" Sesim sert çıkınca sordum. "Moye serdtse."

Bir kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çektim. "Çok fazla gelirse söyle, durayım."

"Bundan zevk almanı istiyorum." Sesine dokunan güvensizlik kalbime saplandı.

O kadar iyi hissettiriyordu ki, yumuşak vücudu benim sert vücuduma karşı. Daha da güzel kokuyordu. "Güven bana, her şeyden zevk alır ve hoşlanırım. Seninle olduğu sürece."

Vücudu benimkinin içine girdi, odayı dolduran yumuşak bir iniltiyle bana sürtündü.

"Diz çok." Hemen itaat etti, dizleri pelüş halıya değiyordu. "Sikimi yala."

İfadesinde belirsizlik vardı ve çenesini parmaklarımın arasına aldım. "Ne oldu?"

Kaşlarını çattı, sonra hemen omuzlarını dikleştirdi ve bakışlarını benimkilere dikti.

"Daha önce hiç yapmadım." Tanrım, gözleri yıldızlar gibi parlıyordu. Elleri kemerime uzandı ve kemer tokamla oynadı. Normalde, ben izin verene kadar bana dokunmasına izin verilmezdi. Ama onun hakkında hiçbir şey normal değildi. O benim tüm kurallarımın istisnasıydı.

"Bana neyi sevdiğini göster," diye huzursuzca sordu.

Tanrım, ben çoktan sertleşmişim ve o daha sikime dokunmamıştı bile. "Da." *Evet*. Sesim boğuk bir iniltiydi.

Boksörlerimi aşağı çekti ve bir elini sert aletimin etrafına sararak hafifçe okşadı. Sikim seğirdi, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Elimi onunkinin etrafına sardım ve nasıl sevdiğimi gösterdim. Ağzı açıldı, nefesi kesildi ve yanakları kızardı.

Deriyi sertçe çekiştirdim, yukarı ve aşağı, pre-cum zaten şaftımın ucunda parlıyordu.

Dudaklarını yaladı, sonra bana baktı. "Sen çok güzelsin."

Şu an ölsem, mutlu ölürdüm. Gözleri sanki tüm dünyası benmişim gibi beni izlerken. Kalbim hızla çarpıyor, adrenalin damarlarımda dolaşıyordu. Bu kovalamacadan daha iyiydi, bu dünyadaki pislikleri öldürmekten daha tatmin ediciydi.

Dilini şaftıma doğru kaydırıldı ve tenimi ateşe verdi. Isı tenime, karnıma yayıldı ve karın kaslarımı sıkılaştırdı. Kahretsin, böyle giderse uzun süre dayanamazdım.

Dişlerimi sıktım, göğsümde bir inilti titreşti. Gözlerini yukarı kaldırdı, dili bir lolipop gibi sikimi yalıyordu.

"İyi gidiyorsun kotyonok," diye hırıldadım. Hem de çok iyi.

Elim saçlarına gitti, parmaklarım yelesini kavradı. "Kontrolü ele almam gerek. Bana izin verecek misin?"

Gözlerini kırıştırdı ve ben hiç vakit kaybetmedim. Ağızının derinliklerine doğru iterken, "Boğazıma kadar sok beni kotyonok," dedim. Saçlarını yüzünden geriye doğru ittim, böylece sikimin o güzel ağızda kayboluşunu izleyebildim. "Nefes almak istediğinde kalçama dokun."

Beni daha derine götürdü, benimle göz teması kurdu ve itaat etti. Bunu daha önce hiç yapmadığını tahmin bile edemezdim. Çok iyiydi. Ya da belki de sadece oydu. Çok iyiydi çünkü o benimdi ve ben de onun.

Başını geriye kaydırıldı, böylece sikimi boğazının derinliklerine itebildim. İçeri ve dışarı. İçeri ve dışarı. Sikimin etrafında küçük uğultular çıkarıyor, titreşim vücuduma titreme gönderiyordu.

Küçük kotyonokum da benim kadar bundan zevk alıyordu. Kalçalarını birbirine sürterek bastırdı.

Kendimi tuttuğum o küçük kısıtlama da kırıldı. Boğazının derinliklerine doğru ittim.

"Hepsini, kotyonok," diye sertçe emrettim.

Öğürdü ama kalçama dokunmadı. Beni daha derine çekti, emdi, durmayı reddetti. Omuriliğimin dibinde oluşan sıcaklık gittikçe artıyor ve dengesizleşiyordu.

"Rahatla," diye mırıldandım. "Çok iyi gidiyorsun, aşkım. Hem de çok iyi."

Bir mırıltı daha. Boğazını gevşetti ve beni ağızının derinliklerine aldı, her santimimi içine çekti.

"Siktir, kotyonok," diye homurdandım, sesim derin bir törpü gibiydi.

"İşte bu kadar."

Başını salladı. Gözleri sulandı ama emmeyi bırakmayı reddetti. Kalbim gökyüzünü yaran bir şimşek gücüyle gümbürdedi. Yüz ifadesini izleyebilmek için saçlarını yüzünden geriye doğru tuttum.

Bir elini kalçalarının arasına soktu ve şaftımı yalamaya devam ederken inlemesi sikimi titretti. Emiyor ve sonra tekrar içine alıyordu.

"Yap. Dokunmayın. Dokunma. Kendine." Sesim sertti. Kontrolüm gitmişti. "O amcık benim. Sadece benim ellerim seni boşaltacak."

İtaat etti ve bana baktı, gözleri parlıyordu ve beni o kadar çok duyguyla izliyordu ki, kendimi kolayca beni sevdiğine ikna edebilirdim. Hafifçe geri çektim ve onun küçük protestosu beni tekrar boğazının derinliklerine itti.

İnlemelerinden gelen titreşimler omurgama kadar ulaştı, boğazından gelen gurultu sesleri o kadar erotikti ki. Pes etmesini bekliyordum. Ama yapmadı. Onun yerine tırnaklarını kalçalarımaya geçirdi, tutunmaya çalıştı. Hiç olmadığım kadar sert boşaldım. Orgazm omurgamı yaktı, vahşi ve sıcaktı ve boğazının derinliklerine boşaldım.

Yutkundu, yanakları kızarmış ve küçük gözyaşı çizgileriyle lekelenmişti. "Her damla," diye emrettim, hiçbir şeyi ziyan etmiyordu.

Bakışları

benimkine kilitlendi, dili ağzının kenarından dölleri yalamak için dışarı fırladı. Sonra elinin tersiyle ağzını sildi, saçları dağınıktı ve beline kadar dökülüyordu.

Aman Tanrım.

Düşmüş bir bakireye benziyordu. Şeytan'ın yumurtasıyla günah işlemeyi umursamayan, tamamen mahvolmuş bir bakireye.

"Hoşuma gitti," diye mırıldandı, gözleri yumuşacıktı.

Boynunun arkasından tutup onu ayağa kaldırdım ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım, onu derinden öptüm ve dilimi ağzına soktum.

Bir tura daha hazırdım, aletim sertleşiyordu. Bana hayatımın oral seksini yapan kendisiyken, sanki ona zevk vermişim gibi ağzımın içine *doğru* iç çekti.

"Yatağa uzan," diye emrettim, sesim çakıl taşlarıyla kalınlaşmıştı. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine."

Yatağa zar zor uzandı ve ben de kıyafetlerimin geri kalanını çoktan çıkarmıştım.

Arkasından yaklaştım.

"Kıçını kaldır." Emri vurgulamak için kıçına bir tokat attım.

Ben gözlerimi ondan ayırmadan panik belirtisi olup olmadığını izlerken o emre uydu. Diz çöktü, gözleri üzerimdeydi ama gözlerinde korku yoktu.

"Eller ve dizler aşağı, kotyonok. Rahat ol."

Bir an için tereddüt etti. Elim yuvarlak kıçına indi ve hemen itaat etti.

Sırıttım, sonra kıcını okşadım. "İşte benim iyi kotyonok'um," diye övdüm, kıcı avucumun içine doğru itiliyordu. Ellerimle kalçalarını araladım ve onu çok ıslak buldum, suları kalçalarının arasında parlıyordu.

Derin derin içime çekerek havada asılı kalan nefis kokusunun tadını çıkardım. Beni deli ediyordu.

"Çok ıslaksın," dedim boğuk bir sesle, parmağımı onun kalın, ıslak kıvrımlarının içine sokarken. "Beni emdiğin için mi?" Onun iniltisi benim cevabımdı.

"Ben söylemedikçe kıpırdama," diye homurdandım.

Asıl ceza benim onu burada tutmam.

"Tamam," diye mırıldandı.

İtaatkârlığı beni memnun etti ve teninin kızarmasına bakılırsa bu ikimiz için de zevk vericiydi.

Omzunun üzerinden baktı, gri gözleri şehvetle bulutlanmıştı.

"Beni çok memnun ediyorsun kotyonok," diye övdüm yuvarlak kıcını okşarken. Tekrar dokunuşuma geri itti. Tıpkı bir kedi yavrusu gibi. Normalde buna izin vermezdim ama onda bu beni çok memnun ediyordu. Benim dokunuşumu istediğini bilmek.

"Sakin ol, kotyonok. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Arka duvara doğru yürüdüm ve deri bir kırbaç aldım, sonra Branka'ya geri döndüm, hala elleri ve dizleri üzerinde beni bekliyordu. Kıcı tamamen görünüyordu. Suları beni davet ediyordu. O kadar mükemmeldi ki.

Yumuşak dalları teninde gezdirdim.

"Güvenli kelime nedir?" Ona tekrar sordum. Hatırladığından emin olmak istedim.

"Moye serdtse."

"Güzel. Şimdi gözler ileri."

Başını çevirdi. Arkasında yerimi aldım ve kırbacı kıcının üzerinde, tenini çizen el izimin üzerinde gezdirdim. Sadece uçları tenini sıyıracak şekilde döndürdüm.

Dudaklarından şaşkın bir inilti döküldü. Dudaklarım yukarı doğru çekildi, sonra kırbacın tellerini tenine yaklaştırdım. Kıcı sıkıştı, içinden yumuşak bir uğultu yükseldi.

Kırbacı yukarı kaldırdım, sonra aşağı indirerek kıcına bir kez vurdum. Keskin bir nefes aldı, sonra omzunun üzerinden baktı.

"Hoşuna gitti mi, kotyonok?"

Kıçı sıkıştı, kalçaları birbirine sürtündü ve bir ıslaklık havuzu kalçalarından aşağı süzüldü. Vücudu bunu seviyordu ama aklının da sevmesini istiyordum.

Dili dudaklarında gezindi. "Sanırım öyle."

Rahatlamış bir nefes aldım. Sonra memnun bir gülümsemeye kolumu geri çektim ve onu tekrar kırbaçladım. Vurduğum yerde pembe bir iz oluştu. Çok muhteşemdi.

"Ne kadar iyi bir kotyonok," diye mırıldandım, onu överek.

Kırbacı yavaşça kıcının üzerinde gezdirdim. Kokusu havayı dolduruyor, beni sarhoş ediyordu. İnleyerek vücudu öne doğru kaydı, dirseklerine kadar battı. Vücudu daha fazlasını istiyordu. Uyarılmışlığı daha fazlasını talep ediyordu. Ama beni tekrar bu kadar hızlı sertleştiren şey bu değildi. Onun güveniydi.

Bu sefer biraz daha sert vurdum ve irkilerek kıcının yanaklarını sıktı. Sonra kırbacı kalçalarından yukarı ve zarif sırtının üzerinden geçirdim. Pencereleden görünen ayın altında teni parlıyordu.

Deri kırbacı aşağıya doğru izledim ve kıcının karanlık deliğinde durdum. Parmakları yatağın içine kıvrılmıştı.

"Bir gün senin kıçına sahip olacağım." Onun yanıtı karanlık deliğinin sıkılması ve yumuşak bir inilti oldu. Kalbim şiddetle çarpıyor, onu sahiplenme ihtiyacı damarlarımda uğulduyordu. Püskülleri hafifçe kıcının yanakları arasındaki kızarmış teninde, sonra da amında gezdirdim.

Amını hafifçe okşadım. Kıvranıyordu. Tekrar fiskeledim. Sonra kırbacı bıraktım ve parmaklarımla girişini ovdum.

Çok ıslaktı. Şişmiş ve parlıyordu.

Onun içinde olmak istiyordum. Tüm oda ikimiz için de dönene kadar onu becermem gerekiyordu. Sikimi onun sıcak, kenetlenmiş amına dayadım. İçine sertçe girdiğimde vücudu öne doğru düştü. Ellerim kalçalarına geldi ve onu tekrar yukarı çekti.

Onun sıcak, ıslak amının içinde olmak benim cennetimdi. İçi sikimin etrafında kenetlenmişti, siyah saçları güzel sırtından aşağı dökülüyordu. Bir elimle kalçalarını tutarken, kumral saçlarını kavradım ve yumruğumun etrafına iki kez doladım.

Başını geriye çekerek yüzünü kendime doğru zorladım ve ağzını aldım. Sırtını göğsüme yasladı.

Ona tekrar tekrar sertçe çarptım.

"Kotyonok'umun buna ihtiyacı var," diye homurdandım. "Sana sahip olmam için bana ihtiyacın var."

"Evet," diye inledi, vücudu öne doğru sallanıyordu. Kalçaları kıpırdadı ve ben de tutuşumu sıkılaştırdım, tempomu hızlandırdım, onu deli gibi becerdim. Şimdiye kadar sikişmek onun içindi. Bu bizim içindi.

Ona daha sert ve daha sert çarptım, ne kadar iyi hissettiğinin tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım. Amcığı sikimi boğuyordu. İnlemeleri ve sızlanmaları odayı dolduruyordu. Boğazını kavradım, sertçe içine girip çıktım. Şiddetli. Tüketerek.

Onu sertçe becerdim, kontrolün tüm benzerliği pencereden dışarı çıktı. Et ete çarpıyordu.

"Blyad," diye hırladım. "Geliyorum, kotyonok."

Amcığı sikimin etrafında patladı. Branka bana bakmak için başını çevirdi, yüzü kızarmıştı ve zevkten parlayan gözleri beni izliyordu. Bakışlarındaki bir şey kalbimi parlattı. İç çekişleri beni daha hızlı ve daha sert gitmeye teşvik etti. Daha derine.

Taşaklarım kıcının yanaklarına çarptı. Etrafına uzandım ve sıırıslıkla klitorisini ovuşturdum. O orgazm çığlıkları atarken ben de dilimde onun adıyla zevk çığlıkları atıyordum. Ve tüm bu zaman boyunca, içi sıkıştı.

Sıcak şımşek omurgamın tabanına çarptı ve güçlü orgazm 10.0 şiddetinde bir depremle içimden geçti.

Nefes alış verişlerimiz ağırlaşmıştı, vücutlarımız terden kayganlaşmıştı, kalbinin gümbürtüsünü hissedebiliyordum. Döllerim amından damlıyordu. Daha önce hiç bu kadar güzel bir manzara görmemişim.

Ellerim vücudunu okşuyor, yumuşak teninde geziniyordu. Onu kendime yakın tuttum, ağzım önce boynunun, sonra omzunun yumuşak derisini sıyırdı. Ürperti omurgasından aşağı yuvarlandı.

"Benim güzel kotyonok'um," diye mırıldandım tenine karşı.

Nefes alış verişimiz hafiflediğinde ondan ayrıldım ve lanet olsun, amını şimdiden özlemiştim. Onu ters çevirdim ve sırt üstü yatırdım.

"Burada kal," diye emrettim ve sonra banyoya girdim. Temiz bir bez aldım, ılık suya batırdım ve sonra yanına döndüm.

Bölüm Elli

BRANKA

O Nefes alış verişimiz yavaşça düzleşti ama kalplerimiz mükemmel bir uyum içinde sertçe çarpıyordu.

Ya öyle ya da bu adamın bana yaşattığı patlayıcı orgazmlar yüzünden şiirsel bir hale gelmiştim. Evet, fiziksel bağlantı her şey değildi ama... Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Burada kesinlikle bir şey vardı.

Sasha'nın içine kıvrıldım, sıcaklığını içime çektim. Evet, Montréal'de büyümüştüm ama bu soğuşu sevdiğim anlamına gelmiyordu. Kumsal ve güneş her zaman daha çok tercih edilirdi.

Parmaklarım vücudunda gezinip mürekkebin izini sürerken Sasha'nın nefes alışını dinledim. Çok fazla mürekkebi vardı. Buna bayılmışım. Bu bir hikâyeydi, hayatı tenine dökülmüştü. Hepsini bilmek istiyordum. Daha önce bana kim olduğuna dair bir fikir vermişti ama ben her şeyi bilmek istiyordum. Ondan her şeyini talep etmek kolaydı ama ona her şeyimi vermek çok zordu.

Parmaklarım ısırık izine ve taze mürekkebe rastladı ve durakladım.

Acaba

he-

Boğazımın sıkıştığını hissederek izini sürdüm. Isırık izimi onunkine dövme yaptı.

Cilt. şimdiye kadar fark etmemiştim.

"Neden bu kadar çok mürekkebin var?" Neredeyse nefesimi tutarak sordum. "Hatırlamak için."

Yüz ifadesini görmek için başımı kaldırdım. "Neyi hatırladın?"

Cevap vermedi. Avuçlarım göğsünde dolaşmaya devam etti. Ona dokunmadan duramıyordum.

"İlk dövmeni yaptırdığında kaç yaşındaydın?" Vücudu avuçlarımın altında gerildi.

"Genç."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne kadar genç." "On bir falan."

Mürekkebinin ardında bir hikâye olduğunu biliyordum. Gözlerim dövmelelerinin üzerinde gezindi. Görüntülere dökülmüş bir hikâyeyi izlemek gibiydi. Sonsuz Düğüm. Hristiyan Haçı. Mitolojik yaratıklar. Kiril alfabesiyle yazılmış kelimeler.

Belki aptalcaydı ama daha fazlasını bilmek istiyordum. Onu harekete geçiren neydi. Onu ne yaptı. Onu anlamak istiyordum. Sasha'nın tüm açık sözlülüğüne rağmen, onun hakkında pek bir şey bilmiyordum. Psikopattı, tehlikeliydi, ölümcüldü. Ama hepsi bu değildi. Gerçek Sasha'ya ulaşmak için soymam gereken katmanlar vardı.

"İlk dövmen hangisiydi?" Derisinin her santimetresine dokunarak sordum.

Kaburgalarını işaret etti. Nemesis'in dövmesi bana bakıyordu. Mitoloji pek bana göre değildi ama öfke ve intikam tanrıçası olduğunu hatırlar gibiydim.

"Nemesis mi?" Emin olmak için sordum.

"Baba." Sesi sertti, içinde yoğun bir duygu vardı.

"Neden özellikle bu?"

Etrafında görünmez duvarlar yükseliyordu. Neredeyse tepesindeydim ama o binlerce kilometre uzakta da olabilirdi.

Ama o cevap verdi. "Bana annemi hatırlattı."

"Neden?"

"Nemesis kayıplara ve acılara yol açabilir," dedi, sesi Sibiry'a'daki kış sıcaklıklarından daha soğuktu.

"Neden o dövmeyi seçtin?"

"Çünkü annem acı ve ıstıraptan başka bir şey getirmedi," dedi, sesi kuru ve kelimeleri daha sertti. İlk kez Rus aksanına dair bir ipucu duyuyordum.

Kıpırdamadım, kollarımda tüylerim diken diken oldu. Odadaki sıcaklık bir anda düştü. Yüz ifadesi karardığına göre annesi onu incitmiş olmalıydı. Belki de Tanrı her şeye rağmen gizemli yollarla çalışıyordu. Bizi kendi yaralarımızı yansıtan diğer yarımızla birleştirdi. Böylece birbirimizin iyileşmesine yardımcı olabilirdik.

"Sana zarar verdi mi?" Boğuk bir sesle söyledim.

Başını iki yana salladı. "Öyle değil. Babamızın sadakatsizliğine duyduğu öfke yüzünden hepimizin acı çekmesini sağladı. Kendini bırakmadı, bu yüzden onunla birlikte bizim de acı çekmemizi sağladı."

Sasha'nın psikotik davranışlarından daha fazlası vardı. Sıkı sıkıya dizginlediği bir yanı vardı. Onun bu yönünü bilmek istiyordum. *Onun her şeyini bilmek* istiyordum.

Ben daha bir şey söyleyemeden yorganı üzerimden çekip aldı ve beni sırtüstü yatırdı. Vücudu benimkinin üzerine geldi ve kollarımı ona dolayarak sıcaklığını içime çektim. O kadar büyüktü ki, vücudu bedenimin üzerinde ağır bir battaniye gibi duruyordu.

Avuçlarım sırtının pürüzsüz kasları üzerinde dolaşırken dudakları dudaklarıma değdi. Bir gün, vücudundaki her bir dövmeyle keşfedecek ve ne anlama geldiklerini öğrenecektim.

Beni yavaşça ve derinden öptü, daha önce beni sert bir şekilde sikmesinden farklıydı. Kalçalarım ayrılarak onu tekrar içimde karşıladı.

Bu kez hamleleri derin ve yavaştı, sanki o anın tadını olabildiğince uzun süre çıkarmak ister gibiydi.

Bölüm Elli Bir

SASHA

I Branka'nın kollarımda uyumasını izlerken yüzümü ovuşturdum. Çıplak ve bitkin.

Annemin benimle en son konuştuğu sözleri hatırlayınca boğazım düğümlendi.

Asla yeterince iyi olamayacaksın. Benim için değil. Baban için değil. Hiç kimse için.

Psikopat bir kaltaktı, ama lanet olası sözleri kaldı. Babama benzediğim için benden nefret ediyordu. Başka bir kadını sevdiği için babamdan nefret ediyordu ve bunun için beni suçluyordu.

Hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu. Ama bu sözler bir domino etkisi başlattı. Sözlerinin doğruluğu kanıtlanmıştı. En azından babamın gittiği yere kadar. Artık onun için bir önemimiz yoktu. Vasili baba rolünü üstlenmiş, ergenlik çağındaki küçük erkek kardeşimize ve küçük kız kardeşimize bakıyordu. Şirketleri ve işimizin gayrimeşru tarafını yönettiğinden bahsetmiyorum bile.

Asla yeterince iyi olamayacaksın.

Başparmağımı yumuşak teninde gezdirip yanağını kavradım. Ve sanki sıcaklığımı arzuluyormuş gibi yanağını avucumun içine bastırdı.

Telefonum komodinin üzerinde titredi ve ona uzandım.

Alessio: ****Kardeşimi geri istiyorum. Zarar görmeden. Dokunulmadan. Seni psikopat göt.****

Ben: ****Sevgi notların beni ağlatıyor. Kız kardeşin için endişelenme. O güvende ve artık seni ilgilendirmiyor.***

Telefonumun çalması sadece bir milisaniye sürdü. Dudaklarım yarım bir gülümsemeyle yukarı doğru çekildi. Alessio. Bilmem gerekirdi.

Branka'yı uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalktım ve üzerime bir kot pantolon geçirdikten sonra yatak odamızın balkonuna doğru ilerledim.

"Alo?"

"Sakın bana merhaba deme Nikolaev." Tamam, Alessio sinirlenmişti. "Hayır cevabını kabul etmeyeceğini bilmeliydim. Lanet olsun sana."

"Harika gidiyorum," dedim ona. "Hava çok güzel. Yemekler harika. Ve şirket en iyisi."

"Seni dengesiz orospu çocuğu," diye tısladı. "Hangi cehennemdesin sen?" "Seni ilgilendirmez."

Branka'yı teslim edeceğimi düşündüyse aklını kaçırmış olmalıydı.

"Telefonu ona ver," dedi.

"Küçük bir haberim var," dedim. "Taleplerinizi bağırarak dile getiremezsiniz."

Elbette deneyebilirsin. Ama bu sadece telefonu yüzüne daha hızlı kapatmama neden olur." Bunu gergin bir sessizlik izledi.

"Ne kadar sürecek?"

Kaşlarımı çattım. "Ne ne kadar?"

"Ne zamandır Branka'yı gözüne kestirmiştin?"

Branka'nın bazı şeyleri ağabeyiyle paylaşmadığı açıktı. Berkeley'deki buluşmamız sadece ikimizin bildiği bir şeydi. Yalan söyleyebilirdim. Yalan söylemeliydim.

"Sana onun yasak olduğunu söylediğim zamandı. Dört yıl önce bu sözlerle onu daha cazip hale getirdim. Yasak bir meyve."

Belki de bu onu mühürledi, ama o bundan çok önce benim olmuştu. Bu sözler beni o gece onu aramaya itti.

"Evet, bu sözler her şeyi açıklığa kavuşturdu." Yarı gerçeğe yetindim. Yorgun bir şekilde iç çekti.

"Senin deli kığın için ne enerjim ne de zamanım var," diye mırıldandı. "Sadece kız kardeşimi bana geri ver."

"Sakinleşmen gerek," dedim ona soğuk bir şekilde. "Eğer sakinleşmezsen yeni doğmuş bir bebeğin olduğunda ölmüş olacaksın."

"Yemin ederim, Sasha-"

"Onu geri alamayacaksın," dedim, sesim son derece sakindi. "Branka Russo benimdir. Onu benden almaya kalkan olursa, nasıl bir psikopat olduğumu görürsünüz."

Alaycı nefesini hattan duyabiliyordum. "Tanrım," diye mırıldandı. "Sasha, Branka sana göre değil. O çok-" Derin bir nefes aldı, sonra

yavaşça nefes verdi. "Çok fazla incindi. İyi bir adama ihtiyacı var. Onu hak eden birine."

Hayal kırıklığı içime işledi, söylenmemiş kelimeler beni olması gerekenden daha fazla etkiledi. Hedeflerini vurdular ve içimi kanatmalarından nefret ettim. Eğer Branka'nın kardeşi olmasaydı, geri dönüp alınına bir kurşun sıkardım.

Parmağım tetik için kaşınıyordu.

Kardeşini kaybettiğinde Branka'nın yüzünde oluşacak acıyı hayal ettiğimde göğsümde tuhaf bir sıkışma hissettim. Başımı iki yana salladım. Kendimi kandırmanın bir faydası yoktu. Branka'yı üzecekse bir karıncayı bile incitemezdim.

"Beni yakalayacak," diye homurdandım. "Benden başka kimse yok. O yüzden bununla başa çık."

"Onunla konuşmak istiyorum." Sesi soğuktu, dişlerini sıkıldığı telefonda bile fark ediliyordu.

"Uyuyor."

Bir duraklama. "Lanet olası günün ortasında mı?"

Hatamı hemen fark ettim. Kanada ve Doğu Yakası'nda hava gündüzdü.

"Yorgundu. Çok meşguldük."

Birden bunun nasıl görüldüğünü fark ettim. Sanki saatlerdir sevişiyormuşuz gibi. Tanrım, Branka ile sadece birkaç gün geçirdim ve şimdiden kaymaya başlamıştım.

"Sen öldün, seni lanet olası Rus," diye kükredi. "Seni bulduğumda boğacağım."

Tanrım, adam hormonluydu. "Bazı nefes alma tekniklerini denemelisin," diye önerdim sakince. "Hamileliğin seni dengesizleştirdiği çok açık."

"Sen. Yapıyorsun. Beni. Uçucu." Sesi gergindi. "Senin Rus kıcını öldüreceğim."

Telefona doğru sııttım, her zamanki neşemle olmasa da. Eğer Alessio benden nefret ediyorsa, bu Branka'yı üzecekti. Bu istediğim son şeydi.

"Kız kardeşini dul mu bırakacaksın?" Tanrım, bizi evlendirecek birini bulsam iyi olacak. Mümkün olduğunca çabuk.

"O Killian'la evleniyor, seninle değil." Arka planda bazı şangırtılar duymuş olabilirim.

"Evet, sana iyi şanslar," diye söylendim. Benim cesedimi çiğnese başkasıyla evlenirdi. Bu yorucu görüşmeyi bitirmiştım. "Seni bilgilendirmeye devam edeceğim"

yıldönümlerimizi ve doğum günlerimizi. Branka ve benimle uzlaştığında, sana bizim ve ailemizin fotoğraflarını göndereceğiz."

Bir yanıt beklemeden aramayı sonlandırdım.

Gözlerim etrafımızdaki manzarada gezindi. Etrafımızdaki iki yüz dönümlük alanda hiçbir şey yoktu. Eğer biri kaleye yaklaştıysa, fark edilmeden ona yaklaşma şansı asla olmazdı.

Yine de Branka'yı kaybetme korkusu damarlarımda buz gibi bir panik hissi yaratıyordu. Yedi yıl boyunca sabretmiştim ve neredeyse onu kaybediyordum. Şimdi, onun gelip beni seçmesine ihtiyacım vardı. Onu bana bağlamalıydım ki başka kimse onu benden alamasın.

Kan damarlarımda hızla akıyordu. Nabzım kulaklarımda uğulduyor ve kalbim çok sert atıyordu. Acele kararlar vermeden önce genellikle böyle hissederdim.

Öldür. Engeli ortadan kaldırın.

Bunu şimdi yapamazdım. Bu bana istediğim tek şeye mal olacaktı.

Yatak odasına döndüm ve Branka'nın uyumasını izledim. Göğsü inip kalkıyor, nefesi kesiliyordu. Uyurken çok uysal görünüyordu, dudakları hafifçe ayrılmıştı ve yüzünün yumuşak hatları davetkârdı.

Yatağa kaydım, bir kolumu beline doladım ve göğsümü sırtına yasladım. Yüzümü boynunun arkasına gömdüm ve derin derin içime çektim, tanıdık çiçek kokusu huzursuzluğumu hafifletti. Beni sakinleştiren, kulaklarımdaki telaşı ve kalbimin atışını yavaşlatan sadece onun görüntüsüydü.

"*Ya tebya lyublyu, kotyonok,*" diye fısıldadım kulağına.

İlk defa bir kadına 'seni seviyorum' dedim. Herhangi bir kadına.

Elli İkinci Bölüm

BRANKA

M Gözlerimi karanlık bir odada açtım. Çarşafı bulmak için yatağa uzandım. soğuk ve Boş. Sasha değildi. Burada. Hayal kırıklığı üzerime yıkıldı.

Kendimi banyoya sürükledim, Sasha'nın döleri kalçalarımın aşığı sızıyordu. Prezervatif ikimizin de aklına hiç gelmemiştii. Sertçe yutkundum, hamilelik fikri beni endişeyle dolduruyordu. Üzüntü.

Kalbim ağırlaştı.

Sasha bilse beni bir kenara atar mıydı? *Kusurlu.*

Sertçe yutkundum. Bebekler ve miraslar yeraltı dünyasının önemli bir parçasıydı. Kan bağı taşımak. Soyadı taşımak. Aile içinde bir şeyler yapmak. Ama Russo soyunun benimle birlikte ölmesi umurumda değildi.

Ama yine geride kalmayı umursamadım.

Midem döndü ve omurgamı çelikleştirdim. Kendimi temizledim, işedim ve sonra midemin çukurundaki tüm ağır duyguları görmezden gelerek duşa atladım.

Duş aldım, bana getirilen yemeğı yedim ve sonra eski kaleyi keşfetmeye karar verdim. Yapacak daha iyi bir şeyim yok gibiydi. Odadan odaya sürüklendim, lüks bu evin her bir köşesinde kendini belli ediyordu. Tarih meraklısı değildim ama tahminimce buranın sahibi her kimse, evi ilk günkü ihtişamına kavuşturmuştu.

Kale birkaç yüzyıl öncesine, Rus Devrimi'nden önceki eski güzel günlere dayanmaktadır.

Tanıdık, karanlık sesi duyduğumda büyük merdivenden indim. Dün gece beni kaç kez götürdüğünü hatırlayınca yanaklarım kızardı.

Sasha yatak odasında baskın ve doyumsuzdu.

Sesin geldiği yönü takip ettim ama her odaya girdiğimde boş olduğunu gördüm.

"Sasha'yı mı arıyorsun?" Bir ses duyunca döndüm. Gözlerimi kırptım, sonra tekrar kırptım.

Bu sesin sahibi uzun boyluydu, yaklaşık 1.80 ya da daha uzun. Siyah bir gömlek ve pantolon ile açık siyah kaşmir bir palto giymişti. Kaşlarım havaya kalktı. Siyah rengi gerçekten seviyordu. Bakışlarım yüzünde gezindi. Keskin, köşeli yüz hatları ve yoğun koyu renk gözler. Koyu kahverengi saçlar.

O bir Konstantin'di. İkizlerden biri. Burada ne işi vardı? Sonra sorusunu hatırladım. "Evet, Sasha'yı arıyorum."

"Şanslısın o zaman," dedi ellerini cebine sokarak, sanki tehditkâr görünmemeye çalışıyormuş gibi. Evet, hiç şansı yoktu. Acımasız ve tehlikeli bir adam havası vardı. Kendi kardeşime çok benziyordu. Sasha'ya çok benziyordu.

Ona bakmak hoştu ama kaçıp saklanmak istememe neden olan şey sinir bozucu gözleriydi. Beni izleme şekli, çok fazla şey gördüğünü düşünmememe neden oluyordu. Kendimden sakladığım en karanlık sırları bile.

"Onu az önce kütüphanede bıraktım," dedi. "Kardeşleri onunla birlikte."

İçimden bir alarm geçti. Bunu bir aile buluşmasına dönüştürdüğümüzü fark etmemiştim.

"Sadece onlar mı?" Temkinli bir şekilde sordum. Kardeşim beni buldu mu?

Kaşları bir an için çatıldı, sanki korkumu hissetmiş gibiydi. Sanki kafası karışmış gibiydi. Ama sonra ifadesi okunamaz bir maskeye döndü ve orada öylece durmaya devam ettik. Kımıldamadan. Göz kırpmadan.

"Evet, sadece kardeşleri."

Bu adam benim kim olduğumu biliyordu. Hayatım üzerine bahse girerim. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, Sasha'nın koruması altında kendimi güvende hissediyordum. Başımı kendime doğru salladım. Adam şeker gibi orgazmlar dağıtıyor ve vücudumu eritiyordu ve birden kendimi onun yanında güvende hissettim. Evet, bunu söyleyen beynim değildi ama her neyse.

"Kaçmak istiyor gibi görünüyorsun?" dedi, sesi sakindi. Sanki beni korkutmamak için sesini bilerek alçaltmıştı. O anda ayaklarımın kıpırdadığını, bir ayaktan diğerine geçtiğimi fark ettim ve kendimi durmaya zorladım.

En son ne zaman bir erkekten kaçtığımı hatırlamıyordum. Uzun zaman olmuştu.

Babam ve onun lanet ortağı! O kaçtığım son adamdı.

"Ben Ilias," diye tanıttı kendini, elini uzatarak. "Ilias Konstantin."

Tereddütle elimi onun elinin içine koydum. "Branka."

Soyadımı vermenin akıllıca olmadığını uzun zaman önce öğrendim.

Babamın çok fazla düşmanı vardı. Haksızlık ettiği çok fazla insan vardı.

"Memnun oldum, Branka." Başımı onaylarcasına eğdim. "Şimdiye kadar Rusya'yı nasıl buldunuz?"

Omuz silktim, onu inceledim. "Ben sadece bu evi ve kilometrelerce uzanan uçsuz bucaksız araziye gördüm," dedim kuru bir sesle. "Gerçi Sibiry'a da yazlar daha soğuk geçer."

Gülümsedi, eğleniyordu ve benim ağzım açık kaldı. *Aman Tanrım.* Güneş tarafından kör edilmek gibiydi. Seksapeli çok fazlaydı.

"Ve kışlar daha da soğuk geçiyor," dedi eğlenerek.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Sadece kilometrelerce derinliğindeki karı hayal edebiliyordum. Göz alabildiğine beyaz. Benim ideal kış senaryom bu değildi. Evet, Kanadalıydım ama bu kışımın donmasını sevdiğim anlamına gelmiyordu.

"Sen Sasha'nın arkadaşı mısın?" Merakla sordum. Onu Sasha'nın yakınlarında ikinci kez görüyordum. Bu bir tesadüf olamazdı. "Seni daha önce görmüştüm. Kaliforniya'da."

Dudakları hafif bir gülümsemeye dönüştü. "Seni hatırlıyorum," dedi.

Tamam, bu endişe vericiydi. Ne de olsa bu yedi yıl önceydi. "Ee, öyle misin?" Tekrar sordum. Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdığında, "Arkadaş mıyız?" diye ekledim.

"Muhtemelen beni o kategoriye koymazdı." Sesi kuru, ifadesi ise daha da kuruydu. "Özellikle de az önce yaptığımız konuşmadan sonra."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ha?"

Başını öne eğdi. "Korkarım Nikolaev kardeşler kız kardeşlerinden taleplerimden pek memnun olmadılar." Başını salladı, tedirginliği yüzünden okunuyordu. "Tatiana'nın tek düşüşü bu. Kardeşleri."

Kaşlarımı çattım, kafam tamamen karışmıştı. Bunu bana neden söylüyordu? İçimden bir ses bu adamın yaptığı her şeyin bir amacı olduğunu söylüyordu. Hata yapan biri değildi.

"Ve muhtemelen bunu sana neden söylediğimi merak ediyorsundur," dedi tembelce, gülümsemesi mesafeliydi. Başımı salladım. Bana bunu söylemesi garipti.

Tatiana hakkında hiçbir şey. Ne de olsa birbirimize yabancıydık. "Çünkü sen
onun
zayıflık, Branka Russo."
Nedense kim olduğumu bilmesi beni şaşırtmadı.

Elli Üçüncü Bölüm

SASHA

I Branka yanıma geleli daha üç gün olmuştu ama telefonum susmak bilmiyordu. Ziyaretçiler de öyle.

Büyük bir merkez istasyon gibiydi. Sürekli bip sesi, zil sesi ve konuşma. Yine de Ilias Konstantin'in lanet ziyareti olmadan da yapabilirdim. Şerefsiz! Eğer kız kardeşimi elde edebileceğini düşünüyorsa, başka bir şeyi hak etmişti. Vasili ve Aleksey'in yüz ifadelerinden benimle aynı fikirde oldukları anlaşılıyordu.

Ilias odadan çıkarken Tatiana'nın içeri girmesi beni dehşete düşürdü. Herifin yüz ifadesine bakılırsa, eninde sonunda başımıza bir bela gelecekti. Vazgeçmeyecekti; hayatımı buna yatırırdım.

Masanın arkasındaki kütüphanemsi ofiste oturmuş, bıçağımı önce açıp sonra kapatıyordum. Açtım. Kapattım.

Gergin bir sessizlik havayı kaplamıştı. Vasili karşımdaki sandalyeye oturdu, Tatiana kanepeye oturdu ve Aleksey kollarını kavuşturmuş duvara yaslanmış duruyordu. Üçü de gelmişti. Davetsiz. Siktiğimin sapıkları. Yine de Tatiana'nın eşofman altı yerine kendine özgü siyah beyaz Chanel kıyafetini giydiğini görmek beni mutlu etmişti.

Sessizlik odaya yayılmıştı, kardeşlerimin gözleri üzerimdeydi. Bir grup öfkeli. Biri duygusuz. Ve biri sıkılmış.

Kaslarım gerildi, üçü de burada olduğu için öfkelenim. Bir erkek sevdiği kadınla yalnız bırakılamaz mıydı? En azından ben onu hamile bırakana ve kimse onu benden alamayana kadar.

Sandalyemde arkama yaslandım. "Beni nasıl buldun?"

Tatiana beni anlayışla inceleyerek, "Oldukça kolaydı," diye cevap verdi.

Aleksey'in ve Vasili'nin gözleri o meraklı bakışlarla beni izliyordu ama çok fazla şey gördüğünden korktuğum kişi Tatiana'ydı.

"Russo kadın iyi mi?" Alexei sordu.

Bıçağı çevirip açtım, sonra tekrar kapattım. "Evet."

"Ilias neden jetini kullanmana izin verdi?" Vasili sordu. Omuz silktim. "Benden hoşlanıyor."

"Russo kızından da hoşlanıyor mu?" Vasili çok sinir bozucu olabiliyordu. Yine de Ilias'ın ya da başka birinin Branka'ya asılması fikri göğsümde bir öfke ışımasına neden oldu.

Tatiana, "İlyas Russo'nun kızından hoşlansaydı, onu kendisi alırdı," diye açıkladı.

Bakışlarım daraldı. Kız kardeşim Illias hakkında ne bilebilirdi ki? Onunla sadece bir kez karşılaşmıştı.

Vasili ve Aleksey de aynı şeyi düşünmüş olmalılar çünkü bakışları küçük kız kardeşimize odaklanmıştı.

Kaydığını fark ederek başka tarafa baktı.

"Onunla evlenecek misin?" Alexei kayıtsız bir sesle sordu. Cevap vermedim.

"Yemin ederim Saşa," diye hırladı Vasili. "Kızla evlensen iyi edersin. Eğer bütün bunları kızla oyun oynayıp sonra da ondan kurtulmak için yaptıysak, yemin ederim seni kendim öldürürüm. Ve ağabeyi ya da Brennan kadını yoldan çıkardığını fark etmeden önce ona bir koca bulacağım."

Ayağa fırladım. "Ona doğru bakarsan seni bitiririm." Sesim karanlıktı. Bakışlarım daha da karanlıktı. "Bu konuyu bir daha asla açma Vasili."

Bakışlarım başka birini öldürebilirdi. Ama kardeşlerimi değil. "Tanrım," diye mırıldandı Tatiana.

Vasili sandalyede arkasına yaslanmış, beni inceliyordu.

"Yani belli ki onunla evlenmek istiyorsun. Sorun nedir?" Vasili sorguladı.

Asıl sorun, onu benimle evlenmeye zorlamak istemememdi. Onun beni seçmesini istiyordum. Benimle evlenmek istemesini. Tabii ki, hamile kalmasını umuyordum. Sigorta.

"Sorun yok," diye homurdandım. "Şimdi lütfen siktirin gidin. Üçünüz de. Çok iyi ve hazır olduğumuzda evleneceğiz." *Branka hazır olduğunda.*

Dudakları yukarı kıvrıldı ve gözlerinde bir gülümseme belirdi. Orospu çocuğu. "Karma gerçekten de bir kaltak," dedi memnun bir ifadeyle.

Çenem gerildi. Vasili tam bir pislik olabiliyordu.

"Siz üçünüz ne zaman gidiyorsunuz?" Sıkılmış dişlerimin arasından söyledim.

Vasili ayağa kalktı ve takım elbisesinin kolunu düzeltti. "Sanırım birkaç gün kalacağım."

"Hayır, yapmayacaksın," diye homurdandım. "Beni gölgelemene ihtiyacım yok. Isabella ile aranız bozukken başının etini yedim mi? Hayır, etmedim." Tatiana gözlerini devirdi. "Üçünüz de. Mutfaktan biraz yiyecek alın ve New Orleans'a geri dönün."

"Duygularımı incittin," diye tersledi Alexei.

Odayı koyu bir sessizlik kapladı.

"Az önce şaka mı yaptın?" İnanamayarak söyledim. Alexei asla şaka yapmazdı. Nadiren gülümserdi bile.

Alexei'nin dikkati benim üzerimde yoğunlaştı. "Ben kalıyorum. Deli kardeşime göz kulak olmalıyım."

Tatiana bana saldırdı. "Ben de." "Ne zamandır?" Ben sordum.

"Ne ne kadar?" Vasili anlamamış gibi davranmaya tenezzül etti. "Ne kadar kalacaksın?" Dişlerimi sıktım.

Kardeş sahibi olmanın avantajları vardı ama çok can sıkıcı da olabiliyorlardı. "Aşağı yukarı birkaç gün."

Üçü odadan çıktı, muhtemelen önümüzdeki birkaç gün boyunca hayatımı nasıl cehenneme çevireceklerini planlıyorlardı.

SIKTIĞIMIN ILLIAS KONSTANTIN'I.

Seyahat programımı Vasili'nin eline tutuşturdu. Bunun Branka ile geçireceğim zaman olması gerekiyordu. Ailemle geçireceğim lanet bir balayı değil. Dışarıdan sesler ve kahkahalar geliyordu ve pencereden dışarı baktım.

"Bütün lanet aile," diye homurdandım. Kardeşlerim eşlerini ve çocuklarını getirmişlerdi. Hepsi buradayken nasıl olur da bu kalenin her köşesinde kadınımı sikebilirdim ki?

Branka'yı bikiniyle havuzun kenarında otururken bir an gördüm ve aletim seğirdi. Kırmızı beyaz bikinisinin içinde kalp durduracak kadar muhteşem görünüyordu. Küçük Kostya onun kucağına oturmuş, gevezelik ediyor ve minik bacaklarını oynatıyordu. Suya sokulmak istiyordu. Çocuk küçük bir balık gibiydi. Havuzun ısıtılmalı olması iyi bir şeydi.

Yerimden ayrıлып Branka ile paylaştığım odaya geçtim ve üzerime bir çift yüzme şortu geçirdikten sonra havuzun yolunu tuttum. Tüm bu süre boyunca homurdandım, ailemin lanet partimi mahvetmesine sinirlenmişim.

Havuzun yanında durduğumda herkesin gözleri bana çevrildi. Küçük Kostya ve Nikola dişlek sırtışılarıyla bana baktılar, tombul elleri bana uzandı. Hayal kırıklığının dağılması için tek gereken buydu.

Suya girdim ve Aleksey'i iterek Branka'nın yanına oturdum. Tekmeleyen ve sırtan Kostya'sının üzerinde karanlık bir gölge gibiydi. Onun kucağında oturmaktan memnundu. Alexei Branka'nın ne yapacağını sanıyordu ki? Anne babası ve amcaları etrafta yüzerken onu suya bırakacağını mı?

"Hey, Sasha," diye selamladı Aurora beni. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ sorun çıkarıyorsun." Elimi Branka'nın omzuna dolayarak sırttım.

"Selam Aurora.

Gördüğüm kadarıyla hâlâ sinir bozucu."

Branka omzunu bana doğru itti. "Kibar ol," diye azarladı usulca.

Sırttım. "Her zaman." Sonra gözlerimi Alexei'ye diktim. "Çocuk havuzunda boğulmak istemiyorsan, kadınıma bu kadar yakın oturma."

Alexei bana ters ters baktı, yüzü duygusuz bir maskeye dönüşmüştü. Her zamanki gibi. Onu en çok annem mahvetmişti, çocukken onu Alexei'nin öz annesi Marietta Taylor'dan kaçırmıştı.

Evet, kesinlikle hepimiz berbat durumdaydık. Vasili suçluluk duygusuyla hareket ediyordu. Alexei, kindar kaltak annem sayesinde fiziksel ve zihinsel olarak hasar görmüştü. Tatiana'nın iki ebeveyni de yoktu, belki de şanslıydı.

Ve ben... Şey, sanırım mükemmel oldum, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

Gerçek şu ki, Alexei ve Vasili'ye Branka ile aynı odada çıplak olarak güvenilebilirdim.

Onu çıplak görmelerine izin vereceğimden değil.

Kostya bana dişlek bir sırtış attı ve ben de uzanıp sarı saçlarını okşadım. "Sanırım bir süreliğine iyi davranabiliriz. Kotyonok'um için."

Güneşlenmekte olan kız kardeşimden bir kıs kıs gülme sesi geldi.

"Sana kedici mi diyor?" diye sordu Branka'ya. Branka ona baktı, sonra gözleri bana kaydı ve Tatiana'ya dönüp başını salladı. "Kahretsin, bunun için onun taşaklarını keserdim."

Branka kaşlarını çatı. "Neden?"

"Lanet bir kraliçe olsam iyi olur. Kedi yavrusu değil."

Branka kıkırdadı. "Ben daha çok bir erkeğin kalbini oyacak türden bir kızım.

Ama böyle bir şey için değil."

Ağzımı Branka'nın alnına bastırdım, sonra da "O bir kedi yavrusu değil. O bir dişi kaplan."

Vasili suyun içinde ilerlerken küçük Nikola omuzlarında oturuyordu. Isabella havuzun karşı tarafında oturmuş bir tıp dergisi okuyordu. Küçük kızı, üzerinde bir şemsiye ile taşıyıcıda uyuyordu ve Isabella hepimizi görmezden geliyordu.

"Vasili, Sasha'ya zorluk çıkarma," diye başını kaldırmadan kocasını uyardı.

"Malışka, ben hiç kimseye zorluk çıkarıyor muyum?" Vasili homurdandı. "Her zaman," diye hepimiz aynı anda kuru bir şekilde karşılık verdik.

Vasili hepimizi tersledi. "Demek bunca zamandır her şey seninle ilgiliydi, Branka Russo, öyle mi?" Vasili kayıtsızca söyledi. Bana tereddütlü bir bakış fırlattı, sonra tekrar ağabeyime döndü. "Aileye hoş geldin."

Branka'nın yanakları kıpkırmızı olmuştu ve bunun Rus yaz sıcağıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Ağabeyimin yorumunu duymazdan gelerek yüzünü Aleksey'e çevirdi. "Kostya'yı yüzmesi için suya götüreyim mi? Yoksa sen mi tercih edersin?"

Alexei, genellikle insanları kıvrandıran ya da altlarına sıçmalarına neden olan tarzıyla onu izledi.

Aurora, "Alexei nasıl oluyor da seni korkutmuyor?" diye sorduğunda tam ona kesmesini söylemek üzereydim. Başını eğmiş, Branka'yı düşünceli bir şekilde inceliyordu.

Branka omuz silkti ve Kostya'yı babasına geri verdi. "Belki daha korkunç şeyler görmüşümdür."

Kız suya atladı ve Kostya bir çığlık attı, babasının güvenliğini bırakıp Branka'ya gitmeye hazırdı. Belki de ailemin gelmesi o kadar da kötü bir fikir değildi. Kadınıma ailemle birlikte görünce kalbim gururla kabardı. O buraya aitti. Bizim ailemize.

Isabella dergiyi yumuşak bir gümbürtüyle kapattı ve yere fırlattı.

Vasili karısına bakmak için döndü. Hepimiz öyle yaptık.

"Sorun nedir, Malyshka?" Vasili bilmek istiyordu. Tanrı karısını üzen herkese yardım etsin.

Isabella havuza girdi ve yüzerek yanımıza geldi. "Malyshka?"

Elini sallayarak uzaklaştı. "Bir arkadaşımın makalesi dergiye giremedi," diye mırıldandı, sonra gülümseyerek en büyük oğluna uzandı. "Babanın omuzlarından in, Nikola. Annenle yüz."

Korkmadan babasının omuzlarını bıraktı ve suya atladı. Aman Tanrım. Çocuk pervasızdı.

Vasili sanki aklımı okumuş gibi onayladı. "Çocuk en az Sasha kadar pervasız." "Hadi ama kardeşim," diye haykırdı Tatiana, oturduğu yerden kalkarak sandalyeye oturdu ve havuzun kenarına doğru yöneldi. "Biz Nikolaev'ler hepimiz pervasızız. Ve berbat durumdayız."

Tatiana havuza atladı, kafası kayboldu.

"Hâlâ içiyor mu?" Kardeşlerime bir bakış fırlatarak sordum.

Kız kardeşimiz hava almaya çıktığında Vasili, "Bugün alkole dokunmadı," dedi. Yüzündeki suyu silkeleyerek büyük pembe bir yunusun üzerine tırmandı ve boynunu kavradı, ardından dinlenmeye hazır bir şekilde arkasına yaslandı.

"Demek Mia'nın kız kardeşisin, ha?" diye sordu. "Ona benziyorsun. En azından resmine. Komik, ben hep Mia'nın Sasha'nın uzun zamandır kayıp aşkı olduğunu düşünmüştüm." Kıkırdadı. "Çok yanılmışım."

Gerginlik havuza yayıldı. Hava durgunlaştı.

Lanet olsun.

Elli Dördüncü Bölüm

BRANKA

F Sibirya'daki yaz günlerimiz.

Neyse ki havuz ısıtılıyormuş. Ve itiraf etmeliyim ki, Sasha'nın Aile gergindi ama iyiydi. Kostya kollarımda gülüyor ve mırıldanıyordu, bana kendi yeğenimi hatırlatıyordu.

Kardeşim Sonbahar'ı ve yeğenimi düşününce içimde bir çatışma başladı. Onları özledim. Onlarla konuşmak istedim.

"Demek Mia'nın kız kardeşisin, ha?" Tatiana dikkat çekti. "Ona benziyorsun. En azından resmine. Komik, ben hep Mia'nın Sasha'nın uzun zamandır kayıp aşkı olduğunu düşünmüştüm." Kıkırdadı. "Çok yanılmışım."

Kafam karıştı ve gözlerim hepsinin arasında gidip geldi. "Ne demek istiyorsunuz?" Tereddütle sordum.

"Ona söylememişsin," dedi Aleksey, sesi duygusuzdu.

Yutkundum. "Bana ne söyleyeceksin?" diye sordum. "Hepiniz Mia'yı nereden tanıyorsunuz? Ve Mia'nın Sasha'nın-" Derin bir nefes aldım. "Sasha'nın-" Söyleyemedim bile.

Sasha ve Mia. Tanrı aşkına, Sasha ve Mia.

Ben sadece yedektim.

Tatiana başını salladı. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Özür dilerim. Sadece düşündüm-" Sasha'nın kız kardeşi gülünç yunusun üzerinde doğruldu ve kendini dengeledi. "Hiçbir şey söylememeliydim. Çok özür dilerim."

"Hayır, bana söylemeliydin," dedim, sesim garip bir şekilde sakindi. Sasha'yla yüzleşmek için yer değiştirdim. "Ya da daha iyisi, Sasha bana söylemeliydi."

Havuzun kenarına kadar yüzdüm ve dışarı çıktım, üzerimden su damlıyordu.

Ben.

"Branka, bekle." Sesi tam arkamdaydı. Sırtımda onun sıcaklığını hissedebiliyordum. Ondan yeterince hızlı uzaklaşamıyordum.

Birden içime bir öfke yayıldı. "Neyi bekleyeceksin? Günler önce bana söz verdiğin telefonu mu? Kardeşimi ya da arkadaşımı aramamın sorun olmadığını söyleyene kadar mı?" Elimi nemli saçlarımın arasından geçirdim. "Yedi lanet yıl geçti ve bir kez olsun kız kardeşimin peşinden koştuğundan bahsetmeyi düşünmedin."

Seyirciler umurumda değildi. Vücudum titriyordu. Ya Sibirya'daki serin yaz sıcaklarından ya da kalbimin çatlamasından.

Kalbim göğsümde gümbürdüyor, her atış bir öncekinden daha çok acıtiyordu. Sasha bana sahipti. Kalbimin. Ruhumun. Bedenim. Ve başından beri ben onun teselli ödülüydüm. Kız kardeşim için.

Sasha'nın eli bileğime dolandı.

"Kotyonok," diye homurdandı.

Bileğimi tuttuğu yerden çektim. "Bana kotyonok yapma. Eve gitmek istiyorum," diye tısladım. "Aileme. Hayatıma."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye uyardı Sasha, yüzünde karanlık bir ifadeyle. Kişisel alanımı tamamen yok sayarak yaklaştı. "Sen benimsin. Başka kimse sana sahip olamaz."

Kendimi kaybettim. Göğsünü ittim. Tekrar tekrar. Ama o taş bir duvar gibi orada durdu. Hareketsiz.

"Buna sen karar veremezsin," diye bağırdım. "Birinin senin olmasını sağlayamazsın."

Yüz ifadesinden bir şey geçti ama duramayacak kadar öfkeliydim. Bunu değerlendiremeyecek kadar incinmişim. Onu ittim. Beni vücuduna yasladı ve ben de yer değiştirip üst kolunu ısırdım. İrkildi ve beni bıraktı.

Arkamı döndüm ve hışımla içeri girdim. Nikolaev'in görüş alanından çıktıktan sonra yatak odasına kadar koştum ve kapıyı arkamdan kilitledim. Panik damarlarımda, kalbim boğazımda, kapıya yaslandım.

"Kotyonok, kapıyı aç," diye buyurdu Sasha, sesi rahatlatamayacak kadar sakindi. Ama ben kanmamıştım. Adam saatli bir bombaydı. "Beş saniye. Sonra kapıyı kıracağım."

Onu görmezden geldim, gözlerim çılgınca odanın içinde geziniyordu. Pencereye doğru koştum, ancak oradan kaçmanın bir yolu olmadığını biliyordum. Gidecek başka bir yer yoktu. Etrafımda döndüm.

Bang!

Geri sıçradım ve başımı pencereye çarptım. Kapı uçarak açıldı ve duvara öyle bir kuvvetle çarptı ki, taş üzerinde bir iz bıraktı

Duvar. Soluk mavi gözleriyle buluşmak için kaldırdığım gözlerindeki derin ve çiğ bir şey beni felç etti.

Göğsüm kabardı. Sasha avını arayan bir avcı gibi bana doğru ilerledi. Sırtım soğuk taş duvara çarptı ve tüylerim diken diken oldu. Nefesimi tuttum, ondan ne bekleyeceğimden emin değildim. Ulaşabildiğim ilk nesneye uzandım ve ona doğru fırlattım. Cisimden kurtuldu ve cisim duvara çarparak paramparça oldu. Bir sonraki nesneye uzandım ve ona doğru fırlattım. Ondan da kaçtı.

Bileklerimi sıkıca kavrayarak yakındaki sehpanın üzerindeki kemere uzandı ve onu bileklerime doladı. Geri adım attı ve kemeri çekti. Tekme attım, çığlık attım ve ona her türlü küfrü ettim.

Yüzümü kavradı ve gözleriyle buluşabilmem için kaldırdı. "Sakin ol."

"Siktir git," diye tısladım. "Senden nefret ediyorum."

Bu sözleri söylerken bile yalan olduklarını biliyordum. O psikopat pislige aşık olmuşum ve beni ölen kız kardeşimin yerine kullanıyordu. O benden daha iyi bir insandı. Bunu biliyordum. Onu seviyordum. Ama bu yine de canımı yakıyordu.

"Çok sinirlisin, kotyonok." Eli boynuma dolandı ve sıkıca tuttu. "Sakinleşeceksin ve konuşacağız."

"Konuşmak istemiyorum. Burayı terk etmek istiyorum. Ve seni de."

Gözlerinden bir şey geçti ama sonra sertleşti. Soğuk mavi bir taşla dönuştü.

Başparmağı çırpınan nabzıma dokundu ve titrek bir nefes verdim. Soğuk yüz ifadesiyle okşaması arasındaki tezat damarlarımda bir şimşek çakmasına neden oldu.

"Beni terk etmek asla bir seçenek olmayacak, kotyonok."

Başparmağı dudaklarımda gezinerek hafifçe ovuşturdu. Ağzımı araladı ve hafifçe ağzımın içine itti. Boğazından gelen kısık hırıltı, arzusun karnımın alt kısmında birikmesine neden oldu. Hâlâ devam eden şehvete kızarak dişlerimi etine geçirdim.

Tısladı ama parmağını çekmedi. Kalbim çılgınca çarpıyordu, sert vücudu benimkine bastırıyordu.

"Anlaşıldı mı?" Sesinde sert bir ton vardı. Bedenimi sardı ve sıktı. Bir battaniye gibi. Bir ip gibi.

"Çok net," diye nefes aldım. "Ben senin tutsağınım."

Alaycı bir nefes onu terk etti. "Yanlış, kotyonok. Sen benim her şeyimsin. Üzgünsün, bunu konuşarak halledeceğiz. Kızgınsın, seni sakinleştireceğiz ve sonra

Bunu konuşarak h a l l e d e c e ğ i z ." Çenesi titriyordu. Yüzündeki karanlık ifade korkutucuydu.

Elleriyle çenemi tuttu ve yüzünü benimkine birkaç santim yaklaştırdı. Nefesimi tuttum. Bekledim. Beni öpecekti.

O yapmadı.

"Beni terk ediyorsun... Bu. Olacak. Asla. Olmayacak.

Bir. Bir Seçenek." Sonra alt dudağımı ısırdı. Sertçe. Kan akıttı.

Gerçekten uygundu. Hikayemizin nasıl başladığını düşünürsek.

Bölüm Elli Beş

SASHA

S sanki onun için bir hiçmişim gibi beni başından savdı.

Ben onun için bu dünyayı yakardım, o ise bu şeye Aramızda sadece seks varmış gibi. Beni sevdiğini söylemesi için hayatımı verirdim. *Bir kere.*

Beni nasıl izlediğini düşününce gerçekten acınası bir durumdu. Gözleri tiksinti ve nefretle parlıyordu. Benden ayrılmak için sabırsızlanıyordu ve ben de onsuz yaşayamazdım.

Göğsümdeki boş ağrı genişledi. Büyük bir kara delik olana kadar büyüdü ve büyüdü. Acı, jilet gibi keskin bir bıçak gibi içimi kesti. Çok derindeydim ve o çekip gitmeye hazırdı. Konuşmadan. Üzerinde çalışmadan.

Duygularım kontrolden çıktı. Ona karşı hissettiklerim o kadar derindi ki hava almak için yolumu bulamıyordum.

Eğildim ve alt dudağını ısırdım. Cezalandırmak için. İşaretlemek için.

"Kardeşimi aramak istiyorum," diye talep etti, sesi nefes nefese çıkıyordu.

"Hayır." O zaman geldi ve geçti. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Hayatımızın geri kalanına.

Gözlerinde öfke alevlendi.

Şu anda telefonu ona vermek için kesinlikle yanlış zamandı. Kardeşine ağlayacaktı ve sonra savaş çıkacaktı. Lanet olsun, aramızın iyi olduğu o kısa süre boyunca telefonu ona vermeliydim.

"Bana dokunmanı istemiyorum," diye tısladı. Bu acıttı.

Hâlâ kemerle bağı olan bileklerini tuttum ve başının üzerine koyup duvara yasladım.

"Bana neden kızgın olduğunu söyle?" Ses tonum sertleşerek emrettim. Yüzünü benden yana çevirdi ve ben de bileklerini başının üzerinde tutmaya devam ederken parmaklarımın arasına aldım.

Dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmış, çenesi inatçı bir şekilde eğilmişti. "Seni tokatlamam mı gerekiyor?"

Omurgası sertleşti ve bana doğru savrulmaya başladı.

"Sakın buna cüret etme."

Bir parmağımla alnındaki bir tutam saçı okşadım. Mürekkepli parmaklarım soluk teninde kirli görünüyordu. Değersiz.

Annemin yıllar önce o küçük çocuğa söylediği sözler intikam duygusuyla geri geldi.

Hızlı bir hareketle onu kucağıma aldım ve yatağa oturttum. Karnı dizlerimin üzerindeydi, yuvarlak poposuna hayranlıkla baktım.

"Sakın bana şaplak atmaya cüret etme Sasha," diye tısladı, vahşi bir kedi gibi tepiniyordu. Neyse ki ondan daha güçlüydüm, avucumu sırtının küçük kısmına koyarak onu yerinde tuttum. "Yemin ederim. Yapacağım-"

"Ne?" Öfkem derimin altında kaynamasına rağmen tembelce çizdim. "Kardeşine söylemek mi? Kalbimi oy." Sustu. "Sen zaten kalbimi çaldın. Üzerine lanet olası baş harflerini dövme yaptırdın. En kötüsünü yap, kotyonok."

Bikininin yan iplerini çözdüm ve aletim anında sertleşti. Karnının alt kısmına baskı yaptığını hissedebileceğini biliyordum. Avucumu yuvarlak kıkına bastırarak yumuşak etini yoğurmaya devam ettim ve onu cezasına hazırladım.

Yumuşak bir inilti titreşti ama kısa kesildi.

İnatçı kadın.

Beni delirtme yeteneğine sahipti.

Tokat.

Bana karşı sarsıldı. "Dur," diye nefes aldı, kıkını sıkıyordu.

Tokat.

Elleri kenetlendi, tırnakları kalçalarımın batıyordu.

Muhteşem kırmızı kıkına bir tokat daha indirdim. Vücudu öne doğru sarsıldı ve onun uyarılmışlığının kokusunu alabiliyordum. O benim mükemmel eşimdi. En az benim kadar ahlaksızdı. Gitmesine izin vereceğimi düşündüyse başına başka bir şey gelecekti.

Onu çiğ çiğ sikerdim. Teninin ve ruhunun her santiminde izimi bırakırdım. Onu asla incitmezdim ama ona bakan herkesin onun

Benim.

"Konuşmaya hazır mısınız?" Ben sordum.

Vücudu kaskatı kesildi. Küçük hırıltısını duyabiliyordum. Gözlerinin karanlık gökyüzünde iki şimşek gibi parladığını anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu.

"Canın cehenneme Nikolaev."

Elimi kaldırdım ve kızarmış kıkına indirdim. *Tokat*. Bu sefer iniltisini tutamadı. Sesi şehvet doluydu ve kıcı elimi itiyordu. Açgözlü kadın. Aynı anda hem delirmek hem de becerilmek istiyordu.

Uyluklarının iç kısmında uyarılmışlığının bir damlası parlıyordu. Parmağımı bacaklarının arasında daha derine ittim, boğazından boğuk bir inilti çıkana kadar kaygan kıvrımlarında dolaştım. Sularını girişine sürdüm, sonra kaygan sularını göt deliğine getirdim.

"Benim için ıslanmışsın." Ses tonum kendini beğenmişti ama elimde değildi. Şehvetini benden alamazdı. Onun uyarılması tamamen benim içindi.

Islaklığını göt deliğinin etrafına bulaştırdım ve yavaşça ittim. Kasları parmağımın ucunun etrafında sıkıştı.

"Buna sahip çıkacağım," diye homurdandım. "Tüm ilklerinize ve sonlarınıza sahip çıkacağım."

Sonra parmağımı çıkardım ve kıvrımlarından aşağı doğru sürükledim. Hiçbir uyarıda bulunmadan, tek seferde iki parmağımı içine soktum ve aynı anda kık yanağına bir tokat attım.

İnledi ama hemen eliyle sesini bastırdı. "Bana her şeyi vereceksin kotyonok."

Parmaklarımı içeri ve dışarı ittim, parmak boğumlarım dar amcığının derinliklerine girene kadar sertçe."

Vücudu titriyor, ben parmaklarımı defalarca içine sokup kıcını tokatlarken titremeler omurgasından aşağı yuvarlanıyordu. Tenin tokat sesi ve boğuk inlemeleri odayı doldurdu. Yakın olduğunu, iç kaslarının parmaklarımın etrafında kenetlendiğini ve vücudunun serbest bırakılma ihtiyacıyla gerildiğini hissedebiliyordum.

Sonra birdenbire çözüldü. Çığlık attı ve elleri bile bu sesi bastıramadı. Vücudu sarsıldı ve tırnakları kalçalarıma battı.

Başka bir dövme ihtiyacım olacak, diye düşündüm kendini beğenmiş bir şekilde.

Nefes alış veriş zorlaşmıştı ve ben ondan aldığım zevkin her bir zerresini çıkarana kadar itişimi hafifletmedim.

Vücudu gevşediğinde, sıırıslıkılam olmuş amından çıktıım.

"Bana bak," diye niyetlendiğimden daha sert bir şekilde talep ettim. Sıkım zonklamaya başlamıştı.

Orgazmın verdiği halsizlikle, yarı kapalı gözleriyle beni izledi. Bakışlarımız kilitlendi, irade savaşımız onun zevki sayesinde benim lehime döndü.

O beni izlerken parmaklarımı yalayarak temizledim, yanakları ondan aldığım zevk yüzünden kızarmıştı. Tanrım, onu tatmaya bayılıyordum. O benim kendi kokain markamdı. Benim mengemem.

"Bu... sen ve ben... ömür boyu sürecektir, kotyonok," diye mırııldandım. "Senden vazgeçmek için çok uzun süre bekledim." Onu üzerimden kaydurdım ve gözleri üzerimdeyken yorganın altına soktum. Hiçbir şey söylemedi. Kendini iyi saklamıştı. "Konuşmaya hazır olduğunda beni ara."

Başka bir şey söylemeden onu odada bıraktım ve kapının önüne bir nöbetçi yerleştirdim. Aklı başına gelene kadar onu kilitleyebilmek için kapıyı tamir ettirecektim.

Eğer değersiz olsaydım, ona layık olmanın bir yolunu bulurdum.

Beni isteyerek seçmesini istedim. Ama benden kaçarsa bu gerçekleşemezdi.

BÜTÜN BİR GÜN ve odadan çıkmayı reddetti.

İnatçı kadın!

En azından yemek yedi. Tatiana bana bu konuda güvence verdi. Kız kardeşim Mia hakkında ağzından kaçırıldığı için kendini suçlu hissediyordu ama gerçek şu ki Branka'ya kız kardeşinden uzun zaman önce bahsetmeliydim.

Yatağın kenarına oturdum. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve Branka mışıl mışıl uyuyordu, nefes alış verişini sığırdı ve kaşları çatılmıştı. Uzandım ve çizgileri düzeltdim, uykusunda bile endişeli olmasından nefret ediyordum. Sakinleşmesini ve beni aramasını bekledim. İnat edeceğini bilmeliydim. Eninde sonunda konuşmak zorunda kalacaktık.

Kahretsin, eninde sonunda kardeşiyle de konuşmam gerekecekti. Umarım ikimiz de bu işten canlı çıkarız. Kendime engel olamayarak elimi ayak bileğinden bacaklarına doğru götürdüm ve çıplak kalçasında durdum.

Dudakları aralandı ve kalçalarını birbirinden ayırırken dudaklarından yumuşak bir inilti döküldü. Uyanıkken benimle kavga edebilirdi ama uyurken benim için bir kedi yavrusu gibi mırıldanırdı. Alaycı bir nefes beni terk etti ve boğazım sıkılarak acı bir tat bıraktı.

Uyanıkken de benim için mırılmasını istedim. Beni sevmesini ve benimle kalmak istemesini istiyordum çünkü eğer onu bırakırsam lanet olsun. Yalnız başımıza bu kadar derin olmazdım. O da boğazına kadar batmış olurdu.

Telefonum çaldı ve özel bir mesaj bekleyerek ona uzandım. Hayal kırıklığına uğramadım. Nico'dan bir mesajdı.

Bu bir adresti. Branka'ya dokunmaya cüret eden herifin şu anki yeri. Ve şu anda Rusya'da saklanıyor olması ne kadar da uygun. Ah, küçük şeyler. Alaycı bir şekilde sııttım, acı çektirmeye hazırdım.

Hızlıca bir teşekkür yazdım ve Nico'ya geri gönderdim. Yüksek mevkilerde dostlarının olması güzeldi. Nico her zaman yardım ederdi.

Telefonumu kaldıramadan tekrar çaldı.

***Alessio savaş yolunda. Ulaşmak isteyebilirsiniz. Hem kardeşine hem de nişanlısına.**

Kaçırdığınız kadının kardeşiyle ortak arkadaşlarınızın olmasının tek dezavantajı buydu. Tabii ki haklıydı. Alessio ile işleri yoluna koymak zorundaydım. Killian umurumda bile değildi. Bir uzvunu kaybetmediği için şanslıydı.

Her neyse, bugün Branka'nın kardeşiyle barış yapmayacağım. Bu başka bir günün işi olacaktı. Bugün, kadınımlı çocukken incitmeye cüret eden hayaletin peşine düşecektim.

Ona hızlı bir teşekkür gönderdim ve eşyalarımızın hâlâ bavullarda durduğu dolaba doğru yürüdüm. Branka bavulları açmak istemiyordu. Onu suçladığımdan değil. Burası bizim evimiz değildi. Bir orta yol bulacağımızı ve sonra da kardeşine bu işte birlikte olduğumuzu söyleyeceğimizi umuyordum. Branka ve ben. Sonra da New Orleans'a dönecektik. *Eve*.

Bu uzun sapma beklenmiyordu.

Givenchy takım elbisemi giydim. Kot pantolon ve botlara gerek yoktu. Bu sefer öldürme işini ben yapmayacaktım. Bu sadece Branka içindi. Bir tabanca ve bir bıçağı kılıflarıma yerleştirdim - biri bileğimde, diğeri omzumda.

Yatak odasından çıktım ve kapıyı arkamdan kilitledim. Tek anahtar bendeydi. Kardeşlerime ve kayınvalideme güveniyordum ama onu kaybetme riskini göze alamazdım. Tamam, belki de bu onlara güvenmediğim anlamına geliyordu ama her neyse.

Çok şey ifade eden bir şeye sahip olduğunuzda, bırakamazsınız. Elimi saçlarımın arasından geçirdim.

Yüce Tanrım!

Kendimi kaybediyordum. Tıpkı annem gibi. "Nereye gidiyorsun?"

Alexei'nin sesi karanlık köşeden geldi.

"Senin yatakta olman gerekmiyor mu?" Sorusunu duymazdan gelerek kuru bir şekilde karşılık verdim. "Bana uyuyamadığını söyleme. Karın burada. Sadece o zaman uyuyabiliyorsun."

"Seni hayatta tutmaya çalışıyorum," dedi tınısız bir sesle.

Yüksek mevkilerdeki iyi arkadaşlar için çok fazla, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok." Yürümeye devam ettim. Eğer sabaha kadar Moskova'ya varıp dönmek istiyorsam, harekete geçmeliydim. Alexei'nin botlarının sesi arkamdan geliyordu. "Bu gece olmaz, velet."

"Seninle olduğumu bile anlamayacaksın." Alexei gölgelerin arasına karışıp seni yıllarca fark edilmeden takip edebilirdi. Ne yazık ki onun için, ben yapabilirdim. Bu benim DNA'mın bir parçasıydı. Durdum ve gözlerimi ona diktim, suratına bir yumruk indirerek onu uyutmaya hazırdım. "Kaybedecek vaktin yok," diye soğuk bir şekilde mantık yürüttü.

İç çektim. O haklıydı.

Bunun için zamanım yoktu.

Bölüm Elli Altı

BRANKA

I Pencerelerden gelen ışığa karşı gözlerimi kırıştıtarak açtım. Serin bir cereyan omzuma dokundu ve içimi bir ürperti kapladı. benim aracılığım la.

Sibiry a'da yaz berbattı.

Sıcak ve nemli olması lazımdı. Serin değıl.

Kâğıt kırıştıtırma sesiyle donakaldım ve yavaşça başımı çevirdim. Tatiana pencere kenarındaki koltuğa oturmuş, ağzına bir parça sakız tikiştirmiş, kucağında da bir kitap vardı.

Saçları altın gibi parlıyordu. Sarı saçlarının kardeşlerinininkinden biraz daha koyu, daha altın rengi olduğunu ancak şimdi fark ettim.

"Burada ne yapıyorsun?" Başka bir insanla konuşmayalı yirmi dört saatten fazla olmuştu.

Tatiana omuz silkti. "Kilidi açtım." Kaşlarım havaya kalktı, bunu nasıl yapacağını bilmesinden etkilenmişim. "Arkadaş istediğini düşündüm."

"Teşekkürler," diye mırıldandım, oturma pozisyonuna geçtim. Gözlerimiz kilitlendi ve yemin edebilirim ki gözlerinde bir miktar yargıyla beni izliyordu. Huzursuz bir gerginlik boğucuydu ve bir şey söylemesini bekledim ama sessiz kaldı.

"Ne?" Bu boktan durumdan bıkmış bir şekilde tersledim. Kırım yanıyordu. Başım ağrıyordu. Ama en çok da kalbim acıyordu.

"Onu seviyor musun?" Sorusu sakindi ama sesinde şiddet titreşiyordu. Tanrım, bu Nikolaev'ler benim ölümüm olacaktı. Havuzda geçirdiğim kısa süre boyunca onlardan gerçekten hoşlanmışım ama sonra işler boka sardı.

Onun yerine "Beni kaçırdı," diye cevap verdim ama yüz ifadem ona bilmesi gerekeni söylemiş olmalıydı.

İçini çekti ve mırıldandı, "Çok inatçı. Sana aşık olmasına şaşmamalı."

"Bana aşık mı oldu?" Kelimeler ağzından kaçtı ve onları geri almak için çok geçti. Gözlerini devirdi. "Sadece kadın kaçırmak gibi bir alışkanlığı yok."

mırıldandı. "Aslında, sen ilksin."

Gözlerimi kıstım. "Peki ya Wynter?"

Sanki bir sineği kovuyormuş gibi elini salladı. "Hayır, Wynter'a yardım etti," diye yanıtladı, kardeşinin sözlerini doğrulayarak. "Hazır olana kadar amcasının yanına dönmek istemedi."

Bir yerlerden bir paket daha çıkardı. "Sakız ister misin?"

"Yeni uyandım," dedim ellerimi saçlarımın arasından geçirerek. "Neden buradasın ki?"

Gözlerini devirdi. "Aurora ve Isabella bebeklerden bahsediyor. Bebekleri ben de herkes kadar severim ama ancak bu kadar bebek muhabbetini kaldırabilirim." Gülümsedi. "Ayrıca, kardeşime yardım etmek istiyorum. Kız kardeşinden bahsettiğimde sıçtım batırdım."

"Bana uzun zaman önce söylemesi gereken bir şey söyledin," diye homurdandım.

"Yedi yıl, ha?" diye sordu beni inceleyerek. Ona şaşkın bir bakış attığımda, "Siz ikiniz birbirinizi yedi yıldır tanıyorsunuz ve o sizin hakkınızda kimseye tek kelime etmedi" diye açıkladı.

Omuz silktilim. "Belki de bahsetmeye değmezdim."

Sırıttı, o gülümseme bana ağabeyini hatırlatıyordu. "Sasha her zaman bahsetmeye değmeyecek şeyler söyler. Söylemesi gereken şeyleri ya da bahsetmesi gereken birini asla gündeme getirmez."

Tereddüt ettim, mantık kesinlikle mantıklı gelmiyordu.

Gözlerini devirdi, sonra masumca gülümsedi. "Mantıklı olduğunu söylemedim," diye kuru bir şekilde karşılık verdi. "Sasha'nın çalışma şekli bu."

"Nerede o?"

"O ve Aleksey gecenin bir yarısı sıvışmışlar," dedi ve ardından havadan alıntılar yaptı. "Önemli bir şey." Ben ona bakarken gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Muhtemelen birini öldürmek için."

Tanrım, sadece... gözlerim saate kaydı... sabahın dokuzu ve başım şimdiden ağrımaya başlamıştı.

Pencere pervazından kaydı ve gelip yatağın kenarına oturdu. "Demek onu seviyorsun," diye açıkladı.

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce kıkırdadı. Bunun için çok erkendi. Hem de aç karnına. En azından diş fırçalamadan önce ağır konularla ilgili bir kural olmalı.

"Tatiana, bunun için biraz erken," dedim kuru bir sesle. "Kardeşimi arayabilmem için bana bir telefon vermek istemiyorsan, yalnız kalmayı tercih ederim."

Nedense ses tonum onu eğlendirdi. Uzun bir tartışmaya hazırlanır gibi yanımdaki yastıklara uzandı.

"Tanrım, bu çarşaflar seks gibi kokuyor."

Çok utanmıştım. Nikolaev ailesi 'kesin deli' yazılı bir dövme yaptırmalı ki herkes uzak durabilsin. Sanki düşünüyormuş gibi tavana baktı.

"Annemin intihar ettiğini biliyor muydun?" Gözlerim şaşkınlıkla ona doğru kaydı. Bakışlarımı tuttu ve ben başımı salladım. Sasha hakkında pek bir şey bilmiyordum. Her zaman benim hakkımda sorular sorardı ama kendisi hakkında nadiren konuşurdu. "Evet, tam bir deliydi. Alexei'nin hapiste büyümesine ve işkence görmesine neden oldu, onunla yatması için babama tecavüz hapları verdi. Bilin bakalım bu birlikteliğin ürünü kim?" Gözlerimi kırptım. "Evet, bildin. Ben."

Tamam, belki onların ailesi de benimki gibi biraz boktandı. "Özür dilerim," diye mırıldandım usulca, elimi onunkinin üzerine koyarak.

Omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, kardeşlerim çok daha büyük olduğu için hiçbirine tanık olmadım. Ben kurtuldum." Başını bana doğru çevirdi, mavi gözleri bana berrak Akdeniz gökyüzünü hatırlatıyordu. "Sasha o kadar değil."

"Ne demek istiyorsun?" Fısıldadım, yapmamam gereken bir şeyi istila ediyormuşum gibi hissediyordum.

"Size hikâyesini anlatmalı," diye belirtti. "Ben sadece gözetlemenin ne gösterdiğini biliyorum. Benimle birlikte atlayacak ve ikimizi de öldürecekti. Daha birkaç haftalıkımışım. Sasha beni ona vermesi için onu ikna etmiş ve sonra da atlamış."

"Onun önünde mi?" Annesinin kendini öldürdüğünü gören küçük bir çocuğu hayal etmeye çalışarak mırıldandım.

Başını salladı. "Ben psikiyatrist değilim ama onda ve kadınları kendilerini öldürmekten kurtarmaya çalışmasında bir şeyler var."

Gergin, dalgın bir sessizlik havaya nüfuz etti ve ikimiz de dikkatimizi tavana verdik. Hayaletler gizleniyordu. Vahiylere dans ediyordu.

"Kız kardeşim intihar etti," dedim sonunda. "Bunun anlamını kavrayamayacak kadar küçüktüm." Ayrıca iki yıl boyunca babam ve onun

Bu yüzden onun yasını düzgün bir şekilde tutmak zordu. "Annem de denedi ama o zamanlar daha bebektim, o yüzden hatırlamıyorum."

Anlayışla başını salladı. Gerçekten anlayabiliyordu.

"Sasha'yla konuş," diye yumuşak bir şekilde önerdi. "Sanırım kız kardeşinin ölümünden kendini sorumlu hissediyor."

Midem daraldı. Gözlerimin arkasına bir yanık saplandı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan yataktan fırladı ve kapıya doğru yürüdü. Koridora çıktı ve omzunun üzerinden bana baktı.

"Eğer onu seviyorsan, ne yapmış olursa olsun, onun için savaşırsın."

Gözümün önünden kaybolurken kapıyı açık bıraktı.

Elli Yedinci Bölüm

BRANKA

Tap. Tap. Dokun.

Parmaklarım cama vurdu ama rahatsız etmedim.

kilometrelerce uzanan manzaraya bakıyordum. Gözlerim açık kapıya kilitlenmişti. Önce Tatiana'nın dönmesini bekledim. Dönmedi. Sonra bunun bir tuzak olmasını bekledim. Ama değildi.

Bu odada kapısı açık altı saat yirmi dakika geçirmiştım. Duş aldım, dişlerimi fırçaladım, kahvaltımı yaptım ve tüm bu süre boyunca yatak odasının kapısı açık kaldı.

Orta yaşlı bir kadın odayı temizlemeye geldi. Sanki kapısı ardına kadar açık olan bu yatak odasında kaldığım için aptal olduğumu düşünüyormuş gibi bana şüpheyile baktı.

"Sasha nerede?" Ben sordum.

Bana bir bakış fırlattı, cevabı kaşlarını çatmak oldu, sonra işine devam etti. Kapıya doğru yöneldim ve kendimi koridorda buldum. Orada beni durduracak kimse yoktu. Ben de koridorda yoluma devam ettim. Merdivenlerden inip Kostya, Aurora, Nikola, Isabella ve küçük kızının daire şeklinde oturduğu büyük balo salonuna geçtim.

"Hey Branka," diye selamladı Isabella beni. "Bize katılmak ister misin? Sandalye kapmaca oynuyoruz."

Gözlerimi kırdım, sonra yavaşça etrafıma bakındım. "Hiç sandalye yok," dedim. Sırıttı. "Sandalyeler tam bir felaket. Burası daha iyi."

"Davet için teşekkürler," diye mırıldandım. "Ben aslında Sasha'yı arıyordum. O burada mı?"

Aurora ve Isabella'nın bakışları gözümde kaçmadı. "Spor salonunda," diye cevap verdi Isabella.

"Yalnız mı?" Başka bir ortak bakış. "Ne?" Tereddütle sordum.

Aurora'nın ifadesini şefkat doldurdu. "Sasha biraz korumacıdır," mırıldandı. "Her ne kadar beni deli etse de." Kaşlarımı çattım, ne dediğini hiç anlamamıştım. "Biri onun koruması altındaki insanlara zarar verdiğinde Nikolaev moduna geçiyor."

"Nikolaev modu mu?" Onu yanlış duyduğumdan emin bir şekilde yavaşça tekrarladım.

Isabella gözlerini devirdi. "Evet, bize yanlış bakan herkesi öldürdükleri mod."

"Korumacılar," diye düşündü Aurora. "Aşırı korumacılar. Ama bunu alternatifine her gün tercih ederim."

"Alternatif mi?"

"Evet. Çocuklarını riske atan bir ebeveyn," diye mırıldandı Aurora.

Onu inceledim. Senatör Ashford'un kızıydı. Alessio'nun üvey kız kardeşi. Kardeşimin düğününe ve benim bekârlığa veda partime gelmişti, ama tam olarak yakın ve kişisel olamadım.

"Senatör Ashford sizi riske mi attı?" Ben sorguladım.

Bakışları pencereden dışarı kaydı ve yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Babam günahlarının kefareti için çalışıyor. Ama çok fazla günah işledi. Kardeşim Kingston onların bedelini ödedi. Alessio ödedi. Etrafındaki herkes öyle ya da böyle bedelini ödüyor."

Hepimizin öyle ya da böyle bir aile yükü taşıdığımızı görmeye başlamıştım. Bazıları diğerlerinden daha ağırdı ama her halükarda yükü. Sasha da bir istisna değildi.

"Alessio'ya tekrar zarar vermez, değil mi?" Endişeyle sordum. Kardeşim yeterince şey yaşamıştı. Zorlukla kazandığı mutluluğu elinden alınmamalıydı. Yeğenim her iki ebeveyni de hak ediyordu. Mutlu ebeveynleri. "Eğer kardeşime zarar verirse, onu yok ederim," diye tehdit ettim alçak bir sesle.

"Merak etmeyin." Aurora güvence verdi. "Babamın Alessio'ya ihtiyacı var. İyi davranacaktır." "Spor salonu nerede?" İçime yerleşen kararlılıkla sordum. "Ben Sasha'yı bulmaya gidiyorum."

"Kapıdan çık, sola ve ikinci sağa," diye talimat verdi Isabella. "O iyi bir adam, Branka."

"Biliyorum."

Belki de ikimizin de birbirimize karşı dürüst olma zamanı gelmişti.

Boğuk sesleri takip ederek spor salonunu buldum. Erkek sesleri.

Kapıyı iterek açtım ve kalbim dondu. Nikolaev'in adamları kâbusumu kuşatmıştı. Bir çapa beni karanlık okyanusların derinliklerine çekiyordu.

"Beni hatırladın mı, küçük kız?"

Gözlerimi kapatıp beşe kadar saydım, sonra açtım.

"Oyun zamanı, küçük kız."

Mide bulantısı beni vurdu. Tenim soğuk ve nemli bir hal aldı.

Kan yere damladı. *Damla. Damla. Damlıyordu.* Sekiz yaşında küçük bir kızken bana işkence eden adam. Aynı ipte kum torbası gibi asılı duruyordu, başı eğik ve kanlar içindeydi. Boxeri dışında çıplaktı ve göğsünün her yerinde bıçak kesikleri vardı.

Derin bir nefes aldım, sonra yavaşça verdim. Tekrar ve tekrar. Yine de, vahşi kalp atışlarımı sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı. Ciğerlerim her nefeste, hassas cildime değen buz parçaları gibi acıyordu.

Ellerim titredi. Yutkundum, sonra tekrar yutkundum. Dehşet omurgamdan yukarı tırmandı ve gitmeyi reddetti. O bağlıydı, ben değil. Yine de titreyen bendim.

Ellerim yanaklarımı kavradı ve gözlerimi tehditten uzaklaştırdı.

"Kotyonok." Gözlerimi kırptım. Ona bakmıyordum ama yine de sadece onu görüyordum. "Kotyonok, bana bak." Emir yumuşak ve şiddetliydi. O soluk mavi gözlerde boğulana kadar titremelerim yavaş yavaş azaldı. O gözlerde huzur ve güven vardı. Göğsümdeki vahşi gümbürtü her nefeste yavaşladı.

Ancak o zaman Vasili ve Aleksey'in Sasha'nın arkasında durduklarını fark ettim, yüzleri asık ve endişeliydi.

Gözlerim yavaşça Sasha'dan Vasili'ye, sonra Alexei'ye ve tekrar Sasha'ya gitti.

"Sasha onun-" çenesini kurutulmak üzere olan bir et parçası gibi asılı duran adama doğru eğdi, "- romantik bir hediye olduğunu düşünüyordu," diye tersledi Alexei.

Gözlerim tekrar Sasha'ya kaydı. "Nasıl öleceği senin seçimin." Tanrım, gözlerim ve boğazım yandı. "Ama ölecek. Sana yaptıkları için."

Nereden biliyordu ki? Sonra yara izini hatırladım. Sakladığım tek yara izi. Ama bu adamın kimliğine dair bir kanıt sayılmazdı. Adını ben bile bilmiyordum. Sadece yüzünü biliyordum.

"Mia sana söyledi mi?" Kendi sesim kulaklarıma uzak geliyordu.

"Her şey değil." Ciğerlerime derin bir nefes çektim. Yeterli değildi. Beni ve kız kardeşimi inciten bu adam için bu dünyada yeterli oksijen yoktu.

Nikolaev'lerin yüzlerindeki ifade öldürücüydü ve birden Aurora'nın ne demek istediğini tam olarak anladım. Gözlerinde intikam vaat eden zalim, çarpık bir parıltı vardı. Aurora'nın kardeşleri koruyucuydu. Benim kardeşim de koruyucuydu. Ama Nikolaev'lere kıyasla bizim kardeşlerimiz normaldi.

Nikolaev erkeklerinin koruması birkaç kademe artarak hastalıklı ve psikotik bir seviyeye ulaştı ve ben buna aldırmadım.

Değil. Bir. Biraz.

O ana kadar bu adamın hâlâ zihnimin köşelerinde gizlendiğini fark etmemiştim. O küçük kız hâlâ onun benim için geri dönüp beni tekrar inciteceğinden korkuyordu.

Avuç içim yandı. Bunu ona ödetmek istiyordum. Mia için. Benim için. Ailemiz için. İçimizi parçalayan her gözyaşı ve her çılgılık için. Üçünün etrafında döndüm, gözlerindeki rahatsız edici sertlik ve parıltılar beni endişelendirmiyordu. Onlardan korkmuyordum.

Öte yandan tavanda asılı duran canavar beni dehşete düşürdü. Bu dünyada yürüyen farklı türde canavarlar vardı. Kız kardeşimi ve beni mahveden bu şerefsiz gibi canavarlardan sizi koruyanlar. Bir de kardeşim ve Nikolaev'in adamları gibi acımasız ama öyle olmak zorunda oldukları için acımasız olan adamlar vardı. Bizi korumak için.

Hırpalanmış cesede yaklaştığımda adam gözlerini açtı, alnından kan damlıyordu. Beni gördü ve dondu kaldı. Anlayış gözlerinden okunuyordu. Anlaşılmaz bir şeyler geveledi ve o anda konuşamadığını fark ettim.

Vasili soğuk bir ifadeyle, "Sasha dilini kesmiş," dedi.

"Beni rahatsız ediyordu," dedi Sasha, sesi ölümcüldü. "Tüm o merhamet dilenmeleri."

Adamın bana yapışmış gözlerini korku kaplamıştı, o cam gibi göz hâlâ oradaydı. Kavgamı hatırlatan bir şey. Çılgılıklarımı. Arkamdaki Nikolaev adamlarına bir bakış daha atmadı. Artık her şeyin benim elimde olduğunu biliyordu. Ne yazık ki onun için ben de babamın kızıydım ve merhamete inanmazdım.

Sasha'ya döndüm, beni izliyordu. Sahiplenici bir şekilde. Saplantılı bir şekilde. Korurcasına.

Sanki onunmuşum gibi. Öyleydim de. Uzun zamandır onun olmuştum.

Gözlerim kılıfındaki silaha kaydı. Hiç sorgulamadan silahı çıkardı ve bana uzattı. Metal ellerimde soğuktu. Ben bir katil değildim ama intikama inanırdım.

Silahımı kaldırdım, namlusu yüzüne doğrultulmuştu.

Gözyaşları kana karışarak yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. Başını çılgınca salladı, büköldü, vücudu ileri geri sallanıyordu.

"Göze göz," dedim, sesim sakın ve hedefim ölümcöldü.

Bang.

Elli Sekizinci Bölüm

SASHA

Tigress.

Branka tüm hayatı boyunca bir savaşçı oldu ve ben daha gururluydu. Ellerini temiz tutmak için benden ve kardeşlerimden tetiği çekmemizi isteyebilirdi. Ama benim kotyonok'um öyle biri değildi.

O piçin sefil varlığına son verdi.

Mia ve Branka'nın üzerlerine zulüm yağdıran adamın adını bilmediklerini biliyordum. Ama o şerefsiz bu dünyada hiçbir şeyin uzun süre gizli kalamayacağını bilmeliydi.

Vasili ve Aleksey'in ilgilenmesi için cesedi geride bırakarak onu ölümden uzaklaştırıp hayata döndürdüm. O yaşayanların arasına aitti. Mutluluğu hak ediyordu. Her zaman önce gelmeyi hak ediyordu.

Dışarı çıktığında yüzünü güneşe doğru eğdi. Güneş saçlarını sonbaharın tüm renklerine büründürmüştü - kızıl, bal rengi, kahverengi, hatta sarı. Bir tutamına uzandım, buklelerinin ipeksiliğine hayret ettim. Güçlüydü çünkü güçlü olmak zorundaydı. Hayatta kalmak için. Ama derinlerde, bir erkeğin kazanabileceği en büyük ödül olan yumuşak ve sadık bir kalbi vardı.

"Burası hiç sıcak olmaz mı?" diye sordu, yüzü hâlâ gökyüzüne dönüktü.

Sibirya yazını pek umursamadığını biliyordum. Onun da I. Ama ailemin evi kalabileceğimiz en uzak yeri. Onun güvende olacağını bildiğim yeri.

"Çok nadiren." Ağır bir iç geçirdi. "Sen iyi misin?" Ona sordum. Yan gözle bana bakarak başını salladı. Gözleri metal grisiydi.

Üzgün değillerdi ama mutlu da değillerdi. Mutluluktan başka hiçbir şey onun için yeterince iyi değildi. O her şeyi hak ediyordu. Yaşlı adam

yakılmıştı. Bu bende geri dönüp onu mezardan çıkarma ve cesedine işkence etme isteği uyandırdı.

Yine de biraz abartılı olabilir.

"Evet, teşekkür ederim." Bir anlık sessizlikten sonra devam etti: "Adını hiç bilmiyordum." Narin boynunun aşağı yukarı hareketini izledim. "Ona bunu ödettiğin için teşekkür ederim. Bu bir kapanış oldu."

Başımı salladım. Adam lanet bir korkaktı. Kızlarını bu şekilde sattığı için babası daha da korkaktı. Bekâretlerine dokunmamıştı ama o hasta herife her şeyi serbest bırakmıştı.

Gökyüzüne bakmak için geri döndü ve ben bekledim. Benimle konuşmasını istiyordum ama bu onu zorlayamayacağım tek şeydi.

"Ben onun yerine geçebilir miyim?" Sesi zar zor duyuluyordu, gözleri hâlâ gökyüzüne yapışmıştı. "Beni bu yüzden mi istiyorsun?"

"Mia'ya değer veriyordum ama o sen değilsin." Gözlerini indirdi, beni inceledi. "Benzerliğiniz fiziksel görünüşünüzle başlıyor ve bitiyor. Onun için endişelendim. Onu kurtarmak istedim. Ve ona bir söz verdim."

"Söz mü?"

"Evet, bir söz. Sana ve kardeşine göz kulak olacağıma dair. Sizi koruyacağıma dair. On yaşından beri seni izliyorum. Mia'nın cenazesinde ağabeyinin babanı dövüşünü izledim ve senin güvende olacağını biliyordum. Ama seni izlemeye devam ettim. Çürükler içindeki küçük bir kızın çarpıcı, güçlü bir kadına dönüşmesini izledim." Yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve onu kendime çektim. "Aşık olduğum o güçlü kadındı. Kendim için istediğim o güçlü kadındı."

Gözleri büyüdü. Evet, elimden geleni yapıyordum. Tedbiri siktir et. Duymaya hazır olduğu şeyi siktir et. Bu bizdik. Bizim geleceğimiz. O benim madalyonumun diğer yüzüydü. Ben onun akıl sağlığının diğer tarafıydım.

Yutkundu, gözlerini kırptırdı. "Bana aşık mı oldun?"

Kıkırdadım. "Kotyonok, aşk aşamasını çoktan geçtim, komik bile değil. Sen benim hayatımsın. Sen benim nefesimsin. Sen benim her şeyimsin. Yedi yıl bekledim. Seni deliliğimin içine çekmeden önce kendine gelmeni istedim. Artık bekleyemem."

Dudaklarından titreyen bir nefes geçti. "Ya boşluğa ihtiyacım olursa? Düşünmek için zamana?"

Onu kollarıma çektim.

"Uzayı sikeyim. Zamanın canı cehenneme. Sen ve ben, Branka... Biz anlamlıyız. Birlikte. Uzay ve zaman için bir saniye daha harcamak istemiyorum." I

Ağzımı onunkine bastırdım ve vücudu içimde eridi. "Kollarımdayken düşün. Sadece beni bırakma."

Her şeyi görmesine izin verdim. Her şeyimi. Hasarlı, berbat parçalarımı. İyi parçaların parçaları ve parçaları.

Her lanet şeyi.

"Çocuk sahibi olamam," diye söz etti. Ses tonu hafıftı. Ama omuzları gergindi. Dudakları ince bir şekilde bastırılmıştı. "Bir başka kusurlu parçam daha," diye alay etti. "Doktorum *bir anormallik olduğunu* söyledi. Aşırı yara dokusu ya da onun gibi bir saçmalık." Dudaklarından titrek bir nefes geçti. "Sana asla bir aile veremezdim, Sasha."

Bir kalp atışı geçti. Göğsüm ağrıyordu. Boğazım sıkıştı. Onun için. Eğer bebek istiyorsa, bir yolunu bulur ve bebek sahibi olurduk.

"Emin misin?"

"Evet." Sesi kaba bir fısıltı gibiydi. Bakışlarımız tutuştu.

"Beni dinle Branka Russo," diye başladım. "*Seni* istiyorum. *Seni istiyorum*. Bana verebileceklerini değil. Diğer şeylerin hiçbirisi umurumda değil." Parmakları avuçlarının içine gömüldü ve bana inanmadığından endişelendim. "Eğer bir gün bir aile istersen, evlat ediniriz. Eğer bir aile istemiyorsan, sadece sen ve

I. Senin ve benim kardeşlerimiz arasında şımartacak bir sürü yeğenimiz olacak."

Alt dudağı titredi. "Ama-"

"Ama diye bir şey yok," dedim ona kararlılıkla. "Sen benim için yeterlisin. Beklediğim kişi sensin. Sen kaybetmekten korktuğum kişisin."

"Sen çok fazlasın Sasha," diye mırıldandı. "Ya yarın uyandığında bir hata yaptığını fark edersen?"

Annemin sözlerini yüksek sesle duyduğum andan itibaren kalbimde ve ruhumda hissettiğim güvensizlikler bana geri baktı. Belki de Branka ile aramızdaki uyumun sebebi buydu. İki kırık insan ama birlikte bir bütündük.

"Sen bir hata değilsin. Sen benim tutkumsun. Benim saplantımsın. Onsuz yaşayamayacağım birisin." Kalbim gümbürdedi ve kulaklarımda kan uğuldadı. "Benden sensiz yaşamamı isteme çünkü sana veremeyeceğim tek şey bu. Özgürlüğünü."

Aşkımın karşılıksız olması beni çok korkutuyordu ama artık onu içimde tutamıyordum. Ona hayatımda ihtiyacım vardı. Yedi yıl önce barda masum bir karşılaşma beni sonsuza dek değiştirdi. Beklediğim kişi oydu.

"Bu delilik," diye mırıldandı. "Alessio çıldırarak. Ve ben Killian'a bir söz verdim."

Dişlerimi sıktım. Kardeşine olan sadakatini anlayabilirdim ama Killian'a değil. Bu beni çok kızdırdı. Ama ona karşı dikkatli davranmam gerektiğini biliyordum.

"Kafanı unut, kotyonok. Mantığını unut. Bu bizim için. Sadece kalbini dinle ve sonra bana birlikte yaşlandığımızı hayal edip edemeyeceğini söyle. Çünkü ben hayal edebiliyorum. Seni seviyorum, Branka Russo. Senin tüm kusursuzlukların ve kusurların benimdir. Tıpkı benimkilerin de senin olduğu gibi."

Ben onu izlerken alt dudağını çiğniyordu. Bir şey istediğimde sabırlı olabiliyordum. Ona karşı sabırlı oldum çünkü ona *ihtiyacım vardı*.

Başından beri bu işin içindeydim.

Bölüm Elli Dokuz

BRANKA

Sasha'yla ilgili hiçbir şeyin yarım yamalak olmadığını bilmeliydim.

Ne de olsa beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyor gibiydi. Benim

Kalbim özlemle titriyordu. Kendi sonsuz mutluluğum bir nefes uzaktaydı.

"Ben de seni seviyorum," diye itiraf ettim usulca, kalbim özlemle güm güm atıyordu.

Kabul. Kendimi savunmasız ve savunmasız hissettirdi. Ama aynı zamanda gözlerinde bu kadar çok duyguyla bana baktığında kendimi yenilmez hissettim.

Killian'dan özür dilemem gerekecekti. Onunla asla uzlaşmamalı ve bu işi bu kadar ileri götürmemeliydim. Killian'a aşık olduğum adamın benim için tarih olduğunu söyledim. Sasha benim geçmişim, bugünüm ve geleceğimdi.

Avucuyla yüzümü kavradı ve başparmağını yanaklarımda gezdirdi. Bakışlarındaki yoğunluk boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Bu adam, bu hayatı birlikte geçirmek istediğim tek kişiydi.

Ağzı benimkine çarptı. Belime doladığı koluyla beni sertçe kendine çekti, kalp atışlarımız hızlı ve istekli atıyordu.

"Beni asla terk etme kotyonok," diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

"Asla," diye mırıldandım. "Seni asla terk etmeyeceğim."

Hayatımızı birlikte çezecektik. Geleceğimizi birlikte. Birlikte olduğumuz sürece.

Sözüme sıırttı ve iki eliyle kıcıımı kavrayarak beni havaya kaldırdı. Bacaklarım beline dolandı. Alnını benimkine yasladı, narenciye kokusu beni sarıp sarmaladı.

"Beni sevdiğini tekrar söyle," dedi sesi kısık bir şekilde.

"Seni seviyorum, Sasha Nikolaev." Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve kalbim göğsümde çırpınmaya başladı.

Sert bir ses çıkardı ve bacaklarım beline dolanırken beni kaldırdı. Yüzümü boynuna yasladım ve o narenciye kokusunu içime çektim. Bu koku sonsuza dek ona ait olacaktı.

Yatak odamıza nasıl döndüğümüz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kollarımı omuzlarına doladım, göğsümü göğsüne bastırdım ve ağzım boynunu sıyırdı. Başını kendime doğru çekerek dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Kolları beni sardı, dili benimkini okşadı. Emiyordu. Açlığımız büyüdü ve birbirimizin kıyafetlerini pençeledik.

İkimiz de göz açıp kapayıncaya kadar çıplak kalmıştık. Ellerimi çıplak kaslarında gezdirdim, tırnaklarım tenini sıyrıyordu. Onu o kadar çok istiyordum ki, midemin çukurunda sürekli bir ağrı vardı.

"Geri durmak yok," diye homurdandı.

Gözlerindeki vahşi bakış mavi alevler gibi yanıyordu. Beni yatağa doğru fırlattı, vücudum yatağı titretiyordu.

"Kahretsin, çok güzel memelerin var," diye homurdandı.

Gözlerim, çoğu mürekkeple kaplı çıplak vücudunda gezindi. Güzel ve sert. Tıpkı bu adam gibi. Gövdesi muhteşemdi, bir hançerin içinden dikenlerle örülmüş kırmızı güller. Bir haç. Nemesis. Phoenix. Vücudu güzel bir hikayeydi.

Diz çöktü, şilte onun ağırlığı altında kayıyordu. Yavaşça bedenimi kendi bedeniyle kapladı. Bileklerimi kavrayıp birbirine kenetlerken gözleri yüzüme kilitlenmişti.

Yüzünü boynuma bastırarak, "Seni misyoner pozisyonunda sikeceğim." dedi. *Aman Tanrım*. Kulak mememi ısırdı, boğazımdan aşağı süzüldü. "Bu senin en sevdiğin pozisyon, değil mi?"

"Evet," diye inledim.

"Seni misyoner pozisyonunda becerdiğimi kaç kez hayal ettin?" Derin bir kızarıklık yanaklarımı renklendirdi. Sıcaklık damarlarımda çiçek açtı.

"Kaç tane, kotyonok?"

Başımı salladım.

"Kaç tane?"

"Bir milyon," diye nefes aldım.

"En azından." Güzel ağzı yukarı doğru eğildi.

"O zaman misyoner olsun." Parmakları, girişime gelene kadar uyluklarımın içinde kayarak ıslaklığımı klitorisime bulaştırdı. Bir ürperti

üzerime yuvarlandı. Bu ihtiyaç tüm duyularımı bastırdı. Sırtım yataktan kalktı, kalçalarım ona karşı gıcırdıyordu. Sert, ipeksi siki kalçalarımın her kavisinde sıcak girişime sürtünüyordu.

Bakışlarımız kilitlendi, sonra şiddetli bir hamleyle beni kabaca deldi ve kabzama kadar doldurdu. Acı zevkle karıştı. Gırtlaktan gelen bir çığlık havayı doldurdu. Boşta kalan eli ağzımı kapattı ve çekip tekrar soktu. Bu sefer daha da sertti.

"Amin çok sıkı. Beni çok iyi alıyorsun," diye övdü.

Kelimeler vücudumdaki her boş, yalnız alanı sıcak bir tatminle doldurdu. Leğen kemiği benimkine sürtündü, erimiş ısı klitorisimden dışarı doğru yayıldı. Ben ısı, alev ve zevktim.

Ona dokunmadan duramıyordum. Yavaş ve güçlü bir şekilde içime girip çıkarken avuçlarım yontulmuş kaslarına baskı yapıyordu.

Ona olan susuzluğum bastırılmazdı. Beni daha sert, daha hızlı, daha derin sikmesini istiyordum. İçimdeki o büyülü noktaya vurdu ve ben haykırdım. Eli boğazımın dibine geldi ve beni sıkıca tuttu.

Sanki hayattaki tek görevi buymuş gibi beni becerdi. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi. Her hamlede kontrolü elden kayıyor, sert ve acımasızca içime giriyordu.

Onun altında kıvrandım. Ona ihtiyacım vardı. Onun kontrolüne. Onun kontrolünü kaybetmesine. Onun karanlığına. Her şeyine. Bir eli boğazımdaydı, içime girdi. Acı ve zevk birbirine karıştı.

Avucuyla ağzımı kapatırken diğer eliyle boğazımı kavramaya devam etti. Sertti. Kısıtlayıcıydı. *Ve bağımlılık yapıcıydı.*

Orgazm ani ve şiddetliydi. İçimde bir tsunami gibi yuvarlandı. Dişlerimi gıcırdattı. Isı karnımın alt kısmında zonkladı ve havai fişekler gibi ayak parmaklarımın ucuna kadar yayıldı.

O kadar yükseklerde uçuyordum ki orgazmdan inene kadar elini ısırığımı fark etmedim. Hâlâ içimdeydi ve mavi alevlerden oluşan bakışlarıyla beni izliyordu. Alnını benimkine yasladı ve tekrar hareket etmeye başladı. Derinlere. O kadar derindi ki onu karnımda hissedebiliyordum.

"Seni kim beceriyor?" diye homurdandı ve soruyu boğazımdan bir nefes daha koparan şiddetli bir hamleyle noktaladı.

"Sen," diye nefes aldım. "Her zaman sen."

Ardından bir orgazm daha geldi. Beni sertçe vurdu, gözlerimin arasından yıldızlar fırlattı ve ciğerlerimden nefesimi çaldı. Vücudum ele geçirildi, karıncalanmalar ve

damarlarımda dolaşan göz kamaşması. Göğsünden bir memnuniyet gümbürtüsü geldi.

Homurdanıp hamlelerini yavaşlattığında sırtını tırmaladım. Ağızlarımız birleşti, öpücük derin ve tutkuluydu. İticiliği şehvete dönüştü ve eli boğazımı terk ederek göğsüme ulaşana kadar aşağı indi. Sokup çıkarırken her bir göğsümü yoğurdu, bir kolu etrafıma dolandı ve beni sıkıca kavradı.

Bir hamle daha yaptı ve içime boşalırken sarsıldığını hissettim.

Öylece kaldık, ağzı benimkinden bir santim ötedeydi. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Kalplerimiz bir atıyordu.

Sert bir sesle içimden çıktı ve bedenimi bir battaniye gibi örttü. Ellerim hâlâ ona sarılıyken boynuna bir öpücük kondurdum ve kokusunu içime çektim. Çene çizgisini, dudaklarını, sonra gözlerini, sonra tekrar dudaklarını öptüm.

"Kotyonok'um." Dudaklarımda iki sert kelime mırıldandı. "Aşkım." Yanaklarım kızarıırken bir parmağını yanağımda gezdirdi. "Aşkını geri çekmeye çalışırsan seni yatağıma bağlar, besler ve fikrini değiştirene kadar beceririm," diye uyardı alçak bir hırıltıyla.

Bunu kastettiğini biliyordum. Ama bunu asla geri çekmeyeceğimi bilmiyordu.

Benden bir kıkırdama kaçtı. "Psikopat bir katilden ne kadar romantik sözler."

Sırıttı. Kaygısız, mutlu bir gülümsemeydi ve nefesimi kesti. "Kotyonok'um için sadece en iyisi. Kraliçem için."

Mutluluk göğsümün duvarlarında zıpladı. Kanım şarkı söyledi ve kalbim o kadar çok sevgiyle parladı ki, gezegeni kör edeceğimizden korktum.

"Bu iyiliğine karşılık vermem adil olur," diye mırıldandım, ona iyice sokularak. "Seni başka bir kadınla görürsem, sen izlerken onun kalbini sökeceğim. Sonra da ben seninkini sökeceğim."

İri eli çıplak sırtımı rahatlatıcı ve sıcak bir hareketle dolaştı. "Bu adil bir uyarı. Özellikle de kanlı mesajını ve kurdeleye sarılmış kalbini aldıktan sonra." Göğsüm gülmekten titredi ve gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdım. Arkadaşını öldürdüğüme inanıyordu. Tanrım, bu adamla aynı psikopat hisleri mi yayıyordum? "Bir dahaki sefere birini öldürmeden önce konuşalım. O iyi bir adamdı."

Bu noktada tüm vücudum titredi ve kahkahalar odayı çınlattı. "Onu ben öldürmedim," diye kıkırdadım. "O bir domuz kalbiydi."

Yüzüne şaşkınlık ifadesi yerleşti. Gözlerini kırıştırdı, sonra dudaklarının köşesi yukarı doğru çekildi. "Benim hassas küçük katilim," diye mırıldandı ve ağzını

alnıma. "Dürüst olmak gerekirse, en son ne zaman birinin beni kenara çektiğini hatırlamıyorum."

Sırttım, sonra başımı göğsüne doğru eğdim ve güçlü kalp atışlarını dinledim.

"Bilinsin ki ben ilktim."

"Sen, kotyonok, pek çok şeyde ilkim oldun," dediğini duyduğumu sandım ama uyku beni emin olamayacak kadar çabuk çekti.

Altmışıncı Bölüm

SASHA

S bir ışık gibi söndü.

Branka'nın yüzündeki saç tellerini düzelttim.

Göğsüme sarılmıştı, vücudunun yumuşak kıvrımları bana baskı yapıyordu. Kıçı çıplaktı ve benim tarafımdan işaretlenmişti. Onun üzerinde izlerimi görmeye bayılıyorum. O tamamen benimdi. Bunu seçmişti, beni, isteyerek.

Dudaklarından memnun bir iç çekiş döküldü ve dokunuşuma doğru itildi.

Onlarca yıldır beni elinde tutan hayaletlerin bir gecede güçlerini kaybetmeleri çok tuhaftı. Branka ile kendimi ait hissetmişim. O benim ruhumla konuşan ilk kadındı ve benim vazgeçilmez bir parçam oldu.

Beni çok gururlandırdı. Ve çok mutlu etti. Benim mükemmel eşim. Benim küçük dişi kaplanım. Onu evcilleştirmek en büyük zorluktu. İsteklerime boyun eğmedi ama benim diğer yarım olmaya uygun tek kadındı. Benim kraliçem.

Benim dokunuşum altında itaatkâr olabilirdi ama yatak odasının dışında kendi kadınıydı. Bir gün dünyayı yerinden oynatacaktı.

Ama ondan önce kardeşini aramam gerekiyordu. Saate baktım. Sanırım şimdiki zaman gibisi yok. Hiçbir zaman sorunlardan kaçan biri olmadım ama Alessio kaçınmak istediğim bir sorundu. Killian... şey, eğer beni kızdırırsa, onu vururdum. Aynı kuralı Branka'nın kardeşine uygulayamazdım çünkü Branka onu seviyordu.

Lanet olsun. Mantıksız bir yanımla onun tüm sevgisini istiyordu. Branka Russo söz konusu olduğunda bencildim ve bu duygu hafiflemiyordu. Hatta onun yanında geçirdiğim her saniye daha da artıyordu.

Komodinin üzerinde duran telefonuma uzandım. Branka için hazırladığım ve çekmeceye gömdüğüm bir tane daha vardı. Şaşırmıştım.

bulamadık, ama sonra birbirimizi yatak odamızda meşgul ettik.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalktım, pantolonumu giydim ve bazen ofis olarak kullanılan bitişik odaya yöneldim. Alessio'yu aradım ve her zil sesi omuzlarımdaki gerginliği artırarak bekledim.

Müstakbel kayınbiraderim beni "Seni Rus orospu çocuğu" diye karşıladı. "Seni elime geçirdiğimde boynunu kıracağım ve hayatının gözlerini terk edişini izleyeceğim."

"Beni bu kadar çok sevdiğini fark etmemiştim," diye karşılık verdim kuru bir sesle.

"Senden nefret ediyorum," diye tısladı. "Karım bana her şeyi anlattı."

"*Her şey* olduğundan şüpheliyim," diye belirttim sıkılmış bir ses tonuyla. "Geçmişimizi seninle paylaşmazdı."

Tamam, kayınbiraderimi kışkırtmak akıllıca değildi ama hiçbir zaman akıllı olduğumu iddia etmedim.

"Karımla bir geçmişiniz yok. Ve evet, bana borcunuzu tahsil etmeye nasıl geldiğinizi anlattı."

Autumn'un kocasıyla dürüst bir ilişkisi olduğu ortaya çıktı. Neyse ki Branka elime geçene kadar bu bilgiyi paylaşmadı. Aksi takdirde, Alessio onu öldürmek zorunda kalacağım adamlarla kuşatacaktı.

"Bu geçmişte kaldı," dedim ona sakince. "Şimdi geleceğimiz hakkında konuşalım."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Tamam, kayınbiraderim ailesi söz konusu olduğunda çok sinirliydi. Not edildi. "*Bizim'* geleceğimiz diye bir şey yok. Eğer kız kardeşimi bana sağ salım teslim etmezsen, bir ayağının çukurda olması dışında bir geleceğin olmayacak."

Yumuşak bir kadın sesi duydum ve karısının sesi olduğunu anladım. Muhtemelen onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Akıllı kadın! En iyi senaryo birbirimizi öldürmemiz olurdu, ama daha büyük olasılıkla onu öldürdüm ve karımı dul bıraktım. Tabii ki kotyonok'um bunun için beni asla affetmez.

"Branka ve ben seninle konuşmak istiyoruz," diye devam ettim, sanki az önce beni tehdit etmemiş gibi. "İkimiz evleneceğiz."

"Killian'la evleniyor."

"O şerefsizle asla evlenmeyecek." Ses tonum sakindi ama içimden, lanet telefona uzanıp onu öldürmeme bir saniye kalmıştı. Branka'yla kardeşine nasıl davranmam gerektiğini konuşmam gerekecekti. En azından onu yaralayabilmeliydim.

"Öyle. Değil. Yukarı. Değil. Sana." Hırladı. "Aptal mısın yoksa kendini kadınlara zorlamak senin sapkınlığın mı?"

Dişlerimi sıktım, bunun şiddetinden çenem ağrıyordu. Kahretsin, bir azı dişimi bile kırmış olabilirdim. Sonra sözleri aklıma geldi ve aklıma bir düşünce geldi.

Yakaladım seni sikik!

"Onun seçmesini istiyorsun, değil mi?" Kardeşine sordum.

"Evet," diye homurdandı. "Onun mutlu olmasını istiyorum. O bunu hak ediyor." Sırıttım. "Anlaştık. Şimdi buluşalım."

"Rusya'dayım," diye homurdandı. "Bana yeri ve zamanı söyle."

Sinsi orospu çocuğu. Evde oturmadığını bilmeliydim.

Avlanırken o da bizim kadar acımasızdı.

"Sadece sevgili karını ve oğlunu getirirsen," diye kestirip attım, onu daha da kızdırdığımdan emindim.

"Beni sinirlendirme," dedi, sesi soğuktu.

Ona sakince, "Seni zorlamak, Branka kendini yalnız hissetmesin diye karını ve oğlunu kaçırmak olur," dedim. "Sana onları getirmen için bir seçenek sunuyorum. Eğer reddedersen, onları kaçıırım."

"Neden?" diye sordu.

Kıkırdadım. "Branka onları özliyor, sen ve ben konuşurken bırak onlar da konuşsun."

Ardından sessizlik geldi. "Onu yanında mı getiriyorsun?"

Dudaklarım kıvrıldı. Onu kesinlikle arkamda bırakmayacaktım. "Evet."

Bölüm Altmış Bir

BRANKA

Sasha masanın arkasında oturuyordu, ayaklarını masaya dayamıştı. Gözleri benimkilerle buluştu ve dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. Bu öyle bir gülümsemeydi ki yaramaz şeyler vaat etti. Anında midemde kelebekler kanatlarını çılgınca çırpı. Bu adam beni doyumsuz bir seks bağımlısı yapıyordu.

Bugün erken saatlerde bana kardeşimi, Autumn'u ve Kol'u göreceğimizi söyledi. Sırf bu yüzden bile ona kendini beğenmişlik ve sırtıma izni verirdim. Ailemi göreceğim ve hepsine sarılacağım için çok heyecanlıyım.

"Ne?" Şüpheyle sordum.

"Sana bir sürprizim var," diye duyurdu geniş bir gülümsemeye. Ama gözleri gülümsemiyordu. Açık mavi havuzlardı ve beni derinliklerine çekiyorlardı.

Omzumun üzerinden baktı ve ben de bakışlarını takip ettim. Yüzünde yara izi olan uzun boylu bir adam kollarını kavuşturmuş, orada duruyordu. Onu daha önce hiç görmemiştim. Gözlerimi Sasha'ya çevirdim.

"Üçlü yapmayı teklif etmeye cüret edersen seni öldürürüm," dedim sakince. Sasha'nın sapıkça şeylerine aldırış etmediğimi anlamaya başlamıştım. Hem de hiç. Ama iki erkek tarafından sikilmek istemezdim.

"Ben paylaşmayı seven biri değilim," dedi Sasha, sesi neredeyse hırıltılı çıkıyordu, sanki başka bir adamın bana dokunması fikri bile onu öfkelenmişti. "Benim olana kimse dokunamaz ve sen de benimsin."

Sözleri içime bir sıcaklık dalgası gönderdi. Tanrım, ona delicesine aşık olmak benim için çok kolaydı. Ona sırlıslıkla aşkıttım.

Aşkım!

Buna sahip olacağımı hiç düşünmemiştim ve işte buradaydı, avucumun içindeydi. Sevgi ve mutluluğa dair sahip olduğum tek referans en iyi arkadaşımın ailesiydi. Ve kardeşimle Autumn'un paylaştığı aşk.

Sasha ile olan bu şey farklıydı. Tatlı değildi. Neredeyse şiddetli ve her şeyi tüketen bir şeydi. Onsuz bir hayat yaşamayı hayal bile edemezdim. Şimdi, keşke Alessio ve Killian'ın anlamasını sağlayabilseydim. İkincisinin kalbi kırılmazdı ama ben kardeşim için endişeleniyordum.

Sasha'nın bakışlarını omzumun üzerinden takip ettim. Başını salladı ve adam ortadan kayboldu.

"Buraya gel."

Ayaklarım ona itaat ederek hareket etmeye başlamıştı ki, beynim sonunda beni yakaladı ve adımlarım duraksadı. Beni ona itaat ettiren şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Bedenim ona koşulsuz güveniyordu ve kalbim de öyle.

Ben de onunkini hak etmemiştim.

"Kotyonok, buraya gel," diye tekrar talep etti, yüzündeki ifade bana itaatsizliğin kötü bir fikir olacağını söylüyordu.

Masanın etrafından ona doğru gelirken topuklarım parke üzerinde tıkırdadı. Ona ulaştığım anda belimden kavradı ve beni masasının üzerine kaldırdı. Damarlarımda korku ve heyecan dolaşıyordu. Sasha ile her zaman aynıydı. Bana dokunma şekli, sanki bana zaten sahipmiş gibi, vücudumun ona göre şekillenmesini sağlıyordu.

İri eli göğüslerime geldi ve beni masanın üzerinde düz bir şekilde yayılana kadar bastırdı, dizlerim yana doğru büküldü. Topuklarım her seferinde bir tane olmak üzere ayaklarımdan düştü ve gürültüyle yere çarptı.

"Ne yapıyorsun?" Ona bakarak sordum.

Yüzüne kurt gibi bir sırıtma yayıldı, sonra bacaklarımdan arasına çömeldi. Elbisemi kaldırdı, sonra ayak bileğime yumuşak bir şey geçirdi. Her iki ayak bileğimi de masanın ayaklarına kilitlediğini ve bacaklarımı tamamen açık bıraktığını gördüğümde başım havaya kalktı.

"Ne halt ediyorsun sen?"

O soluk mavi gözler benimkilerle buluştu. "Senin de ağzını tıkamamı ister misin?" Gözlerim irileşti. Ne-

Eli uyluklarıma gelip onları sıkıca yerinde tuttuğunda bağlara karşı sarsıldım.

"Bana güveniyor musun?"

Kıpırdamadan durdum, onun kutup kristali maviliklerinde boğuldum. Açıkça güvenmek benim için çok zor bir şeydi. Hayatımın geri kalanı boyunca devam eden bir çalışma olacaktı.

Bağlara karşı sarsıldım ama boyun eğmiyorlardı. Derim karıncalanıyor, bir şekilde silinmiş olan yaralarım ağrıyordu.

"Yapma." Onun emriyle hareketlerim durdu. Gözlerim ona dikildi, kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. "Nefes al." Yutkundum. "Benim için nefes al."

Bir ciğer dolusu oksijen aldım ve içime çektim, sonra yavaşça nefes verdim. Sonra tekrarladım.

"Aferin kızım," diye övdü. "Emirlere uyabilirsin. Ve bunun için ellerini kelepçelemeyeceğim."

Başparmakları tenime sürtünerek onu yaktı. Ayak bileklerimden başladı ve kalçalarımın ulaşana kadar bacaklarımın iç kısmına doğru kaydı. Tangam tamamen görünene kadar eteğimi santim santim yukarı itti.

"Senin için hazırladığım şeyi giy," diye mırıldandı, sesini renklendiren bir memnuniyetle. Kırmızı, Sasha'nın benim için en sevdiği renk olmalıydı. Benim için hazırladığı elbise koyu kırmızıydı. Çok açık değildi ama çok şehvetliydi.

Bacaklarımın arasında kayganlık birikti ve bu tepki kafamı allak bullak etti. Düzenli olarak sadece bağlanma düşüncesi bile beni panik atağa sürüklerdi. Ama bu adam söz konusu olduğunda, bağlanmak beni her şeyden daha çok tahrik ediyor gibiydi. Belli ki düşündüğümünden daha deliymişim.

Sasha'nın avuçları tam giriş yerimde durdu, başparmağı klitorisimin üzerinde duruyordu. Başparmağını tangamın sırlıslıkla olmuş malzemesinin üzerinde gezdirdi.

"Benim için ıslanmışsın," dedi sakince. "Benim merhametim altında olmayı seviyorsun."

"Bilmiyorum," diye nefes verdim ama ikimiz de yalan söylediğimi biliyorduk.

Amcığma bir tokat attı ve bir çığlık havada titreşti. "Yalan söyleme," diye homurdandı. Sonra tekrar tokatladı ve dehşet içinde daha fazla meyve suyu tangamı ıslattı. "Şimdi bana doğruyu söyle."

"BEN..." Yalan dudaklarımdan geçmeyi reddetti. "Hoşuma gidiyor," diye itiraf ettim usulca. "Ama yapmamalıyım."

Beni bir gülümsemeyle ve avuçlarının amımı okşamasıyla ödüllendirdi. "Hoşuna gittiği sürece her şey olur." Kalçalarım birbirine kenetlenmeye çalıştı ama bağlar ayak bileklerimi kilitledi. "Seni parmaklayayım mı, tatlı amımı yiyeyim mi, yoksa sikeyim mi?"

Sanki ciddi ciddi düşünüyormuş gibi dalgın dalgın bana baktı. "Ya da üçünü de yapabilirim."

Kaslarım esnedi ve neredeyse sadece onun sözleriyle boşalıyordum. Sıkışan amımı kaçırmadan sırtıttı. "Benim kotyonok'um pis bir kız."

"Lütfen." Yalvarışım titrek bir nefesle çıktı. Cevabı diğer elini kullanarak tangayı üzerimden yırtmak oldu, dantel onun gücüyle zahmetsizce parçalandı.

"Sikimi ağzına gömmek için sabırsızlanıyorum," diye homurdandı, eli amımı okşuyordu.

Başını eğip burnunu iç uyluğumda gezdirirken bedenimi bir ürperti kapladı. Kokumu içine çekti, uyarılmışlığımı soludu, sonra ağzını merkezimin üzerine kapattı ve beni yutmaya başladı.

Bir parmağıyla girişimi okşadı ve sırtım masadan kalktı. Parmağını girişime soktu, sular iç uyluklarımdan aşağı damlıyor ve parmaklarını ıslatıyordu. Sonra ağzı klitorisime geldi ve parmağını içimin derinliklerine iterken sertçe emdi.

Göz kapaklarımda yıldızlar patladı ve zevk dalgaları bedenimi sarstı. Ellerim başına uzandı, parmaklarım saçlarına gömüldü ve bir avuç saçını cankurtaran salı gibi kavradı. Amım yüzüne sürtünüyordu, beni yemeye devam etti, tek bir damlayı bile boşa harcamadı.

"Tadına bak. Daha önce hoşuna gitmişti," diye hırladı aşırı hassas amıma karşı. Nefes nefese kaldığım için ona cevap vermedim ve klitorisimi ısırdı ve vücudumdan bir ürperti daha geçti. "Tadının neye benzediğini bilmek ister misin?"

Göz kapaklarımı araladım ve bacaklarımda arasına gömülmüş beni izleyen bakışlarıyla karşılaştım.

"Tadım neye
benziyor?" "Karım
gibi."
Bekle. Ne?

Sonra dilini son bir kez yalayarak ayağa kalktı. Masanın etrafından dolaştı ve bileklerime uzandı.

"Burada işimiz henüz bitmedi," dedi, ağzı sularıyla parlıyordu. Silme zahmetine bile girmedim. "Bileğini kelepçelemen sorun olur mu?"

Gecikmeden başımı salladığımda, içten içe biliyordum ki Sasha Nikolaev.

Bileklerimi karmaşık bir zincirle birbirine bağlanmış yastık kaplı deri kelepçelerle sardı. Sasha omurgamı tekrar masanın yüzeyine doğru itip bağlı ellerimi başımın üzerinden geçirerek aşağıda bir yerdeki kancaya takarken kalbim hâlâ yaşadığım orgazmın etkisiyle gümbürdüyordu.

Masasının üzerine yayılmış bedenimi, ziyafet çekilmeyi bekleyen kurbanlık bir kuzu gibi izledi. Ama sadece onun tarafından. Sadece onun tarafından yutulacaktım.

"Şimdi huzur içinde amını yiyeceğim," diye söylendi.

"Ama-"

Göğsünden derin, karanlık bir kıkırdama titreşti. "Ne? İşimizin bittiğini mi sandın?"

Başımı salladım.

"Burada işimiz bitmedi, kotyonok."

Tekrar bacaklarımın arasına çömeldi, kalın bir parmak ucuyla klitorisimin etrafında dolaştı, kıvrandım, baskıyı artırmak için kalçalarımı yukarı kaldırdım. Sasha hassas klitorisimi dişlerinin arasında emdi, vücudumun her hücresine şok edici bir arzu ve acı sarsıntısı gönderecek kadar sert ısırды. Klitorisimi yalamadan ve tekrar ısırmadan önce girişimi dilledi. Havada bir inilti dolaştı, başım bir o yana bir bu yana savruldu.

"Lütfen, lütfen," diye yalvardım. Dilini girişime soktu, horozunun içime nasıl girip çıkacağını taklit etti. Basınç arttıkça arttı, durduğunda çok yaklaşmışım.

"Hayır," diye mızızlanarak itiraz ettim, vücudum hayal kırıklığıyla kızarmıştı. Beni uçurumun kenarına getirip sonra da asılı bırakırsa aklımı kaçırdım.

Masanın kenarına uzandı ve bir paket çıkardı. Ne yaptığını görmek için kollarım bağlıyken başımı kaldırılabildiğim kadar kaldırdım. Paketi açtı ve görüş alanıma bir gümüş parıltısı girdi.

"Neydi o?" Ben sorguladım.

"Hoşuna gidecek," diye ikna edici bir şekilde güvence verdi. Soğuk metal, ısınmış merkezime süttü ve vücudumda istemsiz bir ürperti yayıldı.

Şişmiş klitorisimin üzerine hafifçe kapattı ve omurgamı tekrar masadan aşağıya gönderdi. Baskı ne kadar çabuk geldiye, o kadar çabuk da dağıldı.

O her neyse ondan daha fazla istiyordum. "Hoşuna gitti, değil mi?" dedi.

"Evet." Sesim orgazmdan boğuk çıkıyordu, nefesim kesilmişti.

Kıskacı çekerek ayağa kalktı ve basınç geri dönerek beni orgazma doğru itti. Ben zirveye ulaşmadan önce bıraktı.

"Lanet olsun sana." Sinirli bir nefes verdim. Bir kıkırdama daha. "Sürprizin zamanı geldi."

"Bu bir orgazm mı?" Nefes nefese kalmıştım, damarlarımda sıcaklık yüzüyordu. İhtiyaçtan aklım başımdan gitmişti, sınıra o kadar yakındım ki

sadece kendimi öğütmem gerekiyordu

ona karşı ve ben zevkime ulaşacaktım.

"Lütfen-"

"Tekrar gelmek ister misin?" "Evet!"

"Sonra o küçük tatlı başlığı deleceğiz, böylece mücevher her hareket ettiğinde klitorisini ovacak."

Sözleri şehvetle dolu beynime işledi, anlamını kavradım. Gözlerimi kırıştırarak ona baktım ve az önce söylediklerini yanlış anladığımı umdum.

"Affedersiniz?"

"Bir piercing. Kukunda." Gözlerimi kırptım, sonra tekrar kırptım. Orgazm yüzünden beynim yavaşlamış olmalıydı. "Her türlü hissini artıracak. Benim için hazır olmanı istiyorum, her zaman ıslak ve sırlıklam."

Başımı salladım ama inkâr ederek değil. Daha çok inançsızlıkla. Bir hafta içinde bakireden kapüşon piercing'ine dönüşmüştüm. Bunu düşünecek kadar deli miydim? Bu kadar yaramaz bir şey yapma düşüncesi beni heyecanlandırdı. Bu psikopat gangster beni yoldan çıkarıyordu. Ya da belki de doğduğum andan itibaren bozulmuştum.

Yüzümdeki anlaşılmayı okumuş olmalı. "Bugün deldireceğiz."

Şok içinde ağızım açık kaldı. "Bugün mü?" Aptalca tekrarladım.

Sırıttı. "Evet, bugün." Gözlerini açılmış kalçalarımın indirdi. Amım onun görmesi için ardına kadar açıktı ve bakışlarında sıcak bir şeyler alevlendi. "Bana istediğini söyle."

İstiyordum ama o bana sadece orgazm yaşatırken ben ona teslim olmaya devam ediyordum gibi hissediyordum. Onlar da harikaydı ama yeterli değildi.

Dili klitorisimin etrafında dolaştı, ısırmadan ve çekiştirmeden önce alay etti ve test etti. Kalçalarım ağızına doğru bastırarak baskıyı artırdı ama o yine geri çekildi. "Bana istediğini söyle," diye tekrarladı.

Parmağı giriş yerimde tembelce dolaşüyor, içeri ve dışarı itiyordu. Vücudum başka bir zevk dalgası talep etti ama kendimi tuttum.

"Yapacağım." Gözlerinde zafer parladı. "Ama bana dövmelelerinden birinin daha ardındaki hikâyeyi anlatırsan."

Bu sözcükler ağızından çıkarken bile amım eline sürtünüyordu. Sertleşti.

"Neden?"

Çünkü seni tanımak istiyorum. Sadece başkalarının yanında taktığın maskeyi değil, tüm katmanlarını bilmek istiyorum.

"Autumn'un ailesi her zaman işlerin yürümesi için iki yönlü bir yol olduğunu söylerdi," diye mırıldandım. "Ve mutlular."

Tembelce giriş kapımın etrafında dönmeye devam etti. "Mutlu musun?"

Soru sıradan bir soruydu. Yüzündeki ifade neredeyse mutlu olup olmadığım umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Ama içgüdülerim aksini söylüyordu. Belki Sasha da incinmekten en az benim kadar korkuyordu.

"Mutsuz değilim," diye cevap

verdim. "Ama mutlu değilsin."

Sessiz kaldım, onu izliyordum. "Seksten daha fazlasını istiyorum, Sasha." Kelimeler ağzımdan kaçtı ve onları geri almak mümkün değildi. Onları geri almak istediğimden değil ama beni savunmasız ve çığ hissettirdiler. "Bana kelimeler verdin ama ben daha fazlasını istiyorum." Onun yaralarını bilmek istiyorum. Korkularını. Her şeyini. Ve sonra hepsini ondan uzaklaştıran kişi olmak istedim. "Benim de kendi korkularım var. Geride bırakılmak. Yeterince iyi olmamak." Derin bir nefes aldım, sonra nefesimi verdim. "Kendini tutuyorsun."

Ardından sessizlik geldi. Kalp atışları titriyordu.

"Kardeşimi görmek istiyorum. Yeğenimle ve en iyi arkadaşım ile konuşmak istiyorum. Onları özleyorum."

Kalbim durdu, çaresiz bir uğultuyla bekledi. Göğsümde bir ağırlık vardı, gözleri geçmişimizin hayaletleriyle doluydu.

"Sözlerinden pişmanlık mı duyuyorsun kotyonok?"

"Asla," dedim ona tutkuyla. "Kalmak için buradayım. Ama daha fazlasına ihtiyacım var. Bana dövmelelerinin ardındaki hikâyeleri bile tam olarak anlatamıyorsun, Sasha. Bunu bile benimle paylaşamazsan yıllarca birlikte nasıl yaşayacağız?"

Elini çenesinde gezdirdi. Boğazım düğümlendi, beni kovmasını ya da buna değmeyeceğimi söylemesini bekliyordum.

"Hangi dövme?" dedi.

Kafam karıştı ve gözlerim soru dolu bakışlarla ona döndü.

"Affedersiniz?"

"Hangi dövme hakkında bilgi almak istiyorsun?" diye sordu.

Gözlerim Nemesis dövmesinin giysisinin altında saklandığı yere, sonra da parmak eklemlerine kaydı. Bakışları benimkileri takip etti. Gözlerinde parlayan kırılmalı içime bir yumruk gibi indi ve neredeyse ona boş ver diyecektim. Ama demedim.

"Annem benden nefret ederdi," diye başladı. "Babamdan hem nefret eder hem de severdi. Ama ben... bana katlanamazdı."

Kaşlarım çatıldı. "Neden?"

"Başarısız evliliği için beni suçluyordu," diye homurdandı. "Öldüğü gün onu koridorda bir deli gibi mırıldanırken buldum." Acı bir kahkaha attı. "İntihar etmeden önceki veda sözlerinde bana değersiz olduğumu söylüyordu. Kimsenin beni sevmeyeceğini söyledi. Sonra da kendini pencereden aşağı attı."

Sesindeki sertlik ve kırılganlık göğsümün ağrmasına neden oldu. Boğazım düğümlendi - küçük bir çocuğun böyle bir şeye katlanmış olması. Evet, annem intihara kalkışmış ve bizi de yanında götürmüştü ama ben bunu hatırlamıyordum. Ben daha bebektim. Alessio ve Mia'yı benden daha çok korkutmuştu. Bana musallat olan başka hayaletler vardı.

"Sen buna layıksın," diye mırıldandım. "Ve her kadın sana sahip olduğu için şanslı olurdu. Ama artık sen benimsin ve ben de seninim. Seni asla terk etmeyeceğim." Daha fazla kelime bulamayınca ellerimi ona doladım. Ben de söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. "Hadi kapüşon piercingi yaptıralım."

Göğsü titreşti ve göğsümdeki gerginlik yavaşça azaldı.

"Ve seni asla geride bırakmayacağım, kotyonok. Sen ve ben. Sonsuza kadar." Ona doğru eğildim ve beni öptüğünde dudaklarına doğru iç çektim.

"Sonsuza kadar," diye tekrarlardım, dudaklarım onunkilere değiyordu. "Şimdi şu piercingci çocuk nerede?"

Cebinden telefonunu çıkardı ve bir mesaj yazdı, ardından telefonundan çıkan ses boşluğu doldurdu.

Cevap anında geldi.

"Şimdi geliyor." "O mu?"

Sasha sıırıttı. "Bir erkeğin sana dokunmasına izin vereceğimi düşünmedin herhalde. Ellerini kesmem ve onu kör etmem gerekirdi."

Başımı salladım ama dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Ya kukumu mahvederse?" Durup dururken sordum. "Daha yeni seks yapmaya başladım. Buna uzun süre ihtiyacım olacak."

Yüz hatları gevşedi, sonra kahkahalarla patlamadan önce karardı. Çömeldi ve ayak bileklerimdeki tokaya uzanarak beni serbest bıraktı.

"Söz veriyorum, kukunu güvende tutacağım," diye yemin etti.

Birkaç kalp atışı geçtikten sonra itiraf ettim: "Aslında biraz heyecanlıyım. Umarım çok acıtmaz. Daha fazla seks yapmak istiyorum."

İfadesinde bir eğlence belirdi ve bileklerimi çözerken kıkırdadı.

"Seks yapacağız," diye güvence verdi. Bacaklarımı kapattım ama Sasha'nın gelip önümde durması hiç zaman almadı. Elleri her iki kalçamın dışına geldi ve bacaklarımı beline doladı. Bu cinsel bir şey değildi. Sanki benim onu yakın istediğim gibi o da beni yakın istiyordu.

"Seni piercingli görmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı, ağzı boynumun üzerinde geziniyordu.

Beni konfor alanımın dışına itiyordu ve bu hoşuma gidiyordu.

"Belki seni de deldiririz," diye önerdim gırtlaktan gelen bir sesle. "Kadın için oldukça iyi bir deneyim olduğunu duydum."

Birden eli enseme kavradı. "Bunu sana kim söyledi?" Tanrım, çok sahipleniciydi. "Kadınlar konuşur," diye mırıldandım.

Gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Eğer deldirmemi istiyorsanız, deldiririm. Ama seni temin ederim kotyonok, zevkin konusunda endişelenmene gerek yok. Piercing olsa da olmasa da zevk alacaksın."

Kapı çalındı ve konuşmamız yarıda kesildi. "Girin," diye seslendi Sasha.

Kapı açıldı ve yara izi olan adam arkasında küçük bir kadınla içeri girdi.

Yara izi olan adam sırtarak, "Bu eğlenceli olacak," dedi. Gözleri üzerimde gezindi, ürkütücü ve alaycı.

"Odada kalmayacaksın Albert," diye bağırdı Sasha, yüz ifadesi granit gibi sertti. Adam benden ona, sonra tekrar bana baktı ve duruşu sertleşti.

Yoğun sessizliği bozan minyon kadın oldu. "Onu buradan aldım," diye kesin bir dille açıkladı. "Onun için buradayım." Çenesi bana doğru eğildi. "İşimi bitirdiğimde, dışarıda benim için bir araba hazırlayın, ben de yoluma gideyim."

Sasha'nın soğuk gözleri hâlâ Albert'a kilitlenmiş, acı ve intikam vaat ediyordu. Bir elimi uzatıp kolunu yakaladım ve parmaklarımı büyük pazısının etrafına doladım.

"Gidiyor," dedim ona, gözlerimle Albert'ın onu yenmesini işaret ederek. Sasha'nın bakışları elimin üzerinde durduğu yere kayd, sonra gözlerini yeni bir yoğunlukla bana çevirdi.

Albert aynı anda ortadan kayboldu ve ben de Sasha'nın kolundaki tutuşumu bıraktım. Parmaklarını yumruk yapmadan önce büktü, sonra açtı.

takım elbise pantolonunun ceplerine sokmak için.

Ufak tefek kadın yerinde duruyordu, omuzlarındaki gerginlik belli oluyordu. "Sorun yok," dedim ona. "Biz hazırız."

Sanki bana inanmamış gibi gözleri Sasha'ya kaydı. O da başıyla onayladı.

"Ben Natasha," diye kendini tanıttı bize doğru belirsiz adımlarla ilerlerken.

"Branka," dedim ona gülümseyerek. "Bu benim-" Ona ne diyeceğimi bilemedim. Erkek arkadaşım mı? Kulağa pek doğru gelmiyordu. "Bu Sasha," diye bitirdim sonunda.

Başını salladı. "Tamam, hadi yapalım şunu."

"İngilizcen gerçekten çok iyi," diye onu takdir ettim.

Kıkırdayarak masanın üzerine bir alet kutusu koydu. "Umarım öyledir. Ben Amerika'da doğdum."

"Dünya küçük," diye mırıldandım. "En küçüğü."

Beni masaya yatırdı ve ben bacaklarımı açtım, Sasha ise yanımda durup elimi tuttu. Natasha beni sterilize etmek için etkin bir şekilde çalıştı, kukumu hazırladı ve sonra üzerinde elmas olan uzun iğneye uzandı.

Gözlerim Sasha'ya kaydı. "Elmas mı?"

Sırıttı. "Ben seçtim. Bana senin gözlerini hatırlatıyor."

Bakışlarımı uzun, kalın iğneye çevirdiğimde içimi bir korku kapladı. Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildi. Sasha yüz ifademdeki tereddüdü okumuş olmalı ki elini rahatlatmak için benimkini sıktı.

"Birkaç derin nefes al," diye talimat verdi. "Al ve ver."

Gözlerimi devirdim. "Bu doğum sancısına çok benziyor." Sonra aklıma bir fikir geldi ve onu daha iyi görebilmek için yer değiştirdim. "Bunu daha önce bir kadınla yaptın mı?"

Sesime sinen kıskançlık fark edilmemiş değildi. Gülümsedi.

"Bu benim ilkim," diye itiraf etti. "Bizim için şimdiden pek çok ilk var."

Onun güvencesi karşısında biraz rahatladım, endişeli bakışlarım iğneye döndü. Bu büyük bir iğneydi.

"Hayal ettiğin kadar kötü değil. Söz veriyorum," diye güvence verdi.

Meşhur son sözler, diye düşündüm kendi kendime alaycı bir şekilde.

Söylendiği gibi derin bir nefes aldım ve verdim.

"Derin nefes al," diye emretti ve elim Sasha'nın parmaklarının etrafında kenetlendi. "Şimdi üfle."

Oksijen ciğerlerimi terk etmeden önce acısı geçmişti. "Her şey tamam," diye gülümsedi Natasha. "Tebrikler."

İnanamayarak başımı salladım. İşte buydu. Zar zor hissettim. "Bunu yaptığına emin misin?" diye sordum.

Gülümseyerek başını salladı. "Mücevherleri sıkılaştırmama izin ver, sonra gitmeye hazırsın."

Birkaç dakika sonra işi bitmişti. Ayağa kalktı, lateks eldivenlerini çıkardı ve ofise bağlı banyoya doğru yürüdü. Ellerini yıkadı ve dışarı çıktı.

Kapı kapandığında Sasha'nın bakışlarıyla karşılaştım. "Neden orada bir piercing var?" diye sordum.

"Amına mı?" diye meydan okudu, bilerek kaba davranıyordu. Onun ağzıyla, öldüğümde yanaklarım kalıcı olarak lekelenenecekti. "Seni işaretlemeyi seviyorum."

Gözlerimi devirdim. "Kimse görmeyecek."

Dudakları yukarı doğru çekildi. "Ama sen ve ben onun orada olduğunu bileceğiz. Benim olduğunu bileceksin ve ben ölürsem, o şey tenine her değdiğinde beni düşüneceksin."

Onun öleceği düşüncesi göğsümü sıkıştırdı ve parmaklarım gömleğinin içine kıvrılıp onu daha yakına çekti.

"Ölmeyeceksin," dedim ona.

Alessio yarın Sasha'sız hayatımın yaşamaya değmeyeceğini görecek. En azından benim için.

Altmış İkinci Bölüm

BRANKA

Sasha ayaklarımı bir çift beyaz sandaletin ve beyaz puantiyeli kırmızı bir elbisenin içine kaydırđı.

Beni giydirmesine izin verirken, "Cidden kırmızıya karşı bir takıntın var," diye mırıldandım.

"Kırmızı kalbimin rengidir," diye mırıldandı. "Ve sadece senin için atar. Kırmızı giydiğinde, benim olduğunu anlıyorum."

Sasha'nın ailesiyle tartışmasını izlerken arabada oturdum, yağmur arabanın camından aşağı damlıyordu. Hepsi gelmek için ısrar ediyordu. Sasha onları yanında getirmeyi reddetti.

Dışarı çıktıktan sonra yağmur damlalarından kaçarak arabaya doğru yürüdük ama Nikolaev ailesi tarafından köşeye sıkıştırılmadan önce değıl.

"Evet, biz olmadan gitmiyorsun," diye açıkladı Tatiana. "Siz ailesiniz ve aile birbirine bağılı kalır."

Onun inancına gülümsedim. İnsanın asla favorileri olmamalıydı ama Tatiana Nikolaev ailesinin en sevdiğim üyesiydi. Bana biraz Sasha'yı hatırlatıyordu, sadece kadın versiyonunu.

"Benim kardeşim de aileden," dedim ona usulca. "Her şey yoluna girecek.

Sadece küçük bir ziyaret ve sonra geri döneceğız."

Bana attığı bakış buna inanmadığını gösteriyordu.

Sasha yolcu koltuğına oturmama yardım etti, ardından ailesine dönmeden önce kapıyı kapattı. Hepsi yağmurun altında durmuş, bir yandan tartışırken bir yandan da havaya aldırış etmiyorlardı. Boğuk sesleri arabanın tavanına ve kapalı pencereye vuran yağmurun arasından duyulabiliyordu.

Vasili, "Seni yalnız bırakacağımı sanıyorsan aklını kaçırmışsın sen," diye hırladı.

"Hepimiz gitmeliyiz," diye ısrar etti Aurora. "Böylece aile olduğumuzu görecekler."

Nikolaev'lerin yüzündeki ifadeye bakılırsa kadınlar ve çocuklar geride kalabilirdi. Ben de kabul ettim. Gereğinden fazla kargaşaya yol açmanın bir anlamı yoktu. "Eğer hepimiz gidersek, Alessio bunu onlara karşı olduğumuzun bir işareti olarak algılar," diye homurdandı Sasha. "Hepinizin p e ş i m e takılmasına ihtiyacım yok. Bu bir ördek değil oluşumu."

Bu komik karşılaştırma karşısında başımı salladım. Birbiriyle çelişen duygular göğsümde savaşıyordu. Kardeşimi, Autumn'u ve yeğenimi göreceğim için duyduğum heyecan, ortalığın karışıp birilerinin zarar göreceği endişesi ve Sasha'nın benden uzaklaşıp beni yine gölgede bırakacağı korkusu.

Hiç mantıklı gelmiyordu ama saçma düşüncelerime engel olamıyordum.

Vasili son ses tonuyla, "Aleksy ve ben geliyoruz," dedi. "Birlikte gidip gitmemek sana kalmış."

Sasha dayanamamış olmalı ki kapıma geldi ve açtı. "Kotyonok, arkaya geçelim."

Ön yolcu koltuğundan inip arkaya bindim, Sasha da hemen arkama geçti. Alexei ve Vasili eşlerine veda öpücüğü verip kılıflarını kontrol ettikten sonra ön koltuklara geçtiler. Alexei direksiyona geçti ve arabayı çalıştırdı.

Ellerim kucağımda, manzaranın geçişini izliyordum. Geride bıraktığımız her kilometrede endişem artıyordu. Kardeşimi kaybetmekten korkuyordum. Sasha'yı kaybetmekten daha da çok korkuyordum.

Alessio beni dinleyecektir, diye kendimi temin ettim.

Ve hala kanım soğumaya devam ediyordu. Kardeşime hayatım pahasına güvenmişim, ama Sasha'nın ya da kardeşlerinininkine değil. Kilometrelerce yol gittik, gerginlik hissediliyordu. Kardeşler Rusça konuşarak birkaç kelime ettiler. Tabii ki hiçbirini anlamamıştım.

Kardeşimle nasıl barışacaklarına dair strateji geliştirdiklerini hayal ettim. Alaycı bir nefes beni terk etti. Alessio ve ben birbirimizi sevmeseydik her şey çok daha kolay olurdu ama seviyordum. O benim her şeyimdi - annem, babam, erkek kardeşim, kız kardeşim. Ondan vazgeçmek istemedim.

Keskin bir dönüş yaparak geniş ve boş bir otoparka geldik. Gözlerim üzerinde gezinirken, alanın uzak tarafında, terk edilmiş bir binaya benzeyen bir şeyin hemen önüne park edilmiş siyah bir SUV gördüm.

Bizi görünce cipin kapısı açıldı ve Alessio araçtan indi. Kalbim g  s kafesimin altında g m güm atıyordu. Kardeşim buradaydı.

Sasha kapıyı açtı ve dışarı çıktı, sonra kapıyı tutarak benim de gelmemi işaret etti. Tek kelime etmeden takip ettim. Vasili ve Alexei çoktan arabadan inmi lerdi, silahları görünüyordu. Kapılar arkamdan çarparak kapandı.

"Branka," diye seslendi Alessio bana, yüzünde endişe okunuyordu. Sol elini bana doğru uzattı, bana doğru uzanıyordu. Çatışma içimde savaşıyor, beni iki farklı yöne çekiyordu.

Karde ime doğru bir adım attım ama adımım duraksadı. Sasha'dan neredeyse fark edilmeyen bir gerginlik yayıldı ve ben de dönüp ona baktım. Gözlerinin soluk mavisi daha da koyula tı, beni olduğum yere yapı tıran şeylerle doldu. Bakı larında bo uldum, karde imin bekledi inin farkındaydım.

Yutkundum, sonra bakı larımı kardeşime çevirdim. Elim Sasha'n nkine uzandı ve parmaklarımız birbirine kenetlendi.

"G  s m n içinde atan kalp," dedi, sesi çakıl ta ı gibi ve duygu doluydu, "o senin. Uzun zamandır senin."

Bakı larımı indirerek mürekkepli parmaklarının solgun tenime de mesini izledim ve içten içe Sasha'nın benim seçimim olduğunu biliyordum. O her zaman benim seçimim olacaktı. Başımı kaldırdım ve gözleri benimkilerle bulu tu, beni sabit tuttu.

"Tek istediğim sensin," diye bo uldum, duygularım göğsümde kabarıyordu ve yüzündeki ifade bana bunun doğru seçim olduğunu söylüyordu. Karde imi seviyordum ama Sasha ya da kardeşim söz konusu olduğunda, seçim yapmaktan ne kadar nefret etsem de her zaman Sasha'yı seçerdim.

El ele, dikkatimizi tekrar kardeşime yönelttik. Bir adım. İki adım.    adım. Alessio tüm bu süre boyunca yüzünde asık bir ifadeyle bizi izledi ama ona yakla tı ımız her adımda gözlerinden anlayış okunuyordu.

Yine de i  aatından memnun görünmüyordu.

Karde imden on adım ötede durduk, Sasha'nın kardeşleri hemen arkamızdaydı. "Tanrım, Branka," diye mırıldandı. "O kadar adam arasından bu mu?"

Autumn cipten çıktı ve beni görebilmek için Alessio'yu kenara itti. "Sana söylemiştim," diye homurdandı, karnını tutarak ve yalpalayarak onun yanına geldi. "Aralarında bir şeyler var."

Alessio elini saçlarının arasından ge irdi inde dudaklarıma bir gülümseme dokundu.

Bu hızla giderse, zavallı kardeşim birkaç yıl sonra saçları a armı  olacak.

Alessio inatla, "Killian'la aralarında bir şeyler var," diye düşündü.

Vasili, "Belli ki hayır," diye tersledi.

Ağabeyimin gözleri bana kaydı. "Peki ya Killian? O senin seçimindi."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Sunulan seçenekler arasından seçtiğim kişi oydu," diye mırıldandım. "Özür dilerim. Olayın bu kadar ileri gitmesine izin vermemeliydim."

"Tanrım, Branka. Sunaktan sadece birkaç adım ötedeydin."

Suçluluk duygusu göğsümde kabardı. "Killian'a açıklayacağım," dedim kardeşime. "Bu benim hatam ve bunu düzelteceğim."

Başını iki yana salladı. "Bunu düzeltmenin tek yolu onunla evlenmek, abla."

Alçak bir hırıltı havada titreşti. Sasha'nın. "Onun seçimi," diye hırladı. "Bunu kendin söyledin. Sözünden dönecek misin?"

Alessio derin bir nefes verdi, gözleri benim üzerimdeydi ve bana yakın duran Sasha'yı görmezden geliyordu.

"O senin seçimin mi Branka?" Alessio'nun sorusu alçak sesle, gözleri koyu fırtınalı bulutlar halindeydi.

"Evet, kardeşim," diye mırıldandım. "Öyle."

Yağmur usulca damlıyor, asfaltta ıslanıyor ve elbisemin üzerinde lekeler bırakıyordu. Hava kasvetliydi ama kalbim dans ediyordu çünkü sevdiğim adam hemen yanımdaydı.

"Neden kimse bana bir bok söylemiyor?" Alessio homurdandı, sonra gözlerini Sasha'ya dikti. "Onun için benim seçimim sen değilsin."

"Ama o benim," diye belirttim.

Bir an gerginlik havada dans etti ve ardından bir ciyıklama sesi havayı yardı. Kol arabadan atladı ve doğruca bana doğru koştu. Sasha'nın elini bırakarak dizlerimin üzerine çöktüm ve ona kollarımı açtım.

"Branka Teyze." Kendini kollarıma attı ve ben de onu yakaladım. "Seni özledim. Beni sonsuza dek terk ettiğini sanmıştım."

Boğazım sıkıldı. Geride bırakılma korkusunu ilk elden biliyordum ve yeğenimin böyle hissetmesini asla istemezdim.

"Seni asla terk etmeyeceğim," diye söz verdim. "Seni her gün göremeyebilirim ama her zaman yanında olacağım dostum. Senin ve küçük kardeşin için."

Kol gözlerini devirdi. "Büyükannem bebeklerin çok ağladığını söylerdi." Etrafımızda bir kıkırdama duyuldu. "Eğer çok ağlıyorsa, gelip seninle yaşayabilir miyim?"

"Anneni ve beni terk mi edeceksin?" Alessio sordu. "Bu kalbimizi kıracak."

Kol hemen başını salladı.

"Sadece kısa bir süre için. Bebek ağlamayı kesene kadar." Yağmur durdu ve bulutların arasında güneşin ilk ışıkları parıldadı. Kol koşarak anne ve babasına sarıldı. "Hâlâ en çok seni seviyorum."

Bir kıkırdama sesi daha duyuldu. Bir çocuk için gerilimi düşürmek bu kadar kolaydı.

Tam boyuma yükseldim, Sasha üzerimde geziniyordu. Alessio'nun omuzları gevşemişti ama hâlâ ona dik dik bakıyordu.

"Küçük kız kardeşim için fazla delisin."

Sasha kıkırdadı. "Ve sen de çok sıkıcsın."

Sasha ve Nikolaev kardeşlerle birlikte durmuş, kendi ailemi izliyordum. Benim için dünyalara bedel olan ve her zaman yanımda olan insanlar.

Bir ışık titremesi gözlerimi ailemden uzaklaştırıp eski binanın çatısına çevirmeme neden oldu. Kalbim göğsümde dondu. Bir tüfeğin gümüş parıltısı güneş ışınlarına yansıyor. Sasha'ya doğrultulmuştu.

Düşünmedim. Bir *patlama* sesi duyunca tepki verdim.

Bedenim ona doğru geri çekildi. Acı içimde patladı ve nefesim kesildi. Çığlıklar ve haykırışlar havayı doldurdu ama hepsi uzaktı, kulaklarımdaki uğultu hepsini bastırıyordu.

Gözlerim Sasha'nın yüzünü buldu ve bakışlarımız buluştu. İşte o zaman onun yüz ifadesini gölgeleyen korku ve dehşet ruhuma işledi. Bedenim düşmeye başladı. Kemiklerim titredi ve tüm vücudum sarsılmaya başladı. Görüşüm bulanıklaştı.

"*Blyad*, kotyonok," diye kabaca nefes verdi mürekkepli elleri bedenimi kavrarken. Ama dokunuşunu hissedemiyordum. "Bunu neden yaptın lan?"

Sesi mi titriyordu yoksa vücudum mu işitmemi etkileyecek kadar titriyordu emin değildim.

Alessio, Vasili ve Alexei arka planda bağırıyorlardı ama ben tek bir kelime bile ayırt edemiyordum.

"Sakın beni bırakıp gitme," diye bağırdı, sesi sertti ve gözlerindeki gölgeler karanlıktı. "Lütfen dayan. Benim için," diye yalvardı çaresizce. Sonra yüzümü tuttu. "Gözlerini açık tut. Benim için kal."

Her zaman.

Ama o kelimeleri söylediğimden emin değildim. Dudakları hala hareket ediyordu ama ben duyamıyordum.

Dünya dönmeyi bıraktı. Rüzgâr durdu. Zaman dondu.

Sonra her şey karardı.

Bölüm Altmış Üç

SASHA

B *Bip. Bip. Bip.*

Makinenin sabit bip sesleri, onu ayakta tutan tek şeydi. Aklım başımda.

Branka iki gündür dışarıdaydı. Her saniye bir ömür gibi uzuyordu. Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Yavaş yavaş aklımı yitiriyordum. Onu kaybedersem her şeyin biteceğini biliyordum. Hayatta kalamazdım. Onsuz, benim için hayat yoktu. Ölürken onu takip ederdim.

Alessio onu Kanada'ya geri götürmek istedi. Ben bunu yasakladım. Çok riskliydi. Branka bilincini kaybettikten sonra, bir patlama tüm otoparkı sarstı. Maxim başından beri bu pislği planlıyordu. Ona güvendiğim için aptalın tekiydim.

Tam onun eline düştük. Göze göz.

Herif yedi yıl boyunca Branka ve bana karşı kin besledi. Uzun süre iltihaplanmasına izin verdi. Ve ben tüm bunlardan habersizdim çünkü gardımı düşürmüştüm. Hepsi benim hatamdı.

"Bu senin hatan değil," dedi Alexei, sesi kısıktı. Eli omzuma geldi, sonra rahatlatmak için sıktı. Sadece bu bile beni paniğe sürüklemeye yetmişti. Alexei'nin bir insana kaç kez dokunduğunu bir elin parmakları kadar sayabilirdim. Karısı hariç.

Ama bu benim hatamdı. Kendimi o kadar kaptırmışım ki Maxim'in işaretlerini kaçırmışım. Kadınının ölümü için beni suçladı. Branka'yı öldürecek midesi yoktu, bu yüzden en iyi sonraki şey bendim.

Ben Branka'ya sarılıp birlikte geçireceğimiz hayatın vaatlerine tutunması için yalvarırken, Alessio ve Vasili onun peşinden gittiler. On dakika içinde

yerini tespit etti. Hâlâ keskin nişancı silahıyla uğraşıyor, onu nasıl parçalarına ayıracağını bulmaya çalışıyordu. Sanırım o noktadan sonrasını düşünmemiştii. Bir bebek gibi ağladı. Ama boşunaydı. Maxim'in geri gelme riskini ortadan kaldırmak için kafatasına bir mermi boşalttılar.

Ve tüm bu süre boyunca, kaybolmuştum. İşe yaramazdım. Branka'nın bedenini kollarımla kavrarken hareket edemiyordum. Alexei arkamı kolluyor ve Alessio'nun ailesini güvende tutuyordu.

Hastaneye gidişimiz bulanıktı. Tek hatırladığım Branka'nın kanıydı. Hem de çok fazla. Ama göğsümü yırtan onun ölümcül solgun yüzüydü.

Vasili, "Gidip üstünü değiştirmelisin," demeye çalıştı. Onun yanından ayrılmamış, elini elimde tutmuştum. Ameliyat sırasında bile yanından ayrılmayı reddettim. Bu Amerika'da asla işe yaramazdı ama burada, Rusya'da tek yapmam gereken silahımı onlara doğrultmak ve biraz para fırlatmaktı.

Ne Alessio ne de Vasili bu durumdan memnundu. Siktir et onları.

Kollarında kanayan onların kadını değildi. Benim kadınımdı.

"Neden uyanmadı?" Sesim boğuk boğuk çıkıyordu. Bugün tek kelime bile konuşmamıştım. "Şimdiye kadar uyanmış olmalıydı."

"Onu Kanada'ya geri götürmeliydik," diye tısladı Alessio. "Orada daha iyi doktorlar var."

"Buradaki doktorlar gayet iyi," diye bağırdım. "Dünyanın en iyilerinden biri.

Isabella da Branka üzerinde çalışan ekibin bir parçasıydı."

Tabii ki hemşireye silah doğrultmam ve baş cerraha ve hastaneye birkaç milyon dolar fırlatmam gerekti. Buna değdi çünkü baldızımdan daha fazla güvendiğim kimse yoktu. Ne de olsa o da beni birkaç kez iyileştirmişti.

"Benimle taşak mı geçiyorsun?" Alessio kükredi. "Bu bina İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma gibi görünüyor."

"Şey, Isabella İkinci Dünya Savaşı'nın bir parçası değil," dedim yorgun bir sesle.

Branka'nın kardeşi de enkaz gibi görünüyordu. Ama bu beni ilgilendirmiyordu. Sadece kız kardeşi. Ona ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım yoktu.

"Tanrım, seninle kayınbiraderim olarak uğraşamam," diye homurdandı Alessio. "Bu kadarı da fazla amına koyayım. Bu bok çukuru dağılıyor."

"Süslü mimariye meraklı olduğumu bilmiyordum," diye tükürdüm.

"Neyi sevmediğimi biliyor musun?" diye karşılık verdi. "Kız kardeşimle birlikte olmana. O hastane yatağında senin yüzünden yatıyor."

Suçluluk duygusu içime i ledi. O haklıydı. Onu hayal kırıklığına u rattım. Onu korumalıydım.

"İkiniz de kesin şunu," dedi Autumn, sesi yumuşak bir tıslamaya dönüşmüştü. "Branka hayatta ve isteyeceğı son şey iki yaşlı kadın gibi didişmeniz olur."

"Buna içerim," diye açıkladı Tatiana. Tanrım, hepsinin dışarı atılmasını talep edemez miydim? Benim için burada olmak istiyorlardı ama benim sadece sessizliğe ihtiyacım vardı, böylece bipleyen makineyi dinleyebilir ve Branka'nın göğsünün yükselip alçalmasını izleyebilirdim. Bu onun hayatta olduğunu teyit ediyordu.

BIP. Bip. Bip.

Beş lanet gün bip sesi!

Belki de burada çalışan şerefsizleri öldürmeye başlamalıyım. Belli ki işe yaramazlardı. Aklımı ka ırıyordum.

Beni rahatlatan sabit bip sesleri şimdi umutsuzluğa sürüklüyordu.

Ailem ve Branka'nın kardeşi benden uzak durdu. Güya sinirlerini bozuyormuşum. Bana ne yaptıklarını düşündüklerini merak ediyordum.

Bitmek bilmeyen dırdırlardan sonra nihayet du  aldım. Görünüşe göre çürümüş bir ceset gibi kokuyormuşum. Kız kardeşimin sözleri, benim değıl. Ben hızlı bir du  alırken Tatiana ve Autumn Branka'nın yanında oturuyordu. Autumn ağlamaya devam ediyordu, bu da beni geriyordu. Tatiana bir kişi daha ölürse tam zamanlı bir alkolik olacağını mırıldanıp duruyordu. Dünyayı mı tehdit ediyordu yoksa Tanrı ile pazarlık mı yapıyordu emin değıldim.

İşe yaradığı sürece umurumda değıldi. Hayatta ihtiyacım olan pek bir şey yoktu ama Branka'ya ihtiyacım vardı. Ona bağımlıydım.

Duşumu tamamladıktan sonra yerime geçtim ve ikisi ailelerimizle birlikte koridorda oyalandılar. Birbirlerine mırıldanmalarını izledim, muhtemelen ne tür bir pislik yapacağımndan endişe ediyorlardı-

Blyad, bunu düşünemedim bile. Endişelenmekte haklıydılar, çünkü bu dünya yanacaktı ve ben de onunla birlikte yanacaktım.

 arşaflardan gelen yumuşak bir hışırtı dikkatimi yatağı çekti. Gözlerim bulutlu gri gözlere kilitlendi ve üzerime öyle güçlü bir rahatlama çöktü ki ağlamaya başlayacağımndan korktum. Yüce Tanrım! Ne olduğunu hatırlayamıyordum.

En son ağladığımda ve şu anda lanet bir bebek gibi hüngür hüngür ağlamaya hazırdım.

Boğazımdaki sıkışma nefesimi ve kelimelerimi çaldı. Beni dizlerimin üzerine çöktürebilecek o gözlere baktım. Beni yok edebilecek tek kişi oydu.

"İyi misin?" Vurulduktan sonra bana söylediği ilk sözler, ben o gri bulutların sislerinde boğulurken sesi kısıktı. Ya da belki ağlıyordum. Biliyorsam ne olayım.

"Kotyonok," diye homurdandım. "Bunu bir daha asla yapmayacaksın. Asla!" Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Hayır, iyi değilim. Seni vurulmuş, her tarafın kan içinde görmek, acının en kötüsü." Ayağa fırladım ve yatağının üzerine eğilip yüzünü avuçlarımdan arasına aldım. "Sen benim için kurşun yemiyorsun. Ben senin için kurşun yiyorum." Göğsüme bastırdım. "Ben. Asla sen değil."

"At boku bu," diye mırıldandı, hafifçe alay etti ve hemen ardından yüzünü buruşturdu.

Tanrım, onu görmek beni yapamayacağımı düşündüğüm pek çok duyguyla doldurdu. Ağır bir özlem. Yeterince iyi olmaya çalışmak. Ona duyduğum bu acı dolu özlem her nefesimin bir parçasıydı.

Asla yeterince iyi olamadım. Ve asla annemi kurtaramadım. Ya da Mia'yı. Branka konusunda da neredeyse başarısız oluyordum.

"Neredeyse seni kaybediyordum," diye mırıldandım, göğsümdeki kargaşa beni altına çekiyordu.

Elini kaldırdı ve avucunu yanağıma bastırdı. "Yaşamda ve ölümde senin olacağım."

İnanılmaz bir nefes beni terk etti. Bunlar her erkeğin yaşadığı sözlerdi. için.

Bölüm Altmış Dört

BRANKA

T İki hafta boyunca Rus hastanesinde yemek yemek bir insanı cinayet işlemeye itmeye yeter.

Arabaya geri döndük, kurşun geçirmez bir Mercedes Benz SUV'du ve önümüzde ve arkamızda başka SUV'lar vardı.

"Bir şey mi kaçırdım ve sen başkan mı oldun?" Sasha'ya koltuğun üzerinden bir bakış atarak sordum.

Tatiana yanıma oturdu ve gözlerini şiddetle devirdi. "Bu bir felaket olur," diye mırıldandı. "Hayır, sevgili kardeşim Rus Pakhan'ına savaş ilan etti. Vasili ve Aleksey de aptal oldukları için onun arkasında durdular."

"Oh." Benim için pek bir şey ifade etmese de kulağa pek hoş gelmiyordu. "Rus Pakhan kim?"

Tatiana bana inançsızlık dolu bir bakış fırlattı.

"Ağabeyin seni çok fazla korumuş," diye homurdandı başını sallayarak. "İlias Konstantin."

Oh, kahretsin. Kulağa iyi gelmedi.

Özellikle de kafatası kurşunlarla dolu olan Ilias'ın ikiz kardeşi olduğu için. "Bunu konuşarak halledemez miyiz?" Aptalca bir soruydu.

Konuşarak çözülebileceğini yeterince biliyordum.

anlamsız olduğunu söyledi. Bana cevap verme zahmetine girmedim.

Koltuğuma yaslandım ve iç çektim.

Alessio ve Autumn Kanada'ya geri döndü. Bu en iyisiydi çünkü Alessio ve Sasha sürekli birbirlerinin boğazına sarılıyorlardı. Alessio ailede bir deli olduğu için homurdanıyordu. Sasha da Sasha'lığına yakışır bir karşılık veriyordu. Alessio'ya, ben olmasaydım gevezeliği yüzünden onu öldüreceğini söylediğini duydum. Şanslıymış ki ben

onu severdi. İki yaşlı kadın gibi, yemin ederim. Ama beni fark ettikleri anda sessizleşip kankaymış gibi davranıyorlardı. Sanki kimse rollerine inanacakmış gibi. Tatiller eğlenceli olmalı.

Killian da beni hastanede ziyaret etti. Kısa bir ziyaretti. Gergindi de. Ben sürekli özür diliyordum, o da bana özür dilemeye gerek olmadığını söylüyordu. Kalbimin başkasına ait olduğunu açıkça söyledim. Doğrusu, yıkılmış gibi görünmüyordu. Üzgün olmasını beklediğimden değil, ama birazcık hayal kırıklığı hoş olurdu.

Ama sonra bencil olduğum ve bu aptal femme fatale fikirlerine sahip olduğum için hemen kendimi azarladım.

Çıkışa yöneldiğinde kapı aralığında bir an durakladı ve başını çevirerek gözlerini Sasha'ya dikti. "Ona iyi davran yoksa peşinden gelirim."

Sasha'nın, "Harika, kadınım ile ilgilenen başka bir pislik daha," diye mırıldandığını duyduğumu sandım.

Sırıttım çünkü Sasha'nın bana her zaman doğru davranacağından zerre kadar şüphem yoktu.

Beni sevdi. Beni bekledi. Benim için başka kimse yoktu.

Bölüm Altmış Beş

SASHA

"**I** Bizim dünyamızda kadın kadına ve sen bunu biliyorsun."
Ilias sandalyesinde arkasına yaslanmış otururken kalbi kırılmış
gibi görünmüyordu.

yeni satın aldığı binanın ofisinde. New Orleans'ta.

Vasili çok kızmıştı. Bu gidişle saçları kalıcı olarak kızıl kalacaktı. Ekim ayı sona eriyordu. Branka ve ben Rusya'dan ayrıldık ve New Orleans, düğünümüz için hazırlanıyorduk. Pek bir hazırlık yoktu. Sadece aile olacaktı. Bugün. Adliyede, Sulh Hakimi'nin önünde. Sonra da kardeşimin kulübünde bir kutlama.

Daha sonra, balayımız için uçacaktık. Rusya'ya. Müstakbel gelinimin Rusya'ya aşık olacağını kim bilebilirdi ki? Aile evimizi Rus olan her şeyle doldurdu. Filmler. Yemekler. Şarkılar. *Rusya'dan Sevgilerle* James Bond ayda en az bir kez izlenmesi gereken bir film. Onun, şimdi bizim, Cuma gecesi film geleneğimizi sürdürdük. Ayda bir kez kardeşi ve ailesi de bize katılırdı. Alessio taşaklarının donduğundan yakınırken geri kalanımız onu görmezden geliyordu. Çocuklar da dahil.

Tüm berbat anılar eski aile evimizden çıkarıldı. Orası bizim birincil ikametgahımız oldu ve yeni anılar yaratmaya başladık. Eski Russo malikanesi yanıp kül oldu. Kibrit ve benzinin karıştığı küçük bir kazaydı ama Branka'ya yardımı dokunmuştu. Önemli olan tek şey buydu.

New Orleans ve Montréal ikinci evlerimiz oldu. Ziyaretlerimiz sırasında New Orleans'taki çatı katımızda kaldık ve Montréal'de Alessio'nun evine komşu bir malikane satın aldık. Çok sevindi. Ya da dehşete düşmesine. Bu hala tartışmaya açıktı.

Branka mutlu olduğu sürece benim için sorun yoktu. Ve mutluydu da. Bunu gözlerinin elmas gibi parlamasından anlayabiliyordum. Bu beni her seferinde sertleştiriyordu. Onu böyle görmekten daha güzel bir duygu olamazdı.

Ilias'a "Bir kadın için kadını sikeyim," dedim. "Senin deli kardeşin az kalsın karımı öldürüyordu."

Ilias'ın kaşları havaya kalktı. "Bugün adliyede evleneceğini sanıyordum." Her şeyi bilen orospu çocuğu. "Sonra da Den of Sin'de bir parti var."

İsme kıs kıs güldü. Ağabeyimin klişe davranıp kulübe Tatiana ve Isabella'nın Georgetown'daki yurt odasının adını vermesi benim suçum değildi.

Konstantin'i tersledim. Tabii ki, o asla karşılık vermezdi. Siktiğimin sofistike kıcı. Sanırım birine orta parmak göstermek Pakhan'a yakışmazdı.

"Konumuza dönersek," diye devam etti Ilias, sesi neredeyse sıkılmış gibiydi. Sanki hayatımın en büyük günü bir baş belasıymış gibi.

Herhalde davet edilmediği için kalbi kırılmıştır, diye düşündüm kendi kendime ukalaca.

Vasili, "Tatiana satılık değil," diye homurdandı. "Seninle sorun yaşamak istemiyoruz Konstantin. Ama gerekirse savaşa gideriz. Kardeşin Branka'yı vurdu, neredeyse öldürüyordu."

"Ve babası Maxim'in kadını öldürdü," diye cevap verdi Ilias soğuk bir şekilde. Yüzünden tek bir duygu bile geçmiyordu. İkiz kardeşinin yasını tutup tutmadığını anlayamıyordum. "Bir şekilde ibre Russo'nun lehine döndü. Kardeşim ve kadını öldü."

"İhtiyar Russo'yu öldürdüm," dedim Ilias'a. "Bunu ödemen için al. Göze göz. Ve git."

Koyu renk gözlerinde daha karanlık bir şey titreşiyordu. Tehditkâr. Pakhan'ı kışkırtmak akıllıca değildi ve Vasili'nin ölümcül ifadesini görmeden önce bile bunu biliyordum.

Ama Konstantin'in Tatiana'yı istemesinin bir nedeni vardı. Bunun saplantı ve aşkla hiçbir ilgisi yoktu.

"Bize onu neden istediğini söyle," dedim. Tatiana'yı yedi yıl önce görmüştü. Adrian'dan ve onun geçirdiği kazadan önce. Hiç ilgi göstermemişti. Birden sanki başka kimse yokmuş gibi davranmaya başladı.

Oturarak toplantının bittiğini işaret etti. Kollarını düzeltti, elmas manşetleri pencerelerden sızan ışığı yakaladı.

"Onda bana ait olan bir şey var," diye cevap verdi. "Son cevabınızı bugünün sonuna kadar bekliyorum. Adamlarım sizi uğurlayacak."
Siktir et beni.

AİLESİ. Benimkini. Bizimkiler.

Branka ve ben tarihi bölgedeki Louisiana Yüksek Mahkeme Binası'na doğru yürürken elimizdeki tek şey buydu. Aurora eski dostlarından bazı torpiller kopardı ve bizi baş yargıcın yanına soktu.

Zavallıcık kiminle evlendiğini bir bilse.

Etrafımızda insanların konuşmaları, korna sesleri, müzik ve Fransız Mahallesi'nin gürültüsü vardı ama bunlar zihnimde sadece beyaz bir gürültüden ibaretti. Duyduğum tek şey Branka'nın düzenli nefes alışlarıydı.

Gergin değildi. Ben de öyle. Bu sadece bir formaliteydi. Böylece dünya ona dokunduklarında kiminle sevişeceklerini bilecekti. Ya da ona doğru bakarlarsa.

Branka Michelle Nikolaev.

Kulağa harika geliyordu. Doğru geliyordu.

Çok güzel görünüyordu. Nefes kesici. Yanakları kızarmıştı. Gümüş renkli deri pantolonu poposunu mükemmel bir şekilde sarıyordu. Gümüş rengi Chanel gömleği kıyafetine zarafet katıyordu ama kıyafetini tamamlayan giydiği kırmızı topuklu ayakkabılardı.

Nikolaev'e benziyordu. Benim kadını gibi.

Bakışlarım birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza kaydı. Solgun tenine karşı mürekkebeim silikti. Parmaklarımdaki semboller eskiden annemin son sözlerini hatırlatırdı. Şimdi ise Branka'yı hatırlatıyorlardı.

Onun gücü. Hayatta kalması. Onun yumuşak kalbi.

O benim için doğdu, tıpkı benim onun için doğduğum gibi.

Tören kısaydı. Hangi kelimelerin konuşulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Duyduklarım sadece Branka'nın bana söyledikleriydi. Sevgi, güven ve bağlılık yeminleri. Bana sahip olduğunu biliyordu.

Ne de olsa o benim takıntımdı. Her nefesimin bir parçasıydı.

Yüzüğü parmağına kaydırdım ve yumuşak nefesi kulaklarıma ulaştı. Üzerinde bir yazı olan sade bir sarı altın yüzüktü. *Moye Serdtse*.

"Çünkü sen başından beri benim kalbimdin," dedim bakışlarıyla buluşarak.

Yutkunurken narin boynu hareket etti, sonra elimi tuttu ve yüzüğü parmağıma geçirdi. Göğsüm sıkışırken bir eğlence sesi çıkardım. Bana bunu yapabilen tek kadın oydu.

"Ve çünkü sen benimsin," diye mırıldandı.

Yüzüğünde de aynı oyma vardı. *Moye Serdtse*. Hikayemizi başlatan şey buydu.

"Büyük akıllar," diye mırıldandım.

"Ya da deli," diye düşündü. "Ama birlikte olduğumuz sürece bunun pek bir önemi yok."

Bu konuda haklıydı.

Bölüm Altmış Altı

BRANKA

I Bayan Sasha Nikolaev'di.

Dışarıda güneş pırıl pırıl parlıyordu. New Orleans'ta Ekim ayı Bahamalar'da olmak. En azından son birkaç aydır Rusya'da yaşadığımız sıcaklıklarla kıyasladığımızda.

"Benim küçük kız kardeşim artık o kadar da küçük değil," dedi Alessio ve beni kucakladı. Gözlerinde birkaç damla yaş görmüş olabilirim. Ve benim kardeşim asla ağlamazdı. Gözlerimde parlayan kendi yaşlarımla gülümsedim. Mutlu gözyaşları.

"Seni seviyorum kardeşim," diye mırıldandım. Alnıma bir öpücük kondurdu.

"Ben de seni seviyorum, küçük kardeşim," diye mırıldandı. "Mia bugün seni görse çok mutlu olurdu."

Boğazımda bir yumru büyüdü. Çok fazla duygu. Mutluluk. Aşk. Güzel bir gelecek vaadi.

Başımı salladım. Autumn onu dürttü. Küçük kızları en iyi arkadaşımın kollarında mışıl mışıl uyuyordu. Tam bana sarılmak üzereyken Kol küçük bedenini aramıza soktu ve kollarını bana doladı.

"Seni seviyorum Branka Teyze," dedi yüzünü karnıma gömerek. "Benden uzakta yaşamamı istemiyorum. Sasha'ya söyle, gelip benimle yaşamana izin versin."

Etrafımızda bir kahkaha tufanı koptu.

"Ben de seni seviyorum, dostum." Saçlarını usulca karıştırdım. "Sasha ve ben seni her zaman ziyaret edeceğiz. Sen de bizi ziyaret edebilirsin. Her zaman. Sadece beni ara. Tamam mı?"

Ciddi bir şekilde başını salladı ve Kol'un Rusya'da bizimle çok zaman geçireceğinden hiç şüphem yoktu.

"Annem Branka Teyze'ye sarılabilir mi artık?" Autumn eğlenerek sordu. Kol hâlâ aramızdaydı ve eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Senin adına çok mutluyum, kankam." Yanımda duran Sasha'ya bir bakış attı, kendi kardeşleri ona takılıyordu. Görünüşe göre intikam zamanıydı. "Sasha'nın seni kaçırması başına gelen en iyi şeydi. Parlıyorsun. Çektiğim fotoğrafları görene kadar bekle."

Sasha'ya ve yeminlerimize kendimi o kadar kaptırmıştım ki, fotoğraf çektiğini fark etmemiştim bile.

Sasha, "Tabii ki bu onun başına gelen en iyi şeydi," diye söze karıştı. "Ben ne yaptığımı biliyorum."

Ben hariç herkes gözlerini devirdi. Sasha beni kurtardı. Hem de defalarca. Killian hayatımı cehenneme çevirmezdi ama beni mutlu da etmezdi. Daha da kötüsü, ben de onu mutlu edemezdim.

Sonraki on dakika boyunca herkes bize sarıldı ve uzun yıllar boyunca sevgi ve mutluluk diledi. Bu bizim sonsuza dek mutluluğumuzdu. Yedi yıldır çalışıyoruz.

Ve beklediğim her gün buna değdi.

Herkes gittikten sonra Sasha ve ben kaldırımın ortasında durduk. Kalbim mutlulukla çarpıyor ve göğsümün duvarlarında pır pır ediyordu. Avucumu onun göğsüne koyduğumda ellerim hafifçe titredi. Siyah deri pantolon ve açık renk saçlarını ve gözlerini daha da belirginleştiren ipeksi siyah bir gömlek giymişti.

Şeytan'ın yumurtası benim meleğim oldu.

"Aileniz ve arkadaşlarınızla birlikte The Den of Sin resepsiyonundan kaçmak ister misiniz, Bayan Nikolaev?" diye sordu, yüzündeki o dayanılmaz sırıtiş beni baştan çıkarıyordu. Eğildim ve onu öptüm. Onu öpmeyi seviyordum. Sert bedenini yumuşak bedenimde hissetmeyi seviyordum.

Onu sevdim. O kadar.

"Yapmasak iyi olur," diye mırıldandım. "Bizi şimdiden münzevi olmakla ve Sibiry'a'da saklanmakla suçluyorlar."

Başparmağı alt dudağımın üzerinde gezindi, gözlerindeki sevgi beni ham hissettirdi.

"Mutlu musun?"

Bunu bana sık sık sorardı. Sanki layık olup olmadığından endişeleniyormuş gibi.

Başımı salladım. "*Çok* mutluyum." Dudaklarımı araladım ve dilim başparmağının ucunda gezindi. "Beni çok mutlu *ediyorsun*."

Kolu belime dolandı ve beni kendine çekti. "Seni seviyorum, kotyonok."

Tanrım, o düşündüğüm psikopat gangsterden çok daha fazlasıydı. "Ben de seni seviyorum, kocacığım."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Gözleri bir kıvılcımla alevlendi.

"Bu unvanı seviyorum." Sesi kabaydı, sonra beni öptü. Yumuşak ve yavaş, ama ruhumu sarsacak kadar derin. "*Beni* mutlu ediyorsun kotyonok," diye dudaklarıma yapıştı.

Tanrım, hayat beklenmedikti. Çok fazla kalp kırıklığı ve çok fazla hayalet bizi buraya getirdi, ama hiçbirinin önemi yoktu. Ailemiz ruhlarımız üzerindeki hakimiyetini kaybetti. Hayatımızın geri kalanının nasıl geçeceğinden emin değildim ama bir şeyden emindim.

Bunu birlikte yapardık. Sevgilerimle.

Burnunu benimkine sürttü.

"Partimizden önce bir durak havasında mısınız?" diye sordu.

Kaşlarımı merakla kaldırdım ama detay vermedi. "Elbette."

Bana motosiklet kaskını uzattı, iç çekerek aldım. "Saçlarım dağılacak."

Sasha'nın bakışları eğlenerek titredi. "Karımın güvenliği her şeyden önce gelir." Yirmi dakika sonra bir dövme salonundaydık. Makinenin sürekli uğultusu havada vızıldıyordu. Ve ben bir çocuk gibi

Bebeğim.

Baş harflerim, B.M.N., kocamın göğsüne, kalbinin tam üstüne kazınmaya devam ediyordu.

Onuncu kez yumuşak bir sesle, "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye tekrarladım. I

Dudaklarımdaki tuzun tadını aldım, yanaklarım ıslandı. Bu adam çok fazlaydı.

İhtiyacım olan ve bilmediğim her şey.

"Bu son dövme," dedi elimi tutarken. Benden istediği tek şey buydu. Baş harflerim göğsüne kazınırken, daha doğrusu dövme yapılırken elini tutmak. "Hikâyemin mutlu sonu. Bizim hikâyemizin."

Gözlerim göğsünde gezindi, dövmelerden oluşan bir halı tenini işaretliyordu. Hayatının hikayesi.

Sonunda baş harflerimi Sasha Nikolaev'e kazıdığım ortaya çıktı.

EPILOG

Branka - Üç Yıl Sonra

Sasha'nın eli boğazımı tuttu, gözlerimiz aynanın yansımasında kilitlendi. Mürekkepli parmakları solgun tenime değiyordu. Ben onun bütünüyle

Merhamet. Bedenim körü körüne onun avucunda.

Ön tarafı sırtıma bastırdı ve siki içime gömüldü, içime girip çıkarken nefes nefese kaldım, içim sikiinin etrafında kenetlendi.

"Kimmiş yaşlı adam?" diye kulağıma homurdandı. İticileri acımasız, derin ve sertti. Cevap vermediğimde, bu bana bir şaplak kazandırdı. Kızımın yanaklarına vurduğu şaplaklar ve itişler eşgüdümlüydü ve zevkimi artırıyordu.

Birkaç tokat daha. Kızım yandı. Kalçalarımın sular damlıyordu. Zevk artıyordu. Bana bakan yansımam karmakarışık. Ağzım ayrılmış, saçlarım vahşi ve terli, gözlerim şehvetle parlıyordu.

"Kim?" diye sordu. "Kim bu yaşlı adam?"

Evet, Sasha Nikolaev'e yaşlı adam demek bir hataydı ama çok lezzetli bir hataydı. Hiç pişman olmadım. Benden üçüncü orgazmı çıkarıyordu. İçim titriyor, amım açgözlülükle sıkılıyor, bana vereceği her şey için onu sağlıyordum.

"Sen," diye nefes nefese kendimi ona doğru ittim. Kızıma bir şaplak daha attı. "Ama sen *benim* babamsın."

Bu bana birkaç vuruş daha kazandırdı ve her tarafına boşaldım, sularım kalçalarımın parlıyordu. Bacaklarım titriyordu ve Sasha'nın eli kalçalarımın kayarak etrafımı sardı ve beni tuttu.

Sasha başıma gelebilecek en iyi şey oldu. Şeytan'ın yumurtası.

Aşkım. Her şeyim.

"Mutlu yıldönümleri kotyonok," diye mırıldandı, kulak mememi usulca ısırdı. "Seni seviyorum."

Dilim dışarı fırladı, dudaklarımda gezindi. Kalbim heyecanla gümbürdedi. Nabzım hızla atıyordu ve bunun az önce yaptığımız şeyle hiçbir ilgisi yoktu. Ve her şey söylemek üzere olduğum şeyle ilgiliydi.

"Ve seni seviyorum," diye mırıldandım, yüzüm ona dönük olacak şekilde kollarında yavaşça döndüm. Derin bir nefes aldım ve sonra verdim. "Senin için bir hediyem yok."

"Sen benim hediyemsin," diye mırıldandı, yüzünü içime sokarak. "İstediiğim tek hediye."

Yutkundum.

"Peki ya bebek?" Durdu, soluk mavi gözleri yüzümü tanıyordu. "Bir keresinde evlat edinebileceğimizi söylemiştin. Teklifin hâlâ geçerliyse sanırım ben hazırım." Ağzını açtı, sonra kapattı. Sasha Nikolaev'in ne diyeceğini bilemediğini görmek ender rastlanan bir durumdu. "Senin sarı saçlarına ya da gözlerine sahip olmayacak," diye mırıldandım.

Yüzümü kavradı, beni daha yakına çekti ve burunlarımız birbirine sürtündü. "Ama o bizim kalbimize sahip olacak. İsmimizi. A kımızı. Hepsisi bu.

 nemli. O da aileden biri olacak. Herhangi biri kadar Nikolaev'li olacak."

Beni kucağına aldı ve yatağa doğru yürürken çığlık attım.

"Sen, ben ve bebeklerimiz," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Dünyayı yerle bir edeceğiz."

BELLES & MOBSTERS'IN ÖN İZLEMESİ: LUCA

Luca

M Gözleriniz onu hemen buldu.

Kalbimin durduğu, nefesimin kesildiği bir an vardı. dayak. *Kafamı karıştırdı.* Bu tepkiyi uyandıran tek kadın oydu. Kalbimdeki bu *acıyı*.

Margaret Callahan hesaba katılması gereken bir güçtü. Sırtından aşağı kalın bir perde gibi dökülen o vahşi simsiyah bukleler. Yüzünü çevreleyen inatçı bukleler, öpülmek için yalvaran fildişi teni.

Kahretsin, bu kadının yanında kendimi toparlamam gerekiyordu. O benim hayat dersim olmalıydı.

Benim alçakgönüllülüğüm. Benim baştan çıkarıcım. İşkencem.

Sonunda benim ölümüm olacaktı. Onu ilk gördüğüm andan itibaren unutmam mümkün olmamıştı. Cassio'nun New York'taki kulübü Temptation'daki o gecenin benim günaha girmemi mi yoksa ölümümü mü başlattığından emin değildim. İronik bir şekilde, o gece o da bir kostüm giymişti. Kıvrımlarını saran ve erkeklerin ağzını sulandıran bir karadul kostümü. Cassio'nun etkinlik yöneticisi bu fikri -Ağustos ayında bir Cadılar Bayramı partisi- aklına getirdiğinde öldürülmeliydi.

Kostümün beni mahvettiğinden oldukça emindim. Tanrım, neden o?

Onu gördüğüm andan itibaren ben de aynı lanet şeyi merak ettim. Kadınlar ayaklarıma kapandı. İlişkileri denemem için yalvardılar. Benden herhangi bir talepte bulunmayacaklarına söz verdiler çünkü denemenin boşuna olacağını biliyorlardı.

Margaret Callahan değil.

Ben daha bir cümle bile kuramadan beni reddetti. Bir değil, iki kez. Kemik peşinde koşan bir köpek yavrusu gibi, üçüncüsü için geri geldim. Belki de bir kadınla asla iki kez yatmadığım için intikamımdı.

Gözlerim onun minyon vücudunda gezindi. Aval aval bakan tek kişi ben değildim.

Birkaç erkek gözlerinde açlıkla ona bakıyordu.

Şarap kırmızısı, yakası aşağıya doğru inen, özenle hazırlanmış bir elbise giymişti. Akıl sağlığım için fazla alçaktı. Saten korsaj siyahtı ve korse tarzında belini sarıyordu. Ancak belden aşağısı, kat kat tüllerle özenli bir tasarımla genişliyordu.

Taktığı maske yüzünü iyi gizliyordu. Özel yapım dantel bir maske. Yüzünün bir tarafı ağız hariç tamamen kapalıydı. Yüzünün diğer yarısı güzel çenesini ortaya çıkarıyordu. Kimse onu tanıyamazdı. Ama ben sıradan biri değildim. Onu her yerde tanıyabilirdim. Kokusundan. Gülüşünden. Gözlerinden.

Renklerini göremeyecek kadar uzaktaydı ama Karayip denizinin en derin kristal mavisi olduklarını biliyordum. Sadece onu izleyerek bile kalbinizi kırabilecek türdendi.

Fısıltılar havayı doldurdu. Erkekler akbabalar gibi üzerine üşüştü. Onlara bir bakış bile atmıyordu. Margaret çapkındı ama belli bir tipten hoşlanırdı. Ben o tipe hiç benzemiyordum. Kurumsal tip erkekleri tercih ediyor gibiydi. Temiz kesim.

Ama bu onu kazanmamı engellemeyecekti.

Aynı kadınla iki kez yatma kuralımı çiğnememe neden olacak tek kadındı.

Balo salonunda sürüklenirken gözleri bir sağa bir sola gidip geliyordu. Yukarı ve aşağı. Avizede gerdanlığı parıltıyor ve herkesin dikkatini çekiyordu. Odada yavaşça dolaştı; elinde bir tepsiyle geçen garson ona bir flüt şampanya ikram etmek için durakladı.

Ona dalgın bir gülümseme sundu, bir içki aldı ve devam etti.

Ta ki gözleri bana dikilene kadar.

Adımları duraksadı ve hareketsiz kaldı.

Beni tanıyamazdı. *Operadaki Hayalet'in* altın rengi ve siyah maskesini takmıştım ve yüzümün yarısı tamamen kapalıydı, dudaklarım ve yüzümün sol tarafı ile çenem açık kalıyordu.

Dudaklarımda yarım bir gülümseme belirdi. Sanki koordine olmuş gibiydik.

Yavaşça ama bana doğru yürümeye devam etti. Ben hareket etmedim. Gözlerim ona kilitlenmiş, bekledim.

Margaret Callahan hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da kovalamacayı sevdiğiydi. Belki de değişiklik olsun diye beni kovalamasına izin vermeliydim.

Aletim işbirliği yaparsa faydalı olur.

Bir tür ergen çocuk gibi, bana doğru attığı her adımda kalbim göğsümde daha sert çarpıyordu. Ta ki önümde durana kadar.

"Merhaba." Kahretsin, sesi telefon seksi için yaratılmıştı, boğucu, müstehcen, biraz da eğlenceli.

Tanrım, hoşlanmadığım tek bir şey bulabilseydim, sadece bir tane, belki de ona olan bu hayranlığımı yenebilirdim.

"Seks yapmak ister misin?"

Yıllar! Yıllarca onun peşinden koştum ve kuzgun saçlı güzelliği takıntı haline getirdim, ama onu yatağıma almak için tek gereken bir maskeli baloydu.

"Hızlı hareket ediyoruz..." Durakladım, kısa kestim. "Öyle değil miyiz?" Onu son iki görüşümde ona bir lakap takmıştım. *Bella*. O kadar güzeldi ki, bunu fark etmemek imkânsızdı.

Gözleri muziplikle parlıyordu ve ilk karşılaşmamızda dikkatimi çeken de bu kıvılcım olmuştu. Bu kadına fırsat verilse İrlandalı bir asi olurdu.

"İstersen biraz konuşabiliriz," dedi kayıtsızca. "Bilirsin, eğer ısınmaya ihtiyacın varsa. Ama seksle ilgilenmiyorsan vaktimi boşa harcamak istemem."

Aman Tanrım!

Başını belaya sokmakta kararlı mıydı? Cassio kuzeniyle evlenebilmek için ona tuzak kurmak istiyordu ama kızın kendi planları vardı.

Elini kendi elime aldım ve onu balo salonundan çıkarıp en üst kata gelene kadar merdivenlerden yukarı sürükledim. Tuzak için bu otelin çatı katındaki süitini ayırtmıştım. Ama benimle olmaması gerekiyordu. Kardeşim Cassio, onun eski erkek arkadaşını bulmamı istiyordu. Evet, siktir et. Onu baştan çıkaracak birini bulmaya hiç niyetim yoktu.

Benim de kendime göre bir planım vardı. Bu kadını başkasının almasına izin vereceğimi düşünen kardeşim delinin tekiydi.

Kapı arkamızdan kapandıktan sonra kilitledim ve bakışlarımı sıkıca ona sabitledim. Bu gece ondan ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Tamam, belki ben

bir fikri vardı ama kendi planı olması beni çok kızdırdı. Başka bir adamı becermek. Herhangi biriyle.

"Soyun," diye emrettim, sesim titrek çıkıyordu.

"Ne-"

Çenesini parmaklarımın arasına aldım ve bana bakmasını sağladım. Kahretsin, o mavi gözler. Onlar benim mengemendi.

"Becerilmek istiyorsun," diye homurdandım.

"Öyleyse yapalım." Gözleri maskenin arkasında genişledi. "Ciddi misin?" "Soyun, baştan çıkarıcı."

Eli göğsünün üzerinde durdu, nefesi kesildi.

Korsesinin dantellerine uzanırken parmakları titriyordu. Hareketleri yavaştı, gözleri benim üzerimdeydi. Bağcıklar çözüldüğünde üstünü indirdi ve muhteşem göğüsleri ortaya çıktı.

Sütyen giymemiş. Allah kahretsin!

Göğsü titreyen nefeslerle kabarıyor, beni daha da baştan çıkarıyordu. Elbisesini düşürdü ve elbisesi ayaklarının dibinde birikerek onu kiraz kırmızısı ayakkabıları ve ipek külotuyla ayakta bıraktı.

Onu görünce aletim seğirdi, sertleşti. Aman Tanrım. Büyükbabamın koleksiyon yapmayı sevdiği tablolardan birindeki Madonna gibiydi.

"Sıra sende," diye nefes aldı. İsteği karşısında bir kaşımı kaldırdım. Bu kadında sevdiğim bir başka şey de buydu. Çok talepkârdı. Çıldırııcı. Zihnim karardı. Onun çıplak vücudunu görünce aklım başımdan gitti. Muhteşemdi. Zarif boynundan cömert göğüslerine, yumuşak kalçalarından biçimli bacaklarına kadar.

Takım elbise ceketimi çıkardım, sonra siyah gömleğimin düğmelerini açtım ve bu sırada gözlerim ona odaklanmıştı. Teni kızarmıştı. O soluk İrlanda teni görebildiğim her yerde allıkla gölgelenmişti.

Sırada gömleğimi çıkarırken bakışları bana odaklanmıştı. Ardından ayakkabılarım ve çoraplarım, sonra da pantolonum geldi. Külotundan sıyrıldı, beni izliyordu.

Ben boxer'larımı çıkarırken, "Maskeler kalsın," diye mırıldandı. Sesim kısık bir şekilde, "Topuklu ayakkabıların kalsın," dedim.

Cevap vermeyince gözlerini aradım ve sikime odaklanmış halde buldum.

"Bu da ne?" diye sordu, dili alt dudağının üzerinde geziniyordu.

Elimi şaftımın etrafına sardım ve bir kez okşadım. Ağzı açıldı, gözleri yarı kapalı ve kızarması derinleşti.

"Bu mu?" Başparmağımı Prens Albert piercinginin üzerinde gezdirerek sordum. "Bu bir piercing."

Ağır ağır nefes alıyordu ve ben onun ya kaçmasını ya da bayılmasını bekliyordum. "Kocaman olmuşsun," diye fısıldadı. "Neden senin de piercingin var?"

Eli uzandı ve anında sertleşmiş sikim onun dokunuşu için istekli bir şekilde seğirdi. Ama sonra sanki yapmaması gerektiğini hatırlamış gibi eli vücudundan aşağıya düştü. Uyluklarını birbirine nasıl sürttüğü, parlayan suların iç uyluklarına nasıl bulaştığı gözümünden kaçmadı.

"Klitorisine ve ben içindeyken G noktasına karşı iyi hissettiriyor." Sikimi ovuşturdum, piercing hareket ediyordu.

"Aman Tanrım," diye yutkundum. "Ciddi misin sen?"

Başımı salladım, sikimin ucunda pre-cum parlamaya başlamıştı bile. Eğer bunun ona göre olmadığına karar verirse, ölürdüm. Sikim nabız gibi atmaya başladı ve kendimi yumruklayarak ereksiyonumu ucundan dibine kadar sıktım.

"Test etmeye hazır mısınız?" Meydan okudum.

Dudağını ısırdı, hareket etmiyordu. Bekledim. Rızaya dayalı olmalıydı. O da benim kadar istemeliydi.

"Evet," diye cevap verdi sonunda. Şükürler olsun.

Elini tuttum ve onu yatağa götürdüm. Dizlerinin arkası yatağa değdiği anda ellerini boynuma doladı ve beni öptü. Ağızlarımız birleşti ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Siktir!

Tadı güzeldi. Çilek gibi. Dilim dudaklarının arasından kaydı ve onu sertçe öperek ağzına sahip oldum. Bir eli göğsümden aşağı indi, sonra narin parmakları sert sikimin etrafını sarana kadar alçaldı.

İkimiz de geriye düştük, yatak bedenlerimizi zıplatıyor ve ağırlığımız altında eğiliyordu.

Vücudum onunkinin üstündeydi, şaftımı ıslak kıvrımlarına sürttüm ve sırtı kavislendi.

"Tanrım, soğuk metali hissedebiliyorum," diye nefes nefese kaldı.

Güçlü bir hamleyle onu içine ittim ve kendimi onun derinliklerine sıkıştırdım. Boğuk bir çığlık attı ve vücudu kasıldı.

"Lanet olsun," diye tısladım. Bir yumruk kadar sıkıydı ve çekirdeği uzunluğumun etrafında titreşiyordu. Her şeyimi aldı, ereksiyonumun etrafında sıkıca gerildi. Bu cennet gibiydi. Bu cehennemdi.

Hayatımın geri kalanında buna ihtiyacım olacağını biliyordum.

Neredeyse tamamen geri çekildim, daracık amına tekrar girmeden önce sadece ucunu içinde bıraktım. Vücudu titredi, tüyleri diken diken oldu ve inledi.

"*Oh. Tanrım.*" İnemeleri müzik gibiydi.

Kalçalarımı sıktım, sikim amına girip çıkıyor, suları her tarafına bulaşıyordu. Gözlerini indirmiş, sikimin amının içinde kayboluşunu izliyordu ve bu manzarayı sevdiğini düşündüm. Üstünde gezinirken, kasık kemiğim klitorisine sürtünüyordu.

Çıkardığı sesler beni neredeyse o anda patlatacaktı.

"Kukun beni çok iyi karşılıyor," diye övdüm.

Göz kapakları çırpınarak kapandı. "Evet," diye inledi. Ben tekrar tekrar içine pompalarken parmakları sırtımı tırmalıyordu. Her bir hamle bir öncekinden daha sert ve daha derindi. Bedenlerimizin ıslak sesleri, tenin tene çarpması, inlemelerimiz ve homurdanmalarımız odayı doldurdu ve duvarlardan sekti.

"Tanrım. Lütfen," diye bağırdı.

Onu becerdim. Hızlıca. Sertçe. Öfkeyle içine vuruyordum.

Bacakları, topuklu ayakkabıları hâlâ ayağındaydı, belime sarılmıştı, parmakları sırtımdaydı, ben içine girerken vücudum ona yaslanmıştı. Amcığı etrafımda sıkıştı. İnemeleri ve sözleri beni tahrik ediyordu. Islaklığı, sıcak ve yapışkan, tüm vücudumuza damlıyordu.

Homurdanarak ona sertçe girdim. Acımasızca. Sikimin ucu ve delici alet rahmine sürtünüyordu. Ürperdi ve titredi. Bir ıslaklık hücumu ve iç kısımları sikimin etrafında sıkıştı. Orgazma ulaştığında inledi, dudaklarından inilti döküldü.

Hiç olmadığım kadar sert boşaldım, tohumlarım onun içine akıyordu. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Kendi orgazmım içimde sarsılırken ürperdim. Ve göz kapaklarımda arkasında şimşek gördüğüme yemin ettim.

Çıkardım ve nefesi kesildi, neredeyse acı çekiyordu.

Zevkin sisi yavaşça dağıldı ve gözlerim sadece birkaç saniye önce bedenlerimizin birleştiği yere kaydı.

Tohumumun görüntüsü ve... kan sikime ve onun iç uyluklarına bulaşmıştı.

Margaret Callahan bakire miydi? Bu ne lan!

DEVAM EDECEK

TEŞEKKÜRLER

Arkadaşlarıma ve aileme sürekli destekleri için teşekkür etmek istiyorum.

Her zaman yanımda olan **Susan C.H.'ye** teşekkür ederiz.

Beth H. - bana gönderdiğin mesaj başıma gelen en güzel şeydi. Sen olmasan bunların bazılarının üstesinden nasıl gelirdim bilmiyorum! Gözlerin ve bana karşı sabrın

Alfa ve beta okuyucularıma - Sizlerle nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Christine S., Denise R., Jill H. ve Amanda W. - siz bayanlar harikasınız! Ve sayısız diğerlerine - TEŞEKKÜRLER!

Siz olmasaydınız kitaplarım bu hale gelmezdi.

MW Editing'deki editörüm Rachel'a, her zaman yanımda olduğu için

Be

n. Muhteşem kapak tasarımcım **Eve Graphics Designs, LLC'**ye.

Bu kitabın duyurulmasına yardımcı olan blog yazarlarına ve eleştirmenlere

Kitap. Sizi çok takdir ediyorum ve çalışmalarımı sevdiğinizi duymak, onu çok daha keyifli hale getiriyor!

Ve son olarak, **tüm okuyucularıma!** Siz olmasaydınız bu mümkün olmazdı. Bana inandığınız için teşekkür ederim. Şaşırtıcı ve destekleyici mesajlarınız için teşekkür ederim. Basitçe, TEŞEKKÜRLER.

Bunu hepiniz sayesinde

yapabiliyorum. XOXO

Eva Kazananlar